

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΜΑΝΑΚΟΣ

Θανάσιμα αμαρτήματα

(μυθιστόρημα)

Τορόντο 2006

Το εξώφυλλο είναι σύνθεση του συγγραφέα.

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ

Στις κυρίες που γνώρισα.

*Η σελιδοποίηση και εκτύπωση του βιβλίου, έγινε στο
Τορόντο του Καναδά, τον Ιανουάριο του 2006.*

*Απαγορεύεται η κατά οποιονδήποτε τρόπο, ολική ή μερική
αντιγραφή, ανατύπωση, διασκευή, ή προφορική αποτύπωση
δια μαγνητικής εγγραφής του βιβλίου, χωρίς την άδεια του
συγγραφέα που διατηρεί τα πνευματικά και λοιπά δικαιώματα
αυτού.*

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα.

*Τορόντο, Ιανουάριος 2006
ο συγγραφέας*

*Copyright: Andreas Koumanakos
4091 Sheppard av. E. #2101
Agincourt, Ont.
M1S 3H2 CANADA*

*e-mail:
andreas@fastmail.ca*

Ανάγνωτε τώ Διί, ἄνδρες Ἕλληνες, τόν κατά πατραλοίων¹ νόμον, καί τό μοιχείας πρόστιμον, καί τήν παιδευαστίας αισχροτήτα. Διδάξατε Αθηνάν καί Ἀρτεμιν τά τών γυναικῶν ἔργα, καί Διόνυσον τά τών ἀνδρῶν. Τί σεμνόν ἐπεδείκνυται γυνή ὅπλοις κεκοσμημένη, ἀνήρ δέ κυμβάλοις καί στέμμασι καί ἐσθήτι γυναικείᾳ καλλωπιζόμενος, καί οργίων σὺν ἀγέλῃ γυναικῶν;

*Ιουστίνου: Ἀμφιβαλλόμενα.
(Λόγος πρὸς Ἕλληνας, 2)*

*Ούτε πόρνοι, ούτε ειδωλολάτραι, ούτε μοιχοί, ούτε μαλακοί, ούτε αρσενοκοίται, ούτε κλέπται, ούτε πλεονέκται, ούτε μέθυσοι, ούτε λοιδόροι, ούτε ἄρπαγες δεν θέλουνσι κληρονομήσει την βασιλείαν του Θεού.
(Παύλου Α' προς Κορινθίους Κεφ. στ' 9)*

Ευρετήριο κεφαλαίων

1. αντί προλόγου.	σελίδα 7
2. το θείον πέος.	" 11
3. η επίδειξη.	" 17
4. η φάρσα.	" 57
5. περί τέχνης και πολιτικής	" 75
6. ταξίδι στο Λονδίνο.	" 83
7. απόκριες.	" 109
8. ο θεός-πέος Τύχων.	" 127
9. όλα του γάμου δύσκολα.	" 133
10. το πάρτι χάλασε.	" 147
11. ο κίτρινος φάκελος.	" 157
12. η πρώτη απιστία.	" 171
13. κέρατο από τη φίλη.	" 179
14. η αδήλωτη πόρνη.	" 185
15. η κοιμωμένη.	" 201
16. τ' όνειρο του Πέτρου.	" 211
17. ένας ιδιαίτερος διάλογος.	" 221
18. η μηχανή.	" 231
19. η κυρά Βαγγελιώ.	" 257
20. το χαϊβάνι.	" 271
21. έρωτας και ανησυχίες.	" 291
22. ο θάνατος ξεκίνησε.	" 305
23. η πορνοστάρ.	" 321
24. και άλλοι θάνατοι.	" 329
25. το διαζύγιο.	" 335
26. τρεις και μόνες.	" 339
27. τσάι στο Hilton hotel.	" 343
υπόμνημα.	" 349

1. αντί προλόγου

Οι μεγάλες κοινωνικές αλλαγές στα τελευταία είκοσι χρόνια του εικοστού αιώνα, επιδράσανε καταλυτικά στη διαμόρφωση μίας νέας πραγματικότητας στην ελληνική κοινωνία και ιδιαίτερα στις σχέσεις των συζύγων.

Οι νέοι θεσμοί που έχουν επικρατήσει (φεμινιστικό κίνημα, μονοκίνι στα μικτά θαλάσσια μπάνια, χωριστές θερινές διακοπές συζύγων, αποδυνάμωση του θεσμού της παρθενίας πριν από το γάμο, κινητή τηλεφωνία, ομοφυλοφιλικές σχέσεις κ.ά.) ή έχουν παγιωθεί πια νομοθετικά (ισότητα των δύο φύλων, ατομικά δικαιώματα, κατάργηση της προίκας, πολιτικός γάμος, μικτές στρατιωτικές σχολές, αποποινικοποίηση της μοιχείας..) φέρανε την ελληνίδα γυναίκα δεκάδες χρόνια μπροστά.

Οι νέες γενιές των κοριτσιών θεωρούν ότι είναι φυσικό να βιώνουν αυτές τις κοινωνικές κατακτήσεις του φύλου τους και να μην αισθάνονται ενοχές ότι διαπράττουν αταξίες ή αμαρτήματα επωφελούμενες από αυτές. Το πρόβλημα γεννάται με τις μικροπαντρεμένες που από ενωρίς χορέψανε το χορό του Ησαΐα. Νιώθουν παγιδευμένες, αφού σαν ελεύθερες δεν παίζανε με τον έρωτα, δεν αμάρτησαν σαν κοπέλες γευόμενες τις προγαμιαίες εφηβικές δραστηριότητες. Έτσι με δικαιολογία ένα γάμο σε μικρή ηλικία ξεχνούν το μέτρο της ευπρέπειας στην κοινωνική τους συμπεριφορά. Και είναι πολλές αυτές που δύσκολα αποδέχονται την ιδέα πως πρέπει να μείνουν έξω από τα *καλά δώρα* που τους έχει φέρει η νέα εποχή στα πρόθυρα της τρίτης χιλιετίας. Αισθάνονται αδικημένες, σαν να καταδικάστηκαν

άδικα να μη χαρούν τις ελευθεριότητες που η σύγχρονη κοινωνία τόσο απλόχερα πια τους προσφέρει. Ζούνε μέσα σε μία σύγχυση και η κάθε μία αντιδρά κατά τον τρόπο της, κρυφά ή και φανερά.

Ο γάμος δεν τις εμποδίζει στις αταξίες τους, ούτε και δείχνουν καμία επιθυμία αποδέσμευσης από αυτόν. Διαπιστώνουν πως κάνανε ελάχιστα από εκείνα, που σίγουρα τους υποσχόταν η φωτεινή τους εφηβεία. Έγγαμες τώρα πια, προσπαθούν να κάνουν αναδρομικά όσα δεν κάνανε πριν από το γάμο. Αμφισβητούν φανερά τους φαλλοκράτες συζύγους και μπαίνουν στο ερωτικό παιχνίδι αδίστακτες.

Μερικοί σύζυγοι δείχνουν να ..κατανοούν μέχρι ενός σημείου το πρόβλημα ενώ άλλοι συμμετέχουν σκόπιμα, υποκύπτοντας σε δικές τους αδυναμίες ή προβάλλοντας *μοντέρνες κι έξυπνες* περί γάμου αντιλήψεις, παίρνουν ενεργό μέρος στο παιχνίδι και τις παρασύρουν ακόμη πιο πολύ. Έτσι συνθηκολογούν σε μία ένοχη αλληλοανοχή και βιώνουν μία κατάσταση νοσηρή, καταδικασμένη να καταρρεύσει και να αυτοδιαλυθεί. Μέσα σ' ένα τέτοιο ψυχολογικά φορτισμένο περιβάλλον, προβάλλουν σαν δικαιολογία πως βιώνουν τον *εξωσυζυγικό έρωτα*², ή την *ανταλλαγή συζύγων*³ σαν ένα παιχνίδι και αδιαφορούν για τα παραγγέλματα των Γραφών και κυρίως για τα θανάσιμα αμαρτήματα που διαπράττουν. Μερικές ίσως και να μην τα γνωρίζουν.

Οι βασικές ηρωίδες είναι τέσσερες έγγαμες νεαρές κυρίες, όλες προικισμένες από τη φύση με το χάρισμα της ομορφιάς. Έτσι αφού πέτυχαν σύντομα το στόχο του *καλού γάμου*, διαπιστώνουν τώρα ότι κάτι λείπει από τη ζωή τους. Νιώθουν να μη βίωσαν μέρος από αυτήν και αναδρομικά το διεκδικούν. Οι σύζυγοί τους,

διαφόρου ηλικίας, και επαγγελματικού προσανατολισμού, έχουν ένα κοινό σημείο αναφοράς. Τους αρέσουν τα παραστρατήματα, τα *μανούλια*⁴ και οι *παρτούζες*⁵. Παρασυρμένες από τα χούγια των συζύγων, μπαίνουν και οι κυρίες στο παιχνίδι και τελικά όλοι θα πληρώσουν για τα θανάσιμα αμαρτήματά τους.

Όσες κυρίες θα απομείνουν, θα αναζητήσουν την εξιλέωση για τα λάθη τους στον δρόμο της αρετής.

Υ.Γ. Η ιστορία που ακολουθεί είναι φανταστική. Βασίζεται σε όσα σχετικά κατά καιρούς έχουν γραφεί στον τύπο και σε όσα έχουν δείξει τα Μ.Μ.Ε.⁶ Διαβάζοντάς την ο αναγνώστης, είναι πιθανό να βρει στοιχεία παρόμοια με κάποια δική του εμπειρία.

Κάθε ομοιότητα που μπορεί να υπάρξει με άλλο οποιοδήποτε πρόσωπο ή κατάσταση, θα είναι όλως συμπτωματική και τυχαία. Οι τόποι έχουν επιλεγεί τυχαία, οι δε φωτογραφίες είναι παρμένες από το Internet.

Ο συγγραφέας

Οι κυρίες

2. Το θείον πέος

Το πέος συμβολίζει τη δύναμη, την εξουσία. Πρόκειται για έναν πανάρχαιο συμβολισμό, που υπογραμμίζεται από την επίσης αρχαία αναλογία του σεξουαλικού ερεθισμού με την ανάσταση.
Στάνιμπερκ.

Ο ήλιος ακόμη έλαμπε πάνω από την χειμερινή Αθήνα. Στην οδό Βουκουρεστίου, βαδίζουν παρέα δύο καλοντυμένοι κύριοι και πλησιάζουν το εκδοτήριο εισιτηρίων του κινηματογράφου *Πάλλας*. Προμηθεύτηκαν τα εισιτήριά τους και στη συνέχεια προχώρησαν με άνετες κινήσεις προς την αίθουσα προβολής. Είχανε διαφορά στην ηλικία. Ο ένας πλησίαζε τα εξήντα και ο άλλος γύρω στα σαράντα πέντε. Ήταν όμως καλοστεκούμενοι και άνθρωποι που ήξεραν τι θέλανε. Στον έλεγχο των εισιτηρίων, ο παριστάμενος εκπρόσωπος της εφορίας χαιρέτησε και τους δύο με χαμόγελο.

«Χαίρετε κύριε Σκαρέτζα.. πως είστε κύριε Βολεμένε;»

Ο ώριμος, ο δικηγόρος Βολεμένος αρκέστηκε μόνο στην ανταπόδοση του χαιρετισμού, ενώ ο νεώτερος ο Σκαρέντζας του έκανε και μία φιλοφρονητική ερώτηση για τον διευθυντή του.

«Πολύ καλά, σας ευχαριστώ.. τι κάνει ο διευθυντής σας;»

«Απ' ότι γνωρίζω, είναι πολύ καλά..»

«Του διαβιβάζετε παρακαλώ, τους χαιρετισμούς μου.»

«Ευχαρίστως.. μα το πρωί τα είπατε..»

«Δεν πειράζει.. ο καλός λόγος δεν βλάπτει.»

..είπε ο Σκαρέτζας και χάθηκε ακολουθώντας τον φίλο του, που

στο μεταξύ είχε προχωρήσει πίσω από την αυτόματη πόρτα που τους έφερε στην αίθουσα προβολής. Όταν η πόρτα έκλεισε, ο ελεγχτής των εισιτηρίων ρώτησε τον εφοριακό υπάλληλο..

«Ποίοι είναι αυτοί; Πρώτη μου φορά τους βλέπω εδώ. Φαίνεται τους τράβηξε το είδος του έργου. Διονυσιαστές θα είναι.»

«Δίκιο έχεις. Ο δεύτερος που με ρώτησε για τον διευθυντή μου λέγεται Αλέκος Σκαρέτζας και είναι εκδότης και διαφημιστής. Το πρωί είχαμε ένα τράκο παρουσία του διευθυντού μου. Του έκανα έλεγχο στα βιβλία του και είχε τη γνώμη πως τον αδικούσα. Πήγε στον διευθυντή και παραπονέθηκε για υπερφορολόγηση. Εκείνος όμως, δεν του μείωσε το φόρο που έπρεπε να πληρώσει και τότε ο Σκαρέτζας με οργή φεύγοντας, απείλησε πως θα μεταφέρει τις επιχειρήσεις του στην επαρχία, επειδή εκεί ισχύουν ευνοϊκότεροι συντελεστές. Ο άλλος ο μεστωμένος που προχώρησε πρώτος, είναι ο δικηγόρος Βολεμένος.. μεγάλο μούτρο κι αυτός.»

«Και τι γυρεύουν αυτοί οι δύο στην προβολή μίας τέτοιας πορνοταινίας;»

Ο εφοριακός χαμογέλασε..

«Δεν τους ξέρεις και δικαίως απορείς. Ξέρεις τι μούτρα είναι και οι δύο; Ο διαφημιστής είναι ελεύθερος ακόμη και τρέχει πίσω από νεαρές, ο άλλος, ο δικηγόρος, ενώ είναι παντρεμένος τα ρίχνει συστηματικά σε κάθε πελάτισσα που θα του γυαλίσει. Άμα δεν ταιριάζανε.. δεν θα έκαναν παρέα.»

Ίσως να ήτανε το όνομα του πρωταγωνιστή, ίσως το θέμα της ταινίας, ίσως κάτι άλλο, που μόνο αυτοί ήτανε σε θέση να γνωρίζουν. Ο τίτλος της ταινίας, "*Μανόλια*", δεν διαφώτιζε κανέναν, όμως ο πρωταγωνιστής ήταν βαρύγδουπο όνομα της

έβδομης τέχνης, *Τομ Κρούζ*, ένας πολύ γνωστός και αξιόλογος ηθοποιός. Το έργο τον αδικούσε, γιατί εδώ έπρεπε να δικαιώσει έναν σεξουαλικά διεστραμμένο άτομο που παριστάνοντας ένα σύγχρονο μεσσία, καλούσε το ακροατήριο του, που ήσαν μόνο άνδρες, να τον ακολουθήσει στην λατρεία του ανδρικού *φαλλού* και στο ξέσκισμα του γυναικείου *αιδοίου*. Θύμιζε τους αρχαίους ελληνικούς θρύλους της Δήλου, των μυστηρίων της Ελευσίνας και τα δρώμενα στην πόλη του Τυρνάβου στη διάρκεια των εορταστικών εκδηλώσεων των απόκρεω.

Οι δύο φίλοι κάθισαν σε θέσεις μακριά από τους άλλους θεατές, που στο σύνολό τους ήταν άνδρες. Μετά από λίγο, η προβολή άρχισε. Στην αρχή κι όλας της ταινίας, εμφανίστηκε ο πρωταγωνιστής Τομ Κρούζ, πάνω σε μία σκηνή και ωρυόταν..

«Είμαστε προνομιούχοι, γιατί σαν άνδρες έχουμε μία αστείρευτη δύναμη. Τη δύναμη που μας δίνει το καυλί. Χρησιμοποιήστε το και ξεσκίστε το μουνί όπου το συναντάτε. Το μουνί έγινε για την ευχαρίστησή μας. Μην νομίζετε πως οι γυναίκες δυσαρεστούνται μ' αυτό. Να είστε βέβαιοι πως θα γίνουνε θύματά σας και θα σας λατρεύουν ακόμη πιο πολύ. Ανοίχτε τώρα το μπλε βιβλίο μου στη σελίδα δέκα οκτώ. Εκεί θα δείτε πως περιγράψω...»

..και ο Τομ Κρούζ προσπαθούσε να τους πουλήσει το μπλε βιβλίο του προς μερικά δολάρια το κομμάτι, ενώ λίγα χιλιόμετρα πιο μακριά στην ίδια πόλη, ο πατέρας του (στο έργο), κατάκοιτος στο κρεβάτι, είχε φτάσει στα τελευταία του και προσπαθούσε να τον φέρει κοντά του, με την βοήθεια ενός δημοσιογράφου.

Ο Σκαρέτζας με τον φίλο του παρακολουθούσαν όσα έλεγε ο Κρούζ και είναι αλήθεια πως είπε πάρα πολλά κι ενδιαφέροντα

εκθειάζοντας τη δύναμη του φαλλοκράτη άνδρα και τη μειονεκτική θέση της γυναίκας που *δεν είναι παρά ένα σκεύος ηδονής*, για την εξυπηρέτηση του άνδρα.

Οι δύο φίλοι, στο διάλειμμα της προβολής βγήκαν στο χώρο του μπαρ και ζήτησαν καφέ. Ο δικηγόρος τότε σχολίασε..

«..κρίμα τον ηθοποιό. Ο Κρουζ ατύχησε.. *"Κόμισε γλαύκα εις Αθήνας."* Αυτά τα ξέρανε οι αρχαίοι πρόγονοί μας πρώτοι. Φαίνεται δεν πήγε στη Δήλο ακόμη. Δεν άκουσε τίποτε για τον Θεό Διόνυσο. Και η Θρησκεία μας δέχεται την σεξουαλικότητα του Χριστού, που πηγάζει από το χριστιανικό δόγμα της πλήρους ενανθρώπισης. Δεν νοείται ενσαρκωμένο θείο, χωρισμένο από τη σεξουαλική του πλευρά, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι παύει ο Ιησούς να είναι αγνός. Όμως η αγνότητά του αυτή δεν προκύπτει από κάποια ανικανότητα ή αναπηρία, αλλά μόνο από συνειδητή εγκράτεια. Και ο Χριστός Αλέκο, ήταν ολοκληρωμένο άτομο από κάθε άποψη.»⁷

«Άφησε τον Χριστό κι έλα στα *καθ' ημάς*. Πως τα πας με τον τελευταίο σου δεσμό;»

«Αν εννοείς την γιατρίνα.. μια χαρά. Απορώ τι μου βρίσκει..»

«Μη ζητάς λογική από τη γυναίκα και μάλιστα στον έρωτα.»

«Μετά την προβολή.. έχω ραντεβού μαζί της στο γραφείο μου. Ο γιατρός θύμα της δουλειάς του, δεν ευκαιρεί και στέλνει την σύζυγο να του διεκπεραιώσει τις δικαστικές του υποθέσεις. Εσύ πως τα πας τελευταία.»

«Εγώ έχω βρει φλέβα. Έχω χτυπήσει μία κούκλα είκοσι δύο Μαΐων, μανεκέν. Σήμερα αποφοιτά κι έχει επίδειξη στο Χίλτον. Εκεί θα πάω μετά το τέλος της προβολής.»

Το διάλειμμα τελείωσε και οι δύο φίλοι μπήκαν στην αίθουσα να παρακολουθήσουν την συνέχεια του έργου, που φαίνεται δεν τους ενθουσίασε. Εξ αιτίας όμως των ραντεβού τους και οι δύο καθίσανε και το παρακολουθήσανε μέχρι το τέλος. Τότε, βγήκανε στην οδό Βουκουρεστίου κι εκεί χώρισαν. Ο Βολεμένος πήρε την οδό Σταδίου που ήτανε το γραφείο του, ενώ ο Σκαρέντζας ανέβηκε την ανηφόρα της πλατείας συντάγματος και ακολούθησε τη λεωφόρο βασιλίσσης Σοφίας, να πάει στο Hilton.

Την ίδια ώρα ένα αυτοκίνητο ερχόταν από την Τρίπολη με δύο άνδρες. Ο οδηγός ήτανε εξηντάρης και δίπλα του είχε ένα γενειοφόρο ακαθόριστης ηλικίας και συνεχώς τα έβαζε με τον οδηγό που φαινότανε ανυπόμονος να τελειώσει το κουραστικό ταξίδι.

«Μην γκρινιάζεις.. φτάσαμε. Φοβάμαι πως έπρεπε να οδηγήσω εγώ. Όσο μεγαλώνει ο άνθρωπος ιδιοτροπιάζει. Αποκτά κακές συνήθειες, ελαττώματα και αδυναμίες. Εσύ όμως, νομίζω πως τζάμπα γκρινιάζεις. Μια χαρά κρατιέσαι ακόμη και γι' αυτό σε εμπιστεύομαι. Κοίταξε.. θα πας κατ' ευθείαν στο υπόγειο του Χίλτον και θ' αφήσεις το αμάξι στο *πάρκιν*. Από κει θ' ανεβούμε με το *ασανσέρ*.»

Ο οδηγός τελικά ενοχλήθηκε από τη λογοδιάρροια του φίλου του. Γύρισε τον κοίταξε και σκέφτηκε πως ήτανε σφάλμα που τον πήρε μαζί του και τώρα τον ζάλισε με την πολυλογία του. Θα έπρεπε να του ζητήσει να πάρει το δικό του αυτοκίνητο. Τώρα, ενώ του προσφέρει ένα ταξίδι άνετο και δωρεάν πρέπει σαν ανταμοιβή να ακούει από πάνω και τις εξυπνάδες του.

«Καλά Βασίλη. Δεν έρχομαι πρώτη φορά. Όταν ανεβαίνω στην Αθήνα.. εκεί, στο Χίλτον μένω. Το αυτοκίνητο θα το πάνε στο γκαράζ τα παιδιά της ρεσεψιόν.»

Ο Βασίλης τότε κοίταξε τον οδηγό με δόση ζηλοφθόνιας και δεν ξαναμίλησε μέχρι τη στιγμή που φτάσανε στο ξενοδοχείο. Εκεί διαπίστωσε πως πράγματι ο γιατρός ήταν γνωστός σε όλο το προσωπικό της υποδοχής. Άφησαν το αυτοκίνητό και οι δύο παρέα, προχώρησαν προς την αίθουσα των επιδείξεων.

Τα μανεκέν καμαρωτά περνούσαν..

3. η επίδειξη

*Κόσμος πολύς, τα φώτα λαμπερά,
κ' οι καλλονές στην πασαρέλα⁸ να περνούν.
Κορμιά φιδίσια με τα μάτια 'στραφτερά,
της νιότης το κρασί να σε κερνούν.
ΠΑΣΑΡΕΛΑ (Α. Κουμανάκος)*

Η μεγάλη αίθουσα δεξιώσεων του *Hilton Hotel* ήταν από ενωρίς ασφυκτικά γεμάτη. Εδώ και δύο ημέρες είχε διατεθεί στον άγγλο σχεδιαστή μόδας Κρίστοφερ, για την επίδειξη της θερινής του κολεξιόν. Δύο χρόνια τώρα την προετοίμαζε. Από τότε που επισκέφθηκε την Ελλάδα σαν τουρίστας έγινε λάτρης της και ξέμεινε. Καλοκαίρι στη Μύκονο. Ένας Έλληνας σχεδιαστής, μάγευε εκεί, ντόπιους και ξένους με τις δημιουργίες του και όλες οι γυναίκες νεαρές και μη, ήταν ξετρελαμένες. Και δεν είχαν άδικο. Έτσι τώρα και ο Κρίστοφερ με τη σειρά του, γοητευμένος από το λαμπρό ήλιο της Ελλάδας και το ταμπεραμέντο⁹ του λαού της, αποφάσισε να μείνει και να δραστηριοποιηθεί εδώ. Μέχρι να γνωρίσει όμως πρόσωπα και πράγματα και να φτάσει στη αποψινή βραδιά, του πήρε δύο χρόνια. Χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια και πολλή εργασία. Σε κάποια στιγμή σκέφτηκε να τα παρατήσει. Τού φάνηκε βουνό ασήκωτο να κάνει μόδα στην Ελλάδα. Γιατί εδώ ευδοκιμούν αρκετοί επώνυμοι ντόπιοι σχεδιαστές και μόνιστροι, γνώστες της χώρας τους και ιδιαίτερα της Ελληνίδας. Δεν το έβαλε όμως κάτω και συνέχισε. Σ' αυτό τον βοήθησε πάρα πολύ το νεαρό μανεκέν που γνώρισε, η Τέτη, σπουδάστρια ακόμη σε μία σχολή μανεκέν, ένα πολυτάλαντο, έξυπνο και ωραίο κορίτσι. Τα ελληνικά νησιά, και ο λαμπρός

ήλιος τους με το γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας, τον έχουν σκλαβώσει. Είναι ενθουσιασμένος με τη χώρα και τούς έλληνες. "*Όχι διάβωλε... Με μάστερ από το Saint Martins, δεν θα φύγω. Θα μείνω εδώ, που μου αρέσει*".

Το είπε και το έκανε. Έμεινε στην Ελλάδα και σήμερα δεν κρατιέται. Τρέχει από το πρωί κι ελέγχει τα πάντα, γιατί τα θέλει όλα τέλεια. Με το αποψινό σόου σκοπεύει ν' αφήσει εποχή. Δεν είναι από τους ανθρώπους που συμβιβάζεται και ιδίως με τον εαυτό του. "*Είμαι ο σκληρότερος κριτής του εαυτού μου*", συνηθίζει να λέει. "*Αν κάτι δεν αρέσει σε μένα πρώτα, δεν το προτείνω να φορεθεί*".

Όλες οι θέσεις είχαν διατεθεί μέχρι και τα σκαμνιά του μπαρ στο βάθος της αίθουσας. Δεν ήταν τυχαία αυτή η σύναξη, γιατί ο Κρίστοφερ δεν είχε καλέσει για το σόου του βαρύγδουπα ονόματα της πασαρέλας. Όλη την κολεξιόν του θα παρουσίαζαν οι τελειόφοιτες της σχολής μανεκέν *Andy's*. Είκοσι δύο ελληνίδες κούκλες, η μία καλύτερη από την άλλη. Τελειώνουν αυτή τη χρονιά και τις εμπιστεύθηκε να σηκώσουν όλη την επίδειξη μόνες τους. Πριν καλά καλά αποφοιτήσουν είχανε γίνει περιζήτητες από τούς ντόπιους σχεδιαστές και φωτογράφους. Ήσαν όλες τους αληθινές νεράιδες, σωστές καλλονές με σώματα σπαθάτα.

Πλησίαζε η ώρα που οι νεαρές μοντέλες θα άρχιζαν να βηματίζουν καμαρωτά. Στα άδυτα του χώρου προετοιμασίας, στα καμαρίνια, γινόταν χαμός. Ή διευθύντρια της σχολής μανεκέν, έτρεχε πέρα δώθε σαν τρελή, δίνοντας τις τελευταίες οδηγίες στις φετινές αποφοίτους που απόψε θα παρουσίαζαν το σόου. Η επιτυχία των κοριτσιών, θα ήταν και δικός της θρίαμβος. Είκοσι

δύο κορίτσια με όνειρα και φιλοδοξίες για επιτυχία και ανάδειξη, καρτερούσαν και αυτά με ανυπομονησία. Γνωρίζει πως δεν είναι δυνατόν τελικά να μείνουν όλες στο επάγγελμα του μανεκέν. Η ζωή είναι σκληρή και θα ήταν ευχαριστημένη, δύο ή τρεις από όλες να πάνε μπροστά, κάνοντας διεθνή καριέρα. Οι άλλες, οι πιο πολλές, θα στραφούν προς τα καλλιστεία, το θέατρο ή την τηλεόραση και άλλες πάλι θα εκμεταλλευτούν τον αέρα της δουλειάς τους και την εμφάνισή τους, για να κάνουν ένα πετυχημένο γάμο. Το ίδιο είχε συμβεί σε όλες σχεδόν τις προηγούμενες σειρές. Γιατί τάχα να άλλαζε ο κανόνας εφέτος;

Στην μεγάλη αίθουσα η κατάσταση δεν ήταν διαφορετική. Ο κόσμος από τη ανυπομονησία είχε αρχίσει να δυστροπεί. Παρά την έντονη μουσική, ο θόρυβος σαν ένα συνεχές απροσδιόριστο βουητό, είχε αρχίσει να μεγαλώνει και να γίνεται ενοχλητικός.

*Λ*ε δύο σκαμνιά του μπαρ, δύο καλοντυμένοι κύριοι, πίνανε το ποτό τους περιμένοντας υπομονετικά την έναρξη της επίδειξης. Με κανονική σωματική διάπλαση κι οι δύο, διαφέρανε μόνο στην ηλικία. Ο νεώτερος φαινόταν γύρω στα σαράντα, είχε γενειάδα και μουστάκι, που παρά την ιδέα που ο ίδιος ασφαλώς θα έτρεφε, τον αδικούσαν. Ο φίλος του φαινόταν πολύ μεγαλύτερος. Ήταν ψιλός, γκριζομάλλης, απλός, σοβαρός στην εμφάνιση, με ριγέ σταυρωτό κουστούμι, κάπου στα εξήντα του. Ο μουσάτος τον προσφωνούσε *γιατρέ*, προφανώς από το επάγγελμά του, ή Γιώργο που ήταν το όνομά του. Ο γιατρός τον αποκαλούσε Βασίλη.

Ήταν οι δύο φίλοι που ήρθαν από την Τρίπολη, όπου και οι δύο διαμένουν μόνιμα και ασκούν το επάγγελμά τους. Γνωρίστηκαν πριν από τέσσερις μήνες, από τα κορίτσια τους. Μανεκέν και φίλες αυτές, τους έχουν καλέσει απόψε να παρευρεθούν στην επίδειξη του σχεδιαστή μόδας Κρίστοφερ.

Καθισμένοι υπομονετικά στα σκαμνιά του μπαρ, προσπαθούν να φαίνονται ήρεμοι, μα δεν κατόρθωναν να κρύψουν την έντονη ανησυχία τους. Αν τους καλοκοίταζε κανείς, θα έβλεπε πως και τους δύο τους είχε καταλάβει μία νευρικήτητα, επειδή το σόου καθυστερούσε. Πρώτος ο γιατρός υπέκυψε στην ανυπομονησία του και παρατήρησε:

«Φοβάμαι ότι καθυστερήσανε αρκετά. Θα έπρεπε να είχε ξεκινήσει η επίδειξη πριν από είκοσι λεπτά, αν πιστέψουμε το πρόγραμμα. Βλέπω πως ο κόσμος έχει αρχίσει να δυστροπεί. Μπορώ να πω, πως το ίδιο νιώθω κι εγώ.»

«Έχεις δίκιο γιατρέ αλλά μην ανησυχείς. Καθυστέρησε το αεροπλάνο της *Alitalia*.»

«Και τι σχέση έχει το αεροπλάνο της *Alitalia*;»

«Και βέβαια έχει. Φαίνεται δεν διάβασες τη υποσημείωση στο πρόγραμμα. Έχουμε επίσημη προσκεκλημένη τη Σοφία Λόρεν. Θα παραστεί η Σοφία Λόρεν, δεν το είδες; Ε! ας την περιμένουμε λίγο. Σοφία Λόρεν είναι αυτή.»

Και σε επισφράγισμα των λόγων του, νάτος ο Κρίστοφερ στην πασαρέλα να αναγγέλλει την άφιξη της Σοφίας Λόρεν και την έναρξη της επίδειξης. Ακόμη ανέφερε και τη σχολή μανεκέν που είχε την ευγενή καλοσύνη να διαθέσει τις τελειόφοιτες κοπέλες να παρουσιάσουν απόψε τις τελευταίες του δημιουργίες για την

ερχόμενη άνοιξη και το καλοκαίρι. Παραμονές Χριστουγέννων και είχε την ελπίδα πως θα έκλεινε αρκετές παραγγελίες για τον ερχόμενο χρόνο. Απόψε περιμένει να δικαιωθεί, για τη μεγάλη υπέρβαση που έκανε, ν' αφήσει το Λονδίνο και να μείνει στην Αθήνα για επαγγελματισμό. Έκανε πολλούς φίλους και η Τέτη τον έφερε σε επαφή με τον κόσμο των μανεκέν. Απόψε, με τις συμμαθήτρίες της θα παρουσιάσουν τις ανοιξιάτικες και θερινές δημιουργίες του, σε πρωινά και βραδινά φορέματα και μαγιό.

Αργοπορημένη μα άνετη και με το πλατύ χαμόγελό της μπήκε στην αίθουσα και η αναμενόμενη ιταλίδα ηθοποιός. Ο Κρίστοφερ με την παρουσία της διάσημης Ιταλίδας καλλιτέχνιδας, ήθελε να προσδώσει ιδιαίτερη αίγλη και ενδιαφέρον στην επίδειξή του.

Αφού η Σοφία Λόρεν μοίρασε αρκετά χαμόγελα και εισέπραξε άλλα τόσα χειροκροτήματα, υποκλίθηκε ευγενικά και κατέλαβε την θέση που της υπέδειξαν. Ο Κρίστοφερ, που οι κινήσεις του δεν πρόδιδαν και τόσο φανατικό άνδρα, πήρε το λόγο και με την ιδιότυπη διάλεκτό του, ξεκίνησε με την περιγραφή της *κολεξιόν*.

Αμέσως μετά φάνηκαν τα μανεκέν, ένα ένα να έρχονται μέσα από μια πλαϊνή πόρτα του βάθους και πλησίαζαν γεμάτες χάρη. Βάδιζαν αγέρωχες πάνω στην μακριά πασαρέλα υπό τούς ήχους μιάς έντονης ρυθμικής μουσικής. Το σόου ξεκίνησε με την παρουσίαση της *κολεξιόν* των πρωινών φορεμάτων για την ερχόμενη άνοιξη και την πλαζ. Εδώ ο Κρίς προτείνει χρώματα και παίζει μαζί τους. Τα συνδυάζει κατά απρόβλεπτους τρόπους και κατορθώνει να εντυπωσιάσει. Συνδυάζει αρκετές παλιές γραμμές με καινούργιες δικές του προτάσεις. Κοψίματα και ανοίγματα για όλα τα σώματα. Να κρύβουν αλλά και ν'

αποκαλύπτουν. Μπλουζόν και πουκάμισα ανοιχτά βαθιά μέχρι την ζώνη, σε τρόπο που το μάτι να μην δυσκολεύεται να δει και να θαυμάσει το περιεχόμενο. Θέλει ν' αναδείξει την γυναικεία ομορφιά. Θέλει να τιμήσει την ωραία γυναίκα και να την ντύσει με απλά χρωματιστά ενδύματα. Προτείνει ψάθινα καπέλα και πέδιλα. Πολύχρωμες μεγάλες τσάντες, και μεγάλες φαντεζί πετσέτες. Ξαφνικά ο γιατρός αναφώνησε:

«Να η Ντέμη.»

..και αμέσως φώτισε το πρόσωπο του από χαρά. Τώρα που είδε τη Ντέμη ξέχασε και την καθυστέρηση και την κούραση από την ορθοστασία τόσης αναμονής. Η Ντέμη, είναι η μόνιμη παρέα του γιατρού. Ξανθιά ψιλή κοπέλα με πράσινα λαμπερά μάτια, που δεν μπορεί να τα κρατήσει ήρεμα ούτε για μία στιγμή. Πως και πως την περιμένει ν' αποφοιτήσει από τη σχολή μανεκέν για να παντρευτούν. Με δική της πρόσκληση είναι 'δώ σήμερα, για να παρακολουθήσει την επίδειξη. Το αποψινό σόου δεν θα είναι υπόθεση μόνο του Κρίστοφερ αλλά και των κοριτσιών.

Κατέβηκε από το άβολο σκαμνί του μπαρ και βελτίωσε λίγο τη θέση του για να βλέπει καλύτερα. Αυτά τα σκαμνιά στα μπαρ, είναι να διώχνουν και όχι να κρατούν τον πελάτη για πολύ. Μόνο άνεση δεν σου παρέχουν για ξεκούραση.. λες και τα φτιάχνουν έτσι, μικρά και άβολα στο σώμα, για να μην κάθεται ο πελάτης μπροστά στη μπάρα αλλά μόνο να παίρνει το ποτό του και να στέκει ορθός παράμερα.

Η Ντέμη αεράτη, φωτεινή, πανέμορφη, σίγουρη για τον εαυτό της, περπατούσε αγέρωχη πάνω στον υπερυψωμένο διάδρομο, αδιαφορώντας για τις φλογερές ματιές που συγκέντρωνε.

Μερικοί πολυπλάνταχτοι νεαροί, απ' αυτούς που μαζεύονται και παρακολουθούν κάτι τέτοιες επιδείξεις, χειροκρότησαν και μερικοί απ' αυτούς τόλμησαν να σφυρίξουν, ξεχνώντας που βρίσκονται. Η Ντέμη συνέχισε τη πορεία της αδιαφορώντας και πάλι για τις θορυβώδεις εκδηλώσεις των νεαρών. Ήξερε πως κάπου μέσα στην αίθουσα βρισκόταν ο δικός της, ο γυναικολόγος Περαντής και την παρακολουθούσε. Ίσως να βιάστηκε να πει το ναι και τώρα, είναι δεσμευμένη σε μία σχέση με έναν άνθρωπο τριάντα πέντε χρόνια μεγαλύτερό της. Αναλογίζεται πόσο τάχα θα κρατήσει ο κοινός τους δρόμος, αν φτάσουν μέχρι το γάμο. Τέτοιοι γάμοι δεν είναι μακρόβιοι και τα παιδιά.. είναι *παιδιά της ορφάνιας*. Η ίδια θα προσπαθήσει να τον σώσει, αλλά αυτό δεν θα εξαρτηθεί μόνο από αυτήν. Η Ντέμη είναι από μικροαστική οικογένεια, από μία μικρή επαρχιακή πόλη της Αρκαδίας. Μία ημέρα, συνόδευσε τη μητέρα της στο γυναικολογικό τμήμα του κρατικού νοσοκομείου στην Τρίπολη για ένα απλό τεστ ΠΑΠ. Εκεί την είδε ο γιατρός και την ερωτεύτηκε, λες και συνάντησε τον *έρωτα της πρώτης ματιάς*.

Ο γιατρός πάλι πολλές φορές έχει αναρωτηθεί πως του συνέβη. Αυτός που ενώ έχει σύγχρονες αντίληψεις και στα νιάτα του έχει περάσει *δια πυρός και σιδήρου*, εδώ ακολούθησε την παράδοση. Πήγε στο σπίτι της Ντέμης και την ζήτησε από τους γονείς της και αυτοί κολακευμένοι, είπαν πρώτοι το ναι. Μετά άρχισαν οι πιέσεις προς την κόρη να μην τους διαψεύσει και να μην χάσει την καλή τύχη που τους χτύπησε την πόρτα. Η γνωστή γονική αντίληψη για την τύχη κελεπούρι¹⁰ της κόρης.. "*πού 'χει μόνο χάρη για προικιά.*"

«Παιδί μου, πάρε τον. Είναι μεγάλος αλλά είναι φτασμένος και σοβαρός. Θα σε σέβονται όλοι. Την ευχή μας να έχεις. Θα περάσεις καλά μαζί του, βασίλισσα θε να σ' έχει. Και στο κάτω κάτω, που ξέρεις.. εξηντάρης είναι, πόσο θ' αντέξει.»

Δεν θέλησε να κακοκαρδίσει τους γέρους γονείς της και με τη σειρά της, δέχθηκε κατ' αρχήν, αλλά την τελική απάντησή της θα την έδινε μετά την αποφοίτησή της. Έτσι τώρα, αναλογίζεται.. *".. έχω την ευχή των γέρων μου και το γερομπισμπίκη¹¹ το γιατρό για άντρα. Γαμώ... την ατυχία μου."*

Στο τέλος της διαδρομής η Ντέμη κοντοστάθηκε. Πήρε προκλητική στάση κοιτάζοντας τους νεαρούς, ξεκούμπωσε αργά αργά τα δύο κουμπιά από το πουκάμισο της και το έβγαλε. Έμεινε με το επάνω μέρος ενός μονόχρωμου μπικίνι. Η γαλαρία ξέσπασε σε χειροκροτήματα, καθώς η Ντέμη κρατώντας το πουκάμισο στο χέρι της πήρε το δρόμο του γυρισμού, ενώ η επόμενη κοπέλα φάνηκε στο βάθος να ξεκινά την ίδια διαδικασία.

Ο γιατρός δεν μιλούσε. Πήρε το ποτήρι του και ήπие μία γουλιά από το ποτό που έπινε, σαν να ήθελε να βρέξει τα ξεραμένα του χείλη. Στην πραγματικότητα πειράχτηκε με τα χειροκροτήματα των νεαρών θεατών. Του φάνηκαν σαν πυροβολισμοί στην καρδιά του. *Τι να νιώθουν τώρα αυτά τα πουσταρέλια που κοιτάζουν την Ντέμη ημίγυμνη; Μπορεί και να αντανάττονται..*

Ο φίλος του δίπλα, με το μούσι που αντελήφθη τη μεγάλη αμηχανία του γιατρού, του πέταξε ένα πείραγμα.

«Γιατρέ μη δίνεις σημασία στις εκδηλώσεις. Η υπόθεση είναι Φάτε μάτια ψάρια. Το βράδυ εσύ θα την έχεις αγκαλιά. Αυτό να θυμάσαι και να ηρεμείς. Άλλωστε, δουλειά της είναι. Όλοι

έχουμε μία δουλειά. Και συ μην το ξεχνάς, σαν γυναικολόγος με γυμνές γυναίκες έχεις να κάνεις. Και τι δεν θα βλέπει το μάτι σου. Τι θα σκεπτόταν κανείς, αν δεν άφηνα τη γυναίκα μου να πάει στο γυναικολόγο να εξεταστεί, για να μην την ιδεί τάχα γυμνή; Ας σοβαρευτούμε λιγάκι.. Ζούμε στον αιώνα της γύμνιας. Δεν βλέπεις τι γίνεται στις πλαζ; Όλες γυμνές ξαπλώνουν και λιάζονται και κανένας δεν νοιάζεται. Στην αρχαία πατρίδα μας το γυμνό λατρευόταν κι εμείς οι νεοέλληνες θαρρώ δεν πάμε πίσω. Έλληνας μεγαλοφωτογράφος, παντρεύτηκε το μοντέλο του και συνεχίζει να το φωτογραφίζει ολόγυμνο και να δημοσιεύει τις γυμνές φωτογραφίες του. Ακόμη και η ίδια συνεχίζει με αμοιβή να ποζάρει γυμνή για λογαριασμό τρίτων.»

«Καλά αυτά που λες Βασίλη, αλλά να σε δω, αν θα λες τα ίδια, μόλις ιδείς κι εσύ τη Νέλη να βγαίνει στην πασαρέλα. Καλές οι θεωρίες, αλλά στην αλάνα μετριούνται τα παλικάρια. Και ξέρεις κάτι; Παρά τις γκρίνιες μου.. Μα το λόγο μου !!. Δεν μ' ενοχλεί που εμφανίζεται η Ντέμη γυμνή στην πασαρέλα ή στη πλαζ. Αυτό το ξέρεις άλλωστε, από το πάρτι που βρεθήκαμε και οι δύο στην Τρίπολη. Άλλο βασανίζει εμένα και μου καίει τα μυαλά.»

«Τι μπορεί να είναι αυτό που σε βασανίζει Γιώργο, αν δεν σ' ενοχλούν οι γυμνικές εμφανίσεις της Ντέμης;»

«Βασίλη εκείνο που με βασανίζει είναι το δικό μου πρόβλημα, η ηλικία μου. Τώρα είμαι εξήντα χρόνων. Τι θα γίνει σε δύο, τρία ή πέντε χρόνια. Τότε θα είμαι εξήντα πέντε και η Ντέμη ούτε τριάντα. Θα καταντήσω ένας *εθελοντής κερατάς*, ένα δυστυχισμένο ανθρωπάκι, ένας *ουτιδανός*¹² που θα προσποιείται πως δεν καταλαβαίνει τι γίνεται. Έχω ένα συνάδελφο κατά πολύ νεώ-

τερό μου με μεταπτυχιακές σπουδές στην Γερμανία παντρεμένο με μία καλλονή. Έ.. ξέρεις κάτι; Μου έλεγε προ ημερών, ότι είναι δυστυχισμένος. Παρ' όλο ότι με την γυναίκα του απέκτησαν δύο παιδιά, τελευταία ανακάλυψε ότι η γιατρίνα τον κερατώνει με τον κατά πολύ μεγαλύτερό του δικηγόρο τους που έχει αναλάβει τις υποθέσεις τους.

Αναρωτιέμαι καμιά φορά αν είχα δικαίωμα, να προχωρήσω σ' αυτό το αίσθημα, γιατί για αίσθημα, όπως θα έχεις καταλάβει, πρόκειται. Μόλις την είδα ξετρελάθηκα. Πήγα και τη ζήτησα από τούς γονείς της, σαν παλαιομοδίτης δάσκαλος, που δεν μπορεί να ξεχάσει τις παραδόσεις και να συγχρονιστεί. Δεν μου την αρνήθηκαν, αλλά επιφυλάχτηκαν να της το πουν και να δουν τι θα πει και η ίδια. Αυτό έγινε, μα δεν ξέρω τι τους απάντησε η Ντέμη. Όταν όμως της μίλησα εγώ, δέχτηκε να με πάρει και μου δικαιολόγησε την απόφασή της με μία δική της θεωρία, πώς τάχα η αγάπη θα έλθει με τον καιρό και πως η ίδια με θέλει για την ωριμότητά μου, τη σοβαρότητά μου και την ασφάλεια που θα νιώθει δίπλα μου. Τότε εγώ αναθάρρησα και προχώρησα. Μου είπε πολλά ακόμη, πως κολακεύεται κιόλας υπερβολικά, σαν νιώθει πως ένας φτιαγμένος επιστήμονας, ένας κοινωνικός λειτουργός σαν και μένα, συγκινήθηκε από αυτήν, που δεν είναι ακόμη, παρά ένα άσημο μανεκέν. Τίποτε όμως για τον έρωτα που περιμένει να γνωρίσει από μένα. Κι εγώ τώρα ο δυστυχής μετρώ πόσες τάχα ερωτικές βραδιές μου απομένουν να της χαρίσω, μέχρι να τινάξω τα πέταλα.»

«Γιατρέ, μην προβληματίζεσαι τώρα μ' αυτά. Είδες τι είπες λίγο πριν; Πως η γιατρίνα του φίλου σου πήγε με τον δικηγόρο

που ήτανε πολύ μεγαλύτερος του γιατρού. Ξέχνα τις ηλικίες και κοίταξε κει που περνά η Νέλη. Το ίδιο θέαμα με τη δική σου. Θα κάνει τις ίδιες κινήσεις, θα δείξει τι έχει να δείξει και μετά θα έλθει σαν καλό κοριτσάκι στο θείο το Βασίλη. Εγώ γιατρέ, δεν την πάτησα σαν εσένα που ερωτεύτηκες την Ντέμη γιατί είναι ωραία.. ή μήπως η Ντέμη έχει και προίκα;»

Ο γιατρός τον κοίταξε απορημένος. Δεν καταλάβαινε που θέλει να καταλήξει ο Βασίλης.

«Τι θες να πεις τώρα; Πως παίρνω τη Ντέμη για κάποια προίκα που μπορεί να έχει; Τι είναι αυτά που λες τώρα Βασίλη. Η Ντέμη είναι άφραγκη.»

«Ε!! λοιπόν, αφού διάλεξες να πάρεις όμορφη γυναίκα, πάρε το απόφαση πως θα την κοιτάζουν κι άλλοι. *"..η ωραία γυναίκα είναι κοινή και η άσχημη ποινή"*. Μην το ξεχνάς αυτό και ηρέμησε. Αλλά κυρίως μη βασανίζεις τον εγωισμό σου και τη συνειδήσή σου και υποφέρεις.

Εγώ τη Νέλη την παίρνω για τα λεφτά της και δεν ντρέπομαι που το λέγω. Τώρα, αν έτυχε να είναι και κουκλάρα, τόσο το καλύτερο. Δεν θα δίσταζα όμως να την πάρω και τέρας να ήταν, έχοντας την προίκα που έχει. Άλλωστε, το δύσκολο είναι να έχει το χρήμα. Το χρήμα μετράει.. αυτό σε χαρακτηρίζει. Και ξέρεις κάτι; Ωραίες γυναίκες θέλεις; Βρίσκεις δέκα στον *παρά*. Τις πολυφερνες δεν βρίσκεις.. τις καλοπροικισμένες. Άσε τώρα που ο θεσμός της προίκας έχει μπει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Είμαι τυχερός γιατί η Νέλη τα έχει και τα δύο. Και ομορφιά και προίκα. Από εδώ και πέρα, εγώ γιατρέ δεν δίνω δεκαράκι στο πως θα ντυθεί, τι θα δείξει ή τι θα κρύψει ή ακόμη για το πως θα

κυκλοφορήσει. Είναι νέα γυναίκα και θα ακολουθήσει την εποχή της. Δεν την παίρνω για να αυτοδιοριστώ χωροφύλακάς της. Έχει κρίση και είμαι αποφασισμένος να την εμπιστευτώ.»

«Όλα καλά αυτά που λες και τα δέχομαι. Όμως στην ηλικία μου, θα είχες άλλη γνώμη. Εσύ μιλάς για έρωτα και εννοείς σεξ. Εγώ μιλάω για έρωτα και εννοώ συντροφικότητα. Βρίσκομαι στην κρίσιμη δεκαετία. Βλέπεις ο έρωτας έχει παραλλαγές και εμφανίζεται περίεργα. Ο χρόνος όμως Βασίλη φεύγει ανεπιστρεπτί. Αυτά σκέπτομαι κι ανησυχώ. Τώρα βλέπω ο ίδιος τα καμώματά μου και γελώ. Όμως το πρόβλημα θ' αρχίσει όταν θα σταματήσω να γελώ εγώ, γιατί τότε Βασίλη θ' αρχίσουν να γελούν οι άλλοι με μένα. Φοβάμαι πως θα γίνω ρεντίκολο¹³ στην κοινωνία. Και το κακό είναι πως δεν θα μπορώ να της μιλήσω.»

«Γιατρέ σε πολύ λίγα χρόνια ανατέλλει η τρίτη χιλιετία. Τόσα έχουν αλλάξει τα τελευταία είκοσι χρόνια για τη γυναίκα. Ας το πάρουμε απόφαση πως η γυναίκα χειραφετήθηκε πια. Δεν είναι η γυναίκα που ξέραμε, που κλεινόταν μέσα με το κέντημα και την έξοδο κάθε Κυριακή για εκκλησιασμό και παρακολούθηση του κατηχητικού σχολείου. Σήμερα η γυναίκα έχει αλλάξει. Μπήκε δυναμικά στη κοινωνία και στη παραγωγική διαδικασία. Μέχρι και στη σχολή ευελπίδων εισέβαλε. Το περασμένο μήνα είδα κοπελιές ευέλπιδες, να παρελαύνουν στην Πανεπιστημίου στους ίδιους ουλαμούς με τους κρεμανταλάδες σερνικούς συναδέλφους τους και δεν έτρεχε τίποτα για κανέναν. Το ίδιο κι εμείς, για να μην υποφέρουμε, έτσι πρέπει να τις δεχθούμε πλέον τις γυναίκες. Σαν αναγκαίο κακό. Αντί να τις εξοβελίσουμε.. να τις φέρουμε κοντά μας και να τις καθυποτάξουμε με το νόμο.»

«Δηλαδή; Τι εννοείς;»

«Να τις δέσουμε με τα δεσμά του γάμου. Ο γάμος είναι μεγάλο ατού στα χέρια του άνδρα. Παντρέψου τη γκόμενα και μετά δώσε της όση ελευθερία εσύ θέλεις. Έτσι κι αυτή θα νομίζει ότι κάτι είναι, ενώ στην ουσία, εσύ θα είσαι καβάλα και με το νόμο..»

«Βασίλη.. μπαίνουμε στον εικοστό πρώτο αιώνα. Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα. Δεν μπορούμε να μείνουμε κολλημένοι στη σκουριά του εικοστού αιώνα. Η ζωή πάει μπροστά. Εάν τις παντρευτούμε, πρέπει να τις εμπιστευτούμε. Η ελευθερία που θα τους δώσουμε πρέπει να είναι ολοκληρωτική και *εν επιγνώσει* ότι κινδυνεύει το μέτωπό μας. Εκτός και αν τις ανεχθούμε και κάνουμε μαζί τις αμαρτίες μας. Και φοβάμαι πως για εκεί το πάμε. Μη ξεχνάς πως στη Τρίπολη, μαζί το ξεκινήσαμε.»

«Μα.. νομίζω το ίδιο πράγμα λέμε. Μόνο που εσύ παραιτείσαι από τον έλεγχο. Κοίταξε.. σου λέγω πως είμαι στη πιάτσα από δέκα πέντε χρονών. Μην κοιτάς τώρα, που στα τριάντα πέντε μου έχω κάνει πέντε δεκάρες. Στη μεγάλη ανηφόρα, εμένα που με βλέπεις, έχω τραβήξει *ζόρια και των γονέων*. Η Νέλη έχει ένα οικόπεδο στο Ξυλόκαστρο, που μπορεί να προικίσει όχι μόνο την ίδια, αλλά άλλες δύο ακόμη.

Πριν τη ζητήσω, πήρα ένα φίλο μου μηχανικό και πήγαμε επί τόπου, το μετρήσαμε και το εκτιμήσαμε. Κι' όταν βεβαιώθηκα γι' αυτά που σου λέω, τότε τη ζήτησα. Με λένε προικοθήρα. Ε!! και; Εγώ δεν το μετρώ έτσι. Εγώ λέω, ισότητα θέλεις κυρά μου; Ε! μπράβο σου κι εγώ συνηγορώ και σου τη χαρίζω. Θα συμβάλεις όμως κι εσύ στην οικογενειακή οικονομία. Αυτό θα πει ισότητα. Ίση κατανομή δικαιωμάτων και υποχρεώσεων. Τώρα.. αν εμένα

σαν εργένη με βοήθησε ο Θεός κι έχω κάνει μερικά χρήματα, δεν χρειάζομαι κανένα απένταρο μανεκέν να μου τα ξεκοκαλίζει. Εσύ τη Ντέμη την γνώρισες πρόσφατα, εγώ όμως τη Νέλη την γνωρίζω από τα μαθητικά θρανία. Η Νέλη γνωρίζει τις ιδέες μου και γνωρίζω τις δικές της. Έχει δυναμισμό μέσα της και δεν πάω να της τον καταπνίξω. Ξέρει, ότι ο καθένας θα κοιτάζει τη δουλειά του και ότι δεν την θέλω στα πόδια μου να ανακατεύεται στις δικές μου υποθέσεις. Και τηρεί αυτή μου την επιθυμία. Σκοπεύω κι εγώ λοιπόν να σεβαστώ τις δικές της επιλογές. Τι γυμνές επιδείξεις και κουραφέξαλα¹⁴ μου λες τώρα. Ούτε τη ζηλεύω, ούτε μου καίγεται καρφάκι αν την κοιτάνε από κάτω οι χάνοι.¹⁵ Τουναντίον αυτό με φτιάχνει. Μου δίνει τη πεποίθηση ότι εγώ είμαι ο μάγκας, ο τυχεράκιας που χτύπησε διάνα τον στόχο του. Θυμάσαι τι έγινε σε κείνο το *σεξ πάρτι*, που μας είχες καλέσει και που το ανάφερες προηγουμένως;»

«Ε, ναι. Τι να θυμηθώ...»

«Να θυμηθείς τη σκηνή εκείνη που εμείς πιωμένοι, κοιτάζαμε τα κορίτσια μας που κάνανε *στριπ τίιζ* και μείνανε τσίτσιδες.»

«Ναι θυμάμαι, αλλά αυτά είναι να τα ξεχνάς όσο πιο γρήγορα μπορείς. Που κολλάνε τώρα;»

«Θέλω να σε ρωτήσω, σε ποίους τρέξανε μετά το ξεγύμνωμα και ποίους αγκαλιάσανε σαν μείνανε γυμνές;»

«Μα εμάς ασφαλώς. Εμείς είμαστε οι δικοί τους άνθρωποι.»

«Ακριβώς. Σε μας τρέξανε, γιατί εμείς όπως το είπες, είμαστε οι δικοί τους, οι τυχεροί που τις είχανε. Αυτό θέλω να σου πω. Είμαστε οι τελευταίοι αποδέχτες, οι περιούσιοι, οι εκλεκτοί. Μπορεί να τρέχουνε και να φλερτάρουν, μα σ' εμάς στο τέλος

θα ξαναγυρίζουνε. Και ξέρεις κάτι ακόμη;»

«Τι να ξέρω μωρέ Βασίλη. Όρεξη έχεις σήμερα; Αν δεν είχαμε ανεβεί μαζί από την Τρίπολη, θα σε ρωτούσα που τα έπινες πριν έρθεις εδώ. Δεν ξέρω λοιπόν.. για συνέχισε. Είμαι περίεργος να ιδώ που θα το φτάσεις.»

«Όταν εκείνο το βράδυ σαν πέσανε πάνω μας γυμνές όπως είχαν μείνει και μας φιλούσαν και μας χάιδευαν, εμείς δεν τους είπαμε *πηγαίνετε να ντυθείτε*, ούτε σπεύσαμε να τις καλύψουμε με κάποια καπαρντίνα, αλλά τους ανταποδώσαμε τα φιλία και τα χάδια κι όταν οι χάνοι όρθιοι φώναζαν *"στην πίστα, στην πίστα"* και χειροκροτούσαν, τότε τι έγινε;»

«Τι τα θες τώρα αυτά και τα θυμάσαι. Μεθυσμένοι είμαστε, σηκωθήκαμε και χορέψαμε.»

«Όχι ακριβώς. Δεν τα θυμάσαι καλά. Δεν σηκωθήκαμε αλλά μας σήκωσαν τραβηχτούς. Και για να μας εξαναγκάσουν να σηκωθούμε, η δική μου τράβηξε εσένα και η δική σου τράβηξε εμένα. Κι εμείς σηκωθήκαμε και χορεύαμε κι εμένα ούτε που με πείραξε που κράταγες εσύ τη Νέλη γυμνή στην αγκαλιά σου, όπως κι εγώ χαιρόμουν ιδιαίτερα που χόρευα με τη Ντέμη και την ένοιωθα ολόγυμνη στη δική μου αγκαλιά, χωρίς να είναι το δικό μου κορίτσι. Εσύ σαν γιατρός ασφαλώς θα το ξέρεις. Λέγω λοιπόν πως θα υπάρχει κάποια ψυχολογική αιτία που χαιρόμαστε πιο πολύ το ξένο κορίτσι, παρά το δικό μας. Απ' ότι βλέπω όμως, τελείωσε το πρώτο μέρος με τα φορέματα και τις τουαλέτες και τώρα ο Κρίστοφερ τους εξηγεί πως θα συνεχισθεί η επίδειξη. Απ' ότι ακούω θα παρουσιάσει τα καινούργια του σχέδια για τα μαγιό που θα φορεθούν στις πλαζ το ερχόμενο καλοκαίρι.»

«Ναι έτσι γράφει το πρόγραμμα. Αλλά σε παρακαλώ, επειδή αυτά που μου έλεγες προηγουμένως με προβληματίζουν. Πες μου ακόμη.. όχι για το στριπ τίς και τους γυμνούς χορούς των κοριτσιών. Αυτά τα θεωρώ παιχνίδια. Ακριβώς όπως σου το είπα.. "*παιχνίδια*" που είμαστε κι εμείς συμπαίκτες. Για τ' άλλα πες μου, γι' αυτά που έλεγες πιο μπροστά, για το οικόπεδο και τις εκτιμήσεις του μηχανικού. Αυτά τα έχεις πει στη Νέλη; Η Νέλη ξέρει ότι δεν την αγαπάς και ότι τη θέλεις μόνο για την αξιολόγηση προίκα της;»

«Γιατρέ τι είναι αυτά που λες. Λέγονται αυτά τα πράγματα; Η Νέλη ξέρει πως είμαι τρελός και παλαβός μαζί της. Πως πεθαίνω από έρωτα γι' αυτήν. Άλλωστε δεν είπα πως δεν την αγαπώ. Ότι και να είπα εννοούσα, πως το κριτήριο για το σμίξιμό μας είναι οικονομικό και όχι ερωτικό. Είπα πως όσο και να μου άρεσε δεν θα την έπαιρνα αν δεν είχε τον *τρόπο της*.»

«Δηλαδή το οικόπεδο στο Ξυλόκαστρο;»

«Ακριβώς. Αρχίζεις να με καταλαβαίνεις.»

«Τελικά βλέπω είσαι αδίστακτος. Πιστεύεις σε αυτά που λες. Για πες μου ακόμη.. έτσι σαν ψυχρός υπολογιστής που είσαι, αν είχες τα χρόνια μου, θα έπαιρνες τη Νέλη;»

«Μα δεν τα είπαμε αυτά; Γιατί κόλλησες εκεί. Θέλει ρώτημα; Ασφαλώς ναι. Εσύ βέβαια έχεις μία ιδιαιτερότητα, εννοώ την διαφορά στην ηλικία. Μα έχεις όμως κάνει σε όλα αυτά τα χρόνια τόσα λεφτά, που άλλα δεν χρειάζεσαι. Έχεις λεφτά να κουκουλώσεις τη Ντέμη. Στην ίδια πόλη ζούμε και ξέρει όλη η Τρίπολη ποιος είναι ο μεγαλογιατρός Περαντής. Όλοι είναι ενήμεροι με τη φορολογική σου δήλωση. Όλοι θεωρούμε

διαστροφή, το ότι δεν καταδέχεσαι να κρύψεις τίποτα από τα εισοδήματά σου. Μην περνάμε όμως σε άλλο θέμα και μη μου τα αλλάζεις κάθε φορά. Την μία μου λες την αγαπάς και την άλλη διστάζεις να την πάρεις. Άσε που για μένα ο έρωτας είναι.. *μπούρδες.*»

Ο γιατρός τον κοίταξε παραξενεμένος.

«Τι είναι πάλι αυτό; Σου ξέφυγε;»

«Όχι και παρακολούθησέ με. Για μένα γιατρέ έρωτας είναι μία εγκεφαλική κατάσταση εκτίμησης του ωραίου και ακριβώς την ίδια στιγμή μία σύμπτωση τεχνικής στο κρεβάτι. Μην έχεις δισταγμούς λοιπόν και πάρε τη Ντέμη. Η Ντέμη είναι το σηκωτήρι που σου χρειάζεται. Είναι το *μανούλι*¹⁶ της συνταγής των σοφών που έγραψαν σα φάρμακο, για να ξεγερέψει ο γερομπαμπαλής ο Σολομώντας. Και μάλιστα αυτουνού του τυχεράκια του συνέστησαν όχι μία, αλλά έξι ή οχτώ μανούλια.

Ας γυρίσουμε όμως στο χορό. Όταν χόρευα λοιπόν τη Ντέμη στο πάρτι που λέγαμε πιο πριν κι ένιωθα το γυμνό κορμί της να σπαρταράει στην αγκαλιά μου σε μακάριζα. Τι λες τώρα.. είναι για δισταγμούς; Όρμα λοιπόν στο κοιτοπουλάκι και ξεκοκάλισέ το σιγά σιγά, για όσο καιρό ακόμη θα μπορείς, έστω και με τη μασελίτσα σου. *Χράτς, χρούτς*, ότι προκάνεις. Κι από ότι βλέπω, για κάμποσα χρόνια ακόμη θα *μασάς μια χαρά.*»

«Καλά όλα αυτά, αλλά μπορείς να μου πεις τι θα νιώθει το *κοιτοπουλάκι* όταν εγώ το ξεκοκαλίζω, όπως λες;»

«Τίποτα γιατρέ. Τι θέλεις να νιώθει; Τίποτα. Σ' ενοχλεί όμως εσένα που δεν θα νιώθει και το *κοιτοπουλάκι* κάτι; Αν θέλει να νιώσει, μην ανησυχείς. Όλο και κάποιο ξένο κοκοράκι θα είναι

πρόθυμο ν' αναλάβει αυτό το χρέος. Άφησέ τα τώρα αυτά και κοίταξε πέρα τα κορίτσια. Έχεις κάνει μεγάλο σφάλμα που άφησες τη ζωή να σε ξεπεράσει. Στα εξήντα, πρωτάρης γαμπρός είναι κάπως ασυνήθιστο, αλλά όχι και απαγορευμένο διάβολε. Τώρα εδώ που είσαι, έτσι θα το αντιμετωπίσεις. Σου αρέσει σα γυναίκα η Ντέμη;»

«Αν μου αρέσει; Μα τι λες τώρα Βασίλη. Τρελός είμαι. Μπορεί να άργησα, όπως είπες, να το αποφασίσω, αλλά σε πληροφορώ πως οι γεροντοέρωτες είναι δυνατοί σα δυναμίτες. Δυναμίτης με έχει χτυπήσει Βασίλη, δυναμίτης που να πάρει ο διάβολος. Έχω περάσει τα εξήντα, αλλά δόξα στο Θεό καλά πορεύομαι. Κι εδώ μοιάζουμε. Ούτε 'γω σκοπεύω να κλείσω τη Ντέμη σε κάποιο κλουβί να κελαηδάει μόνο για μένα. Δεν την θέλω να μαραζώσει. Ο Πιττακός είπε αυτό που είπες κι εσύ με άλλα λόγια, λίγο πριν.. *"αν πάρω όμορφη γυναίκα, θα την έχω με τους άλλους, αν πάρω άσχημη θα την έχω μόνος μου για τιμωρία."* Το ίδιο νόημα εκφράζει. Την ίδια ποινή μας επιβάλλει. Κι αυτή τη ποινή είναι που σκέπτομαι, που να πάρει ο διάβολος. Μου αρέσει το ωραίο.. μου αρέσουν τα νιάτα. Από την άλλη μεριά, δεν είμαι τόσο εγωιστής σαν εσένα. Θέλω να ζήσει κι αυτή τη ζωή της, να χαρεί, το έχει δικαίωμα. Αν τη μαντρώσω, θα με παρατήσει. Να η συννεοχή μου στο έγκλημα. Προχωρώ ενώ ξέρω τι με περιμένει. Δεν ζηλεύω την Ντέμη. Θεωρώ τη ζήλια ξεπερασμένο συναίσθημα. Θλίβομαι μόνο γιατί θέλω να έχω τον τελευταίο λόγο.»

«Αυτό δεν το καταλαβαίνω.»

«Πρόσεξέ με και θα καταλάβεις. Σ' έναν τοίχο, κάποτε στα Εξάρχεια, διάβασα μία ωραία αλήθεια..

*"Ο Θεός είναι νεκρός. Νίτσε.. και από κάτω κάποιος έγραψε..
Ο Νίτσε είναι νεκρός. Θεός."*

Κι έχει ένα μεγάλο δίκιο ο δεύτερος. Ο Νίτσε, δεν θα μπορέσει ποτέ ν' απαντήσει. Φοβάμαι πως και οι δύο μας στο θέμα αυτό είμαστε δύο υποκριτές. Τις παίρνουμε, ενώ είναι βέβαιο πως θα φύγουμε πρώτοι.. γι' αυτό θλίβομαι. Γιατί θα τις αφήσουμε Θεές να έχουν τον τελευταίο λόγο. Πλούσιες κι ελεύθερες χήρες.»

«Μην αγχώνεσαι γιατρέ από τώρα. Εγώ θα σου απαντήσω με ένα απόφθεγμα του Σωκράτη, το ίδιο σωστό κι αυτό. Αυτός ο ακατανόητος σοφός, έχει πει.. *"πως οι γυναίκες πρέπει να πειθαρχούν στα ήθη των συζύγων."* Αυτό νομίζω πως πάει να πει, ότι η Ντέμη θα σου χορεύει στη μουσική που εσύ θα της βάζεις. Ότι ανεχθείς και ότι της επιβάλλεις, αυτά θα σου κάνει. Και ξέρεις.. αν είναι να πηδηχτεί, ας το κάνει με κάποιο φίλο για να έχεις κι εσύ λόγο να πηδήξεις τη δική του. Το κακό θα είναι να πηδηχτεί με άγνωστο ή με κάποιο εχθρό σου. Τότε να εύχεσαι να την βρει ψυχρή.. έτσι για εκδίκηση. Χα! Χα! Χα!

Ας κοιτάξουμε όμως στη πασαρέλα. Εκεί το θέαμα είναι πιο ενδιαφέρον. Βλέπω η πρώτη βόλτα γίνεται με ολόσωμο μαγιό. Ελπίζω η επομένη περαντζάδα να γίνει με μπικίνι.. Καλά σου το είπα. Να.. βγαίνουν με μπικίνι. Ας μην χάσουμε αυτό το θέαμα.»

Εδώ ο Κρίστοφερ ξεπέρασε τον εαυτό του... Μικροσκοπικά ντε πιέ που δεν έκρυβαν τίποτε. Μάλλον προκαλούσαν παρά κάλυπταν. Εδώ είδαν και το περίφημο *στρίνγκ*. Το μικροσκοπικό κυλοτάκι, ένα τριγωνάκι ύφασμα, όλο κι' όλο εμπρός, που αφήνει όλο τον πισινό ακάλυπτο, γιατί το μοναδικό απλό κορδόνι που το

συγκρατεί, τελικά εξαφανίζεται ανάμεσα στα δύο ημισφαίρια του πισινού. Μοιάζει με την *τάγκα* και αρέσει στους άνδρες.

«Τι κάνει αυτή.. εκεί στο τέλος;»

..ρώτησε ο Βασίλης.

«Μα θαρρώ, όταν φτάνουν στο τέρμα βγάζουνε το πάνω μέρος και μένουνε με το στρίνκγ. Πρέπει να τα ξεπεράσουμε όπως είπες, αυτά τα ξεγυμνώματα. Άλλωστε τώρα πια οι πλαζ έχουν γεμίσει γυμνόστηθες και κανείς δεν ασχολείται μ' αυτά πια. Σιγά σιγά παθαίνεις ανοσία. Έτσι λέμε 'μείς οι γιατροί. Το ίδιο είχα πάθει κι εγώ στην αρχή της καριέρας μου. Νάτη και η Ντέμη, Ξαναέρχεται με *τάγκα* αυτή τη φορά.»

«Απόλαυσέ τη γιατρέ πρώτα με τα μάτια και συνήθισε στη σκέψη ότι τη βλέπω κι εγώ κι άλλοι εκατό, όπως θα δεις κι εσύ μετά από λίγο τη Νέλη. Η γυναίκα είναι ένα ωραίο δώρο που μας έστειλε ο Θεός στη γη, για να μας ομορφαίνει τη ζωή. Όλοι θα τις βλέπουμε όλες και το βράδυ ο καθ' ένας τη δική του. Έτσι δεν γινόταν και πολύ παλιά; Όλοι γυρνούσαν γυμνοί. Στην αρχαία Ελλάδα και οι γυμναστικές ασκήσεις γινόντουσαν με γυμνά σώματα. Ο πολιτισμός βλέπεις μας φόρεσε ρούχα, αλλά μας έφερε και προβληματισμούς, ενοχές και ακόμη ένα χειρότερο, τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις.»

Η Ντέμη, μόλις έφτασε στο τέλος της διαδρομής αφαίρεσε το στηθόδεσμο της και τον κράτησε στο δεξί χέρι. Δύο τροφαντά περιστέρια στόλιζαν το στέρνο της. Και όπως βάδιζε καμαρωτή και κουνάμενη, κουνιόντουσαν και αυτά σαν ώριμα φρούτα λαχταριστά, κάτασπρα, ολόστητα και ακράτητα προς όλες τις κατευθύνσεις. Όπως και οι άλλες, έτσι και η Ντέμη, μόνο με το

μικροσκοπικό *στρινγκ* που τελικά την άφηνε σχεδόν ολόγυμνη πήρε το δρόμο της επιστροφής. Ένα λαχταριστό κορμί περνούσε γυμνό και άναβε φωτιές. Τέρψη των ματιών και ξύπνημα των πόθων. Τα αίματα άναψαν, οι καρδιές επιτάχυναν και το μυαλό όλων κατακλύστηκε από ένοχες σκέψεις. Τα βλέμματα των θεατών καρφώθηκαν στο γυμνό κορμί του κοριτσιού που βάδιζε στην πασαρέλα. Ο Χλωρίδης αναθυμήθηκε που κρατούσε αυτό το γυμνό κορμί στο χορό στην Τρίπολη.

Ο γιατρός την παρακολουθούσε με κρυφές και απροσδιόριστες σκέψεις. Τον παρηγορούσε η σκέψη πως αυτές οι ένοχες ματιές των θεατών σταματούσαν στο κορμί της Ντέμης και δεν αγγίζανε την ψυχή της. Αυτήν, την είχε αγγίξει και συγκινήσει μόνο ο ίδιος και της είχε υποσχεθεί πως δεν θα γινόταν εμπόδιο στο μόντελιν, τουλάχιστον για τα πρώτα χρόνια. Μετά το γάμο τους θα ξανασυζητούσαν το θέμα.

Δεν άργησε να φανεί και η Νέλη, η κοπέλα του Βασίλη μ' ένα παρόμοιο *τάγκα* και έκανε κι αυτή με τη σειρά της ότι ακριβώς λίγο πριν η Ντέμη. Ο Χλωρίδης έγλυψε τα χείλια του και χάιδεψε τα γένια του ευχαριστημένου. Έδειχνε μία ιδιαίτερη ικανοποίηση για το θαυμασμό του κόσμου για τη Νέλη. Λες και ήταν ο ίδιος στην πασαρέλα που εισέπραττε το θαυμασμό και τα χειροκροτήματα. Σε ένα έμπειρο μάτι, αυτή την εικόνα έδινε προς τα έξω. Απόψε όμως κοίταζε τη Νέλη αχόρταγα, με ένα απροσδιόριστο βλέμμα. Έδειχνε αδιάφορος, ή μάλλον ήθελε να *το παίζει αδιάφορος*. Έριξε μια κλεφτή ματιά στο γιατρό και τον είδε να κοιτάζει τη Νέλη με ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Δεν φάνηκε να πειράχτηκε. Ίσως να κολακεύτηκε κιόλας από την εμφάνιση της

Νέλης. Μέσα του όμως σκεπτόταν πως αυτός ο λαχταριστός κορίτσαρος σε λίγους μήνες θα γινόταν γυναίκα του. Αυτό το πανέμορφο αψεγάδιαστο κορμί με τις αρμονικές καμπύλες και τα ατέλειωτα πόδια, μετά από λίγο καιρό που θα γινόταν ο γάμος, θα του ανήκε νόμιμα. Στράφηκε προς το γιατρό και με ύφος που δεν ήθελε υποχρεώσεις του είπε:

«Γιατρέ, κοίταξε κι εσύ τώρα τη Νέλη γυμνή για να είμαστε πάτσι. Τώρα θα μου πεις, σιγά το πράγμα, αφού την έχεις χορέψει γυμνή. Η ανανέωση όμως δεν βλάπτει. Μας ξαναγεμίζει τις μπαταρίες. Εδώ που τα λέμε, είναι και οι δύο τους κουκλάρες. Και αν τους βάλεις μία μάσκα, τότε πάει περίπατο και το όνομα. Θα βλέπουμε μόνο δύο όμορφα, ανώνυμα γυμνά γυναικεία κορμιά σαν έργα τέχνης, σαν *σηκωτήρια* που ο Θεός τα έστειλε στον άνδρα να τον προκαλούν και να εξασφαλίζεται έτσι η διαίωνιση του ανθρώπινου γένους. Στην αρχή της ανθρώπινης παρουσίας φαντάζομαι πως δεν θα ήξερε κανείς ποία γυναίκα του ανήκε. Το λέω αυτό.. γιατί κατάλοιπα μιας τέτοιας νοοτροπίας πρέπει να είναι και οι δραστηριότητες των *key clubs*, σαν το δικό σου που μας είχες τότε καλέσει κι εμάς. Γι' αυτό.. να χτυπάς όποιο θηλυκό σου κάθεται. Όλα διαβόλου κάλτσες είναι και σίγουρα θα μας κερατώσουν, όπως του το έκανε η γιατρίνα του φίλου σου. Ας μην τους την χαρίζουμε λοιπόν κι εμείς.»

Μετά έσκυψε πλάγια πάνω του, σαν να ήθελε να μην ακουστεί κάποιο ιδιαίτερο μυστικό τους και συνέχισε.. Είπαμε ναι με το φίλο. Εμείς ακόμη, δεν θα τις μπερδεύουμε. Η δική μου βλέπεις είναι μελαχρινή.. η δική σου ξανθιά.. Χα! Χα! Χα!»

..και γέλασε μόνος με το αστείο του. Ο γιατρός τον κοίταζε

αμίλητος και προσπαθούσε να καταλάβει τι σόι μυαλό έκρυβε στο κεφάλι του, αυτός ο αξύριστος, καλοντυμένος *γορίλας*. Αναρωτήθηκε, αν θα έπρεπε να συνεχίσει να κάνει στο μέλλον παρέα μαζί του, γιατί ο ίδιος είχε πια κατασταλαγμένες απόψεις για πάρα πολλά πράγματα στη ζωή. Βέβαια οι απόψεις αυτές, δεν ήτανε κατ' ανάγκη συντηρητικές, λόγω της ηλικίας του. Μπορεί να άργησε να παντρευτεί, αλλά αυτό δεν οφείλεται σε φόβο ή σε μίσος για τη γυναίκα. Τις γυναίκες τις λατρεύει. Απόδειξη πως έγινε γυναικολόγος. Άλλος είναι ο λόγος. Τον προσπέρασε η ζωή. Παντρεύτηκε την επιστήμη του και την αγαπά. Δεν έμεινε όμως στατικός με δεμένα χέρια τόσα χρόνια να παρατηρεί τα δρώμενα. Το δούλεψε το *εργαλείο* και μάλιστα πολύ συχνά.

Εκτός από τους επιστημονικούς συλλόγους που ανήκει, είναι μέλος σ' έναν εκδρομικό σύλλογο και σε μία κλειστή λέσχη (*key club*) που κάποτε είχε πάρει και το Χλωρίδη, για την οποία όμως ο ίδιος, δεν μιλάει ποτέ. Συνηθίζει να εμφανίζεται σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις που τον καλούν. Έχει πολλούς φίλους, άνδρες και γυναίκες και είναι πάντα ευπρόσδεκτος σε παρέες και σε πάρτι.

Έχει ζήσει τη ζωή του σε πολλές φάσεις και η γυναίκα δεν του έλειψε ποτέ. Η ειδικότητά του τον φέρνει καθημερινά σε επαφή μαζί της. Και δεν είναι καθόλου υποκριτής να καμώνεται πως τις βλέπει επαγγελματικά, με το ψυχρό μάτι του *θεράποντος ιατρού*. Δεν είναι άγιος, μα είναι απόλυτα εχέμυθος. Τις γυναίκες τις σέβεται και τις αγαπά, ίσως ακόμη πιο πολύ και από όσο θα έπρεπε. Μπορεί αυτές οι ιδέες του τελικά να τον έκαναν να μείνει γεροντοπαλικάρο μέχρι σήμερα.

Μα τούτος ο άξεστος ο Βασίλης, σαν να έχει κατεβεί από άλλο κόσμο. Προβάλλει κάτι πρωτότυπες ιδέες και με τον τρόπο που τις αραδιάζει, ακούγονται σαν επιχειρήματα ενός αδίστακτου μπουρδολόγου, που συνέχεια πετάει συγκρουόμενες ιδέες που στο τέλος δεν καταλαβαίνει ο συνομιλητής του τι τελικά πιστεύει. Δεν άντεξε ο γιατρός και του απάντησε:

«Βρε Βασίλη.. μα την πίστη μου!! μ' έχεις προβληματίσει πάρα πολύ. Με τις ιδέες που έχεις για τις γυναίκες και το γάμο, είναι σαν να τις μισείς. Αναρωτιέμαι γιατί τάχα παντρεύεσαι, αφού τώρα έχεις κάνει με την δουλειά σου αρκετά χρήματα. Και το λέω αυτό γιατί είναι γνωστό ότι, όποιος παντρεύεται πλούσια γυναίκα, στο τέλος αποκτά αφεντικό.»

«Γιατρέ, πρόσεξε και άκουσέ με. Κοντεύω τα σαράντα. Είναι αλήθεια ότι ο άγαμος στις γυναίκες πλασάρεται πιο καλά. Δεν έχει δεσμεύσεις και αφεντικά, όπως λες. Όλες του ρίχνονται και όπου μέρα του και όπου νύχτα του. Μα αυτή η ζωή στο τέλος τον κουράζει. Η *μαγκουφιά*¹⁷ είναι σκληρό πράγμα. Είναι σχέση παραλυσία και δεν μπορεί κανείς να ζει συνέχεια μέσα σε τέτοια κατάσταση. Αποζητά την ηρεμία και τη μονιμότητα. Δεν θέλει να τρέχει στους δρόμους. Ψάχνει για ένα απάνεμο λιμάνι σαν τον καπετάνιο μετά από καταιγίδα. Θέλει να απλώνει τη χερούκλα του και να πιάνει ένα γνώριμο κορμί, που δεν θα του φέρει ποτέ αντίρρηση. Γι' αυτό παντρεύομαι γιατρέ. Γιατί νιώθω να έχω κουρασθεί, όχι από τα χρόνια όπως εσύ, αλλά από τα άχαρα τρεχάματα του εργένη. Ξέρω ότι πηγαίνω για μπελάδες. Θα πάρω μία πουτανίτσα να την βάλω αφεντικό στο κεφάλι μου, ακριβώς όπως το είπες. Μα δεν μπορώ άλλο. Θέλω ν' αράξω πια. Με

κατάλαβες; Αραξοβόλι ζητώ.. όχι αφεντικό, γι' αυτό βλέπω μετά το γάμο να έρχεται και η σύγκρουση.»

«Βασίλη, τότε γιατί να παντρευτείς. Μία εικοσιπεντάρα, θέλει να τρέξει, να ζήσει και δίπλα της θέλει κάποιο άνδρα με τα ίδια γούστα και τις ίδιες αντοχές. Αν εσύ, νιώθεις κουρασμένος και αραγμένος όπως λες και δεν είσαι εκεί στο κατάλληλο τόπο και χρόνο, έτοιμος και δυνατός ν' ανταποκριθείς, τι θα γίνει; Δεν νομίζεις πως μοιραία η νέα γυναίκα θα οδηγηθεί στην απιστία;»

«Ναι γιατρέ. Όπως το λες είναι το πράγμα. Οι καταστάσεις που περιγράψαμε, το βλέπουμε πως είναι αναπόφευκτες και θα πρέπει να τις συνηθίσουμε. Ίσως ίσως, να γίνουμε και λίγο *μαζόχες*. Στο είπα και προηγουμένως. Αυτό δεν το θεωρώ απιστία. Το θεωρώ ένα παιχνίδι της ηλικίας τους που δεν θα το παίζουν, γιατί δεν θα τις αφήσουμε, παίρνοντάς τες μικρές. Θα τους λείπει και θα το αποζητάνε. Δεν ξέρω τι δέχεσαι 'σύ που είσαι γιατρός, αλλά εγώ την απιστία, τη θεωρώ "*σύμπτωμα*" της αρρώστιας του γάμου που θα περάσουμε και οι δύο σαν παντρεμένοι και αν συμβεί, ποσώς δεν θα μ' ενοχλήσει. Έχω πια την πεποίθηση, πως ο γάμος σαν ένα κοινωνικό φαινόμενο, έχει τελείως αναθεωρηθεί. Δεν βρίσκεται στη ίδια θέση που το είχαμε κάποτε. Ότι άλλοτε το θεωρούσαμε ταμπού, τώρα το θεωρούμε συνηθισμένο ή ανεκτό φαινόμενο. Τώρα μερικοί ισχυρίζονται πως σέβονται το γάμο γι' αυτό δεν παντρεύονται αλλά.. συμβιώνουν. Τρίχες κατσαρές.»

Ο γιατρός δεν του απάντησε κι έδειξε πως ήθελε να μεταθέσει τη συζήτηση έξω από τα θέματα που ο ίδιος του έθεσε με την ερώτησή του και που δυστυχώς τον έκαιγαν κι αυτόν άμεσα. Αν ο Βασίλης αποδεχόταν την απιστία σαν σύμπτωμα κουρασμένης

συμβίωσης ή σαν διαφορά στον ερωτικό πυρετό λόγω ηλικίας των δύο συζύγων, τι να πει αυτός, που εκ προοιμίου σπεύδει να αποδεχθεί μία παρόμοια κατάσταση. Γι' αυτό δεν ησύχαζε.

"Δεν πάει στο διάβολο...αναλογίστηκε. Και που σχεδόν έχασα μία ζωή, τι κέρδισα; Καταδυνάστευσα τη νιότη μου με σπουδές και εύκολα ξενοπηδήματα, οργανωμένα με ασφάλεια από το 'key club'. Έγινα ο σεβαστός καθηγητής, ο ειδικός επιστήμονας, ο έντιμος φορολογούμενος μεγαλογιατρός. Τι μου απομένει τώρα να γίνω; Ένας εθελοντής κερατάς. Ήλθε η ώρα να πληρώσω κι εγώ τις ζαβολιές μου, για όσα έκανα σε βάρος της γυναίκας στις σχέσεις μου μαζί της σαν εργένης. Κανένας δεν ξέρει για το key club¹⁸ που απολάμβανα τον έρωτα με ανταλλαγή συντρόφων.

Έπρεπε όμως να δώσει μία απάντηση στο Χλωρίδη και με τρόπο μετέθεσε τη συζήτηση στον Κρίστοφερ.

«Νομίζω πως κάτι γίνεται με τον Κρίστοφερ και αυτήν την ξανθιά με τα γαλανά μάτια.» ..του είπε.

«Τι θα πει νομίζεις. Είναι σίγουρο πως αυτή η αδερφάρα τα έχει φτιάξει με την Τέτη. Καιρό κάνουμε παρέα, τώρα το κατάλαβες;

Αναρωτιέμαι μόνο, τι τάχα να την θέλει ο μαλάκας. Αυτό κι' αν δεν θα είναι το κέρατο του αιώνα. Ίσως να σκέπτεται κι αυτός κάπως σαν εμένα. Να θέλει να έχει τζάμπα μανεκέν. Ίσως ακόμη να την θέλει για κράχτη για να βολεύεται ο ίδιος. Συμβαίνει κι αυτό. Άστα γιατρέ, όλοι κάτι κρύβουμε. Μας τρομάζει η αλήθεια και σπεύδουμε να καλυφτούμε στη δήθεν αλληλοκατανόηση.»

«Δεν ξέρω.. τι να σου πω. Δεν νομίζω πως ο Κρίστοφερ θα έχει ιδιαίτερο πρόβλημα με τη Τέτη. Αυτός τα έχει ξεπερασμένα αυτά προ πολλού. Και απ' ότι είπες, προς τα εκεί βαδίζουμε κι εμείς.

Μην τα σκαλίζεις. Και οι δύο, ζαλωθήκαμε και κουβαλάμε το δικό του ο καθ' ένας πρόβλημα. Το ζητάμε.. ότι και να μας βρει. Φοβάμαι τελικά, πως όλοι μας διαμορφώνουμε ή ψάχνουμε και βρίσκουμε τη ζωή που μας αξίζει. Μόνοι μας φτιάχνουμε το κόσμο μέσα στον οποίο θέλουμε να ζήσουμε. Αν μας μέλλεται *κέρατο*, εμείς οι ίδιοι το ταιριάζαμε και θα μας περιμένει στη στροφή. Όπως στρώσει θα κοιμηθεί ο καθένας μας..»

«Γιατρέ, βλέπω πως τώρα έβαλες το θέμα στη σωστή του θέση, πιο φιλοσοφημένα. Φαίνεται να σ' έχει πολύ απασχολήσει.»

«Μ' έχει πράγματι απασχολήσει και με απασχολεί και πολύ μάλιστα. Προσπαθώ να συνηθίσω στη σκέψη ότι δεν έχω κάνει σφάλμα που θα παντρευτώ τη Ντέμη. Μεγάλωσα κι έχω ξεχάσει τ' όνομά του μα δεν ξεχνώ και τον ωραίο στίχο ενός ποιητή που λέει *‘..αν δεν μπορείς να κάνεις τη ζωή σου όπως τη θέλεις, τούτο προσπάθησε τουλάχιστον όσο μπορείς. Να μην την ξευτελίσεις..’* Τι άλλο να σου πω τώρα; Νιώθω παγιδευμένος και το χειρότερο, ενώ βλέπω την παγίδα, πηγαίνω να πέσω μέσα. Φοβάμαι τελικά Βασίλη πως δεν θ' αποφύγουμε την ξεφτίλα.»

«Γιατρέ, μη βάζεις δύσκολα στον εαυτό σου. Βλέπω ότι πας να ξεφύγεις, αλλά γύρω γύρω το φέρνεις. Λοιπόν σε διαβεβαιώνω πως δεν έχεις κάνει σφάλμα που διάλεξες τη Ντέμη για γυναίκα σου. Πρέπει να κάνουμε ότι θέλουμε, αυτό που μας ευχαριστεί και να μην καταπιέζουμε τους εαυτούς μας. Να έχουμε ευρύτητα σκέψης. Να είμαστε *‘broad minded’* που θα έλεγε ο Κρίστοφερ. Καλά τα λέει ο ποιητής στο στίχο που μου ανέφερες πριν, αλλά ξέρεις τι σου λέω κι εγώ σε απάντηση; *..καλύτερα εθελοντής κερατάς, παρά παραδοσιακός μαλάκας.*»

«Τι θέλεις να πείς Βασίλη; Για μένα το είπες αυτό;»

«Και.. για σένα. Θέλω να πω, πως είναι καλύτερα να γεύεσαι εσύ το μανούλι δικαιωματικά, ολόκληρο δικό σου και με τον κίνδυνο να φορέσεις και το κέρατο, παρά να βολευτείς με καμιά από τ' αζήτητα, για να έχεις εξασφαλισμένο τάχα, το κούτελό σου από απρόοπτες εκβλαστήσεις και μετά να βολεύεσαι μόνος σου ή κάπου αλλού, γιατί δεν θα την γουστάρεις να την πλησιάσεις. Πάλι θα πέσεις στην παρανομία. Λοιπόν μη κοιτάς τη διαφορά στην ηλικία και πάρε το *μανούλι*, που σε δέχεται. Νομίζω τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, χρειάζεσαι ένα.. *σηκωτήρι*. Όσο περνάνε τα χρόνια τόσο η ηλικία της συντρόφου πρέπει να είναι μικρότερη.»

«Α!!.. αυτό θέλεις να πεις; Μα προηγουμένως μου έλεγες άλλα. Μου έλεγες πως θα έπαιρνες τη Νέλη και τέρας να ήτανε.»

«Βεβαίως, γιατί εγώ πρώτα βάζω τη προίκα και μετά την ομορφιά της γυναίκας. Κι' αν το πας πιο πέρα και αναλύσεις το *κέρατο*, θα δεις, πως αν σε βρει το κακό, δεν γίνεσαι κερατάς από τη γυναίκα, γιατί αυτή τη καριόλα, ότι ώρα θέλεις τη διώχνεις και η ντροπή είναι δική της. Στο είπα άλλωστε και λίγο πριν. Πως η απιστία είναι σύμπτωμα γυναικείας αρρώστιας. Αφού λοιπόν αρρώστησε, σου το επιτρέπει και η Καινή Διαθήκη, να την στείλεις, αν δεν τη θέλεις, από εκεί που ήρθε. Κερατάς γιατί γίνεσαι από μάνα ή από αδελφή, γιατί αυτές δεν μπορείς να τις αλλάξεις και η ρετσινιά σου μένει αν αυτές οι δύο σου προκύψουν πουτάνες. Μη προβληματίζεσαι και μη σκέφτεσαι από τώρα τα δυσάρεστα. Νομίζω πως αυτά θ' αργήσουν πολύ ακόμη. Μία άλλη φορά πιστεύω να έχουμε την ευκαιρία να τα ξαναπούμε.»

«Είσαι άνθρωπος με νέες ιδέες και η συζήτηση μαζί σου, είναι ευχάριστη. Μα απ' ότι βλέπω στα λόγια σου, *το κέρατο* δεν θα το ξεφύγουμε. Πέσε πέσε, κοντεύεις να με πείσεις και μένα πως μας περιμένει στη γωνία. Αρχίζω να το πιστεύω. Πάμε τώρα προς την πασαρέλα. Θέλω να είμαι κοντά στο φινάλε.»

Ο Βασίλης καμώθηκε πως δεν άκουσε το συμπέρασμα του γιατρού, που και ο ίδιος νωρίτερα είχε δεχθεί. Κοίταξαν προς την πασαρέλα που ορθοί οι θεατές χειροκροτούσαν τον Κρίστοφερ και τις κοπέλες. Όλες τώρα σε παράταξη, τον είχαν βάλει στη μέση και τον χειροκροτούσαν και αυτές. Αυτός, σαν να μη έτρεχε τίποτα, κρατούσε την Τέτη με το αριστερό του χέρι αγκαλιά ενώ με το δεξί έστελνε σε όλους φιλιά δεξιά κι αριστερά. Τα φλας των φωτορεπόρτερς άστραφταν και ένας θόρυβος που διαρκώς μεγάλωνε, φανέρωνε την ανυπομονησία των θεατών να μετακινηθούν. Μερικοί ορθοί ακόμη στις θέσεις τους σχολίαζαν την επίδειξη, δείχνοντας τον ενθουσιασμό τους για τα τολμηρά σχέδια του Κρίστοφερ. Άλλοι πάλι εξέταζαν τις φωτογραφίες που είχαν πάρει με μηχανές στιγμιαίας εμφάνισης. Σαν πέρασε και το φινάλε, ο κόσμος άρχισε να σκορπίζει με ένα θόρυβο αρκετά ενοχλητικό. Οι πιο πολλοί κίνησαν κατά τη διπλανή αίθουσα, πού ο Κρίστοφερ θα συναντούσε προσωπικά τούς καλεσμένους του και θ' απαντούσε σε ερωτήσεις των δημοσιογράφων. Οι δύο άνδρες, άφησαν τα σκαμνιά του μπαρ και κίνησαν προς το μέρος της δεξίωσης.

Όλη αυτή την ώρα που μιλούσαν δεν πρόσεξαν δίπλα τους πως ένας άλλος άνδρας δίπλα τους, είχε στήσει αφτί και δεν άφησε ούτε λέξη να του ξεφύγει απ' όσα είπαν οι δύο φίλοι..

Ήταν ο Αλέκος Σκαρέντζας που πριν έρθει στο Χίλτον είχε παρακολουθήσει την κινηματογραφική προβολή της *"μανόλιας"* στην αίθουσα του Πάλας. Ήταν χαρούμενος που αυτοί οι δύο ένιωθαν ήδη σαν κερατάδες. Είχε την ελπίδα πως απόψε θα τους γνώριζε. Τον είχε διαβεβαιώσει γι' αυτό η Σούλα, η δική του κοπελιά, φίλη και συμμαθήτρια των δύο άλλων κοριτσιών, που απόψε περνούσε κι αυτή στη πασαρέλα.

Ο Σκαρέτζας όμως είχε άλλες απόψεις για τον έρωτα και για τις σχέσεις του με τις γυναίκες. Είχε τις αρχές που διακήρυττε ο Τομ Κρουζ στην ταινία του. Πως ο άνδρας είναι ο καθοριστικός παράγοντας σε μία σχέση. Η γυναίκα θα πρέπει να υποτάσσεται στα γούστα του άνδρα. Τότε στο μυαλό του ήρθε μία σατανική σκέψη.. *"άσε αυτούς τους μαλάκες να νιώθουν από τώρα κερατάδες. Ότι περιμένει καθένας εκείνο συναντάει. Θα φροντίσω λοιπόν να δικαιωθούν.."*

Μ' αυτές τις σκέψεις κίνησε κι αυτός προς την αίθουσα να συναντήσει τη Σούλα. Οι δύο προηγούμενοι συνομιλητές προσπαθούσαν να εντοπίσουν τον Κρίστοφερ και τις δικές τους κοπέλες. Πάρα πολύς ο κόσμος και τόσο δυσχερής η μετακίνηση ανάμεσά του. Δεν άργησαν όμως οι κοπέλες να τους εντοπίσουν αυτές πρώτες και πήγαν προς το μέρος τους. Στη συνάντηση, τους περίμενε η μεγάλη έκπληξη. Η συμμαθήτρια των η Σούλα, μία κοκκινομάλλα καλλονή, τούς σύστησε τον δικό της φίλο, τον *επιχειρηματία* Αλέκο Σκαρέντζα. Ο Χλωρίδης πάντα περίεργος δεν παρέλειψε να ρωτήσει, λίγο χαζά αλλά με φανερά αδιακρισία.

«Κι' αν επιτρέπετε.. τι είδους επιχειρήσεις κύριε Σκαρέντζα;»
..και αυτός τότε μεταξύ σοβαρού και αστείου του απάντησε..

«Σκοτεινές υποθέσεις!! Διαφημίσεις και εκδόσεις.»

Μερικούς μήνες πριν, αυτοί οι τέσσερις άνδρες ήσαν τελείως άγνωστοι μεταξύ τους. Η φιλία των τεσσάρων κοριτσιών έγινε η αιτία να συνδεθούν με μία ιδιότυπη φιλία. Σαν άνδρες, το πέτυχαν αμέσως. Άσχετα με τις ιδιορρυθμίες του καθενός, μία ανεξήγητη εμπιστοσύνη τους έφερε κοντά, λες και τα τέσσερα κορίτσια γίνανε ο καταλύτης που έλλειπε για να δέσει η παρέα. Παρά τις διαφορές που τούς χώριζαν, είχαν ένα ισχυρό κοινό σημείο αναφοράς. Τις τέσσερις γυναίκες που διεκδικούσαν και φαίνονταν αποφασισμένοι να φτάσουν και μέχρι το γάμο, αρκεί να το ήθελαν και οι ίδιες. Αυτές τους έφεραν κοντά και αυτές τους φόρτωσαν με κοινά προβλήματα. Και όταν ένα πρόβλημα γίνεται κοινό, λύνεται μόνο με κοινή αντιμετώπιση. Εκτός όμως από τα κοινά προβλήματα, διαπιστώθηκε και σύμπτωση ιδεών για τη γυναίκα τον έρωτα και το γάμο. Το περίεργο είναι, ότι ποτέ δεν διαφωνήσανε, παρά το διαφορετικό χαρακτήρα που είχε ο καθ' ένας τους. Ιδιαίτερα ο Αλέκος Σκαρέντζας, ο οποίος ήλθε τελευταίος, ενσωματώθηκε στην παρέα χωρίς μεγάλη δυσκολία και μάλιστα, έδειξε πως είχε ένα μοναδικό ταλέντο, να οργανώνει και να συνενώνει την παρέα, για κοινή διασκέδαση. Έτσι οι υποψήφιοι κερατάδες γίνανε τέσσερις.

Ο Κρίστοφερ έκανε σχεδόν τρία τέταρτα να ξεμπλέξει από τις χαιρετούρες και τις φιλοφρονήσεις. Φωτορεπόρτερς, έμποροι νεωτερισμών, δημοσιογράφοι, μεσίτες και κάθε λογής θηλυκά, όλοι, του είχαν πέσει μαζεμένοι και τελικά φαινόταν να έχει μεθύσει από την αποψινή επίδειξη που κατά κοινή ομολογία ήταν μία από τις πιο επιτυχημένες της φετινής σεζόν. Δεν προλάβαινε

να απαντά στις απανωτές ερωτήσεις.

«Μετά από το αποψινό σόου νομίζετε πως θέσατε τους δικούς σας όρους για το καλοκαίρι;»

«Κάθε άλλο. Η επίδειξη η δική μου είναι μία πρόταση. Και άλλοι δημιουργοί θα κάνουν τις δικές τους προτάσεις.»

«Τι σας έκανε να την προγραμματίσετε γι' αυτόψε;»

«Μία ευνοϊκή συγκυρία, που έκανε να ευοδωθούν καταστάσεις που επέτρεψαν να παρουσιάσω μία ολοκληρωμένη δουλειά. Είχα κατά νου, εδώ και δύο χρόνια, να μορφοποιήσω μία αξιόλογη πρόταση για την άνοιξη και το καλοκαίρι, ιδίως για την πλαζ, που να αναδεικνύει και να κολακεύει το γυναικείο σώμα. Και το πέτυχα. Βγήκε πιστεύω κάτι πολύ ωραίο και άρεσε. Αυτό απόψε φάνηκε. Το μήνυμα που πήρα εγώ, ήταν θετικό.»

«Τι άλλο τώρα πρέπει να περιμένουμε από σάς;»

«Και εγώ τώρα προβληματίζομαι για το επόμενο βήμα. Πάντως για φέτος δεν προβλέπω τίποτε άλλο.»

Ο Κρίστοφερ, απομακρύνθηκε για να μην απαντήσει σε άλλες ερωτήσεις. Προχώρησε προς τη συντροφιά της Σοφίας Λόρεν. Αυτή, παρά τους φόβους του, δεν τον καθυστέρησε καθόλου. Τον συνεχάρη και τον κάλεσε, όταν πάει στην Ιταλία να μην ξεχάσει να την επισκεφτεί. Δεν θα μπορούσε να μείνει περισσότερο, παρά την επιθυμία της. Υποχρεώσεις στην Ιταλία, την ανάγκαζαν να επιστρέψει αμέσως στη Ρώμη. Σαν γύρισε ο ατζέντης της, με την τραπεζιτική επιταγή στην τσέπη, φιληθήκανε και η Σοφία αναχώρησε για τον Ανατολικό αερολιμένα.

Όταν πια η αίθουσα άδειασε, ο Κρίστοφερ έσπευσε να συναντήσει τους φίλους του που τον περίμεναν υπομονετικά. Η Τέτη

τον πλησίασε, τον έπιασε από τη μέση και του χτένισε με τα δάχτυλά της, τα μαλλιά προς τα πίσω. Του έριξε μια ματιά όλο τρυφερότητα που εκδηλώθηκε σε μία φράση..

«Κουράστηκες αγόρι μου;»

«Εσύ τι λες χρυσή μου; Όλα αυτά πως έγιναν δηλαδή; μόνα τους; Σε παρακαλώ Τέτη, μην αστειεύεσαι. Αγαπητοί μου.. σας ευχαριστώ για την παρουσία σας. Απόψε, είσαστε όλοι προσκεκλημένοι μου. Θα πάμε κάτω, στην ταβέρνα του Χίλτον. Έχω κλείσει τραπέζι. Όλα τα έξοδα είναι πληρωμένα από μένα.»

Ο Βασίλης γύρισε διακριτικά για να κρύψει ένα χαμόγελο, που παρά την προσπάθειά του, δεν κατόρθωσε να ξεφύγει από την ματιά του γιατρού που στράφηκε προς το μέρος του και χαμηλόφωνα τον ρώτησε:

«Γιατί γελάς Βασίλη; Καμιά φορά, ομολογώ πως δεν σε καταλαβαίνω. Δεν διαβάζεσαι με τίποτε.»

«Δεν άκουσες τι είπε ο τύπος; *"όλα τα έξοδα πληρωμένα από αυτόν."* Φαίνεται ξέρει την παροιμία *"πληρώνει ο ..πούστης."*»

Βέβαια ο Κρίστοφερ το είχε το κουσούρι, μα ούτε ντρεπόταν ούτε προκαλούσε κανέναν. Άλλωστε γιατί να το κάνει. Άρχισε και στην Ελλάδα της νέας τάξης, το *πουστριλίκι* να ευθυγραμμίζεται με τις εντολές της Ε.Ε. για σεβασμό στις προσωπικές ιδιαιτερότητες, οι κουνιστοί να γίνονται περιζήτητοι στις κουτσομπολίστικες εκπομπές των καναλιών, να αποκτούν δικά τους στέκια και περιοδικά και ακόμη ο αρχηγός του «συνασπισμού» πρώτος.. τάχθηκε υπέρ της συμβίωσης των ομοφυλοφίλων.

Ο γιατρός, ενήμερος με όλες αυτές τις εξελίξεις και ύστερα από την εξήγηση του Βασίλη δεν κατόρθωσε να κρύψει ένα

χαμόγελο, όχι όμως σαν αποδοχή της ειρωνικής παρατήρησης του Βασίλη, αλλά σαν αποδοκιμασία. Κανείς άλλος δεν το πρόσεξε και ο Κρίστοφερ συνέχισε..

«Εκεί θα σας αναγγείλω και τρία σημαντικά νέα. Πάμε τώρα. Και κρατώντας τη Τέτη από τη μέση προηγήθηκε προς την έξοδο της αίθουσας.»

Μπροστά στο κατηγορηματικό ύφος του Κρίστοφερ, κανείς δεν σκέφτηκε να του φέρει αντίρρηση. Άλλωστε η πρόταση αυτή τους βόλευε όλους μιά χαρά. Πήρε καθ' ένας αγκαζέ τη δικιά του και σε φάλαγγα κατά δυάδες, βάδισαν κατά τη σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο πού βρισκόταν η ταβέρνα. Ένας ωραίος χώρος, με ζωντανή ευρωπαϊκή μουσική και τραγούδια.

Περιβάλλον ερωτικό. Στους καναπέδες της αριστοκρατικής ταβέρνας, καλοντυμένοι θαμώνες αντάλλασσαν φιλιά, βλέμματα και ατάκες με σημασία. Το καλό φαγητό ήταν εγγυημένο και το σέρβις μοναδικό. Τα μεσάνυχτα άρχιζαν και νούμερα, ενώ στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, το γλέντι ήταν εξασφαλισμένο με μπουζούκια και λαϊκούς τραγουδιστές. Κάθισαν στο τραπέζι της γωνιάς, όπου στο γωνιακό καναπέ χωρέσανε οι πέντε, ενώ οι τρεις βολευτήκανε σε καρέκλες. Φάγανε, ήπιανε, χορέψανε και όλοι περίμεναν από τον Κρίστοφερ, να τούς ανακοινώσει τα τρία σημαντικά νέα, που είχε προαναγγείλει.

«Το πρώτο μου λοιπόν νέο είναι ότι η Τέτη δέχτηκε να γίνει *ο καινούργιος σύντροφος της ζωής μου.*»

Βέβαια τα κορίτσια γνώριζαν αυτό το γεγονός και μόνο για τούς υπόλοιπους τρεις άνδρες, η ανακοίνωση του Κρίστοφερ αποτελούσε νέο. Σηκώθηκαν λοιπόν ένας ένας και φίλησαν το

ζευγάρι και ευχήθηκαν σύντομα και με το καλό *τα στέφανα*. Αυτός ανταπέδωσε τις ευχές και τούς είπε να μην βιάζονται, γιατί έχει κι άλλα νέα.

«Το δεύτερο νέο είναι, ότι η Τέτη κι εγώ, αποφασίσαμε να φύγουμε από την Αθήνα και να δραστηριοποιηθούμε σε μία πρωτεύουσα νομού. Εδώ θα δεχτούμε και προτάσεις από τους υπόλοιπους, που θέλω να ξέρετε ότι σας αγαπάμε πολύ...»

Οι άλλοι τρεις άνδρες κοιτούσαν αμήχανοι προσπαθώντας να αντιληφθούν τι προτάσεις μπορεί να περιμένει ο Κρίστοφερ από αυτούς. Τον άφησαν λοιπόν χωρίς ερωτήσεις για να προχωρήσει πιο κάτω, μήπως και ξεκαθάριζε το πράγμα. Και δικαιώθηκαν. Σε λίγο ο Κρίστοφερ συνέχισε:

«Το τρίτο πράγμα δεν είναι νέο, είναι πρόταση των κοριτσιών που εγώ την είδα με καλό μάτι. Μερικές φορές τα κορίτσια είναι όλο εκπλήξεις. Και ομολογώ πως σήμερα με βγάλανε παλικάρι.»

"Πέντε τα κορίτσια".. σκέφτηκε πάλι ο αγριάνθρωπος ο Χλωρίδης που δεν άφηνε ευκαιρία να χαθεί χωρίς να ρίξει το φαρμάκι του. Χαμογελούσε, όμως αδιόρατα κάτω από τα μούσια και τα μουστάκια του. Ο Αλέκος με ανεξιχνίαστο βλέμμα τους κοίταζε όλους, λες και τους σπούδαζε και στη συνέχεια η ματιά του κολλούσε πάνω στις τέσσερις κοπέλες και τότε με τα μάτια τις έγδυne και τις χάιδευε και αναρωτιόταν πότε θα ερχόταν η ευκαιρία να τις γδύσει και στη πραγματικότητα. Που να ήξερε!! Ήξερε όμως να περιμένει. Δεν βιαζόταν. Ο Κρίστοφερ συνέχισε:

«Τα κορίτσια πρότειναν για τους γάμους, να γίνουν και οι τέσσερις μαζί και για πόλη επαγγελματικής εγκατάστασης την Τρίπολη, όπου ήδη είναι εκεί εγκαταστημένοι επαγγελματικά οι

δύο από εσάς και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία. Ακόμη όπως ξέρετε, η Τέτη μου είναι από ένα χωριό της Τρίπολης, γειτονικό με το χωριό της Ντέμης. Αυτό θα βοηθήσει να είμαστε όλοι μαζί, να βλέπουμε κάθε μέρα και τα κορίτσια μας να έχουν παρέα, όταν εμείς δεν θα μπορούμε να είμαστε κοντά τους..»

Όλοι άρχισαν να χειροκροτούν με τα τελευταία λόγια του Κρίς. Δεν περίμεναν τέτοια πρόταση. Πήρε το λόγο πάλι ο Χλωρίδης.

«Κύριοι, σήμερα ο Κρίστοφερ μας έδωσε τριπλή ευχαρίστηση και πρέπει να το παραδεχτούμε. Η πρώτη είναι η αισθητική απόλαυση που μας χάρισε με την επίδειξή του και του ευχόμαστε καλά αποτελέσματα. Η δεύτερη είναι ότι μας βγάζει από τις φασαρίες της οργάνωσης των γάμων μας. Σ' αυτή νομίζω, ότι όλοι συμφωνούμε για την τέλεση και των τεσσάρων γάμων την ίδια μέρα. Αυτό θα μας φέρει όλους πιο κοντά. Εδώ πρέπει να συγχαρώ τα κορίτσια μας για την πρότασή τους. Εννοώ την επιλογή της Τρίπολης για να εγκατασταθείτε και οι άλλοι δύο επαγγελματικά εκεί. Και αφού οι δραστηριότητές σας είναι σχετικές, θα έχετε μία επιτυχημένη σταδιοδρομία. Επικροτώ την πρόταση και ελπίζω να την δεχτεί και ο Αλέκος.»

Τα λόγια αυτά του Χλωρίδη φάνηκε να ικανοποίησαν όλους γιατί όλοι χειροκρότησαν συγχαίροντας *εαυτούς και αλλήλους*, ιδιαίτερα ο Αλέκος, που ήταν ο μόνος που δεν είχε ακόμη συμφωνήσει με την πρόταση. Αυτό όμως ήταν ένα Θεόπεμπτο δώρο για τον Σκαρέντζα που έβλεπε το σκοπό του να παίρνει καλό δρόμο. Αυτόν τον ενδιέφερε το πώς θα κατορθώσει να είναι κοντά και στις τέσσερις κοπέλες. Έτσι θα έφευγε μακριά και από την ενοχλητική εφορία. Όσο για τις κοπέλες, πλέοντας σε πελάγη

ευτυχίας και βλέποντας όλα τα όνειρά τους να υλοποιούνται, τα είχανε χαμένα. Και τούτο γιατί ήτανε για όλες τόσο ριζική και σύντομη η αλλαγή στη ζωή που τους έμελλε. Ήτανε δύσκολη η φυγή από τον κόσμο της ξενοιασιάς και της ελευθερίας και ο εγκλεισμός από τα μικρά τους χρόνια, στα δεσμά του γάμου, υποχείριες στις άγνωστες ιδιοτροπίες ενός άνδρα μεγαλύτερου και εμπειρότερου.

Τα φαγητά ήταν υπέροχα και η σαμπάνια τους είχε φέρει σε μία γλυκιά διάθεση. Συνολικά άνοιξαν τέσσερες σαμπάνιες. Όλοι οι άντρες παρήγγειλαν από μία. Τα κορίτσια λάμπανε από χαρά και αρκετές φορές άνοιξαν μόνες πηγαδάκι και σιγομιλούσαν. Τι να λένε... αναρωτήθηκε ο Χλωρίδης. *"Μάλλον για μας λένε. Θα συνωμοτούν πως να μας εξουδετερώνουν και να μας κερατώνουν. Κούνια που τις κούναγε.. Άσε τι λέω στο γερομπισμπίκη το γιατρό."*

Βέβαια αυτές ήταν σκέψεις του Χλωρίδη και ποτέ δεν τις μοιράστηκε με τούς άλλους. Και αυτός γρήγορα τις ξέχασε, όταν τα τέσσερα γλυκύτατα κορίτσια, την ώρα που η ορχήστρα άρχισε να παίζει ένα ρομαντικό ταγκό, τρέξαν να τούς ζητήσουν να χορέψουν και με φορτικότητα τούς παρέσυραν στην πίστα. Και αυτοί νιώθοντας πανευτυχείς ξέχασαν τα πάντα. Αμφιβολίες και φόβοι πήγαν περίπατο. Τι θέση έχουν αυτά τα παραμύθια, αφού οι ίδιοι τώρα κρατούν αγκαλιά την έμπρακτη απόδειξη της πιο μεγάλης αγάπης. Και ο γιατρός ακόμη φαινότανε να σκέπτεται, πως αυτός ο αδίσταχτος ο Χλωρίδης είχε δίκιο με τη θεωρία του κοτόπουλου. *"Η Ντέμη, αυτό το γοητευτικό πλάσμα είναι δικό μου, όλο δικό μου και τίποτε δεν θα αφήσω να μου το πάρει. Μόνο ο θάνατος"*. Έσφιξε τη Ντέμη επάνω του, έκλεισε τα μάτια και

άρχισε να σιγοτραγουδά μαζί με τον τραγουδιστή..

"..πάντα μαζί.. θα βρισκόμαστε πάντα μαζί.."

Ο Αλέκος Σκαρέντζας, ο φίλος της Σούλας, της κοκκινομάλλας καλλονής, είχε ξεθαρρέψει και δεν άργησε να νιώθει άνετος, να κερδίσει την οικειότητα όλων και σύντομα να επικοινωνεί με ευκολία μαζί τους. Παρ' όλα αυτά κανένας τους δεν γνώριζε τι άνθρωπος ήτανε. Βαθύς χαρακτήρας, έδειχνε ενδιαφέρον για τις γυναίκες και για τους άνδρες και κατόρθωνε να κερδίζει το ενδιαφέρον και την εμπιστοσύνη τους, χωρίς ο ίδιος ποτέ να αποκαλύπτει τίποτε για τους ενδόμυχους πόθους του και για τις απόκρυφες σκέψεις του.

«Εγώ θα ακολουθήσω το γιατρό»

..δήλωσε. Και την ίδια στιγμή παρέσυρε τη Σούλα προς την πίστα. Την έσφιξε στην αγκαλιά του και το γύρισαν σε ένα αισθαντικό *chick to chick*. Το μάτι του όμως δεν σταμάτησε να γυρίζει σε όλη τη πίστα και να ελέγχει *τους πάντες και τα πάντα*. Ο Χλωρίδης, τρίτος, δεν άργησε να αργοκουνιέται στην πίστα έχοντας αγκαλιάσει την Νέλη και φανταζόμενος πιθανώς, πως κρατάει αγκαλιά το πανάκριβο οικόπεδό της. Όταν η ορχήστρα άλλαξε μουσικό κομμάτι, ο Κρίστοφερ έδωσε το σύνθημα για αλλαγή ντάμας με τη δικαιολογία ότι απόψε ήθελε να χορέψει με όλες τις κοπέλες και έτσι, έμπρακτα να τις ευχαριστήσει, που συνετέλεσαν στην επιτυχία του σόου του. Όλοι λοιπόν χόρεψαν με όλες και το βρήκαν αρκετά ενδιαφέρον. Μετά την τελευταία αλλαγή ο Κρίστοφερ έριξε τη επόμενη κανονιά. Όλες οι ιδέες και οι προτάσεις απόψε ξεκινούσαν από αυτόν. Δικαιωματικά άλλωστε. Δική του ήταν η σημερινή γιορτή. Ας του αφήσουν για

απόψε και το λόγο και τις προτάσεις.

«Η ώρα πέρασε. Προτείνω να συνεχίσουμε το γλέντι στη βίλα μου, στα Βριλήσσια. Μετά το γλέντι θα κοιμηθείτε κει. Το σπίτι έχει τέσσερες κρεβατοκάμαρες και δεν θα υπάρξει πρόβλημα. Ο λογαριασμός είναι πληρωμένος και μπορούμε να ξεκινάμε. Ο γιατρός θα ακολουθεί το αμάξι μου για να μην χαθούμε. Θα με προλαβαίνει στο δρόμο γιατί δεν είμαι καλός οδηγός. Ακόμη φοβάμαι τους έλληνες οδηγούς. Βέβαια είναι καλοί οδηγοί, αλλά τέτοια ώρα, όσοι κυκλοφορούν θα είναι πιωμένοι.»

Ελέχθη και αποφασίσθηκε. Οι τρεις καλεσμένοι δεν είχανε την τύχη ν' ακούσουνε τα λαϊκά σουξέ. Ακολούθησαν τον Κρίστοφερ που παρασυρμένος από την επιτυχία του, τους παρέσυρε με την τη σειρά του στις απρογραμμάτιστες προτάσεις του. Πήρανε όλοι τα κορίτσια τους αγκαζέ και προχώρησαν προς τον ανελκυστήρα που θα τους έφερνε στο υπόγειο πάρκιν που τους περίμεναν τα αυτοκίνητα, του γιατρού και του Κρίστοφερ. Όλοι τους νιώθανε χαρούμενοι που είχανε τις όμορφες κοπέλες τους αγκαλιά.

Ο νέος φίλος, ο Αλέκος, ένιωθε ακόμη πιο ικανοποιημένος. Τώρα είχε γνωρίσει τους τρεις άλλους, μα τι σημασία είχε. Οι δύο του φαίνονταν του χειριού του. Ο Χλωρίδης τον τρόμαζε. Αυτόν έπρεπε να τον προσέχει. Έτριβε τα χέρια του όταν σιγά σιγά μάθαινε τις ιδέες των άλλων ανδρών για τις γυναίκες τους. Από την άλλη, η γνωριμία του με τις φιλενάδες της Σούλας.. τον ενθουσίασε. Πιο πολύ κοίταζε τις άλλες κοπέλες, παρά τη δική του, που φαινότανε να μην πειράζεται τόσο για την προκλητική συμπεριφορά του. Αυτό το πρόσεξε η Νέλη που σε μία στιγμή έσκυψε και την ρώτησε με απορία..

«Σούλα, ο δικός σου έτσι κάνει; Αυτός την πέφτει σε όλες μας. Κυριολεκτικά, μας έχει φάει με τα μάτια.»

Τότε εκείνη της ψιθύρισε:

«..άσε το μαλάκα να κάνει ότι θέλει. Κυριακή κοντή γιορτή. Θα βάλλει την κουλούρα και θα τα πούμε.. Θα γυρίσει ο τροχός και τότε.. θα γαμήσει κι ο φτωχός. Θα τον πληρώσω με το ίδιο νόμισμα. Κάνε υπομονή.»

και οι ..κύριοι.

4. η φάρσα

*Τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης· τέρψις γὰρ σὺν
τῷ καλῷ μὲν ἄριστον, ἄνευ δὲ τούτου κάκιστον.*

Ισοκράτης (προς Δημόνικον)

Τα δύο αυτοκίνητα με τα τέσσερα ζευγάρια, τρέχανε προς τους Αμπελόκηπους. Η νυχτερινή Αθήνα ήταν όνειρο. Κανείς όμως δεν πρόσεχε αυτή τη μοναδική εικόνα που χάριζε η όμορφη πόλη τις μεταμεσονύχτιες ώρες. Οι κοπέλες είχαν γείρει πάνω στους ώμους των ανδρών και ησύχαζαν μετά από την ένταση της επίδειξης. Έτσι οι άνδρες, ανά δύο σε κάθε αυτοκίνητο απαλλαγμένοι από τις ανούσιες ερωτήσεις των κοριτσιών βρήκαν την ευκαιρία να ανταλλάξουν μεταξύ τους μερικές κουβέντες για την κυκλοφορία που εκείνη τη στιγμή ήταν πεσμένη και τα πιο πολλά φανάρια δεν λειτουργούσαν. Διασχίσανε την οδό Κηφισίας και στην Αγία Βαρβάρα στρίψανε λοξά δεξιά προς το Χαλάνδρι.

Δεν άργησαν να φτάσουν στη βίλα του Κρίστοφερ στα Βριλήσσια. Ήταν μία μοναχική μεζονέτα σε τρία επίπεδα με κήπο ολόγυρα και μεγάλη αυλή που μέσα χώρεσαν άνετα τα δύο αυτοκίνητα. Παρά την ώρα, όλα τα φώτα του κήπου και του εσωτερικού του σπιτιού ήτανε αναμμένα.

Το εσωτερικό της βίλας, μόνο ο Κρίστοφερ και η Τέτη το γνώριζαν που είχαν ξαναέρθει. Για τους υπόλοιπους ήταν μία αποκάλυψη. Όλο το ισόγειο, εκατό πενήντα μέτρα περίπου το καταλάμβανε το σαλόνι, η τραπεζαρία και η κουζίνα. Δίπλα στην κουζίνα ένα W.C. ξένων και στο πλάι σαν σε εσοχή, ένα γραφείο.

Ολόκληρος ο όροφος του ισογείου ήταν με ιδιαίτερο γούστο επιπλωμένος, με μοντέρνα επίπλωση που κυριαρχούσε το

μέταλλο το δέρμα και οι καθρέφτες. Οι τελευταίοι, πολύ έξυπνα τοποθετημένοι, διπλασίαζαν θαρρείς το χώρο. Σε κάθε γωνιά, καλαίσθητα ηχεία και πολλές γλάστρες. Ζωγραφικοί πίνακες σε μοντέρνα τεχνοτροπία, και δύο κλασικοί πίνακες με Ελληνικά θέματα. Ένα μεγάλο ρολόι δαπέδου με κούκο που έβγαине και θύμιζε τις ακέραιες και τις μισές ώρες, συμπλήρωναν το διάκοσμο των χώρων της υποδοχής.

«Φίλοι μου, όλα στη διάθεσή σας. Απόψε ξεφαντώστε μέχρι το πρωί. Το κατάστημα διανυχτερεύει. Κανείς δεν θα μας ενοχλήσει. Όποιος νυστάζει, τέσσερες κάμαρες, μας περιμένουν για ύπνο.»

Βέβαια αυτό δεν χρειαζόταν, γιατί τα κορίτσια κανόνισαν όλο το πρόγραμμα της διάθεσης των μικρών ωρών. Αυτές μόνες τους ανακοίνωσαν ότι η ώρα ήταν δύο και είκοσι μετά τα μεσάνυχτα. Χορός μέχρι τις τρεις. Και μετά ύπνο. Είχαν και άλλα θέματα να τακτοποιήσουν. Οι άνδρες έδειξαν ικανοποιημένοι. Φαινόταν πως όλα οδηγούσαν σ' ένα μικρό όργιο. Ήπιαν από ένα ποτό και μόνο ο γιατρός ζήτησε ένα καφέ. Σε λίγο άρχισαν να χορεύουν και οι κοπέλες βγάλανε τα παπούτσια τους και χόρευαν ξυπόλητες. Νιώθανε τα πόδια τους να πονούν από την ένταση της ημέρας. Μετά από δύο χορευτικά κομμάτια και οι τέσσερις κοπέλες χάθηκαν στην κουζίνα και άρχισαν τα κρυφομιλήματα.

Σαν ξαναγύρισαν, κρατούσαν διάφορα δροσιστικά, αγγουράκια και καρότα, κομμένα κατά μήκος σε μπαστούνια. Προσέφερε στους άνδρες και τους ανακοίνωσαν πως συμφώνησαν, για να έχουν γούστο οι επόμενοι χοροί, θα χορέψουν ακολουθώντας ένα κανόνα. Μετά από κάθε τραγούδι, θα γίνεται αλλαγή καβαλιέρου και όλοι θα βγάζουν από ένα ρούχο. Αν κάποιος από το ζευγάρι

δεν θα θελήσει να βγάλει άλλο ρούχο, για τον επόμενο χορό, το ζευγάρι θα αποχωρεί στο τέλος του δίσκου και θα πηγαίνει για ύπνο. Στις τρεις, με το λάλημα του κούκου, το στέρεο θα κλείσει και υποχρεωτικά όλοι θα πρέπει να αποχωρήσουν. Η πρόταση έγινε αποδεκτή. Ακόμη και ο συντηρητικός γιατρός φάνηκε να τον ενδιαφέρει το πράγμα. Από παρόμοιους χορούς σε ιδιωτικά πάρτι, είχε αποκομίσει στο παρελθόν εξαιρετικές εντυπώσεις. Βέβαια για την κλειστή λέσχη που ανήκε, δεν συζητούσε ποτέ. Παρά τα χρόνια του, στις παρεκτροπές, πάντα έλεγε ναι.

Ο χορός άρχισε και όλοι οι άνδρες ξεκίνησαν να χορεύουν με ένα αργό ταγκό και με ντάμα τη δική του καθ' ένας κοπέλα, που φρόντιζε να είναι ιδιαίτερα τρυφερός μαζί της. Ήτανε φανερό όμως, πως όλοι ανυπομονούσαν πότε θ' αλλάξει ο δίσκος για ν' αλλάξουνε τη ντάμα. Ιδιαίτερα ευχαριστημένος φαινότανε ο Σκαρέντζας, που έβλεπε το σχέδιό του να υλοποιείται.

Κάθε τραγούδι διαρκεί περίπου τρία λεπτά. Τόσο λοιπόν θα κρατούσε και η γλυκιά φαντασίωση που θα ζούσε καθ' ένας τους έχοντας στην αγκαλιά του το κορίτσι του φίλου. Όσο κρατά ένας δίσκος. Σε περίπου είκοσι λεπτά, αυτό το μοναδικό όνειρο θα έχει τελειώσει. Μετά το πρώτο δίσκο, σύμφωνα με τον κανόνα, οι άνδρες έβγαλαν το σακάκι τους και οι κοπέλες το φόρεμά τους.

Ακολούθησαν κάμποσα χάχανα και αρκετοί αστεϊσμοί, για την πορεία και την τύχη του παιχνιδιού. Ποίος τάχα θα ήταν *το κοτόπουλο*, που θα αποχωρούσε πρώτος και δεν θα είχε τα κότσια να φτάσει στον τελευταίο δίσκο, που τα ζευγάρια θα είχανε μείνει να χορεύουν τελείως γυμνά. Οι αστεϊσμοί δεν άργησαν να ξεκινήσουν μεταξύ των ζευγαριών.

Παρά τ' αστεία και τα πειράγματα που ακούγονταν, γινόταν φανερό πως όλοι περίμεναν, κάθε φορά τον επόμενο δίσκο. Την επιλογή των τραγουδιών είχε αναλάβει η Τέτη, αφού ήταν η μόνη που γνώριζε τα μηχανήματα και τους δίσκους που υπήρχαν.

*Τα κορίτσια ελευθερωμένα από την τάγκα τους
περιμένουν τους μνηστήρες για τον τελευταίο χορό*

Σαν καλή οικοδέσποινα, στο τέλος κάθε δίσκου, φρόντιζε να μαζεύει τα ρούχα που βγάζανε οι χορευτές, να συμπληρώνει τα

ποτήρια τους με ποτό και να τούς προσφέρει δροσιστικά, αγγουράκια η καρότα κατά μήκος ψιλοκομμένα. Όπως όμως αργότερα αποκάλυψε στις άλλες, όλες αυτές οι φροντίδες, αποβλέπανε στην καλύτερη διαχείριση του χρόνου ώστε να έρθει και να συμπέσει το τέλος του πέμπτου δίσκου με την τρίτη πρωινή ώρα που θα έπρεπε όλοι να πάνε για τα δωμάτια τους. Αυτό θα βοηθούσε στην ολοκλήρωση του παιχνιδιού με επιτυχία. Με το δεύτερο δίσκο, βρέθηκαν οι άνδρες να χορεύουν με το πουκάμισο και οι ντάμες με το μπικίνι τους. Το πιο ενδιαφέρον όμως ήταν, πως κανένας δεν είχε τη φορά αυτή για παρτενέρ, τη δική του κοπέλα. Είχε γίνει η πρώτη αλλαγή. Οι άνδρες τότε φάνηκαν να συνέρχονται από το μεθύσι και να απολαμβάνουν το χορό με την ημίγυμνη ντάμα τους. Το πράγμα δούλευε και μετά από κάθε αλλαγή, όλοι είχανε κάτι να πουν και κάποιο ανώδυνο μικροαστείο. Το πιο χονδρό ήταν του Χλωρίδη.

«Ρε παιδιά, σάμπως το ξένο είναι πιο καλό.»

Τετριμμένη ατάκα, αλλά παραδόξως κολλούσε. Κανείς όμως δεν του απάντησε, δείγμα πως συμφωνούσαν, μα δεν θα το βγάζανε και βούκινο.¹⁹

Οι κοπέλες γελούσαν και φαινόντουσαν να το διασκεδάζουν αρκετά, ιδίως με την αμηχανία των ανδρών. Αλλά και αυτοί τελικά αποδειχθήκανε λάτρες του παιχνιδιού και δείχνανε πως *το έλεγε η περδικούλα τους*. Κυρίως όμως δεν άφηναν να φανούν δείγματα ζήλιας, η δυσαρέσκειας για την αλλαγή της ντάμας. Άλλωστε φίλοι ήσαν όλοι και κατά μία άποψη.. ελεύθεροι. Μόνοι ήσαν, πιωμένοι και κανείς δεν θα παρεξηγούσε κανέναν, αφού διασκεδάζανε και σε τελευταία ανάλυση, όλα ήσαν ένα παιχνίδι.

Το επόμενο κομμάτι ήτανε πάλι ένα απαλό ταγκό. Η Τέτη είχε κάνει καλή επιλογή. Κανείς και καμία δεν αποχώρησε και όλοι συμμορφώθηκαν με τον κανόνα που έβαλαν τα κορίτσια. Οι άνδρες βγάλανε το πουκάμισο σαν επόμενο ρούχο και οι κοπέλες το στηθόδεσμό τους. Σπουδαίο πράγμα. Στην πλαζ, γυμνόστηθες κυκλοφορούσαν και κανένας δεν νοιαζότανε. Γιατί τάχα να ενοχληθούν τώρα που αυτό γινόταν στον δικό τους κλειστό χώρο μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα. Σαν άρχισαν να χορεύουν έδειξαν να νιώθουν πανευτυχείς, που κρατούσαν αγκαλιά το κορίτσι του φίλου τους και ένιωθαν κατάσαρκα το γυμνό στήθος του, να τους αγγίζει το δικό τους γυμνό στέρνο. Τις κρατούσαν με τρυφερότητα, τις άγγιζαν και οι ίδιοι και τις χαίδευαν και δεν κοίταζαν τι κάνει η δική τους κοπέλα. Ήταν ένα ψυχολογικό παιχνίδι των αισθήσεων και του εγωισμού τους. Φαινόταν σαν να το άντεχαν όλοι και πως θα περνούσαν τη δοκιμασία. Και ο γιατρός ακόμη είχε ξεπεράσει τον εαυτό του και το διασκεδάζε κι' όλες. Κοίταξε το ρολόι του και υπολόγισε πως μετά από τους δύο υπολειπόμενους χορούς, θα έχει χορέψει με όλες τις κοπελιές και ο ίδιος θα έχει μείνει τσίτσιδος. Τότε σχεδίαζε να ζητήσει να αποχωρήσει και ασφαλώς, η Ντέμη θα τον ακολουθούσε.

Ο Χλωρίδης με τον Σκαρέντζα, δείχνανε να απολαμβάνουν το πράγμα με ιδιαίτερη ευχαρίστηση και ούτε που σκοτιζόντουσαν να κοιτάζουν με ποίον χόρεψε η δική τους.

Δική τους, ..κολοκύθια. Τα κορίτσια το έλεγαν *λόγο*, μα αυτοί το θεωρούσαν σίγουρο. Μέχρι τη στιγμή του γάμου όμως, κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να προκύψει. Πόσα συμπεθεριά δεν χαλάσανε τη τελευταία στιγμή από διάφορες αιτίες.

Τέλος ο Κρίστοφερ, όντας ο πιο έμπειρος σ' αυτό το παιχνίδι, απλώς διασκέδαζε, θέλοντας να ευχαριστηθούν οι καλεσμένοι του. Το πρόβλημα άρχισε στο τέταρτο χορό, που οι άνδρες έμειναν με τα σορτς και οι κοπέλες με την περιβολή της Εύας. Αυτές το διασκέδαζαν. Φαινόταν να κερδίζουν τη μονομαχία με τους άνδρες. Δεν υπάρχει πιο αστείο θέαμα από ένα άνδρα με σκελέα. Ο γιατρός φορούσε μακρύ φανελένιο σώβρακο, από εκείνα τα γεροπαλαιϊκά. Ο Χλωρίδης παντελονάκι, ο Σκαρέντζας κολλητό φανελένιο σλιπάκι και ο Κρίστοφερ.. τάγκα.

Το θέαμα ήτανε για γέλια, αλλά όλοι κάνανε τον αδιάφορο. Και οι τέσσερις τελικά πήρανε τις κοπέλες αγκαλιά και μάλιστα αρκετά αισθαντικά. Ήταν φανερό πως όλοι το απολαμβάνανε. Νιώθανε τα ολόγυμνα γυναικεία κορμιά κολλημένα επάνω τους και με τα χέρια τους διατρέχανε τις απαλές καμπύλες τους.

Η μουσική απαλή ακουγόταν από το χωλ και συνωμοτούσε στην φαντασίωση. Αυτό το τόσο καλοστημένο περιβάλλον δεν άργησε να επιδράσει αποτελεσματικά στα κρυφά διεστραμμένα αντρικά ένστικτα και να αποκαλύψει το κτήνος, που σε άλλες καταστάσεις κοιμάται, αλλά όμως δεν αργεί να ξυπνήσει, όταν οι περιστάσεις το προκαλέσουν.

Δείχνοντας προσποιητή αδιαφορία και περίσσεια κατανόηση στο ..παιχνίδι που παιζόταν, προσπαθούσε ο καθ' ένας τους να αισθανθεί πιο έντονα το γυμνό κορμί που κρατούσε αγκαλιά και ν' απολαύσει με όλες του τις αισθήσεις ανοιχτές, ότι του χάριζε αυτό το απρόοπτο. Τα κορίτσια τους το σκαρφίστηκαν και το σκηνοθέτησαν. Ήτανε φανερό πως και οι ίδιες το ήθελαν και το απολάμβαναν σε μεγάλο βαθμό. Τούτο άλλωστε φαινόταν από

την αντίδρασή τους σε κάθε πρωτοβουλία του καβαλιέρου τους, αλλά και σε κάθε δική τους πρόκληση. Και η γυναίκα ξέρεi τόσο καλά το παιχνίδι της πρόκλησης. Υπάρχει να προκαλεί, για να φέρει τον άνδρα αδύναμο και άβουλο θύμα στα πόδια της. Όλες οι πράξεις της προμελετημένες αποβλέπουν στην εξουδετέρωση των αντιστάσεων του άνδρα. Κι αυτός όμως τη βοηθάει σ' αυτό. Θαρρώντας τον εαυτό του σαν μεγάλο Δον Ζουάν πέφτει στην καλοστημένη παγίδα τους. Και τότε.. *Ουαί τοις ηττημένοις!!*

Ο γιατρός δεν πίστευε πως αυτός ο χορός απόψε, θα είχε μία τέτοια καταλυτική επίδραση στον χαρακτήρα του. Σύντομα όμως ηρέμησε και άρχισε να τα βλέπει όλα απλά και φυσικά. Γυμνός, χωρίς τα φτιασίδια και την αλλοίωση του σώματος από τα ρούχα, έμεινε ο εαυτός του που δεν μπορούσε να κρυφτεί..

Ο Σκαρέντζας και ο Χλωρίδης στο τέλος του τέταρτου χορού φάνηκαν να έχουν ανησυχία στα... μπατζάκια τους. Κανείς όμως δεν έδωσε σημασία αφού στο πέμπτο τραγούδι που ολοκλήρωσε το ξεγύμνωμα των ανδρών, το σύστημα της αλλαγής της ντάμας, έφερε πάλι τις κοπέλες στην αγκαλιά του δικού της. Είχανε μείνει και τα οχτώ κορμιά τσίτσιδα, αγκαλιασμένα να χορεύουν στους απαλούς ήχους της μουσικής. Κανείς δεν μιλούσε.. Τίποτε άλλο δεν ακουγόταν εκτός από τους απαλούς ήχους της μουσικής. Που και που κάποιος αναστεναγμός, που κανείς δεν νοιαζόταν από ποίον ερχόταν. Και τι σημασία θα είχε τάχα αυτό. Ένας βουβός αναστεναγμός πόθου. Μπορεί να ήτανε κι από τον ίδιο. Σ' αυτόν τον χορό, όλοι οι άνδρες νιώθανε στα κεντρικά τους σημεία εμφανείς ανησυχίες. Εκεί φάνηκε η καλή προσπάθεια και ικανότητα των κοριτσιών να καλύπτουν τα πράγματα.

Ο πέμπτος χορός, που θα ήτανε και ο τελευταίος, ήτανε και ο πιο αισθαντικός και συνέπεσε με το χτύπημα της τρίτης πρωινής, που ο κούκος έντονα τους το θύμιζε. Η Τέτη εδώ, είχε πετύχει τον συγχρονισμό. Ο κούκος έδωσε το σύνθημα για αποχώρηση την σωστή στιγμή.

Τότε όλοι βιαστικά κινήθηκαν προς τα ρούχα τους και αφού τα έβαλαν εμπρός σαν κάλυμμα στα ευαίσθητα σημεία τους, πήρε καθ' ένας τη δική του και σπείυσαν προς το δωμάτιό τους. Εκεί στο κρεβάτι, ήρθε η πραγματική λύτρωση των ψυχών και των σωμάτων. Ήταν κάτι που όλοι περιμένανε. Κανένας τους δεν ανέφερε τίποτε για τους γυμνούς χορούς. Μόνο πως ήταν αρκετά ενδιαφέροντες και αποτελεσματικοί. Και οι τέσσερις άνδρες με κατανόηση και κρυφή χαρά δήλωσαν στη σύντροφό τους, πως δεν θα τούς πείραζε να επαναλάβουνε τη ..φάρσα. Η συνομωσία όμως των κοριτσιών δεν σταμάτησε εδώ. Μετά την ερωτική πανδαισία που όλοι τόσο περίμεναν, ενώ οι άνδρες πέσανε στην αποχαύνωση που φέρνει η ερωτική κραιπάλη, οι φίλες περίμεναν ανυπόμονα να κτυπήσει ο κούκος για τις τέσσερις το πρωί. Όταν τα τέσσερα κούκου ακουστήκανε, νάτες και οι τέσσερες στο διάδρομο να τρέχουν γυμνές προς συνάντησή τους.

Η Τέτη πήρε το λόγο και με λίγα λόγια τους επανάλαβε τις τελευταίες οδηγίες. Να είναι προσεχτικές, γιατί δεν πρέπει να γίνουν λάθη. Όλες οι υπόλοιπες συμφωνήσανε να κρατήσουνε τη μυστικότητα τους, τουλάχιστον όσο μπορούν.

«Λοιπόν, τα μαλλιά... ωραία τα έχουμε όλες δεμένα σε κότσο. Προσοχή, όχι μεγάλες κουβέντες. Μισόλογα, για να μην καταλάβουν την αλλαγή. Αύριο έχει να πέσει δούλεμα άγριο. Έχει καμία

να πει για τον δικό της κάποια ιδιαιτερότητα;»

«Εγώ» ..είπε η Ντέμη.

«Να.. για να γίνει, θέλει στην αρχή λίγο.. ξέρετε τώρα..»

«*Πίπα..* άντε πέστο, μας έπρηξες.. γνωστό αυτό. Όπως φαίνεται, εγώ θα πάω στο γερομπισμίκη σου.»

..παρατήρησε η Σούλα σα να διαμαρτυρόταν και συνέχισε..

«Εν τάξει, καλά έκανες και το είπες. Πάμε τώρα κάθε μία στην επόμενη πόρτα, αριστερά αυτής που ήταν πριν. Νέο ραντεβού στις πέντε, με το νέο *κούκου* του ρολογιού. Και προσοχή. Όχι κουβέντες. Μόνο μουρμουρητά και άσχετες κραυγές.»

Τα κορίτσια ξεπέρασαν τον εαυτό τους. Πριν δεσμευτούν, αποφάσισαν να αλλάξουν και ερωτικό σύντροφο. "*Τα των φίλων κοινά*" ..έλεγαν οι αρχαίοι μας. Γιατί να μην ισχύει και σε μας. Βαλθήκανε απόψε να επιβάλουν στους δικούς τους, το δικό τους παιχνίδι. Τα κορίτσια δεν ήσαν *πουτανίτσες*. Κάθε άλλο. Δεν είχαν και το χρόνο άλλωστε. Όλη την εβδομάδα κάνανε παρέα μεταξύ τους και μόνο τα Σαββατοκύριακα, που ανέβαινε ο γιατρός με το Βασίλη και καμιά φορά και ο Κρίστοφερ, σμίγανε και ξέδιναν λιγάκι. Απόψε το βράδυ και μετά την επίδειξη, τα ζευγάρια της παρέας γίνανε τέσσερα. Αυτό που σκαρφίστηκαν να κάνουν απόψε, το μικρό όργιο, ήταν ένα *δοκιμαστικό τόλμημα*, για το ψάξιμο των διαθέσεων των μελλοντικών συζύγων.

Ύστερα από το αποψινό μεθοκόπι, θελήσανε να δούνε, αν θα καταλάβαιναν οι αξιότιμοι φίλοι τους, πως δεν ήσαν οι δικές τους. Τα φώτα ήσαν σβηστά και τα σώματα των κοριτσιών σχεδόν τα ίδια. Όταν αντί για μάτια έχεις μόνο τα χέρια, δεν ξέρεις τι σου γίνεται. Το σεξ, δεν είναι μόνο οργανική λειτουργία,

αλλά και εγκεφαλική. Και ο Διογένης το είχε διακηρύξει όταν νύχτα του έφεραν άλλη γυναίκα και όχι αυτή που περίμενε.. *"λυχνίας σβησθείσης, πάσα γυνή ομοία,"* τους απάντησε. Αν τώρα κάποια αναγνωριζόταν, ε και; τι έγινε; Μετά από τέτοια κραιπάλη, ένα λάθος είναι δυνατό.

Το σχέδιο μπήκε στη φάση της εκτέλεσης και φαίνεται πως πήγε καλά. Μέχρι τις πέντε που ξαναχτύπησε ο κούκος, δεν ακούστηκε κανένα παρατράγουδο που να δείξει ότι συνέβη κάτι απρόβλεπτο, κάποια αποκάλυψη η άλλο μη ανεκτό περιστατικό.

Οι κοπέλες ήρθανε στο νέο ραντεβού, σκασμένες στα γέλια. Το παιχνίδι τους είχε επιτυχία, ως προς το σκοπό που του έθεσαν για δικαιολογία. Αλλά, μία μία, ομολόγησαν πως ο ξένος άνδρας που ήταν για μία ώρα μαζί του, κατάλαβε πως δεν ήταν η δική του, μα δεν θέλησε να μάθει πια ήταν, ούτε γιατί έγινε. Το αντιμετώπισαν σαν προκλητικό παιχνίδι. Όλοι το παίζανε χωρίς δυσaráσκεια.

"Ας μείνω με το ωραίο μυστήριο." ..είπε ο γιατρός στη Σούλα.

"Μην ανάψεις το φως και μου τη σπάσεις σε παρακαλώ. Δεν θέλω να ξέρω ποία είσαι. Πάντως πηδάς ωραία και δεν θα είχα αντίρρηση και για άλλο ένα τέτοιο παιχνιδάκι. Τότε θα σε παρακαλέσω, να με ξαναδιαλέξεις."

..είπε ο Χλωρίδης και το διηγήθηκε η Ντέμη. Η Τέτη βρέθηκε με το Σκαρέντζα και αυτός προτιμούσε να μη μιλάει. Στην ώρα όμως που πέρασε, δεν ησύχασε καθόλου. Ιδίως όταν κατάλαβε ποία ήταν η σιωπηλή παρτενέρ. Στο τέλος όταν χτύπησε ο κούκος και η Τέτη σηκώθηκε να φύγει, ο Σκαρέντζας χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει της είπε:

"Ελπίζω μωρό να έχουμε και τρίτο γύρο".

Ο Κρίς βρέθηκε με τη Νέλη. Πικρόχολη αυτή σαν αδικημένη, σαν να τις έπεσε ένα βαρύ καθήκον σχολίασε:

«Στην αρχή κάτι πήγε να γίνει, στη συνέχεια όμως αυτός ο άθλιος, επέμενε ν' ανάψω το φως και να του το κάνω εγώ με τεχνητό φαλλό. Δεν μπόρεσα να κάνω τίποτε, γιατί ούτε τους διακόπτες δεν ήξερα. Άναψε το φως μόνος του, με είδε και δεν είπε τίποτε. Έφερε τον τεχνητό φαλλό, με υποχρέωσε να τον φορέσω και τού το έκανα. Πρώτη μου φορά το έπαιξα άνδρας. Καημένη Τέτη τι θα τραβάς. Σε σκέφτηκα ξέρεις.»

Η Τέτη δεν απάντησε.

«Λοιπόν, επανερχόμαστε στην τάξη. Αύριο δεν θα θυμόμαστε τίποτε. Δε θα παραδεχτούμε τίποτε και ας λένε ότι θέλουν. Εμείς θα κάνουμε το νυχτοβάτη. Άλλα λόγια ρε παιδιά. Θ' αλλάζουμε την κουβέντα σε άλλα θέματα.»

Αυτά είπε η Ντέμη και έκανε την αρχή της αποχώρησης. Την ακολούθησαν όλες χαρούμενες διότι πέρασε το παιχνίδι τους, αλλά λίγο προβληματισμένες, για το ότι οι δικοί τους πια ήξεραν, πως η φάρσα τους ήτανε μία προμελετημένη μικρή αταξία.

Όλες τράβηξαν προς την αρχική τους κάμαρα. Από τους άνδρες μόνο ο γιατρός είχε αναμμένο το φως και καθιστός στην πολυθρόνα κάπνιζε ήρεμος, παρακολουθώντας τα δαχτυλίδια του καπνού του, που ανέβαιναν αργά προς το ταβάνι. Το παιχνίδι αυτό με τον καπνό του τσιγάρου, το είχε μάθει στα φοιτητικά του χρόνια και συχνά σαν ήταν μόνος πεσμένος σε περίσκεψη, το δοκίμαζε. Η Ντέμη τον πλησίασε και στάθηκε δίπλα του. Του χάιδεψε με το χέρι της το κεφάλι και με απαλή απολογητική φωνή τον ρώτησε.

«Δεν κοιμάσαι;»

«Θα έπρεπε;»

«Μα ξέρω ότι μετά από τον έρωτα συνηθίζεις να ηρεμείς. Άλ-
λωστε αυτό συμβαίνει με όλους τους άνδρες.»

«Πράγματι, αλλά αυτό συμβαίνει όταν είμαι με σένα Ντέμη.
Όχι με τη Σούλα. Βλέπεις δεν είσαστε ίδιες.»

«Γιατί, δεν ήταν καλή μαζί σου;»

«Δεν θέλω να ειπώ αυτό. Ίσως ήταν και πιο καλή από ότι νο-
μίζεις. Άλλος είναι ο λόγος που σε περίμενα. Θέλω να μιλήσουμε
για λίγο, πριν πέσουμε πάλι για ύπνο.»

Η Ντέμη κάθισε στο πάτωμα, ακούμπησε τα δύο της χέρια
στα πόδια του και τον κοίταξε, αυτή τη φορά με πραγματική
συμπάθεια. Στη συνέχεια του έπιασε το ελεύθερο χέρι το χάιδευε
και το φιλούσε. Έτσι πέρασαν κάμποσα λεπτά και η Ντέμη δεν
ήξερε πως να συνεχίσει. Ένωθε τώρα δύσκολα απέναντί του. Δεν
περίμενε πως ο Γιώργος θα πληγωνόταν απόψε, που όλοι τους
ήσαν τόσο χαρούμενοι και διασκεδάζαν. Ένα παιχνίδι ήταν που
σε όλους άρεσε και στον ίδιο ασφαλώς, παρά τις διαμαρτυρίες
του. Η Σούλα που ήτανε μαζί του, αυτή την εντύπωση απεκόμισε.
Ο γιατρός έσπευσε να την βγάλει από την δύσκολη θέση. Έσβησε
το τσιγάρο, την έπιασε και την βοήθησε να σηκωθεί από το
πάτωμα και την κάθισε απαλά στην απέναντι πολυθρόνα.

«Κάθισε δω. Θέλω όταν σου μιλάω να βλέπει ο ένας τον άλλο.
Είναι πιο σωστό και καταλαβαίνουμε καλύτερα όσα λέγονται.
Δεν θέλω να νιώθεις ενοχές για ότι έγινε απόψε. Ξέρω βέβαια ότι
έχει γίνει πάλι στο παρελθόν και ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που
το σκεφτήκατε. Σου οφείλω μία εξήγηση. Σαν γυναικολόγος,

ανήκω σε ένα ινστιτούτο, που κατά καιρούς οργανώνει έρευνες στην Ελλάδα, σχετικά με διάφορα κοινωνικά φαινόμενα για τη εξαγωγή συμπερασμάτων που στη συνέχεια τα εκδίδει υπό μορφή στατιστικών στοιχείων. Πριν από μερικές λοιπόν εβδομάδες τελείωσε μία τέτοια έρευνα με τον τίτλο *το σεξ και οι Έλληνες* και αφορούσε στην ερωτική επικοινωνία των δύο φύλων. Κυρίως απέβλεπε να διαπιστώσει τη ποιότητα και το είδος του ερωτικού παιχνιδιού και τις αντιλήψεις διαφόρων ζευγαριών απέναντι στα σεξουαλικά προβλήματα. Δύο από τα ερωτήματα στα οποία απάντησαν όσοι ρωτήθηκαν, είναι τα εξής:

"Θα θέλατε να δοκιμάσετε ομαδικό σεξ;" ..και πιο κάτω..

"Θα θέλατε να συμμετάσχει ο/η σύντροφός σας;"

Ντέμη, είμαι ένας από αυτούς που απάντησαν στα ερωτήματα και σου αποκαλύπτω, πως και στα δύο αυτά ερωτήματα ήμουν θετικός. Απάντησα με όλη την ειλικρίνεια που με διακρίνει, καταφατικά, όχι για να πρωτοτυπήσω, αλλά να, εκείνο το ναι

αντιπροσωπεύει πράγματι αυτό που πιστεύω αληθινά. Γι' αυτό λοιπόν χρυσή μου, δεν θέλω να νιώθεις τύψεις για ότι έγινε απόψε. Δε με κεράτωσες. Απλώς διαπίστωσα ότι σ' αυτό συμφωνούμε.»

Η Ντέμη τότε σηκώθηκε από την πολυθρόνα της, ρίχτηκε επάνω του, τον άρπαξε με τα δύο της χέρια και τον φιλούσε γεμάτη χαρά. Δεν περίμενε αυτή την εξέλιξη. Τώρα

ένιωθε απελευθερωμένη από το άγχος της στιγμής.

«Αλήθεια Γιώργο; Αγάπη μου γλυκιά.. πόσο χαρούμενη με κάνεις. Πάμε στο λουτρό μαζί και μπορούμε να συνεχίσουμε την κουβέντα μας εκεί. Φαίνεται να έχει ενδιαφέρον.

Τον παρέσυρε προς τη μπανιέρα. Παίζανε πρώτα με τα νερά και μετά από λίγο ο γιατρός της ζήτησε να την σκουπίσει, όπως συνήθιζε να κάνει. Δεν είχε λόγο να μην τον αφήσει ή να μην το θέλει. Ένιωθε τόσο ωραία ν' απολαμβάνει με αυτόν τον τρόπο την στοργική φροντίδα του. Τον άφησε να την σκουπίζει απαλά και αυτή συνέχισε να μιλά..

«Ξέρεις, όλες μας είμαστε τόσο ξαναμμένες απόψε. Συνέβησαν τόσα πολλά. Τελειώσαμε από το μαρτύριο της σχολής, μετά η επίδειξη, τα ωραία φαγητά, οι σαμπάνιες, ο ερεθιστικός χορός και σκεφτήκαμε να σας κάνουμε αυτήν την αλλαγή, για να δούμε αν θα μας καταλαβαίνετε. Και όλοι σας μας καταλάβατε. Ατσίδες είσαστε. Ξέρεις Γιώργο.. ούτε το τοποθετήσαμε στη βάση της απιστίας, αλλά να.. είπαμε να σας προσφέρουμε μία ποικιλία. Με τα λόγια σου όμως μου έδωξες ένα βάρος. Αλλά ολοκλήρωσέ μου. Έφτασε η έρευνα σε κάποια συμπεράσματα;»

«Ασφαλώς και έφτασε. Χονδρικά σου λέω, πως οι τριάντα στους εκατό των ανδρών ήσαν θετικοί. Οι γυναίκες με τις απαντήσεις τους δείχνανε πως είναι πιο συντηρητικές. Μόνο οι δέκα στις εκατό ήσαν θετικές.

Σου όφειλα αυτή την εξήγηση Ντέμη, γιατί δεν θέλω να έχεις απορίες και ερωτηματικά για την δική μου συμπεριφορά. Ελπίζω με τον καιρό και το γάμο μας, να με γνωρίσεις καλύτερα κι αυτό θα μας βοηθήσει να έχουμε μία περισσότερο σταθερή σχέση, χω-

ρίς παρεξηγήσεις και προβλήματα.»

Η Νέλη βρήκε τον Χλωρίδη να κοιμάται του καλού καιρού. Έτσι κι αυτή έπεσε στη θέση της και προσπάθησε να κοιμηθεί. Δεν φαινόταν όμως να την θέλει ο ύπνος. Για αρκετή ώρα έμεινε ξύπνια και αναλογιζόταν όλα τα σημερινά αναπάντεχα γεγονότα. Ξαφνικά άκουσε θορύβους και φωνές από το διπλανό δωμάτιο του Σκαρέντζα και της Σούλας. Φανερό πως λογομαχούσαν. Δεν ήταν δυνατόν όμως να διακρίνει τι λέγανε. Δεν της άρεσε ο Σκαρέντζας και αφού ο Χλωρίδης κοιμόταν αποφάσισε να βγει στο διάδρομο και να κρυφακούσει έξω από την πόρτα τους. Ακροπατώντας βγήκε στον έρημο διάδρομο κι έφτασε μέχρι την πόρτα του δωματίου της Σούλας. Έσκυψε κι έβαλε το αυτί της στην κλειδαρότρυπα και τότε άκουσε τον Σκαρέντζα να φωνάζει..

«Είμαι βέβαιος πως εσύ πρότεινες την αλλαγή..»

«Ναι αλλά γιατί το πρότεινα. Τόσο γρήγορα ξέχασες πως εσύ μου το ζήτησες να το κάνω;»

«Αυτό έχεις να πεις; Είσαι μία.. να μη σε ονομάσω. Εγώ στο πρότεινα να σε δοκιμάσω κι εσύ το δέχτηκες ευχαρίστως, γιατί ήθελες να πηδηχτείς και με άλλον. Αλήθεια.. το ευχαριστήθηκες;»

«Ναι, σιγά.. με τον εραστή που μου έπεσε.. Τι να ευχαριστηθώ με τον γιατρό που είχε τα ζώα του αργά. Αλέκο.. ο έρωτας έχει περιεχόμενο και δεν είναι αυτό που ακούγεται. Σημασία έχει ο τρόπος που τον εκφράζουμε και τον ζούμε.»

«Τι θέλεις να πεις τώρα;»

«Θέλω να πω, πως ένα απλό πήδημα δεν έχει ερωτισμό εάν δεν γίνεται με τρόπο που να μετουσιώνει το γαμήσι σε μαγευτικό ερωτικό ταξίδι, όχι μόνο μέσα από το κορμί αλλά και μέσα από

την καρδιά και τον εγκέφαλο των δύο εραστών. Και ξέρεις κάτι; Με σένα.. δεν έχω εννοήσει ακόμη που βρίσκομαι. Στο απλό πήδημα ή στο μαγευτικό ταξίδι;»

«Μυαλό έχεις και μπορείς να το καταλάβεις.»

«Εντάξει.. το κατάλαβα ή μάλλον κατάλαβα γιατί με θέλεις και γιατί έρχεσαι σε μένα. Ήμουν ηλίθια να πιστέψω πως μ' αγαπάς.»

«Μπράβο.. μόνο που άργησες λίγο να το καταλάβεις.»

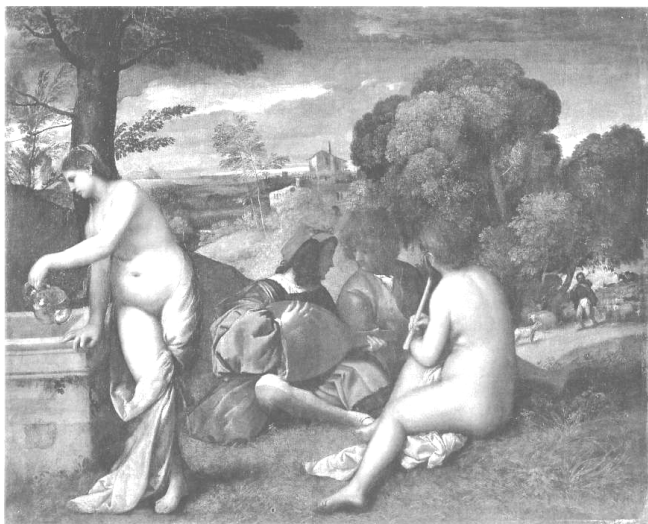
«Δεν με παρατάς Αλέκο; Προσπαθείς να καλύψεις τις δικές σου βρωμιές; Δεν σε είδα νομίζεις πως κοιτάζες όλες τις άλλες;»

«Σταμάτα και κοιμήσου. Δεν σκοπεύω να ξυπνήσω τον κόσμο που κοιμάται. Ξέρεις κι εσύ κάτι; Γνωρίζω τι παίρνω. Δεν με γέλασες. Κάνε λοιπόν ότι θέλεις κι εγώ θα κάνω τα δικά μου.»

Η Νέλη τους άφησε και γύρισε όπως είχε έρθει αθόρυβα στο κρεβάτι της. Τώρα οι σκέψεις της πληθύνανε και γίνανε πιο βασανιστικές. Και η ίδια είχε αντιληφθεί τις ματιές του Αλέκου, όμως δεν είχε δώσει σημασία. Στο κάτω κάτω όλοι οι άνδρες ίδιοι είναι. Γουρούνια που κυλιούνται στον ίδιο λάκκο της παρανομίας. Όλοι αγνοούν την δική τους ντάμα και κοιτάζουν την διπλανή. Δεν πάνε στο διάβολο. Και ο δικός της ίσως είναι χειρότερος. Μαζί με το σακατιλίκι του για το σεξ είναι κι ένας απαίσιος προικοθήρας. *"Θεέ μου.. μήπως κάνω λάθος;"*

Στριφογύρισε για αρκετή ώρα στο κρεβάτι της, μα στο τέλος η κούραση της ημέρας της έφερε τον ύπνο που τόσο αποζητούσε.

Η Τέτη βρήκε τον Κρίστοφερ να κοιμάται. Αποκαμωμένη όπως ήτανε κι αυτή από όλες τις πρόσθετες φροντίδες που είχε στο σπίτι, δεν άργησε η κόπωση να της σφραγίσει τον νου και τα μάτια και ν' αφεθεί στις αγκάλες ενός βαθύ ύπνου.

‘Η συναυλία των βοσκών’ του Τισιανού

5. περί τέχνης και πολιτικής.

*Τέχνη: Έκφραση των αποθιμένων του καλλιτέχνη.
Πολιτική: Τέχνη της υποκρισίας.*

Την επομένη, όλοι ξύπνησαν αργά, σχεδόν μεσημέρι. Πρώτες κατέβηκαν οι κοπέλες και πήρανε θέση στις άνετες πολυθρόνες του καθιστικού. Καμία δεν έλεγε να κάνει καφέ. Τελικά απεφάσισε ν' αναλάβει η Τέτη να ετοιμάσει πρωινό για όλους, μιάς και ήταν η μόνη ενήμερη με τα κουζινικά, τα ντουλάπια και τα εφόδια.

Όσο η Τέτη αργούσε στην κουζίνα οι υπόλοιπες αποφασίσανε να κάνουν μερικές ασκήσεις διατάσεων. Τους είχε γίνει πια καθημερινό μέλημα κι έτσι και σήμερα σκεφτήκανε να μην αφήσουν τη συνήθεια. Οι ασκήσεις αυτές, είναι πιο πολύ γνωστές ως stretching και είναι πολύ εύκολο να γίνουν σε οποιοδήποτε μέρος και σε κάθε ώρα της ημέρας. Δεν απαιτούν κάποιο ειδικό εξοπλισμό, ούτε πολύ χρόνο. Συντηρούν την ευλυγισία που είναι μία κινητική επιδεξιότητα η οποία μπορεί μεν να έχει κάποια γενετική προδιάθεση, υπάρχουν όμως περιθώρια βελτίωσης με την συστηματική άσκηση. Και οι κοπέλες είχαν κάθε λόγο να θέλουν να διατηρήσουν τη γραμμή που είχαν αποκτήσει με τόσους κόπους στη σχολή. Τούς είχαν συστήσει να μην πάνουν ποτέ να κάνουν τις βασικές ασκήσεις διατάσεων, που θα

βοηθήσουν το σώμα τους να διατηρήσει την ευλυγισία του, αφού οι ασκήσεις αυτές αφορούν κυρίως στις μεγάλες μυϊκές ομάδες του σώματος όπως είναι οι γάμπες, οι μύες των μηρών και των ισχίων, της πλάτης, του αυχένα και των ώμων.

Όταν η Τέτη γύρισε στο καθιστικό με τα σερβίτσια τις βρήκε τις τρεις άλλες να γυμνάζονται. Στάθηκε λίγο και τις κοίταξε με έκδηλη απορία. Δεν άντεξε κι έριξε το καρφί της.

«Δεν σας έφταναν οι νυχτερινές ασκήσεις;»

Καμία δεν της απάντησε. Όταν όμως είδαν το πρωινό έτοιμο στο τραπέζι, μία μία, άφηναν τις ασκήσεις και έτρεχαν προς τα κεί. Η φασαρία και τα πειράγματα των κοριτσιών ξύπνησαν τους άνδρες που ένας ένας, άρχισαν να εμφανίζονται στην τραπεζαρία. Είχαν όλοι τους μπανιριστεί και ήσαν τυλιγμένοι σε ίδια γαλανά μπουρνούζια που είχαν βρει στο μπάνιο τους. Όλες τις κάμαρες, ο Κρίστοφερ τις είχε πάντοτε πλήρως εξοπλισμένες και έτοιμες για να φιλοξενούν από ένα ζευγάρι.

Με την εμφάνιση των ανδρών, όλες οι κοπέλες πήγαν κατά την κουζίνα. Κάθε μία για να φροντίσει το πρωινό του δικού της. Αυτό βασίστηκε σε χυμούς, μέλι βούτυρο, τυριά, αυγά μάτια και μαύρο ψωμί από σίκαλη. Όλες διαπιστώσανε πως στο πρόγευμα οι άνδρες δεν είχαν περίεργες ή δύσκολες προτιμήσεις. Μέχρι και ο Κρίστοφερ που ήταν καθαρόαιμος εγγλέζος, είχε κατασταλάξει στο πιο πάνω βασικό μενού.

Το υπόλοιπο της ημέρας μέχρι τις έξι το απόγευμα, τα τέσσερα ζευγάρια το πέρασαν στη βίλα. Μετά το πρόγευμα, έτσι όπως ήσαν όλοι με τα μπουρνούζια, συγκεντρώθηκαν στο γραφείο του ισογείου και η συζήτησή τους περιστράφηκε στη τέχνη, στη

πολιτική και στα επαγγελματικά τους. Στην αρχή ήταν αόριστη και διερευνητική. Ο ένας ζύγιζε τον άλλον πόσο μέτραγε στους τρεις αυτούς τομείς. Όταν όμως διαπιστώθηκαν διαφωνίες στα πολιτικά θέματα, όλοι δέχτηκαν μία πρόταση του γιατρού.

«Ας αφήσουμε την πολιτική για τους πολιτικούς.»

..είπε ο γιατρός και όλοι συμφωνήσανε. Τότε ο Χλωρίδης κοιτάζοντας τους πίνακες στο γραφείο του Κρίστοφερ ξεκίνησε την συζήτηση για την τέχνη. Ρώτησε τον εγγλέζο ποίος ζωγράφος τους έχει ζωγραφίσει και γιατί δεν έβλεπε όνομα σε κανένα πίνακα. Ο Κρίστοφερ χάρηκε που οι φιλοξενούμενοί του δείξανε ενδιαφέρον για τους πίνακές του και πρόθυμα τους εξήγησε..

«Και οι δύο πίνακες, είναι πετυχημένα αντίγραφα δύο πολύ γνωστών έργων του Τισιανού. Πρόκειται για τα έργα του *Βάκχος και Αριάδνη* και *κάτοικοι της Άνδρου*.

Και τα δύο θέματα είναι ελληνικά. Δεν φέρουν υπογραφή, γιατί ο ζωγράφος που τα φιλοτέχνησε, δεν θέλησε να τα υπογράψει αφού ανήκουν σε άλλο καλλιτέχνη. Θα μπορούσε όμως και να το κάνει. Αρκετοί που ασχολούνται με την αντιγραφή κλασικών έργων, υπογράφουν με το όνομά τους, και όχι με εκείνο του αρχικού καλλιτέχνη.»

«Και γιατί Κρίστοφερ, σου αρέσει ο Τισιανός; Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος;»

..ρώτησε ο Χλωρίδης. Ο παμπόνηρος έμπορος γνώριζε ήδη την απάντηση αλλά ήθελε να εκβιάσει την ομολογία του άγγλου. Αυτός όμως απτόητος, προχώρησε σε ανάλυση των έργων, προς μεγάλη απογοήτευση του Βασίλη που αμήχανος αρκέστηκε να χαϊδεύει τα μούσια του, για όση ώρα μιλούσε ο Κρίστοφερ..

«Αρχικά για να αγοράζεις πίνακες πρέπει να σου αρέσει η τέχνη. Τώρα γιατί μου αρέσει ο Τισιανός, είναι άλλο θέμα. Είναι προσωπικό και έχει σχέση με το είδος της τέχνης που υπηρετούσε ο καλλιτέχνης. Οι πίνακες του, σχεδόν όλοι, είναι αισθησιακοί με έντονη σεξουαλικότητα και όπως διαπιστώνετε από τα δύο θέματα, κυριαρχεί το γυμνό, ο έρωτας, η βία και η ακολασία. Κάθε του πίνακας δίνει και μία ιστορία, που ο Τισιανός αποδίδει με γυμνά κυρίως σώματα, μέσα σε πλούσια φυσικά τοπία, γούνες και κοσμήματα. Οι πίνακές του ήταν περιζήτητοι, στην ελίτ της αναγεννησιακής Ευρώπης. Αρχικά ξεκίνησε σαν ζωγράφος προσωπικοτήτων κατά παραγγελία, αλλά γρήγορα το γύρισε στην αναζήτηση θεμάτων από τη μυθολογία, τη βίβλο και την ιστορία. Τα τελευταία του έργα τα ζωγράφισε με τα δάχτυλα, μιάς και είχε πάθει παράλυση από την παραμορφωτική αρθρίτιδα. Σήμερα, υπάρχουν έργα του στα μεγαλύτερα μουσεία της Ευρώπης και της Αμερικής.»

Ύστερα από την ενημερωτική αυτή εξήγηση ο Κρίστοφερ πίστεψε πως όλοι αντιληφθήκανε τους ιδιαίτερους λόγους που είχε για να συμπαθεί ιδιαίτερα τον Τισιανό σαν καλλιτέχνη. Δεν περίμενε το καρφί του Χλωρίδη πάνω στο θέμα της επιλογής του ζωγράφου θα συνεχιζόταν ιδιαίτερα νηκτικό.

«Νομίζω Κρις, αν οι λόγοι που προτίμησες τον Τισιανό είναι αυτοί που μας εξέθεσες, θα σου ταίριαζε πιο πολύ ο Νταβίντσι. Και αυτού τα έργα ήτανε γεμάτα με απόκρυφα μηνύματα και ο ίδιος ήτανε και ολίγον.. με καταλαβαίνεις.»

«Ολίγον αδελφή θέλεις να πεις. Δεν ήταν ολίγον αγαπητέ μου. Ήταν πολύ και μάλιστα δεν δίσταζε να το αφήνει να φαίνεται. Αν

θέλεις τώρα να καταλήξεις πως η μυστηριακή Τζοκόντα είναι η προσωπογραφία του καλλιτέχνη, σε πληροφορώ πως το γνωρίζω. Έτσι λέγεται, μα δεν είναι και βέβαιο. Ο Νταβίντσι υπήρξε ένας θρησκόληπτος αμφισβητίας. Ακόμη.. κανείς δεν τον κατάλαβε τι μηνύματα ήθελε να στείλει. Αμφισβητεί την Θεϊκή ιδιότητα του Ιησού και τον θέλει να είναι ο φίλος της Μαгдаληνής και ότι άφησε και κληρονόμους.»

Ο γιατρός είδε πως η συζήτηση άρχισε να πλατειάζει και με μία έξυπνη κίνηση την επανέφερε στα επαγγελματικά.

Στο θέμα αυτό ο Αλέκος με το Κρίστοφερ έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και ζήτησαν να πάρουν από το Βασίλη και το γιατρό, κάθε δυνατή πληροφορία, σχετική με την επαγγελματική τους εγκατάσταση στην Τρίπολη. Τούς απασχολούσε πάρα πολύ αυτό, γιατί δεν είναι και λίγο, έτσι στα καλά καθούμενα, ν' αλλάζεις επαγγελματική έδρα. Είναι σαν ν' αρχίζεις από την αρχή. Για τον Κρίστοφερ βέβαια, τα πράγματα θα ήσαν πιο εύκολα, γιατί δεν είχε κάνει τίποτε μόνιμο στην Αθήνα, που θα του έφερνε μεγάλη αναστάτωση στη δουλειά του.

Δεν ήταν όμως το ίδιο για το Σκαρέντζα, ο οποίος μέχρι τώρα, είχε κάνει σοβαρές επενδύσεις και στους δύο τομείς δραστηριότητός του. Και ο εκδοτικός του οίκος πηγαίνει πάρα πολύ καλά, αλλά και η διαφημιστική του εταιρεία, δεν πάει πίσω. Τον περασμένο χρόνο μάλιστα, κατόρθωσε και έβαλε την εταιρεία αυτή στο Χρηματιστήριο Αξιών Αθηνών και οι μετοχές της είχανε πάρει την ανηφόρα.

«Σε πρώτο στάδιο, σκέπτομαι να κάνω την Αθήνα παράρτημα με ένα καλό διευθυντή και να μεταφέρω την έδρα στην Τρίπολη.

Εδώ δεν τα πηγαίνω καλά με την εφορία. Έτσι θα μου είναι και η εργασία πιο άνετη και συμφέρουσα και όλοι μας στην Τρίπολη θα διατηρήσουμε τη καλή μας φιλία.»

Ο Σκαρέντζας στο θέμα αυτό ίσως να μην ήταν ειλικρινής. Είχε όμως την ικανότητα να ξεγελά τους άλλους και να αποκρύπτει τις μύχιες σκέψεις του που δεν ήσαν άλλες από το πως θα καταφέρει να κάνει έρωτα και με τις υπόλοιπες. Είδε πως αυτός ο ηλίθιος ο εγγλέζος και ο γερομπαμπαλής ο γιατρός, εκεί το οδηγούσαν το πράγμα. Ο Χλωρίδης ήταν ο δύσκολος, μα και γι αυτόν έτρεφε κρυφή ελπίδα να τον ξεπεράσει, με τις διαφωνίες που είχε με την Νέλη. Έτσι φρόντιζε να είναι με το μέρος των κοριτσιών οσάκις κάποια διαφορά ανέκυπτε μεταξύ των ζευγαριών. Στα λόγια του αυτά έσπευσε ν' απαντήσει ο εγγλέζος που συμφώνησε μαζί του.

«Αλέκο νομίζω πως η σκέψη σου είναι ότι χρειάζεται για την περίπτωση. Κάτι τέτοιο έχω σχεδιάσει να κάνω κι εγώ. Μόνο που θα κάνω μερικά παραρτήματα περισσότερα. Προσωρινά θα κάνω παραρτήματα στην Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Αφού τακτοποιήσω τις υποχρεώσεις που μου δημιούργησε η επίδειξη, θα κατεβώ στην Τρίπολη και θ' αρχίσω εντατική δουλειά για να υλοποιήσω όλες αυτές τις αποφάσεις μου.»

Ο γιατρός με το Βασίλη, τους ευχήθηκαν κάθε επιτυχία και τους διαβεβαίωσαν ότι θα πάνε καλά. Τέλος δήλωσαν ότι στις έξι το πολύ πρέπει να φύγουν. Δευτέρα πρωί πρέπει να είναι στη δουλειά. Και στων δύο όμως το μυαλό στριφογύριζε η ίδια σκέψη: *Η δουλειά.. Πάντα βιαστικοί για κάποια δουλειά.. Γίναμε σκλάβοι της δουλειάς και του κοινωνικού κατεστημένου και χάσαμε τον άνθρωπο. Αναλώσαμε τον εαυτό μας δουλεύοντας και*

χάσαμε τη ζωή μας στη πορεία του χρόνου. Να πάρει ο διάβολος ..να πάρει. Πώς βρέθηκαν αυτά τα ευλογημένα πλάσματα στο δρόμο μας, να ρίξουν φως στο σκοτάδι της ψυχής μας.

Το βλέμμα του Βασίλη ενώθηκε με αυτό του γιατρού. Ίσως να συναντήθηκε και η σκέψη τους πάνω στη προδομένη πορεία της μέχρι τώρα ζωής τους.

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε η φωνή της Τέτης να τους πληροφορεί πως τα κορίτσια είχαν ετοιμάσει το τραπέζι, για ένα ελαφρό μεσημβρινό. Όλα τα γεύματα των κοριτσιών ήσαν ιδιαίτερα φροντισμένα και λιτά λόγω της δουλειάς τους. Σηκώθηκαν τότε όλοι και κίνησαν προς την τραπεζαρία.

Κανείς δεν πεινούσε γιατί το βραδινό ήταν τόσο πλούσιο που ακόμη είχανε το αίσθημα του κορεσμού. Κάθισαν όμως στο τραπέζι, άλλοτε σιγομιλώντας με τα κορίτσια τους και άλλοτε μεταξύ τους σχολιάζοντας την πολιτική κατάσταση.

Παρά την συμφωνία τους ότι δεν θα συζητούσαν πολιτικά, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν το λόγο τους. Τότε φάνηκε να υπάρχει διαφοροποίηση στις πολιτικές πεποιθήσεις των τεσσάρων ανδρών. Κάλυπταν όλο το φάσμα των πολιτικών ιδεών. Μόνο ο Κρίστοφερ, φαινόταν να μη συμφωνεί με κανέναν. Όντας έξω από τα πολιτικά δρώμενα στην Ελλάδα, έβλεπε τα πράγματα πιο αντικειμενικά μακριά από κομματικές προτιμήσεις. Αυτό, τον έφερε αντιμέτωπο και με τους τρεις. Όχι διότι είχε ιδεολογικές διαφορές με κάποιον από αυτούς, αλλά σαν τρίτος παρατηρητής, χωρίς κανένα λόγο κομματικής προτίμησης στην Ελλάδα είχε την κακή ιδέα, να επισημάνει τα πολιτικά σφάλματα όλων των κομμάτων. Για πρώτη φορά διαπίστωσε πόσο έντονα ομιλούν οι

Έλληνες όταν σχολιάζουν τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας. Αυτό βέβαια, δεν τους εμπόδιζε να εκφράζουν ορθό πολιτικό λόγο και να αφήνουν να φανεί η βαθιά φιλοπατρία τους και η πίστη τους στις αρχές της δημοκρατίας. Ο Χλωρίδης μόνος, καμιά φορά άφηνε να διαφανεί η συμπάθειά του προς το καθεστώς της επτάχρονης δικτατορίας. Παρατήρησε, ότι στην περίοδο εκείνη το εμπόριό του πήγε πολύ καλά και η Ελλάδα είχε το χαμηλότερο πληθωρισμό με τη μικρότερη ανεργία σ' όλο τον κόσμο. Αντιμέτωπος όμως την αντίδραση των υπολοίπων και αναγκάστηκε να μην συνεχίσει παραπέρα. Μπόρεσε όμως να περάσει μερικές καλές ιδέες, όπως εξήγησε αργότερα, για τα στρατιωτικά καθεστώτα, που σε μερικές χώρες, σε δύσκολες στιγμές, κατόρθωσαν να σώσουν την πατρίδα τους.

Οι υπόλοιποι, όσο ο Χλωρίδης μιλούσε, τον κοίταζαν αμίλητοι. Ίσως για να τον κάνουν να σταματήσει σε κάποια στιγμή. Ότι δεν το θέλεις, είναι καλύτερα να το αφήνεις να τελειώνει μόνο του. Και αυτό έγινε.

*Στο stark nude του
Λονδίνου όλοι χορεύουν
γυμνοί.*

6. ταξίδι στο Λονδίνο

Τα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ.

Είχε περάσει ένα χρόνος από τη βραδιά της επίδειξης του Κρίστοφερ στο Hilton Hotel. Ήταν για όλους, ένας χρόνος γεμάτος με απρόοπτα περιστατικά και γεγονότα που κανείς δεν είχε προβλέψει. Και πως να τα προβλέψουν άλλωστε. Κυλούσε ο καιρός, κυρίως με επαγγελματικές αναζητήσεις των κοριτσιών, στις οποίες κατά μοιραίο τρόπο μπλεκόντουσαν και οι άνδρες. Μικροεκδρομές και ταξιδάκια μέχρι την Τρίπολη που ήσαν οι δύο από αυτούς και ο Κρίστοφερ που φαινόταν να το είχε πάρει ζεστά. Η επίδειξη τον καθιέρωσε και του έφερε πελατεία και κέρδη. Βρήκε στην Τρίπολη το κατάλληλο κτίριο και στην κυριολεξία το μεταμόρφωσε. Εγκατέστησε τον *οίκο Κρίστοφερ* που περιλάμβανε δύο κλάδους σε πρώτο στάδιο. Καλλιτεχνικό φωτογραφείο και σχεδιαστήριο μόδας. Διατήρησε στην Αθήνα μόνιμη έκθεση και γραφείο τύπου.

Προέβλεπε, στη συνέχεια, να ιδρύσει σχολή προετοιμασίας κοριτσιών υποψηφίων για Μις και μανεκέν. Εκεί σκόπευε να βάλει επί κεφαλής την Τέτη. Αυτό θα καθυστερούσε λίγο, γιατί ο Κρίστοφερ αντιμετώπισε δυσκολίες σε εξεύρεση κατάλληλου

διδασκτικού προσωπικού. Στη πραγματικότητα, ανθρώπους βρήκε, αλλά το πρόβλημα ήταν αλλού, ότι δεν δέχονταν να μένουν μόνιμα στην επαρχία. Και δεν ήσαν λίγοι αυτοί.

Καθηγητές, γυμναστές, αισθητικοί, ορθοφωνικοί, διαιτολόγοι και διάφοροι άλλοι τεχνικοί και βοηθοί. Εκείνο όμως που έβλεπε σαν το μεγαλύτερο πρόβλημα, ήταν η στέγαση των κοριτσιών. Και ακόμη ήταν οι αίθουσες διδασκαλίας, τα εργαστήρια και τα καταλύματα του ξένου προσωπικού. Σκέφτηκε να μισθώσει ένα ενιαίο κτίριο και να συγκεντρώσει εκεί όλες τις δραστηριότητες και τις ανάγκες της επιχείρησης. Τέτοιο όμως κτίριο δεν υπήρχε σε όλη τη Τρίπολη.

Ψάχνοντας, επισκέφτηκε ένα γιαπί και ρώτησε το μηχανικό αν μπορεί να του διαμορφώσει, μία καινούργια πολυκατοικία από αυτές που γίνονται για πώληση, σε κτίριο μικτής χρήσης με τους απαραίτητους χώρους που χρειαζόταν.

«Ασφαλώς και μπορώ, αλλά εγώ τα διαμερίσματα που κάνω τα προορίζω για πώληση. Θα πρέπει ν' αγοράσεις ολόκληρη την πολυκατοικία. Πράγμα που δεν σε συμφέρει. Γιατί δεν κάνεις κάτι άλλο πιο πρακτικό για σένα και κυρίως πιο συμφέρον.»

«Δηλαδή; Τι μπορώ να κάνω;»

«Εδώ τα οικόπεδα είναι ακόμη φτηνά. Θα βρεις ένα οικόπεδο στην περιοχή που σ' εξυπηρετεί, θα βγάλεις μία άδεια και θα κάνεις ένα κτίριο στα μέτρα σου, που θα βολεύει απόλυτα της επαγγελματικές σου ανάγκες και κυρίως δεν θα έχεις κάθε μήνα να πληρώνεις ένα σημαντικό ποσό για μισθώματα.»

Η ιδέα του μηχανικού τού άρεσε και παράλληλα με τις δύο δραστηριότητες που ξεκίνησε, άρχισε να ψάχνει να βρει το

κατάλληλο οικόπεδο για να υλοποιήσει την τόσο έξυπνη και πρακτική πρόταση του μηχανικού.

Τα κορίτσια πάλι στο χρόνο αυτό, είχαν αρχίσει να γίνονται γνωστά. Τα καλούσαν σε διάφορα σόου με αμοιβή. Αυτό, τους έδωσε αυτοπεποίθηση και ένιωθαν πιο άνετες, κερδίζοντας δικά τους χρήματα. Στο μεταξύ είχαν συμφωνήσει να προχωρήσουν στο γάμο και όλες είχαν να φροντίσουν για τις προβλεπόμενες τυπικές γραφειοκρατικές διαδικασίες και αυτό τις ταλαιπώρησε. Δημοσιεύσεις στον τύπο, βεβαιώσεις αγαμίας, ιατρικές εξετάσεις, εύρεση ναού αλλά κυρίως οι συνεννοήσεις μεταξύ τους, για να πραγματοποιηθεί η πρόταση του Κρίστοφερ, για γάμο στην ίδια εκκλησία την ίδια ημέρα στην Τρίπολη. Όλα ήθελαν συντονισμό και καταμερισμό εργασιών για να κερδιθεί χρόνος. Το μόνο που δεν φρόντισαν ήταν το νυφικό. Ο Κρίστοφερ θα τακτοποιούσε αυτό το θέμα. Θα έκανε τέσσερα νυφικά διαφορετικά μεταξύ τους, για τα οποία όλοι θα παραμιλούσαν στην Τρίπολη αλλά και στην πρωτεύουσα. Σκόπευε να δώσει μεγάλη δημοσιότητα με τον τύπο και την τηλεόραση.

Παρ' όλα όμως αυτά, δεν μπορούσαν ακόμη να καθορίσουν ημερομηνία του γάμου, γιατί ο Κρίστοφερ τους έλεγε πως για τα δικά του χαρτιά είναι απαραίτητο να πάει ο ίδιος στο Λονδίνο. Δεν τους εξηγούσε όμως το γιατί.

Ο Κρίστοφερ τελικά, αποφάσισε να κάνει το ταξίδι αυτό μέχρι το Λονδίνο και ζήτησε της Τέτης, με την ευκαιρία αυτή, να τον συνοδεύσει, για να την γνωρίσουν οι δικοί του.

Η Τέτη, παρ' όλο που θα προτιμούσε να είναι στην Ελλάδα χειμωνιάτικα, δεν βρήκε εύλογη δικαιολογία για ν' αρνηθεί και

τον ακολούθησε. Άλλωστε και η ίδια ήθελε να γνωρίσει τους συγγενείς του μελλοντικού συζύγου της και δεν το θεώρησε να είναι περιττή τυπικότητα να τη γνωρίσουν κι αυτοί. Θα ήταν μία ευκαιρία να δει το Λονδίνο, για το οποίο τόσα σχετικά είχε ακούσει. Το ταξίδι αυτό που ξεκίνησε σαν μία ολιγοήμερη απουσία για την προσκόμιση των χαρτιών του Κρίστοφερ, έφτασε να ξεπεράσει τους τρεις μήνες.

Φύγανε Γενάρη και το ρίξανε στις *τουριστικές περιπλανήσεις*, κατά την έκφραση της Τέτης. Και που δεν πήγαν. Και τι δεν κάνανε. Είναι αλήθεια πως το Λονδίνο είναι μία πόλη ταυτότητα. Έχει μία προσωπικότητα μοναδική. Είναι η μεγαλύτερη πόλη στην Μεγάλη Βρετανία με πληθυσμό γύρω στα επτάμισυ εκατομμύρια κατοίκους. Η πολυμορφικότητα του πληθυσμού είναι εξαιρετικά μεγάλη καθώς περιλαμβάνει ανθρώπους από όλες τις φυλές του κόσμου και συνεπώς το καθιστά μία από τις μεγαλύτερες πολυπολιτισμικές κοινότητες στον κόσμο. Στο Λονδίνο κατοικούν μερικοί από τους πιο πλούσιους ανθρώπους.

Το Λονδίνο είναι μεγάλο επιχειρηματικό χρηματοοικονομικό αλλά και πολιτιστικό κέντρο. Εκεί εδρεύουν πολλές εταιρείες, οργανισμοί και διάφορα άλλα παγκόσμια ινστιτούτα. Έχει ακόμη πολλά ιστορικά μουσεία, θέατρα, μέγαρα μουσικής, ιστορικά κτίρια, αεροδρόμια και σιδηροδρομικούς σταθμούς.

Σαν βρεθείς σ' αυτή την πόλη, δεν θα κουραστείς να ζεις, να εργάζεσαι ή ακόμη να περιπλανιέσαι. Σου παρέχει ότι θέλεις. Ανθρώπους, τέχνη, μόδα, ιστορία, περιβάλλον. Περπάτησαν στο Χάιντ παρκ και άκουσαν τους αυτοσχέδιους ρήτορες. Πήγανε στις περίφημες πλατείες Πικαντίλλυ και Τραφάλγκαρ. Έβγαλαν

δεκάδες φωτογραφίες μπροστά στ' ανάκτορα του Μπάκιγχαμ, στο κοινοβούλιο, στο ιστορικό ρολόι Μπιγκ Μπεν και στην κινητή γέφυρα του πύργου. Στο Λονδίνο δεν κουράζεσαι, γιατί από την πρώτη στιγμή που θα βρεθείς εκεί, νιώθεις πως είσαι κομμάτι του και βιώνεις μέσα του και οι περιπλανήσεις σου στους δρόμους του γίνεται η ίδια η ζωή σου.

Είτε στους δρόμους περιπλανηθείς είτε στα τεράστια καταστήματα του συναντάς ότι άνθρωπο φανταστείς. Από ξεϊγγλωτους κακοντυμένους κρεμανταλάδες νεαρούς, μέχρι πολύ κομψούς τυπικούς *εκζέκιουτιβς* και όμορφες καλοντυμένες μοντέλες.

Πήρανε τα μικρά μαύρα γραφικά ταξί και χρησιμοποιήσανε τα διώροφα κόκκινα λεωφορεία. Ο Κρίστοφερ την πήγε παντού. Δεν παρέλειψαν να επισκεφτούν την περίφημη Όξφορντ στριτ, με τα φημισμένα καταστήματα, πάρα πολύ γνωστά στους έλληνες τουρίστες. Και μετά τις ακριβές μπουτίκ της Μπόν στρίτ.

Όλα αυτά ήσαν πολύ καλά και η Τέτη άρχισε να νιώθει σαν ντόπια και προσαρμόζεται στη νέα κατάσταση που της κάθισε. Φοβήθηκε μήπως αυτή η νέα πραγματικότητα την ξεστρατίσει από τα προγράμματά της. Και αυτό γιατί ο Κρίστοφερ, με διάφορες δικαιολογίες, ανάβαλε την αναχώρησή τους, μέχρι που τους βρήκε ο Μάρτης και μπήκε το τριώδιο. Τότε άρχισε να ανησυχεί και να αναρωτιέται μήπως συμβαίνει κάτι.

Στην Ελλάδα περίμεναν το Πάσχα και τα καλοκαιρινά θα είχαν κάνει στις βιτρίνες την εμφάνισή τους. Έπρεπε να γυρίσουν. Η Τέτη αποφάσισε να του διαμαρτυρηθεί έντονα.

«Κρις, μπορούμε να μιλήσουμε;»

«Ναι κούκλα μου, σε ακούω.»

«Θέλω να σου πω ότι είμαστε στο Λονδίνο πάνω από δύο μήνες, ενώ ήρθαμε για μία ή δύο εβδομάδες το πολύ. Δεν μπορώ να έχω παράπονα μαζί σου, για τη ζωή που κάνουμε εδώ. Με πήγες σε μουσεία, σε πινακοθήκες, είδαμε όλα τ' αξιοθέατα της πόλης. Σ' ευχαριστώ. Αλλά.. έρχεται το Πάσχα και δεν σκοπεύω τελευταία Ανάσταση σαν ελεύθερη κοπέλα, να είμαι μακριά από τούς γονείς μου. Είναι αλήθεια πως περνώ φανταστικά κι εκτιμώ ιδιαίτερα την στάση των δικών σου για μένα και την αγάπη τους, που την εκδηλώνουν τόσο έμπρακτα με τα ωραία δώρα που μου κάνουν. Βλέπω πόσο αγαπάς κι εσύ τους δικούς σου και τον τόπο σου, μα σου μιλάω ειλικρινά και θέλω να με πιστέψεις. Αγαπάω και εγώ τον τόπο μου, τους δικούς μου και τούς φίλους μου και θέλω το Πάσχα να είμαι κοντά τους. Στην Ελλάδα θεωρούμε το Πάσχα σαν την μεγαλύτερη γιορτή της Χριστιανοσύνης.

Βλέπεις είναι η τελευταία χρονιά που θα είμαι κοντά τους ελεύθερη. Τους είχα υποσχεθεί να τους πάω αυτή τη χρονιά, στην Πάτρα να δουν τον καρνάβαλο και εννοώ να τηρήσω αυτή μου την υπόσχεση. Θέλω φέτος να είμαι εγκαίρως πίσω για να τους πάω στη Πάτρα.»

«Αυτό είναι κούκλα μου; Εγώ νόμιζα πως θα σε ευχαριστούσε να είμαστε λίγο μακριά από τις φασαρίες των προετοιμασιών του γάμου. Καθόρισε εσύ την ημέρα που θέλεις να γυρίσουμε, πάρε την *ολυμπιακή αεροπορία* και γύρισε τα εισιτήριά μας για όποια ημέρα θέλεις εσύ.»

Η Τέτη δεν περίμενε αυτή τη στάση από τον Κρίστοφερ. Σίγουρα τον αδίκησε. Πώς της πέρασε από το μυαλό πως σκόπιμα την καθυστέρούσε στο Λονδίνο για δικούς του

προσωπικούς λόγους που η ίδια αγνοούσε. Φοβόταν κυρίως, μήπως εδώ ζούσε διπλή ζωή, παρασυρμένος από τις ομοφυλικές του τάσεις. Μερικά πρωινά, την άφησε στο σπίτι με τους δικούς του και αυτός βγήκε μόνος χωρίς να της δώσει εξηγήσεις.

Η Τέτη, δεν ήθελε να συζητά μαζί του, την ιδιαιτερότητά του, γιατί την θεωρούσε σαν μία ανδρική ασθένεια που στο κάτω κάτω δεν ενοχλεί. Μήπως το ίδιο δεν συμβαίνει σε μεγαλύτερο βαθμό και με τις γυναίκες; Και η ίδια έχει δεχθεί προτάσεις φιλενάδων της, που τις πιο πολλές φορές απέκρουσε. Δεν βαριέσαι. Είναι μία εμπειρία που δεν αφήνει δα και κανένα κουσούρι.²⁰ Είναι αλήθεια πως η φίλη είναι πιο τρυφερή και σε νιώθει. Ακόμη γνωρίζει καλύτερα το σώμα σου και ξέρει να σε περιμένει. Το κάνει καμιά φορά με τη Σούλα, αν το απαιτήσει η στιγμή. Μερικοί άνδρες αρέσκονται να κάνουν μάτι. Όλοι δικαιολογούνται τότε, πως στον έρωτα όλα επιτρέπονται. Θυμάται, σε μία διάλεξη ενός ψυχολόγου που τους μίλησε στο πρώτο έτος στη σχολή τους, μερικά απ' όσα τους είπε. Τότε είχε παρεξηγήσει τα λόγια του. Της είχανε φανεί πάρα πολύ προχωρημένα και σχεδόν μόλις τα καταλάβαινε.

"Το σεξ κυβερνάει τη ζωή μας."

..τούς είχε πει και στη συνέχεια...

"Ο Φρόνυτ, διατύπωσε τη πιο σοφή θεωρία του αιώνα μας και δε μας έδωσε μονάχα την επιστημονική εξήγηση εκείνων των νευρώσεων, που έχουν γενεσιουργό τους πηγή την κατάπνιξη του ενστίκτου της αναπαραγωγής. Μας γνώρισε και ποία θα ήταν η φυσιολογική ανάπτυξη του σεξουαλικού ενστίκτου από την παιδική ηλικία, σ' εκείνη της εφηβείας και του ενήλικα, αν η εξέλιξη αυτή

γινόταν φυσιολογικά, μακριά από οποιεσδήποτε πιέσεις. Για τον Φρόνυτ το σεξουαλικό ένστικτο, δεσπόζει κάθε άλλου, ακόμα και του ενστίκτου τής αυτοσυντήρησης. "

Αυτά τους έλεγε και αυτή τον άκουγε με του κόσμου τις ενοχές και τις απορίες και τότε τα θεώρησε *φιλοσοφικές μπούρδες*. Γι' αυτήν, η αγάπη ήταν απλή, που αφορούσε μόνο στα αισθήματα των δύο ετερόφυλων συντρόφων. Πίστευε στο στερεότυπο σχήμα της ρομαντικής αγάπης και περίμενε το ωραίο πριγκιπόπουλο του γνωστού παραμυθιού που θα την έπαιρνε αν όχι με το αλόγό του, τουλάχιστον σε μία κούρσα δέκα τεσσάρων αλόγων. Με αυτό το όνειρο μεγάλωσε και με αυτό τελείωσε το λύκειο στην ιδιαίτερη πατρίδα της την Δημητσάνα. Το πριγκιπόπουλο όμως αργούσε και έτσι αποφάσισε να βγει η ίδια να το συναντήσει στην Αθήνα. Η καλή της μοίρα την προίκισε με ομορφιά και όταν η φίλη της η Νέλη την συμβούλεψε να την ακολουθήσει στη σχολή μανεκέν που ήταν γραμμένη κι αυτή, την άκουσε και το έκανε. Έτσι το ωραίο πριγκιπόπουλο που περίμενε στα όνειρά της, το συνάντησε στη Μύκονο, το καλοκαίρι του πρώτου έτους των σπουδών της, στο πρόσωπο του Κρίστοφερ.

Ο Κρίστοφερ δεν πίστευε σε ρομαντισμούς και ξεπερασμένα σχήματα αγάπης. Της μίλησε για μία *μοντέρνα, σύγχρονη, έξυπνη αγάπη*. Μία αγάπη που θα την ορίσουν οι ίδιοι, παντρεύοντας πιο πολύ τις επιλογές τους και σεβόμενοι κάθε ένας τις επιλογές του άλλου μέρους.

Ένα πρωινό βρέθηκαν στο Σόχο. Μία περιοχή που κάποτε ήταν κακόφημη, μα τώρα έχει γίνει τουριστικό αξιοθέατο. Υπάρχουν εκεί πάρα πολλές μπουντίκ με ρούχα για τούς νέους. Την

παρότρυνε να ψωνίσει ότι ήθελε για δικό της και για δώρα για τους δικούς της στην Ελλάδα. Τις άρεσε αυτή η περιοχή. Υπάρχει κι ένας μικρός δρόμος που τον λένε “*Greek street*”. Το γιατί, δεν ήξερε να τις το εξηγήσει. Μπορεί να ήσαν στην περιοχή αυτή εγκαταστημένοι πάρα πολλοί Έλληνες. Στον ίδιο αυτό γραφικό δρόμο υπάρχει και μία πανέμορφη μικρή Χριστιανική εκκλησία. Ο Κρίστοφερ πέρασε πολλά χρόνια της ζωής του στο Σόχο, που βρίσκονται πάρα πολλά μπαρ, δισκοπωλεία, μπουτίκ και πορνεία. Ακόμα είναι και στέκι των ομοφυλόφιλων. Εδώ της εξήγησε πως πάνω από ένα πορνείο δημιουργήθηκε και το φημισμένο συγκρότημα των *Τάιγκερ Λίλις* που εμπνέετο τα τραγούδια του από τη διαμονή του στο Σόχο, περιγράφοντας με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, όλους εκείνους τους χαρακτήρες που συναντά κάποιος καθημερινά σε κάθε βήμα του στην περιοχή αυτή, όπως προαγωγούς, πόρνες, ναρκομανείς, και αποτυχημένους. Κάθισαν σε μία *παμπ* και ζήτησαν από μία μπύρα. Πίνοντας τη μπύρα, η γλώσσα του Κρίστοφερ λύθηκε.

«Τέτη είμαστε μεγάλοι άνθρωποι. Έχουμε τις εμπειρίες μας λίγο πολύ και οι δύο. Ξέρουμε τι ζητάμε και τι πιστεύουμε. Εγώ δεν θέλω ν’ αλλάξω τα δικά σου πιστεύω. Βλέπεις, εμένα δεν με πολυενδιαφέρει εάν τελικά θα πάμε σε γάμο η όχι. Παντρεύομαι.. γιατί εσύ μου το ζητάς. Κι αν το κάνουμε τελικά, ο γάμος μας δεν θέλω να πνιγεί στη ρουτίνα της καθημερινότητας.

Το παιχνίδι του έρωτα παίζεται τώρα λίγο διαφορετικά από ότι το έχεις διαβάσει στα ρομάντζα. Τώρα είναι ποικιλόμορφο και κάθε άνθρωπος έχει δημιουργήσει ένα δικό του τύπο ρομαντικής σχέσης. Καθ’ ένας πορεύεται σε δικά του ερωτικά μονοπάτια.

Ο έρωτας είναι ο πυρήνας της ζωής και όχι ο γάμος. Έρωτα χωρίς γάμο έχομε. Γάμο όμως χωρίς έρωτα; Τι τάχα γάμος θα είναι. Ο έρωτας σου δίνει την πληρότητα που ζητάς από τη ζωή κι εγώ αυτόν τον έρωτα τον ταυτίζω με την ευτυχία. Εμείς οι δύο θα καθορίσουμε το στοιχείο επιλογής που θα μας ενώσει. Θέλω όμως αυτή η ένωση να μη θίξει μερικούς κανόνες που τους θεωρώ βασικούς.»

«Τι μου λες τώρα Κρις; Μ' έφερες στο Λονδίνο και γυρνάμε εδώ κι εκεί και ακόμη είμαστε στο Άλφα; Μετάνιωσες και δεν θέλεις να παντρευτούμε;»

«Τέτη δεν είπα εγώ τίποτα τέτοιο κορίτσι μου. Μη μου βάζεις λόγια που δεν είπα. Ο γάμος δεν είναι εμπόδιο στις δικές μου αρχές. Εγώ σου μιλάω για τα χαρακτηριστικά της *μοντέρνας αγάπης*, στην οποία εγώ πιστεύω.»

«Και ποία είναι τα χαρακτηριστικά της μοντέρνας αγάπης που ευαγγελίζεσαι Κρις; Να ζούμε αστεφάνωτοι και να πηδιόμαστε στα κλαμπ των γυμνιστών;»

«Τέτη.. μην εξάπτεσαι. Ξέχασέ τα όλα αυτά που είπες. Δεν μετάνιωσα για το γάμο, ούτε εννοώ να ζήσουμε σαν αμαρτωλοί στα κωλάδικα του Σόχο. Συζήτηση κάνουμε, για να καταλάβεις πως μπαίνουμε σ' ένα χορό, στο γάμο εννοώ και πως πρέπει πλέον σαν παντρεμένοι να λειτουργούμε εμείς οι δύο, με τέτοιο τρόπο πού να μη βαρεθούμε ο ένας τον άλλον.

Η σημερινή αγάπη δεν είναι όπως την ήξεραν οι πατεράδες μας. Η σημερινή είναι πιο ρεαλιστική. Έχει βραχυχρόνια πολιτική που καθημερινά δοκιμάζεται. Οι δεσμοί είναι πιο χαλαροί και δεν ισχύει η μονιμότητα στη σχέση. Τώρα, *το μπαίνω βγαίνω* είναι

πιο εύκολο και τα δύο μέρη, όσο κρατά ο δεσμός, θέλουν να απολαμβάνουν ισότητα. Άνδρας και γυναίκα, στη διάρκεια της σχέσης ψάχνονται και δοκιμάζουν εναλλακτικές μορφές τρόπου ζωής. Έτσι λοιπόν η μοντέρνα αγάπη δεν κινδυνεύει ν' αλλάξει σε λίγο χρόνο και να γίνει μια μουχλιασμένη υπόθεση, γιατί συνεχώς θα εκσυγχρονίζεται και θα ακολουθεί τον διαρκώς εναλλασσόμενο κόσμο μας. Και είναι παρήγορο θα έλεγα, που οι νέοι άνθρωποι στις ημέρες μας κατανοούν, πως δεν υπάρχει παντοτινή αγάπη, αλλά αυτή υπάρχει όσο είσαι με το σωστό σύντροφο και όσο και οι δύο προσπαθούν να κρατούν τη σχέση τους υγιή. Τα σημερινά ζευγάρια έχουν την αίσθηση της πραγματικότητας και δεν αεροβατούν. Ξέρουν πως χρειάζεται συνεχής προσπάθεια για να γίνει το όνειρό τους πραγματικότητα. Αυτό θα πρέπει κυρίως να επιδιώξουμε κι εμείς Τέτη. Να εκσυγχρονιστούμε, δίνοντας περισσότερη σημασία στο πως θα λειτουργήσει η σχέση μας και μετά ο γάμος μας. Όχι στα παραμύθια της γιαγιάς μας και σε ότι εμείς φανταστήκαμε σαν παιδιά και σαν έφηβοι.»

«Κρίς, δεν σκοπεύω εγώ να γίνω κάποιο πειραματόζωο της παγκοσμιοποίησης. Μεγάλωσα σε μία οικογένεια που όλοι σεβόμαστε τη θέση μας και καθημερινά, τιμούσαμε τη σχέση που μας έδενε. Θεωρούμε τις οικογενειακές μας παραδόσεις δυνατές και την οικογένεια σαν το αδιάσπαστο κύτταρο της κοινωνίας μας, που κράτησε την εθνική μας συνείδηση άσβεστη για τέσσερους αιώνες, κάτω από την τουρκική σκλαβιά. Η Ελλάδα είναι μία χώρα με βαθιές πολιτισμικές ρίζες με ξεχωριστή ταυτότητα, που σφυρηλατήθηκε στο καμίνι της ιστορικής

διαδρομής τριών χιλιάδων χρόνων. Στη ταυτότητά μας αυτή, επέδρασαν τα ρεύματα του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού, και τελικά διαμορφώθηκε η κουλτούρα μας, η γλώσσα μας και ο πολιτισμός μας. Κρις.. τις ρίζες μας αυτές δεν μπορούμε να τις απαρνηθούμε. Όσα είπες προ ολίγου, τ' αφήνω για σένα..»

Ο Κρίς την άκουγε σιωπηλός και συνεπαρμένος από το μικρό ενθουσιώδες λογίδριο, που και η ίδια απόρησε πως τα κατάφερε τελικά να συνταιριάζει. Την θεωρούσε ακίνητος και δεν πίστευε πως αυτό το ωραίο κορίτσι που το θεωρούσε μέχρι προ ολίγου, σαν μία κούκλα καλή μόνο για την πασαρέλα και το κρεβάτι, μπορούσε να είναι τόσο περήφανη για την ελληνική καταγωγή της, τον πολιτισμό και τη θρησκεία της. Σήκωσε το ποτήρι του και άδειασε το υπόλοιπο της μπύρας που υπήρχε και ψέλλισε.

«Τέτη τα ξέρω όλα αυτά, αλλά δεν ήξερα πώς τόσο πολύ τα δέχεσαι και τα τιμάς. Με συγχωρείς κορίτσι μου. Δεν σκόπευα να σε προσβάλλω. Είναι αλήθεια πως υπάρχουν μερικές αξίες για τις οποίες πρέπει να αγωνιζόμαστε. Χαίρω ιδιαίτερα Τέτη που μου έδωσες εσύ ένα καλό μάθημα..»

Αυτή όμως η συζήτηση πολύ επηρέασε και την ίδια τη Τέτη. Σήμερα βλέπει τα πράγματα αλλαγμένα και τόσο διαφορετικά. Μήπως ο Κρίστοφερ της τα λέει όλα αυτά γιατί τον βολεύουν; Μήπως γιατί εξυπηρετούν τις δικές του επιλογές; Μα πάλι; Δεν της ζητάει μονομέρεια. Τουναντίον, της είπε πως στη σχέση τους, θα υπάρχει ισότητα και ελευθερία κινήσεων. Κατά κάποιο τρόπο, της το είχε αποδείξει αυτό.

Το περασμένο Σαββατόβραδο πήγαν και χόρεψαν σε ένα *key club*, το *stark nude*. Η λέξεις αυτές σημαίνουν *ολόγυμνο*. Εκεί,

πριν μπόυνε στην αίθουσα, τους παρέλαβε μία γυμνή νεαρά ρεσεπιονίστ και τούς πέρασε σε ένα ειδικό βεστιάριο, όπου σε μικρό θάλαμο, γδύθηκαν και άφησαν τα ρούχα τους. Η Τέτη απορούσε τι είδους κλαμπ είναι αυτό. Δεν της είχε ξανασυμβεί. Την καθησύχασε και της εξήγησε ότι θα νιώθει άνετη και φυσική, γιατί και οι άλλοι όλοι, θα είναι με την ίδια αδαμιαία περιβολή και κανένας δεν θα ασχολείται με αυτούς. Τον άκουσε και συμμορφώθηκε με τις οδηγίες του. Όταν μπήκαν στην αίθουσα η Τέτη τα έχασε. Όλοι οι θαμώνες στην αίθουσα ήσαν τσίτσιδοι, όπως τους γέννησε η μάνα τους. Άνδρες και γυναίκες. Άλλοι στη μπάρα να συζητούν και να πίνουν, άλλοι στην πίστα να χορεύουν και άλλοι άνετα καθισμένοι στις πολυθρόνες και τους καναπέδες που ήσαν περιμετρικά στην αίθουσα. Ακολούθησε τις οδηγίες του Κρίστοφερ και πραγματικά πέρασε μία βραδιά ιδιαίτερα ερωτική. Χόρεψε με άνδρες και με γυναίκες και για πρώτη φορά ένιωσε τόσο έντονα την ερωτική επιθυμία. Και η ικανοποίηση ερχόταν φυσιολογικά και για τους δύο συντρόφους, είτε διακριτικά σε μία άκρη της αίθουσας στο χρωματιστό ημίφως με τους απαλούς ήχους της μουσικής, είτε σε κάποιο βαθύ καναπέ με περισσότερη άνεση. Κανείς δεν υποχρέωνε κανέναν. Δεν υπήρχε ούτε βία ούτε χυδαιότητα. Ούτε καν σεξουαλική παρενόχληση. Οι δύο σύντροφοι, εάν το ήθελαν, προχωρούσαν διακριτικά και έψαχναν για ότι ζητούσαν, χωρίς ενοχλήσεις ή πιέσεις. Όλοι ήσαν εκεί, για να ευχαριστηθούν και αυτό ήταν το κύριο, το πρωτεύον. Και όλοι προσέφεραν ότι ήθελαν να δώσουν και στο βαθμό που οι ίδιοι ελεύθερα αποφάσιζαν να το κάνουν.

Άδειασε και αυτή το ποτήρι της και ήρεμη τώρα του απάντησε

χωρίς όμως και να υποχωρήσει από τη θέση που είχε πάρει.

«Κρίς, δεν χρειάζεται να μου ζητάς συγνώμη. Θέλω μόνο να σεβόμαστε ο ένας τις ιδέες, τις αρχές και τις ιδιαιτερότητες του άλλου. Γι' αυτό δέχομαι να σε παντρευτώ, παρ' όλο που ξέρω ότι είσαι γκέι και γι' αυτό σε ακολούθησα το Σάββατο το βράδυ στο κλαμπ των γυμνιστών, από σεβασμό στο δικό σου τρόπο ζωής. Δεν δέχομαι όμως να σε παντρευτώ και να μείνω εδώ, σ' αυτή τη χώρα, για να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου. Θέλω αυτές τις πολιτισμικές αξίες πού νωρίτερα σου ανέφερα, να τις διατηρήσω όσο μπορώ και να μη τις παραχωρήσω, σα συστατικό του πολιτισμικού πολτού της παγκοσμιοποίησης.

Η πατρίδα μου Κρις, γέννησε το πολιτισμό, τις τέχνες και τα γράμματα και πρώτη δίδαξε και εφήρμοσε τη δημοκρατία. Για ν' αντιμετωπίσουμε λοιπόν τούς κινδύνους της παγκοσμιοποίησης, πρέπει να διασφαλίσουμε τον πολιτισμό μας. Αλήθεια, ζεις στην Ελλάδα για πάνω από τρία χρόνια. Μπορείς να φανταστείς την Ελλάδα χωρίς τον παρθενώνα της; Χωρίς τα νησιά της; Χωρίς τα αγάλματά της; Με πήγες στο Βρετανικό μουσείο να ιδώ τα κλεμμένα μάρμαρα του παρθενώνα. Γιατί τα κλέψατε Κρις; Μπορείς να μου πεις; Να σου πω εγώ λοιπόν. Γιατί δεν έχετε πολιτισμό δικό σας. Και ήρθατε σαν άξεστοι βάρβαροι και κοινοί κλέφτες και αρπάξατε ένα μικρό δείγμα από τον πολιτισμό της Ελλάδας. Κλέβοντας όμως αυτά τα μάρμαρα από το ναό της Αθηνάς, δεν εκπολιτιστήκατε εσείς, αλλά καταδείξατε μόνο το μέγεθος της δικής σας πολιτισμικής φτώχειας. Και δεν φτάνει που τα κλέψατε, αρνιέστε και τώρα ακόμη να τα επιστρέψετε. Συνεχίζετε να είσατε κλεπταποδόχοι. Σε βλέπω να μη μου

απαντάς και τι τάχα να μου πεις. Γι' αυτό, επειδή δεν θέλω να σε στενοχωρήσω άλλο, σε παρακαλώ ας πληρώσουμε να φύγουμε.»

«Καλή μου Τέτη.. χαίρω που σε άκουσα να με κατσαδιάζεις. Ήσουν τόσο χαριτωμένη και σου ομολογώ πως συμεριζομαι τις απόψεις σου. Κάνε μου μόνο μία χάρη, έτσι για να μπορέσω να εξιλεωθώ απέναντί σου. Ας κάνουμε τη σημερινή βραδιά, μία εξαιρετική βραδιά και για τους δύο μας. Ας μην πάμε απόψε στις μητέρας μου. Ας βρεθούμε σε ένα ξεχωριστό περιβάλλον του Σόχο. Αυτή η γωνία του Λονδίνου δεν είναι μόνο τα μικρομάγαζα με τα φτηνά ρούχα, ούτε το στέκι των ομοφυλόφιλων και των εμπόρων των διάφορων ύποπτων συναλλαγών.

Η σχεδιάστρια Kit Kemp, με το σύζυγό της Tim, φτιάξανε μία αυτοκρατορία με έξι ξενοδοχεία σε ολόκληρο το Λονδίνο. Αυτοί οι αξιόλογοι δημιουργοί, είναι γνωστοί για την εμμονή τους σε ένα μοναδικό εκλεκτικό στιλ. Το ένα από τα έξι ξενοδοχεία το έχουνε κάνει εδώ, στην καρδιά του Σόχο.

Το ξενοδοχείο αυτό είναι το πρώτο πολυτελείας που άνοιξε εδώ, ανάμεσα στους δρόμους Dean και Wardour. Χαρακτηρίζεται από τα κόκκινα τούβλα στο εξωτερικό του, ενώ στο εσωτερικό του χρησιμοποίησανε αυστηρά χρώματα. Η μοντέρνα τέχνη και τα λεπτά μοντέρνα έπιπλα, συνυπάρχουν παντού με τις διάφορες αντίκες εποχής. Σε παρακαλώ.. ας μείνουμε απόψε εκεί. Θέλω να το ιδείς και τότε θα σχηματίσεις μία καλή ιδέα και για την δική μου πατρίδα.»

«Πάμε αν αυτό το θεωρείς αναγκαίο, αλλά να το ιδούμε μόνο. Μετά θα γυρίσουμε στις μητέρας σου.»

Περπάτησαν μέχρι εκεί γιατί δεν ήτανε πολύ μακριά από την

πάμπ που καθόντουσαν. Σαν μπήκαν στο εσωτερικό, η Τέτη είδε πως οι κύριοι χώροι ήτανε βαμμένοι στο ροζ και πράσινο που προκαλούσαν τα "αγγλικά εκκεντρικά" vibes²¹. Οι χώροι αυτοί είναι το σημείο όπου οι πελάτες ζουν ανάμεσα σε σοκαριστικά ροζ κεντήματα, πολυθρόνες με ταπετσαρίες και φτερά και φώτα δαπέδου σχεδιασμένα από τον Philippe Stark.

Είδαν ακόμη εκεί ένα μπουφέ αντίκα με πιάτα που έφερε η σχεδιάστρια από τη Γαλλία. Η βιβλιοθήκη του ξενοδοχείου ήταν ένας απλός πιο μονότονος χώρος, με καναπέδες Maxalto, τοίχους γεμάτους με βιβλία, ενώ την επιμέλεια των χώρων την έχει ο Άγγλος καλλιτέχνης Martin Richman. Και τα 90 του δωμάτια, σουίτες και διαμερίσματα, είναι όλα διαφορετικά. Μερικά ήτανε γεμάτα χρώμα, άλλα ήτανε πιο απλά, όμως όλα τα χαρακτηρίζει το λονδρέζικο στιλ της κ. Kemp. Κυριαρχούσαν τα μεγάλα κεφαλάρια, τα πολυτελέστατα επενδυμένα έπιπλα και ο ειδικά σχεδιασμένος φωτισμός. Τα μπάνια είχαν λεπτομέρειες από γρανίτη και ξύλο βελανιδιάς, αλλά υπολείπονταν σε στιλ και πολυτέλεια από το υπόλοιπο ξενοδοχείο.

Σαν τελείωσε η επίσκεψη, ο Κρις ένιωθε κάτι σαν ανακούφιση που τουλάχιστον η Τέτη δέχτηκε να επισκεφτεί το ξενοδοχείο αυτό που πράγματι ήτανε μία γωνιά πολιτισμού μέσα σε μία κακόφημη γειτονιά. Η Τέτη τον ρώτησε μόνο.

«Κρις, εδώ μεγάλωσες;»

«Δεν μεγάλωσα εδώ. Εδώ όμως περνούσα τον ελεύθερο χρόνο μου. Δεν σου αρέσει το μέρος;»

Απέφυγε να του απαντήσει. Ήτανε φανερό πως δεν της είχε περάσει ο θυμός που την έκανε να ξεσπάσει στην παμπ.

Γύρισαν στο σπίτι της μητέρας του, που τους φιλοξενούσε όλο αυτό το χρόνο και αποσυρθήκανε στα δωμάτιά τους. Στις μητέρας του, έμεναν σε χωριστά δωμάτια. Δεν είχαν όρεξη για άλλη συζήτηση και με βαριά καρδιά η Τέτη, φόρεσε το νυχτικό της και ξάπλωσε.

Τώρα όμως, στο σκοτάδι της κρεβατοκάμαράς της, στην ήσυχη ατμόσφαιρα της μοναξιάς της, θυμήθηκε αυτά που του αράδιασε στην παμπ και λίγο στενοχωρήθηκε. Τι έφταιγε ο φουκαράς να ακούσει τον εξάψαλμό της, γιατί ένας γαμημένος εγγλέζος βγήκε κλέφτης του κερατά. Ευχαριστήθηκε όμως που του τα είπε, γιατί κάποτε έπρεπε να τ' ακούσει.

Το Πάσχα πλησίαζε. Καλές οι φιλοσοφικές θεωρίες του Κρίστοφερ για τη *μοντέρνα αγάπη*, αλλά αυτοί ήσαν εδώ στο Λονδίνο, όχι για φιλοσοφικές αναζητήσεις αλλά για τα χαρτιά του γάμου. Και για να κουνήσει τα λιμνάζοντα νερά που έπλεε μέσα ο Κρίστοφερ, την επομένη κι' όλας τον ρώτησε.

«Κρίς, δεν έκανα τίποτε ακόμη με τα εισιτήρια της επιστροφής, περιμένοντάς σε να μου πεις πως τελειώσες. Πες μου λοιπόν σε παρακαλώ, με τα χαρτιά του γάμου τι έχεις κάνει, τα μάζεψες; Παρ' όλο που σε ρώτησα πριν από αρκετές ημέρες, δεν μου είπες τίποτε συγκεκριμένο.»

«Όλα είναι έτοιμα Τέτη. Αύριο υπογράφουμε στο δικαστήριο και μεθαύριο θα έχω το διαζευκτήριο στο χέρι. Δύο δικηγόροι φροντίζουν να τελειώσει αυτή η υπόθεση το συντομότερο.»

«Τι; διαζευκτήριο; Μη μου βγεις και παντρεμένος τώρα...»

«Τέτη μόνο στα χαρτιά. Ήταν μία νεανική τρέλα που μου στοίχισε ακριβά. Έγινε ο γάμος και χωρίσαμε. Καθ' ένας πήρε το δρόμο του. Πάνε δέκα χρόνια τώρα. Σου είπα πως θεωρώ το γάμο σαν μία χαλαρή υπόθεση. Έτσι τον θεωρούσα πάντα.»

«Όχι ι ι ι...»

Έβγαλε μία στριγκλιά η Τέτη και σωριάστηκε στην πολυθρόνα του καθιστικού. Μετά έβαλε τα κλάματα και ξέσπασε σε ένα γοερό αναφιλητό που την τάραζε σύγκορμη. Ότι άλλο μπορούσε να περιμένει μόνο τον Κρίστοφερ παντρεμένο δεν περίμενε. Ο Κρίστοφερ θορυβήθηκε και έτρεξε και γονάτισε δίπλα της.

«Τέτη κορίτσι μου, σύνελθε. Μη κάνεις έτσι καλή μου. Δεν σου έκρυσα τίποτε αγάπη μου. Την ημέρα της επίδειξης στην Αθήνα, το είπα Τέτη, όταν ανήγγειλα τον αρραβώνα μας στην ταβέρνα 'τα νησιά' που φάγαμε, αλλά φαίνεται κανείς δε με πρόσεχε. Η κοπέλα που είμαι παντρεμένος, είναι μανεκέν κι αυτή και την είχα βοηθό. Είμαστε νέοι και το κάναμε αυτό, σαν τρέλα της στιγμής. Πιο πολύ να γελάσουμε. Την επομένη του γάμου και οι δύο φύγαμε για τα σπίτια μας και συνεχίσαμε τη δουλειά μας όπως πρώτα, σαν να μην συνέβη τίποτε.»

Η Τέτη άρχισε να συνέρχεται μα δεν μπορούσε να ανεχτεί αυτή τη συμπεριφορά του Κρίστοφερ. Τώρα για τον ισχυρισμό του ότι το είχε πει στην ταβέρνα, μπορεί κάτι να είχε πει μα ποιος μπορούσε να προσέχει τι έλεγε ο καθ' ένας. Αρκέστηκε να του πει μόνο:

«Μα κι έτσι να είναι, θα μπορούσες να είχες τελειώσει μέχρι σήμερα. Είμαστε τόσους μήνες εδώ. Σ' ευχαριστώ για τις ξεναγήσεις στο Λονδίνο, αλλά νομίζω θα έπρεπε να με κρατάς ενήμερη, σε όλα όσα κάνεις που αφορούν στο γάμο μας.»

«Τέτη δεν έχεις δίκιο. Δεν ήξερα ούτε που μένει η κοπέλα και έπρεπε να τη βρω. Έβαλα ντετέκτιβ και την βρήκε. Αυτός είναι και ο λόγος που χάθηκα μερικά πρωινά. Όμως στα δέκα χρόνια του χωρισμού, η κυρία αυτή απέκτησε παιδί με άλλον άνδρα, που τώρα όμως φέρεται στα χαρτιά σαν παιδί μου, εφ' όσον ο γάμος μας δεν έχει λυθεί. Είναι ένα νομικό μπλέξιμο που ανέλαβαν οι δικηγόροι να το τακτοποιήσουν.»

«Κρίστοφερ, τι είναι αυτό πάλι; Υπάρχει και παιδί; Αχ Θεέ μου. Τι ακούνε σήμερα τα αυτιά μου.»

«Τέτη, δεν υπάρχει παιδί δικό μου. Ακριβώς αυτά κανονίζουν οι δικηγόροι και αυτή η εκκρεμότητα, μας καθυστέρησε. Δεν υπάρχει αντιδικία με την κοπέλα. Απλώς αναζητήθηκαν τρόποι, για το πως θα μεθοδευτεί όλη η υπόθεση. Έλα κορίτσι μου, ρίξε λίγο νερό στο πρόσωπό σου και πάμε μία βόλτα στη πόλη.»

«Δε νομίζω πως έχω πια όρεξη για βόλτα Κρις. Σήμερα μ' έχεις διαλύσει κυριολεκτικά. Πήγαινε μόνος σου κι εγώ θα καθίσω μέσα να γράψω ένα γράμμα στη Νέλη.»

Ο Κρίστοφερ δεν επέμεινε. Πρόσθεσε μόνο:

«Θύμισε με και μένα στην Νέλη.» κι έφυγε.

Η Τέτη σηκώθηκε και πήγε προς το μπάνιο. Έπλυνε το πρόσωπό της και διόρθωσε το μακιγιάζ, που από το κλάμα είχε το χάλι του. Μετά ξαναγύρισε στο καθιστικό, κάθισε στο μικρό σεκρετέρ, πήρε χαρτί και στυλό, για να γράψει στη Νέλη. Προς στιγμή σκέφτηκε να μην της γράψει παρ' όλο που αυτό είχε επικαλεστεί στο Κρίστοφερ. Δεν είχε γράψει σε καμία από τις τρεις φίλες της και δεν ήθελε να εκτεθεί ότι προτιμάει τη μία η την άλλη, περισσότερο η λιγότερο. Όλες το ίδιο τις αγαπάει και

ποτέ δεν είχε φανταστεί πως τα πράγματα θα το έφερναν έτσι, που να αναπτυχθεί αυτή η φιλία, σε τέτοιο βαθμό. Και η ίδια γίνεται αποδέκτης και της δικής τους αγάπης και θα ήταν πολύ αχάριστη να μην το παραδεχτεί. Είναι όμως φυσικό να νιώθει κάπως αλλιώς για την Νέλη. Είναι πατριώτισσες και χρόνια φίλες. Τόσο καλές φίλες που θα έλεγε κανείς πως νιώθουν η μία για την άλλη, εκείνη την ιδιαίτερη αγάπη που για άλλους είναι παρεξηγητέα, και για άλλους φυσική συνέπεια μιας καθημερινής επαφής. Με όλο αυτό το κουβάρι των σκέψεων στο νου της, άρχισε να γράφει...

Στην αρχή της ήτανε δύσκολο συνταιριάζει μερικές λέξεις και να σκαρώσει μια φράση με νόημα. Έσκισε κάμποσες κόλλες μέχρι να ηρεμήσει και να βρει τον καλό εαυτό της. Τότε το χέρι της άνοιξε τα νοήματα γύρισαν στην σκέψη της και κατόρθωσε να διατυπώσει σε τρεις σελίδες, αυτά που ήθελε να γράψει στη Νέλη. Ήτανε η εκλεκτή της φιλενάδα που την εμπιστευόταν και δεν θα παρέλειπε με τίποτε να της στείλει ένα γράμμα όπου θα της άνοιγε την ψυχή της σε μία τέτοια δύσκολη ημέρα. Την Νέλη την αισθανόταν σαν το φιλαράκι της.

Λονδίνο 4-3-198..

Αγαπημένη μου Νέλη.

Έχουν περάσει πάνω από δύο μήνες από την ημέρα που είμαι στο Λονδίνο και δεν βρίσκω λόγους ν' απολογηθώ που δεν είχα το λίγο χρόνο που απαιτείται, να σου γράψω ένα γράμμα. Δεν είναι αμέλεια ή κάτι που δεν ήθελα πάρα

πολύ να κάνω. Είναι αυτή η ανεξήγητη κατάσταση, που σε φωρτώνει με μια αδράνεια ατέλειωτη, που δεν δέλεις να κάνεις τίποτα. Πιστεύω να με καταλαβαίνεις και να μη μου κακιώσεις καλή μου φίλη. Ίσως για σένα τα πιο φιλικά αισθήματα που, εγώ τουλάχιστον, τα θεωρώ πάνω και από αυτά της συγγενικής σχέσης.

Σήμερα όμως όλα είναι διαφορετικά. Νιώθω μιά ψυχολογική φόρτιση, θα έλεγα οργή, για τον τρόπο που ενεργεί και κινείται ο Κρίστοφερ. Προσπαδώ κάθε μέρα να τον καταλάβω πως σκέπτεται και τι κάνει.

Είναι αλήθεια πως είμαστε από δύο τόσο διαφορετικές πατρίδες και θα έπρεπε να περιμένω να έχει και ο ίδιος τις ιδιαιτερότητές του. Και το περίμενα, όπως περίμενα πως η μεταφύτευσή του στα Ελληνικά χώματα θα τον είχε, ύστερα από τρία χρόνια, προσαρμόσει αρκετά στην Ελληνική πραγματικότητα. Εδώ φαίνεται πως γελάστηκα.

Μόλις ο Κρίς βρέθηκε στην πατρίδα του, έγινε πάλι ο φλεγματικός Εγγλέζος, ο ευγενικά αδιάφορος που όμως έκανε το παν να με ευχαριστήσει και να με κάνει να μην πλύνω. Και μέχρι ένα σημείο το πέτυχε. Λε αυτό βοήθησε και η θερμή στάση που έδειξε η οικογένειά του για μένα. (γονείς, αδελφός μικρότερος παντρεμένος, αδελφή ανύπαντρη.) Ζούν όλοι σε δικά τους κεντρικά διαμερίσματα στο σίτυ και έχουν και οικογενειακό πύργο σε κοντινό χωριό, όπου συνηθίζουν να κάνουν τα πάρτι τους και να δέχονται στις γιορτές τους. Λ' αυτόν τον πύργο οργάνωσε και ο Κρίς ένα πάρτι για να με παρουσιάσει στους συγγενείς και φίλους του.

Ήταν μια βραδιά που εξέπληξε και μένα την ίδια. Ένωθα τα μάτια όλων να με ξεγυμνώνουν και τελικά να χορτεύονται από 'το μεσογιακό λουλούδι' όπως με αποκαλούσαν.

Έκανε άλλο ένα πάρτι, με λίγα ζευγάρια του συναφίου μας. Αυτό το πάρτι, συγχώρησέ με, θα στο περιγράψω προφορικά. Το μόνο που θα σου πω τώρα είναι πως όλοι τους ξετρελάθηκαν με μένα και όλοι ήδελαν να ...χοράγουν μαζί μου. Από πάρτι άλλο τίποτα. Τα χαρτιά του γάμου όμως δεν τα βλέπω και ανησυχώ. Λήμερα έχασα την υπομονή μου και τον έβαλα τις φωνές. Και τι προέκυψε Νέλη μου;

Ο Κρις είναι παντρεμένος και έχει και αρσενικό παιδί που σήμερα πρέπει να είναι πέντε χρονών. Ο ίδιος λέγει πως το παιδί δεν είναι δικό του και πως σε λίγες ημέρες όλα θα έχουν τακτοποιηθεί. Μητέρα είναι και αυτή φωτομοντέλο και παντρεύτηκαν μεν, αλλά ποτέ δεν έζησαν μαζί. Τώρα με διαβεβαιώνει πως τα έχουν τακτοποιήσει όλα και πως το διαζύγιο βγήκε και το παιδί υιοθετήθηκε από τον σημερινό σύζυγο. Τρελάθηκα όταν τ' άκουσα αυτά.

Προς στιγμή σκέφτηκα να τον παρατήσω και να γυρίσω αμέσως στην Τρίπολη. Δεν είμαι κακιά και το ξέρεις. Αλλά λέω να τον τη φυλαξω και να τον εκδικηθώ μετά το γάμο. Θα κάνω αυτό το γάμο, που αυτός δεν τον θεωρεί αναγκαίο να τον γίνει τελικά το πιο εκδικητικό μπουμέρακ. Μετά από λίγο όμως, σαν τον κοιτάζω στα γαλανά εκφραστικά του μάτια, συνέρχομαι και τότε τον λυπάμαι.

Μου φαίνεται τόσο αγαθός και απροστάτευτος. Μου μίλησε λίγο πριν, για μια ποικιλόμορφη αγάπη και μοντέρνα σχέση.

Αναρωτιέμαι μήπως με τα λόγια αυτά προσπαθεί να δικαιολογήσει την δική του ιδιαιτερότητα.

Το μόνο που περνάει από το μυαλό μου είναι μήπως δέλει να μου δώσει κάποιο μήνυμα, ότι δηλαδή στο γάμο μας θα έχουμε μιά χαλαρή ένωση χωρίς δεσμεύσεις.

Αυτό βέβαια βολεύει και μένα, παρ' όλο που στέκεται αντίδετο προς τα ήθη και τις παραδόσεις μας.

Ώρες ώρες σκέπτομαι μήπως είναι σφάλμα να προχωρήσω σε γάμο μαζί του. Όταν βρεθήκαμε πριν τρία χρόνια στη Μύκονο, λίγα πράγματα ήξερα για τον Κρις και μπορούσα να δικαιολογούμαι και στον εαυτό μου και στους άλλους.

Μα τώρα; Δεν νομίζεις, καλή μου φίλη, πως τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά;

Θα ήθελα, στο θέμα αυτό, να μιλήσουμε λίγο ενδύς ως έλθω στην Τρίπολη. Και θα ήθελα την ειλικρινή σου γνώμη, την οποία όπως ξέρεις, πάντα τη παίρνω στα σοβαρά.

Αλήθεια πως τα πάτε με τον καιρό; Εδώ μην τα συζητάς. Δεν έχω ιδεί πιο ευμεταβλητο καιρό. Τον είπα 'αστείο καιρο' και ο Κρις γέλασε μαζί μου.

Δεν θα σε κουράσω πιά πολύ με τα προσωπικά μου. Ελπίζω να είμαστε ευκαιρίως εκεί και να περάσουμε μαζί το Άγιο Πάσχα. Μη μου απαντήσεις σ' αυτό το γράμμα γιατί δεν ξέρω πόσο θα είμαστε ακόμη εδώ. Πιστεύω να φύγουμε σύντομα και φοβάμαι μήπως δεν λαβω την απάντησή σου.

*Με πολλή αγάπη η φίλη σου
Τέτη*

Λαν τελείωσε έκλεισε το γράμμα σε ένα φάκελο και έγραψε την διεύθυνση της Νέλης. Τόσες μέρες μακριά της την είχε πεθυμήσει. Κρατούσε τώρα το γράμμα στα χέρια της το κοιτούσε και σκεπτόταν πως μετά από μερικές ημέρες, το πραγματάκι αυτό θα ήτανε στην Ελλάδα. Συγκινήθηκε και δάκρυσε. Να πάρει ο διάβολος. Αυτή έπρεπε να μείνει ακόμη εδώ. Τέτοια ατυχία δεν την περίμενε. Να της έλλειπε το ταξίδι στο Λονδίνο.

Σκέπτεται πόσο σχετικά είναι τα πράγματα τελικά. Ενώ θα έπρεπε, εδώ που βρίσκεται με τον άνθρωπο που αγαπά και υπολογίζει να τον κάνει σύντροφο στη ζωή της, να νιώθει ευτυχισμένη.. ε!! δεν νιώθει να την αγγίζει η ευτυχία. Μάλλον το αντίθετο συμβαίνει. Τώρα φοβάται μήπως η αγάπη της για τον Κρίστοφερ μείνει ένα φάντασμα του παρελθόντος που θα την κοιτάζει στο μέλλον και θα την ειρωνεύεται, σαν μία συναλλαγματική της καρδιάς της που έληξε χωρίς να εξοφληθεί κι αυτή διστακτική δεν τόλμησε ποτέ να την διαμαρτυρήσει.

Αν ο έρωτας είναι η εγγύηση της ευτυχίας, τότε σίγουρα η αμφιβολία είναι ο θάνατος του έρωτα. Και ποίος το θέλει να γίνει ο ίδιος δήμιος του έρωτά του για τον άνθρωπο που αγαπά;

Ο Κρίστοφερ είναι καλός, δραστήριος στη δουλειά του και ανεκτός σαν άνδρας. Μα αυτή η ελαφρότητα του χαρακτήρα του απέναντι στα αισθηματικά του προβλήματα, την ανησυχεί. *"Γιατί να μου φέρεται έτσι; Μήπως δεν με αγαπά και με θέλει κοντά του μόνο για τα επαγγελματικά του προβλήματα στην Ελλάδα; Αυτό θα ήτανε τρομερό και για τους δύο μας. Όταν η δυστυχία χτυπάει τον ένα από τους δύο συντρόφους, δεν αφήνει τον άλλον ανέγγιχτο. Θα πρέπει να το καταλαβαίνει αυτό."*

Η Τέτη δοκιμαζόταν ψυχικά. Σαν μαθήτρια της σχολής μοντελίστ, είχε κολακευτεί αφάνταστα που ένας πετυχημένος σχεδιαστής μόδας την είχε προσέξει και της έκανε αμέσως μια πρόταση που μόνο στα όνειρά της θα περίμενε ν' ακούσει. Να γίνει γυναίκα του. Τώρα βλέπει ότι βιάστηκε. Και η βιασύνη είναι κακός σύμβουλος. Το *σπεύδε βραδέως* των αρχαίων το ξέχασε, όταν σφόδρα κολακευμένη από την αναπάντεχη πρόταση, έσπευσε να δεχθεί και να πει το *ναι*.

Ο Κρίστοφερ γύρισε αργά το βράδυ. Η Τέτη ήτανε ξύπνια μα προσποιήθηκε την κοιμισμένη. Αυτός δεν την ξύπνησε μα ούτε έπεσε δίπλα της. Κοιμήθηκε σε άλλο δωμάτιο.

Το πρωί όλα ήσαν μέλι γάλα. Σαν να μην συνέβη τίποτε. Και όταν η Τέτη του θύμισε πως θέλει να πάει στον καρνάβαλο της Πάτρας με τους γονείς της, αυτός της απάντησε.

«Ναι, καλή μου. θα είμαστε εγκαίρως στην Αθήνα. Τελειώσαμε εδώ. Όλα πήγανε καλά, μην ανησυχείς.»

«Μακάρι να είναι έτσι Κρις.»

*Χαρούμενοι άνθρωποι τολμηρά ντυμένοι είχαν
γεμίσει τους δρόμους και διασκεδάζανε. Τα κορίτσια
διαλέξανε μία τολμηρή μα αρκετά συμβολική αμφίεση*

7. Απόκριες

Il cornuti. Σύλλογος Ιταλών κερατάδων σε αποκριάτικη παρέλασή τους.

Το αεροσκάφος της Ολυμπιακής Αεροπορίας πετούσε πάνω από το Σαρωνικό κόλπο. Μία έντονη λιακάδα έκανε την Τέτη να προσέξει τη διαφορά τού καιρού. Είχε αφήσει την ομίχλη και τον ευμετάβλητο καιρό του Λονδίνου και να πάλι στον ηλιόλουστο χώρο της Ελλάδας που είχε τόσο νοσταλγήσει. Τώρα βλέπει γιατί γοητεύονται όλοι οι αλλοδαποί που επισκέπτονται την Ελλάδα, σε οποιαδήποτε εποχή. Η Ελλάδα σε τραβά, σε γοητεύει και σε κάνει να την αγαπήσεις και να μην θέλεις να την εγκαταλείψεις. Κατά βάθος χαίρεται για την ελληνική καταγωγή της. Ευχαριστεί το Θεό που γεννήθηκε σ' αυτόν τον τόπο. Όχι.. με τίποτα δεν θα τον άλλαζε. Ούτε για καριέρα μανεκέν στο εξωτερικό. Είναι ευχαριστημένη που ο Κρίστοφερ, γοητευμένος κι αυτός από την Ελλάδα, αποφάσισε να μείνει και να δουλέψει εδώ. Γύρισε και τον κοίταξε με τρυφερότητα που κοιμόταν ήρεμος, στη διπλανή θέση. Τελικά άδικα ανησύχησε τις τελευταίες ημέρες στο Λονδίνο. Όλα τελείωσα ευνοϊκά. Ο Κρίστοφερ της είχε πει την αλήθεια. Και το διαζύγιο βγήκε και το παιδί αναγνωρίστηκε από τον πραγματικό πατέρα και η όλη υπόθεση είχε συμφέρουσα κατάληξη για την αγγλίδα.. *την πρώην*. Ο σύντροφός της αποφάσισε να υιοθετήσει το παιδί και μετά το διαζύγιό της να την παντρευτεί. Έτσι όλοι μείνανε ευχαριστημένοι.

Το megάφωνο του αεροσκάφους άρχισε να ηχεί, με το γνωστό χαρακτηριστικό τρόπο, σαν καμπανάκι που σε καλεί να το προσέξεις. Η φωνή του κυβερνήτη ακούστηκε φιλική που τούς καλούσε να προσδέσουν τις ζώνες τους. Το αεροσκάφος είχε μπει στη φάση καθόδου και σε λίγα λεπτά θα προσγειωνόντουσαν στον αερολιμένα της Αθήνας. Η Τέτη ξύπνησε το Κρίστοφερ και τον ενημέρωσε για την ειδοποίηση του κυβερνήτη.

«Ξύπνα υπναρά. Φτάσαμε στην Αθήνα. Δέσε τη ζώνη σου και φτιάξου στη θέση σου. Πώς μπορούν και κοιμούνται μερικοί άνθρωποι στο αεροπλάνο, δεν μπορώ να το καταλάβω.»

«Ο κέυ, αγάπη μου. Αλήθεια κοιμήθηκα αρκετά. Οι τελευταίες ημέρες στο Λονδίνο με κούρασαν. Είμαι όμως πολύ ευχαριστημένος γιατί όλα τελείωσαν καλά.»

Σαν τεράστιο πουλί, το αεροπλάνο είχε πάρει κλήση προς το έδαφος και με κρατημένους τους κινητήρες πλανάριζε αργά προς τον αεροδιάδρομο, χάνοντας διαρκώς ύψος. Κανείς δε μιλούσε περιμένοντας το χαρακτηριστικό χτύπημα των τροχών πάνω στην πίστα. Και όταν αυτό γίνηκε, ακούστηκε ένα παρατεταμένο χειροκρότημα των επιβατών. Ήταν το ευχαριστώ τους, προς τους πιλότους και το πλήρωμα, για το ωραίο ταξίδι που τους χάρισαν.

Η Τέτη πρώτη φορά είχε ταξιδέψει στο εξωτερικό και όλα αυτά την είχαν εντυπωσιάσει πάρα πολύ. Τώρα είχε πολλά να διηγείται στους δικούς της και στις φίλες της. Ιδίως στη Νέλη. Η Νέλη ήταν μία πραγματική της φίλη. Στη Νέλη μπορεί να εμπιστευτεί τα πάντα. Δεν έχει μυστικά από αυτήν. Πριν φύγει από το Λονδίνο της τηλεγράφησε ότι γυρίζει, αλλά δεν της έγραψε

τίποτε για την πτήση και για την ώρα που θα φτάσει το αεροπλάνο. Δεν ήθελε να την βάλει στη κοπιαστική διαδικασία της αναμονής στο αεροδρόμιο.

Στον έλεγχο των διαβατηρίων και των αποσκευών, δεν καθυστέρησαν και έτσι μετά από μισή ώρα ένα ταξί ανέβαινε τη λεωφόρο Βουλιαγμένης με τελικό προορισμό τη βίλα του Κρίστοφερ στα Βριλήσσια.

Η Τέτη κοίταζε το ρολογάκι της. Έδειχνε οχτώ και ο ήλιος ήταν έξω. Ρώτησε τον ταξιτζή τι ώρα είχε. Αυτός κοίταξε το δικό του ρολόι και της απάντησε:

«Έξι κυρία. Από ποία χώρα ήρθατε;»

«Από την Αγγλία.»

«Τότε πρέπει να γυρίσετε το ρολόι σας δύο ώρες πίσω.»

«Ναι βέβαια, έχετε δίκιο. Ξέχασα να το κάνω από τη χαρά μου που βρέθηκα πάλι στην Αθήνα.»

Και η Τέτη έλεγε την αλήθεια. Δεν ήταν απλά χαρά αυτό που ένιωθε. Ήταν μία περίεργη κατάσταση ψυχικής έντασης που την είχε κυριεύσει και την ωθούσε σε μικρογκάφες. Το ίδιο της συνέβη όταν στην Κηφισίας τον ρώτησε:

«Κρίς που πάμε;»

«Τι ερώτηση είναι αυτή χρυσή μου; Μα στα Βριλήσσια. Που αλλού θα μπορούσαμε να πάμε τέτοια ώρα;»

«Μα στην Τρίπολη, στο σπίτι μας.»

«Τέτη, είσαι καλά;»

«Με συγχωρείς Κρίς. Νιώθω έξαψη. Είμαι τόσο χαρούμενη που είμαι πάλι στην Ελλάδα. Σ' ευχαριστώ για το ωραίο ταξίδι.»

«Μη μου ξαναπείς ευχαριστώ για ότι κάνω για σένα. Το νιώθω

υποχρέωση, όχι αγγαρεία.»

Δεν του απάντησε. Έγειρε προς το μέρος του και τον φίλησε χαϊδεύοντάς του το πρόσωπο. Τη στιγμή αυτή αληθινά ένιωσε τύψεις που τον στενοχώρησε τις τελευταίες ημέρες.

Δεν άργησε το ταξί να φτάσει έξω από τη βίλα του Κρίστοφερ. Αυτός με το τηλεκοντρόλ άνοιξε τη συρόμενη εξώπορτα και παρεκάλεσε τον πρόθυμο ταξιτζή να μπει στην αυλή για να μην μεταφέρουν τις αποσκευές από το δρόμο. Ο ταξιτζής τους έκανε τη χάρη και αυτό τελικά μεταφράστηκε σ' ένα καλό φιλοδώρημα.

Το βράδυ πέρασε ήρεμα με τηλεφωνήματα. Τα δύο τηλέφωνα στη βίλα τους επέτρεπαν να τηλεφωνούν και οι δύο μαζί και να μην περιμένει ο ένας τον άλλον να τελειώσει.

Όταν ο *κούκος* ακούστηκε να χτυπάει εννέα, θυμήθηκαν ότι έπρεπε να φάνε κάτι. Κανείς όμως δεν είχε διάθεση να βγουν. Τηλεφώνησαν για έτοιμο φαγητό και τότε καταλάβανε πως τα καταστήματα στην Ελλάδα αυτή την εβδομάδα δεν διαθέτανε κρέατα λόγω της τυρινής εβδομάδας. Ήταν Πέμπτη βράδυ. Η Τέτη χάρηκε ιδιαίτερα. Παράγγειλε σαλάτες και φρούτα. Έτρεξε πάλι στο ελεύθερο τηλέφωνο και ξαναπήρε τους δικούς της στη Δημητσάνα. Τους θύμισε το τάξιμό της, πως εφέτος θα τους πήγαινε στο καρναβάλι της Πάτρας.

«Εντάξει παιδί μου, έλα πρώτα κάτω κι αν είμαστε καλά θα πάμε. Πότε θα έρθεις;»

«Αύριο το απόγευμα θα είμαι κει.»

«Θα έρθει και ο Κρίς;»

«Όχι.. αυτό το σαββατοκύριακο ο Κρις έχει άλλο πρόγραμμα. Θέλει να πάει για καθαροδευτέρα στο Τύρναβο. Του έχουνη πει

ότι εκεί την γιορτάζουνε κάπως αλλιώς.. Λοιπόν σας αφήνω τώρα και θα τα πούμε αύριο στο σπίτι. Σας αφήνω και φιλάκια.»

Τώρα η Τέτη συνειδητοποίησε ότι την επομένη θα ταξίδευε μόνη της για την Τρίπολη και από κεί για την Δημητσάνα. Ο Κρίς δεν θα την ακολουθούσε. Και στην Πάτρα θα πήγαινε μόνη με τους γονείς της. Τούς το είχε χρόνια ταγμένο και κάθε χρόνο, κάτι τύχαινε και το αναβάλλανε. Εφέτος όμως θα πήγαιναν και.. χωρίς τον Κρίστοφερ. Να πάρει ο διάβολος. Την περασμένη χρονιά είχαν πάει μαζί στην Πάτρα και φέτος της είπε πως θα ήθελε να δει κάτι καινούργιο. Του είπαν στην Αγγλία, να πάει στον Τύρναβο, πως έχει ενδιαφέρον και θα του αρέσει. Δεν τού είπαν όμως τι θα δει.

Στην Παρασκευή το μεσημέρι η Τέτη ήταν θρονιασμένη στην καρέκλα του γραφείου του Κρίστοφερ στην Τρίπολη. Χαιρέτισε όλους τους φίλους και συνεργάτες, που όλοι την καλοδέχτηκαν και τη ρωτούσαν διάφορα ο καθένας και αυτή όλο χαρά απαντούσε σε όλους, γιατί είναι αλήθεια πως σε όλους είχε λείψει. Κοίταξε τη προσωπική της αλληλογραφία, έκανε ένα νες καφέ ζεστό και μετά έπιασε το τηλέφωνο. Πρώτη και καλύτερη την Νέλη αλλά δεν την βρήκε σπίτι της. Άφησε παραγγελία ότι γύρισε και να την πάρει τηλέφωνο.

Δεύτερη η Ντέμη. Καταχάρηκε και αυτή και της έδωσε την πρώτη ευχάριστη πληροφορία.

«Όλα είναι τακτοποιημένα.»

«Τι όλα, δηλαδή;»

«Για τους γάμους παιδί μου. Αναλάβανε ο Γιώργος με τον

Αλέκο και κανονίσανε τα πάντα. Εκκλησία.. ο Άγιος Βασίλειος, δεσποτάδες, χαρτιά, μέχρι χορωδία και μουσική. Για νυφικά δεν κανόνισαν τίποτε, γιατί δεν ήθελαν να αγνοήσουν το Κρίστοφερ. Ακόμη παραμένει ανοιχτή η ημερομηνία του γάμου. Από ότι βλέπω όμως, πάμε για μετά το Πάσχα. Τα δικά σας χαρτιά τα φέρατε;»

«Τα φέραμε αλλά πού να σου τα λέω.»

Και η Τέτη έδωσε την πρώτη αναφορά στη Ντέμη, δεύτερη κατά σειρά, στη λίστα συμπάθειας, των τριών άλλων κοριτσιών. Τη ρώτησε για τον καρνάβαλο της Πάτρας, αν ήταν διαθέσιμη να πάνε μαζί. Η Ντέμη, δεν μπορούσε να πάει γιατί είχε άλλο πρόγραμμα. Αφού όμως η Τέτη θα έφευγε για τη Δημητσάνα υποσχέθηκε να συναντηθούν όλες μετά την καθαρή Δευτέρα.

Στη συνέχεια πήρε τη Σούλα. Τα ίδια περίπου λόγια και έδωσαν ραντεβού για την Τρίτη μετά την καθαροδευτέρα.

Δεν πρόλαβε η Τέτη να αφήσει το ακουστικό στη βάση του και ένας διακριτικός χτύπος στη πόρτα της τράβηξε τη προσοχή της. Με το εμπρός που είπε, η γραμματέας του Κρίστοφερ της ανακοίνωσε ότι η κυρία Νέλη έχει έλθει και ζήτησε να την ιδεί.

«Φέρε την Νέλη μέσα παιδί μου, τι την κρατάς να περιμένει.»

Η γραμματέας έφυγε και σε λίγο η Τέτη με τη Νέλη έπεσαν η μία στην αγκαλιά της άλλης. Φιλιά, χαμόγελα και απανωτές ερωτήσεις.

Πού να προλάβει η Τέτη ν' απαντάει. Σε μία στιγμή θυμήθηκε το γράμμα που της έστειλε από το Λονδίνο και τότε με φανερή ανυπομονησία τη ρώτησε αν πήρε το γράμμα της.

«Ναι.. μα βέβαια, το πήρα και χάρηκα πριν το ανοίξω. Γιατί

μόλις το άνοιξα και είδα τα νέα σου, στενοχωρήθηκα πάρα πολύ. Όλες μας απορούσαμε τι τάχα να κάνετε εκεί σχεδόν τρεις μήνες. Πώς είναι τα πράγματα τώρα διορθωθήκανε;»

«Ναι, Νέλη. Όλα διορθωθήκανε και μάλιστα με τον πιο ορθό τρόπο. Ο Κρίστοφερ ήταν πράγματι ειλικρινής μαζί μου. Είχε αναφέρει για το γάμο του στην ταβέρνα του *Χίλτον* τη βραδιά που ανακοίνωσε τους αρρεβώνες μας, αλλά κανείς μας τότε δεν είχε προσέξει κάτι.»

«Τώρα που το συζητάμε νομίζω είχε πει κάτι για καινούργιο γάμο, αλλά κανείς δεν είπε τίποτε. Που είναι τώρα ο Κρίστοφερ;»

«Έμεινε στην Αθήνα. Του είπανε στην πατρίδα του πως την καθαρά Δευτέρα στο Τύρναβο, κάνουν κάτι ωραίες εορταστικές εκδηλώσεις με πολύ ενδιαφέρον και μιάς που εγώ έχω τάξει στους γονείς μου να τους πάω στη Πάτρα, ήλθα μόνη εδώ και αυτός έμεινε στην Αθήνα για να πάει τη Δευτέρα στο Τύρναβο. Ελπίζω να μη το μετανιώσει τελικά. Εσύ μπορείς να έλθεις στη Πάτρα;»

«Τέτη μου, αν το ήξερα πιο νωρίς θα μπορούσα να το είχα κανονίσει. Τώρα μου είναι τελείως αδύνατο. Κάπου έχει εκτεθεί ο Χλωρίδης και ειλικρινά ακόμη είμαι ανημέρωτη. Τον ξέρεις αυτόν, τι αγριάνθρωπος είναι...»

«Δεν πειράζει Νέλη μου, κάνε λίγο υπομονή και όλα νομίζω θα διορθωθούν, μετά το γάμο. Όλες το γάμο περιμένουμε. Μετά όλα θ' αλλάξουν.»

«Αυτό ελπίζω κι εγώ. Απ' ότι βλέπω η ώρα πήγε δύο. Δεν έρχεσαι στο σπίτι να φάμε;»

«Όχι Νέλη μου, θα οδηγήσω μέχρι τη Δημητσάνα και θέλω να

έχω αδειανό στομάχι. Μετά την καθαρή Δευτέρα να βρεθούμε και με τις άλλες, να πάμε κάπου όλες μαζί.»

Φύγανε παρέα από τον *οίκο Κρίστοφερ* προς τα αυτοκίνητά τους. Εκεί χωρίσανε. Η Νέλη πήγε στο σπίτι της και έτσι η Τέτη έφυγε μόνη για τη Δημητσάνα. Οδηγούσε προσεχτικά χωρίς να βιάζεται. Έφτασε πριν νυχτώσει και ένιωσε την ολόθερμη χαρά των γονιών που την δέχτηκαν και την έσφιξαν με στοργή στην αγκαλιά τους. Τους ανταπόδωσε τη χαρά αυτή με τα θερμά φιλήματα και τα δώρα, που τους είχε φέρει από το Λονδίνο.

*Μ*εσημέρι της Κυριακής της τυρινής. Σήμερα, τελειώνει το προπαρασκευαστικό στάδιο της μεγάλης σαρακοστής.

Ένα αλλοπρόσαλλο πλήθος ανθρώπων μασκαρεμένων, με κάθε είδους ρούχα και στολές, κάθε χρώματος και ποιότητας, είχαν γεμίσει τους δρόμους της Αχαϊκής πρωτεύουσας, να χαιρετίσουν και να χαρούν το Πατρινό καρναβάλι. Λέγεται πως το καρναβάλι αυτό έχει ξεκινήσει από το 1829, αρχικά σαν χορός μεταμφιεσμένων και από τότε, κάθε χρόνο εξελισσόμενο έγινε θεσμός από το 1860. Από τη χρονιά αυτή διαρκώς εμπλουτίζεται και μεταλλάσσεται, μέχρι που έφτασε στη σημερινή του μορφή, με το κυνήγι του κρυμμένου θησαυρού, τη νυχτερινή παρέλαση των αρμάτων του Σαββάτου, τη μεγάλη παρέλαση πεζών και αρμάτων της Κυριακής και το Δημόσιο χορό στο Δημοτικό θέατρο των μεταμφιεσμένων, που είναι γνωστός, πιο πολύ, σαν *μπουρμπούλια*. Στον πολύ γνωστό αυτό χορό, άνδρες και γυναίκες, πηγαίνουν φορώντας ολόσωμο μαύρο ντόμινο με τα πρόσωπα τελείως σκεπασμένα. Εκεί όλα επιτρέπονται, το φλερτ

και το καμάκι και πάρα πολλά ιλαροτραγικά έχουν συμβεί, όταν συζυγοι, έχουν ανακαλύψει τις πιστές συζύγους να έχουν έλθει στα μπουρμπούλια για καμάκι.

Ο καρνάβαλος κάθε χρόνο, έχει και ένα γενικότερο θέμα, κυρίως από την κοινωνική ζωή και την καθημερινότητα των Ελλήνων. Από την αρχή ο χορός, το τραγούδι και η μουσική, αποτελούν τα βασικά συστατικά του αποκριάτικου γλεντιού, που γίνεται σε όλες τις γειτονιές και τους δρόμους της πόλης, που γेमίζουν από μασκαρεμένους καρναβαλιστές.

Από το μεσημέρι η Τέτη με τους γονείς της ανάμεσα στο ετερόκλητο πλήθος χαίρονται το πρωτοφανές θέαμα του κόσμου, όλων των ηλικιών, που μεταμφιεσμένοι θα παρελάσουν στους δρόμους της Πάτρας, χορεύοντας σε ξέφρενους ρυθμούς στη μεγάλη καρναβαλική παρέλαση που θα αρχίσει στις δύο μετά το μεσημέρι. Έπιασαν μία θέση πάνω σε ένα πλατύσκαλο μιάς εξωτερικής σκάλας στο δρόμο της παρέλασης και γλεντούσαν με τούς διερχόμενους κατά ομάδες. Η ευθυμία παντού ήταν διάχυτη και οι ίδιοι πια ένιωθαν να είναι κομμάτι του κόσμου που περνούσε, χορεύοντας και τραγουδώντας.

Μετά από λίγο, η παρέλαση των συγκροτημάτων άρχισε. Ομοιόμορφα σύνολα, εντυπωσιακά, όμορφα, καλοντυμένα κορίτσια και νεαροί καρναβαλιστές, περνούσαν από μπροστά τους χορεύοντας και με τραγούδια κατευθύνονταν προς το χώρο συγκέντρωσης των συγκροτημάτων.

Στις δύο η ώρα πράγματι, στο βάθος του δρόμου φάνηκε η κεφαλή της παρέλασης. Με επί κεφαλής τα συγκροτήματα δεν άργησαν να φτάσουν οι καρναβαλιστές και να περνούν από

μπροστά τους. Όμορφες κοπέλες μέσα στις αυτοσχέδιες πολύχρωμες φορεσιές τους, φάνταζαν άλλες με ξενόφερτες μπαλαρίνες, άλλες με μελαψές τσιγγάνες και άλλες με μισόγυμνες βραζιλιάνες. Οι γονείς της Τέτης γοητευμένες δεν πίστευαν στα μάτια τους με το πλούσιο και εύθυμο θέαμα.

«Να είσαι καλά κορίτσι μας. Καρναβάλι ακούγαμε αλλά καρναβάλι δεν είχαμε δει με τα μάτια μας.»

Και όταν τα συγκροτήματα τελείωσαν και άρχισαν να περνούν τα άρματα, τότε οι απλοϊκοί γονείς, ήσαν τόσο ενθουσιασμένοι, που έτρεξαν να μαζέψουν σοκολάτες που αρκετά από τα πληρώματα πετούσαν στους θεατές, μέσα σε χαρούμενη μουσική χορούς και τραγούδια. Είχανε την υπομονή και την αντοχή να περιμένουν το τέλος της παρέλασης. Μετά κάθισαν σε ένα μικρό εστιατόριο και έφαγαν ένα λιτό φαγητό που φάνηκε να το ήθελαν όλοι, καθένας όμως για κάποιο δικό του λόγο. Στη συνέχεια κατέβηκαν στην παραλία της Πάτρας όπου σαν σκοτεινίασε, άρχισαν να φέγγουν στο σκοτεινό ουρανό τα πολύχρωμα και πυροτεχνήματα, φωτίζοντας τον ουρανό με φαντασμαγορικές συνθέσεις. Στο τέλος όλοι στράφηκαν να κοιτάζουν προς το μέρος που είχε καταλήξει ο βασιλιάς καρνάβαλος, να τελειώσει στην *πυρά*. Δεν άργησαν να φανούν οι φλόγες πανύψηλες, κιτρινοκόκκινες, όλο λάμψη ν' ανεβαίνουν προς τον ουρανό και να χρωματίζουν τα πρόσωπα των πανηγυριστών. Παραξενεμένοι οι γέροι γονείς της Τέτης γύρισαν σε μία στιγμή και κοίταξαν το πρόσωπο της κόρης τους. Η Τέτη έκλαιγε. Και όπως τα δάκρυα της φωτίζονταν από τις φλόγες του καρνάβαλου που καιγόταν, φαντάζανε σαν ρυάκια από αίμα που έτρεχε από τα μάτια της.

«Κόρη μου, σε καλό σου.. τι μαράζι σε βαραίνει και κλαις, σήμερας χρονιάρα μέρα;»

«Τι να σου πω βρε μάνα.. Τίποτε δεν έχω; Τι λες εσύ τώρα;»

«Τι να πω κυρά μου. Αν είναι και μαραζώνεις γι' αυτόν τον ξενόφερτο.. στο έχω πει.. άστονε να πάει στο καλό κι άλλον θα βρεις που να σου αξίζει. Άστονε και το είδα τ' όνειρο Παρασκευή ξημερώνοντας, άσχημο και σημαδιακό. Η τρελομαριά του Κίκιζα που μου το ξήγησε, μαύρα μου τάπε τα μαντάτα.»

«Μάνα, αφού τα ξέρεις τα μαντάτα, άσε τ' όνειρο και πες τα μου και μένα να τα μάθω κι ας είναι κι άσχημα.. θα τ' αντέξω.»

«Σε τρία τέρμινα²² μετά το γάμο σου κόρη μου, θα μείνεις χήρα, με σερνικό παιδί στην αγκαλιά. Άστονε να πάει στο καλό κόρη μου. Αυτός ζει μέσα σε θανάσιμο αμάρτημα. Ο απόστολος Παύλος το είπε καθαρά. Πηγαίνει με άνδρες και θ' αποθάνει.»

«Μάνα.. Δεν βλέπεις πως είναι αργά πια; Ας πάρουν όλα το δρόμο τους και ότι λέει ο απόστολος ας γίνει.»

Η γριά μάνα δεν απάντησε. Μόνο σταυροκοπήθηκε και κάτι σιγοπιθύρισε. Μάλλον κάποια προσευχή.

Η βραδιά για αρκετούς, δεν τελείωσε με το κάψιμο του καρνάβαλου. Δεν ήταν λίγοι, άνδρες και γυναίκες, που γύρισαν στα σπίτια τους και φόρεσαν το ολόσωμο ντόμινό τους και μετά πήγαν στα *μπουρμπούλια*, στον γνωστό χορό μεταμφιεσμένων που όλοι, άνδρες και γυναίκες, πηγαίνουν ασυνόδευτοι.

Εκεί το *καμάκι*²³ πάει σύννεφο, αλλά καμακώνεις στο άγνωστο και ότι χτυπήσεις. Εδώ βασίζεται και η γοητεία του. Σε ξαφνιάζει το μη αναμενόμενο που μπορεί να είναι και η/ο σύζυγος. Βέβαια

η Τέτη δεν είχε καμία πρόθεση να πάει στα μπουρμπούλια και σιγά σιγά, μαζί με τους γέρους της, κίνησαν για το αυτοκίνητο.

Γύρισαν στην Τρίπολη, μετά από τρεις ώρες και κουρασμένοι όπως ήσαν όλοι τους, η Τέτη σκέφτηκε να μην συνεχίσουν το ταξίδι, αλλά να διανυχτερεύσουν στο σπίτι της. Η πρόταση έγινε αποδεκτή με μεγάλη ευχαρίστηση από τούς γονείς της και μετά από την ολοήμερη περιπλάνησή τους, κανείς δεν είχε διάθεση ούτε για φαγητό, ούτε για κουβέντα και όλοι έπεσαν για ύπνο.

*Π*ρωί πρωί, το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά. Το σήκωσε η Τέτη και ρώτησε ποίος ήταν.

«Ποίος μπορεί να είναι τέτοια ώρα χρυσή μου; Εγώ είμαι ο Κρίς, όπως με λες. Είναι και οι δικοί σου εκεί;»

«Μα ναι Κρις. Ορθά μάντεψες. Μείναμε εδώ χθες βράδυ γιατί είμαστε όλοι κατάκοποι. Σήμερα θα πάμε στη Δημητσάνα για καθαροδευτέρα και θα μείνω το βράδυ εκεί. Εδώ θα είμαι πάλι από την Τρίτη το πρωί. Πότε λες εσύ να είσαι εδώ;»

«Αν όλα είναι καλά, την Τρίτη το μεσημέρι θα είμαι κεί αγάπη μου. Σας εύχομαι να περάσετε καλά κι εσύ να προσέχεις στο οδήγημα. Το οδήγημα στην Ελλάδα είναι μία μικρή περιπέτεια.»

«Κρίς, γιατί με πήρες πρωί πρωί; Υπάρχει ιδιαίτερος λόγος;»

«Όχι Τέτη. Απλά σε σκέφτηκα και ήταν μια αυθόρμητη κίνηση να σου τηλεφωνήσω. Ένιωσα την ανάγκη ν' ακούσω τη φωνή σου. Αντίο αγάπη μου, να είσαι καλά.»

Ο Κρίστοφερ έκλεισε, χωρίς να περιμένει την απάντηση της Τέτης. Αυτή τα έχασε. Γιατί άραγε της έκλεισε τόσο απότομα το τηλέφωνο και τι σήμαινε αυτό το *αντίο αγάπη μου*. Ξαναπήρε το

νούμερο του σπιτιού, αλλά η κλήση έμεινε χωρίς απάντηση. Κανείς δεν σήκωσε το ακουστικό. Πρόλαβε ο Κρις κι έφυγε πριν χτυπήσει το τηλέφωνο, ή το ακούει και απλώς δεν το σηκώνει;

Η Τέτη άρχισε να ανησυχεί τώρα πραγματικά. Δεν μπορούσε αυτή τη στιγμή να φανταστεί τίποτε. Δεν πήγαινε το μυαλό της σε καμιά πρόβλεψη. Τι μπορούσε να φανταστεί και γιατί να πλάθει φανταστικές καταστάσεις. Ο Κρις θα πήγαινε το ταξίδι του, θα έβλεπε τη γιορτή της καθαροδευτέρας στον Τύρναβο και την Τρίτη θα ήσαν πάλι μαζί. Το όνειρο της μάνας της δεν ήθελε να το σκέπτεται. Άλλωστε αυτό μιλούσε για μετά το γάμο. Στο μεταξύ η γερόντισσα είχε σηκωθεί και πλησίαζε προς το μέρος της. Την είδε αναστατωμένη και τη ρώτησε:

«Τι συμβαίνει κόρη μου, ανήσυχη σε βλέπω. Ποίος ήταν στο τηλέφωνο; Τι σου είπε και αναστατώθηκες έτσι;»

«Μάνα ο Κρις ήτανε. Μου μίλησε κάπως περίεργα κι αυτό με αναστάτωσε. Δεν ξέρω τι να υποθέσω. Σε παρακαλώ μη με ρωτάς άλλο γιατί δεν βγαίνει τίποτε.»

«Καλά κόρη μου. Όπως θέλεις.»

Η Τέτη πήγε κατά την κουζίνα να ετοιμάσει πρωινό για όλους και η γριά μάνα ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρα που είχε περάσει τη νύχτα της. Βρήκε το άντρα της να έχει σηκωθεί και σχεδόν να έχει ετοιμαστεί. Δεν είχε καταλάβει τίποτε από το τηλεφώνημα και τις ανησυχίες της Τέτης. Ανύποπτος τη ρώτησε που ήταν.

«Που ήμουνα χριστιανέ μου. Στην τουαλέτα πήγα και είδα το κορίτσι στη κουζίνα να ετοιμάζει πρωινό και είπαμε καλημέρα.»

«Βρε γριά, τόσο ώρα καλημέρα λέγατε; Έχεις πλάκα.»

«Ναι εγώ έχω πλάκα και εσύ περιέργεια. Άντε τελειώνει τώρα να πάμε να πιούμε ένα καφέ πριν φύγουμε.»

Τον άφησε πάλι μόνο του να ετοιμάζεται και γύρισε στη τραπεζαρία όπου η Τέτη είχε ετοιμάσει ένα απλό νηστίσιμο πρόγευμα. Η ίδια όμως δεν ήταν εκεί. Είχε βγει και πήγε μέχρι το γειτονικό σούπερμαρκετ να προμηθευτεί τα νηστίσιμα της ημέρας. Πήρε ζεστές λαγάνες, ταραμοσαλάτα, χαλβά, σαλάτες και καλαμαράκια. Ακόμη ντομάτες, μαρουλάκια και ραπανάκια. Τρεις μήνες απουσίας στο Λονδίνο, το σπίτι είχε μείνει άδειο. Και αν ήταν κάτι στο ψυγείο, η Τέτη το πέταξε γιατί ήταν μουχλιασμένο. Γύρισε φορτωμένη και με κόπο τα μετέφερε. Η μητέρα της με τρυφερότητα τη μάλωσε.

«Κόρη μου δεν μου έλεγες να έρθω μαζί σου να σε βοηθήσω;»

«Δεν χρειαζόταν μάνα, δεν ήταν τίποτε σπουδαίο. Σχεδόν όλα είναι για τη Δημητσάνα. Θα τα πάρουμε μαζί μας. Σηκώθηκε ο πατέρας; Ελάτε στην τραπεζαρία να πάρουμε κάτι και να ξεκινήσουμε. Δεν θέλω να φάμε την ημέρα μας με χασομέρια.»

Η Τέτη δεν είχε άδικο. Με τους γονείς της στα πόδια της να γυροφέρνουν και το μυαλό της ανάστατο από το τηλεφώνημα του Κρίστοφερ, δεν κατόρθωσε να είναι έτοιμη πριν από τις δέκα το πρωί. Και όταν ξεκίνησαν βρέθηκαν στους δρόμους με ιδιαίτερα πυκνή κίνηση. Έτσι πρότεινε να μην πάνε στο σπίτι και να ξαναβγούν, αλλά να καθίσουν σε κάποιο εξοχικό μαγαζί, που θα τους εξασφάλιζε κάποια εγγύηση για τον εορτασμό της ημέρας.

Συμφώνησαν και οι άλλοι, και μετά από μιάς ώρας δρόμο, φτάσανε στη Βυτίνα. Σε ένα εξοχικό είδαν κόσμο καθισμένο να

τρώει και να διασκεδάζουν και να χορεύουν λαϊκά τραγούδια με φανερό κέφι. Έμειναν εκεί και αποδείχθηκε πως ήταν μία καλή ιδέα. Σε λίγο απολάμβαναν τα νηστίσιμα τους, μαζί με καλό κρασί της ταβέρνας. Έγιναν ένα και με τις άλλες παρέες, που και αυτές, για τον ίδιο λόγο είχαν βγει για τα *κούλουμα*. Στη Βυτίνα βρίσκεται το μυστικό του *εν ζην*. Οι Αρκάδες το ξέρουν καλά, πως αυτό το μέρος είναι ευλογημένο. Είναι ένας μικρός παράδεισος σε ένα υψόμετρο χιλίων μέτρων. Εδώ η ψυχή σου ζητάει να περιπλανηθεί μέσα στα δάση να συναντήσει νεράιδες.

Χόρεψαν όλοι και τραγούδησαν με κέφι εύθυμα αποκριάτικα τραγούδια. Αυτά τα τραγούδια δίνουν κέφι και ενθουσιάζουν τους διασκεδάζοντες που συνηθίζουν να τα τραγουδούν. Καμιά φορά είναι αρκετά πειραχτικά και τολμηρά στη σημασία τους διότι αποκαλύπτουν τη σάτιρα των λαϊκών στιχουργών που έφτανε μέχρι το *άσεμνο*.

Πριν νιώσει μεθυσμένη η Τέτη, ζήτησε το λογαριασμό από τον ταβερνιάρη. Και αφού πλήρωσε ξεκίνησαν για το σπίτι της Δημητσάνας.

Στην ίδια ώρα που η Τέτη με τους γονείς της, έτρωγαν ήσυχοι στο μαγαζί που είχαν καθίσει, μια πράσινη *rover 2000* με κίτρινες αγγλικές πινακίδες, πλησίαζε τη πόλη του Τυρνάβου. Το αυτοκίνητο το οδηγούσε ο Κρίστοφερ και στο μονοκόμματο μπροστινό κάθισμα του αυτοκινήτου είχε δύο συνοδούς. Δύο τύπους μελαχρινούς, που τους πήρε στο δρόμο μετά από το γνωστό σήμα *ώτο-στοπ* που του κάνανε.

Ξέρανε μερικά αγγλικά και κέρδισαν την εμπιστοσύνη του Κρίστοφερ. Του είπαν πως πάνε και αυτοί στον Τύρναβο για τις γιορτές της καθαροδευτέρας. Έτσι τούς πήρε μαζί του, μια και ο ίδιος για τον ίδιο λόγο πήγαινε εκεί. Με την κουβέντα, οι δύο συνεπιβάτες, καταλάβανε την ιδιαιτερότητα του Κρίστοφερ.

Είναι αλήθεια ότι ο Κρις δεν φρόντιζε να κρύψει την αδυναμία του. Ίσως ίσως να το έκανε και σκόπιμα, για αναζήτηση κάποιου πρόσκαιρου συντρόφου. Αυτό όμως δεν ήταν το πιο σοφό που μπορούσε να κάνει στη χώρα αυτή. Το είχε κάνει και στο παρελθόν και το πείραμά του πέτυχε. Όλα του πήγαν πάρα πολύ καλά και σκέφθηκε γιατί να μην πάνε και σήμερα καλά. Οι δύο συνεπιβάτες, ο Μάρκος και ο Λουκάς φαινότουσαν με τη σειρά τους και αυτοί ενθουσιασμένοι, που γνώρισαν σήμερα αυτό τον εγγλέζο. Ήταν το καλύτερο που θα μπορούσε να τους συμβεί. Πραγματικό κελεπούρι. Ο Μάρκος, ο πιο μαυριδερός, με ένα γύρισμα της κουβέντας, ρώτησε τον Κρίστοφερ.

«Και αν μου επιτρέπεις Κρις, γιατί ήλθες στον Τύρναβο για καθαροδευτέρα;»

«Να σου πω την αλήθεια, ούτε κι εγώ δεν ξέρω. Κάποιος φίλος στη Αγγλία με παρότρυνε να έλθω στο Τύρναβο και πως δεν θα το μετανιώσω. Πηγαίνω λοιπόν εκεί και δεν ξέρω τι θα βρω.»

Πριν του απαντήσει ο Μάρκος έκλεισε το μάτι του φίλου του και στη συνέχεια απάντησε στο Κρίστοφερ.

«Καλά κάνεις και πάς κι αν θέλεις, μιά κι εμείς μόνοι θα είμαστε εκεί, να κάνουμε παρέα.»

Ο Κρίστοφερ δεν του απάντησε γιατί στο μεταξύ έφτασαν στο Τύρναβο και προχωρώντας προς τη πλατεία όλο και τα πράγματα

γινόντουσαν και πιο δύσκολα από τους καρναβαλιστές που τραγουδώντας και χορεύοντας είχαν γεμίσει τούς δρόμους. Σε κάποια στιγμή δεν μπορούσαν πια να προχωρήσουν. Ο Μάρκος του συνέστησε να παρκάρει κάπου και να προχωρήσουν με τα πόδια. Το βρήκε σωστό και τον άκουσε. Δε μπορούσε άλλωστε να κάνει και τίποτε άλλο. Είχαν παγιδευτεί από το θορυβώδες ετερόκλητο πλήθος που σε λίγο τους παρέσυρε και αυτούς μαζί.

Ο Κρίστοφερ εντυπωσιάστηκε με κάτι κατασκευές που κρατούσαν όλοι στα χέρια, άνδρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι και τα έπαιζαν με τα χέρια και τα έφερναν με σημασία στο στόμα. Ο Μάρκος παρέσυρε και τους δύο άλλους προς τον πάγκο ενός μικροπωλητού και τους αγόρασε από ένα από αυτά τα περίεργα παιχνίδια. Τότε ο Κρις παρατήρησε πως αυτά τα περίεργα πράγματα δεν ήσαν παρά απομιμήσεις σε διάφορα μεγέθη, του αντρικού φαλλού²⁴. Τώρα ο Κρίστοφερ κατάλαβε γιατί ο φίλος του στο Λονδίνο του συνέστησε να επισκεφθεί τον Τύρναβο την καθαροδευτέρα.

«Ναι Κρις, γι' αυτό σε έστειλε εδώ. Για να γνωρίσεις από κοντά την ψωλή σε διάφορα μεγέθη.. Χα! Χα! Χα!»

..γέλασε και στη συνέχεια άρχισε να του εξηγεί τη σημασία της γιορτής που τόσο εύθυμα πανηγύριζαν άνδρες και γυναίκες.

«Αυτή η μοναδική γιορτή λέγεται *μπουρανί* και γίνεται την καθαροδευτέρα μόνο στον Τύρναβο. Δεν γίνεται σε άλλο μέρος της χώρα μας και έχει σχέση με την αρχή της άνοιξης, τη γονιμότητα και τη βλάστηση. Όλα αυτά Κρις εγώ τα θεωρώ καρυκεύματα, γιατί στην ουσία είναι γιορτή του φαλλού, που συμβολίζει την ανθρώπινη αναπαραγωγή και την ευτεκνία..»

Δήλος, Μνημείο Καρυστίου (περ. 300 π.Χ.). Στην ανάγλυφη παράσταση της νότιας όψης, φαίνεται ο Θεός Διόνυσος, ο οποίος δεν μπορεί να βαδίζει ορθά απ' το μεθύσι και υποβαστάζεται από μια μαινάδα. Δίπλα ένας χαρούμενος σάτυρος κηρύττει το μήνυμα της «θεϊκής» μέθης, της ανηθικότητας και του παραλογισμού. Πάνω στο βάθρο, το ανδρικό γεννητικό μόριο σε στύση. (σ.σ. μετά από τόσα χρόνια, έχει πια σπάσει.)

8. ο Θεός-πέος Τύχων

*Ο θεός - πέος «Τύχων» και η θεά Τύχη.
Ο Τύχων ήταν θεότητα της ορφικοδιονυσιακής Θρησκείας.
(Μαρμάρινο ανάγλυφο της Ακυλείας.²⁵)*

Όσο περνούσε η ώρα, ο Κρις έδειχνε να εγκλιματίζεται με τα δρώμενα. Όλοι γύρω τους, κρατώντας μικρούς η μεγάλους φαλλούς, τραγουδούσαν η απαγγέλλανε στίχους με σατιρικό και σεξουαλικό περιεχόμενο. Ακόμη βρίσκανε φυσικό να πειράζει ο ένας τον άλλον με υπονοούμενα και όλοι να γελούν χωρίς καμία παρεξήγηση, έστω και αν ο άλλος του ήταν άγνωστος. Σήμερα όλα επιτρέπονται. Ακόμη και τα αήθη γίνονται συνηθισμένα με αναπάντεχες συμπεριφορές. Η ελευθεροστομία, η βωμολοχία και οι άσεμνες χειρονομίες δίνουν και παίρνουν. Προχωρώντας προς την πλατεία, έβλεπαν παντού, στις βιτρίνες, στις γωνιές των δρόμων και στους εξώστες τεράστιους φαλλούς που παρόμοιους, ο Κρις, είχε ιδεί μόνο στη νήσο Δήλο.

Σαν φτάσανε στην πλατεία, δοκίμασαν τη περίφημη σούπα *μπουρανί* φτιαγμένη με αφροδισιακά υλικά, που ήσαν γνωστά από τους αρχαίους χρόνους. Δοκίμασαν και διάφορα φαγώσιμα, παγωτά, σοκολάτες, ακόμη και σουβλάκια και οι τρεις τους

γελούσαν με ιδιαίτερο κέφι, φέρνοντας αυτά τα φαγώσιμα στο στόμα τους, γλύφοντάς τα με σημασία. Μία ή δύο φορές ο Μάρκος προχώρησε σε χειρονομίες, τις οποίες ο Κρις στο όνομα της γιορτής, όχι μόνο τις ανεχότανε αλλά και τις ανταπέδιδε.

Κάθισαν να φάνε και το γλέντι ήταν εξασφαλισμένο. Το κρασί καλό και τα φαγητά άφθονα και καλομαγειρεμένα. Ο Κρις θεώρησε πως του χαμογέλασε η τύχη που συνάντησε αυτούς τους χωρικούς και ήλθανε μαζί. Ήταν σίγουρος για το πού θα κατέληγε η αποψινή παρέα του. Κατά τις τρεις, τους είπε πως έπρεπε να φύγει και τους ρώτησε αν θέλουν να τους φέρει πάλι στο μέρος που τους πήρε. Τότε ο Μάρκος εκδηλώθηκε.

«Δηλαδή.. πως θα φύγεις; Κι εμείς; ..*νάκα κουραβέλα*²⁶;»

Ο Κρις χαμογέλασε, σαν δείγμα ότι κατάλαβε το χωρατό, και του απάντησε στην ίδια διάλεκτο με ερώτηση:

«*Μπενάβεις τα καλιαρντά;*»²⁷

Ο Μάρκος επανήλθε με την γνωστή στους γκέι απάντηση..

«*Και μπενάβω και τζινάβω.*»²⁸

Ο Κρις τώρα δεν απάντησε, σηκώθηκε και όλοι κινηθήκανε προς το αυτοκίνητο. Παρέα, πήρανε το δρόμο της επιστροφής.

Ύ Τέτη έφτασε στην Δημητσάνα σχεδόν οργισμένη. Ένωθε μία ιδιότυπη κούραση. Σωματική και ψυχική. Δεν της έφευγε από το μυαλό το πρωινό τηλεφώνημα του Κρις. Της είχε κολλήσει στη σκέψη, σαν τη τσίγλα στο ρούχο που όσο προσπαθείς να την αποσπάσεις ξύνοντας την, τόσο αυτή εισχωρεί μέσα στο ρούχο. Σαν φτάσανε στο σπίτι, ξεφόρτωσε τα πράγματα και πήγε και ξάπλωσε στο κρεβάτι, μήπως την πάρει ο ύπνος. Μπα, που τέτοια

τύχη! Τέτοιο στροβίλισμα στο μυαλό της δεν το θυμάται ποτέ στο παρελθόν. Αναρωτήθηκε αν τούτη τη στιγμή και οι άλλες κοπέλες νιώθανε έτσι που νιώθει αυτή. Πήγε στο τηλέφωνο και κάλεσε το σπίτι του Κρις στα Βριλήσσια. Καμιά απάντηση. Επί δύο ώρες τηλεφωνούσε χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Άρχισε να εκνευρίζεται. *Αυτό μου έλειπε τώρα. Να με εκνευρίσει ο Κρίς. Και που θα μπορούσε να είναι άλλωστε. Πήγε στον Τύρναβο. Ε! λοιπόν; Εκεί θα είναι. Καλά θα κάνω να ηρεμήσω..*

Ξαφνικά σαν να τη δάγκωσε φίδι βγήκε στο δρόμο και πήγε στο σταυροδρόμι της γωνιάς. Όταν ερχόντουσαν είχε ιδεί το περίπτερο που ήταν ανοιχτό. Πήρε ένα πακέτο τσιγάρα και μία Αθηναϊκή εφημερίδα. Γύρισε στο σπίτι και έψαξε να βρει κανένα ρεπορτάζ, ή κάποια περιγραφή εθίμου ή τόπου, που συνήθως βάζουν οι εφημερίδες και προτείνουν στους αναγνώστες τους να πάνε για να περάσουν ωραίο καρνάβαλο ή καθαροδευτέρα. Δεν βρήκε τίποτε. Νευριασμένη πέταξε την εφημερίδα και πήγε και κάθισε στην τηλεόραση με τους γονείς της. Και ξαφνικά .. ω! του θαύματος. Ότι δεν βρήκε στην εφημερίδα το έδειχνε τώρα η τηλεόραση. Ήτανε σκηνές από τις γιορτές τού καρναβαλου και της καθαροδευτέρας, σε διάφορες πόλεις. Είδε σκηνές από τα καρναβάλια της Πάτρας, της Ξάνθης, του Λουτρακίου και του Μοσχάτου. Και τότε.. Να και η γιορτή του *μπουρανί* του Τυρνάβου. Να και οι φαλλοί, να και ο Κρίς ανάμεσα στο πλήθος να χαριεντίζεται με έναν μελαχρινό μπαστούνόβλαχο δύο μέτρα μπόι, με στριμμένο μουστάκι.

Ώστε έτσι πουλάκι μου; Γι' αυτό μου ήθελες να πας μόνος στον Τύρναβο; Φαλλούς και μουστακαλήδες μου ήθελες;

Έτσι η Τέτη είχε αδιάψευστα στοιχεία, ότι ο Κρις δεν ξέχασε το σακατιλίκι²⁹ του όπως της είχε υποσχεθεί, αλλά συνέχιζε απτόητος και την κοροϊδία και το *πήδημα*. Τις σκηνές τις είδε στις ειδήσεις του μεσονυχτίου. Κοίταξε το ρολογάκι της. Ήταν μισή μετά τα μεσάνυχτα. Πήρε τη τηλεφωνική συσκευή και κάθισε στην μπερζέρα που ήταν εμπρός από την τηλεόραση. Πήρε το σπίτι στα Βριλήσσια και στα δύο νούμερα. Καμία απάντηση. Συνέχιζε να παίρνει κάθε πέντε λεπτά. Ένιωθε τα νεύρα της να φεύγουν από τον έλεγχό της. Καμία απολύτως απάντηση μέχρι τις δύο μετά τα μεσάνυχτα.

Ήρναβος Αθήνα, είναι δεν είναι τέσσερις ώρες δρόμος. Στις εφτά και μισή θα έπρεπε λογικά ο Κρις να είναι στο σπίτι. Με όλα όμως αυτά, η ώρα ήταν δύο μετά τα μεσάνυχτα που ο Κρίστοφερ έβαλε το κλειδί του στην εξώπορτα. Δεν πρόλαβε να μπει και ο κούκος μόλις είχε χτυπήσει την δεύτερη ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Σαν έκλεισε την πόρτα πίσω του άρχισε το τηλέφωνο να χτυπά δαιμονισμένα.

"Αυτή πρέπει να είναι η Τέτη. Προφανώς θ' ανησυχεί"

..σκέφτηκε. Πήγε στο γραφείο του και σήκωσε το ακουστικό.

«Αλό...»

.....
Ήτανε δύο και πέντε και η Τέτη με την αγωνία φανερά στο πρόσωπό της, άκουσε τη φωνή του Κρίστοφερ να της απαντά με ένα ξερό *Αλό..*

Αυτό το βράδυ πολλά ειπώθηκαν. Παρά την προσπάθεια του Κρις να μαλακώσει τη Τέτη, αυτή ξαναθυμήθηκε τις συζητήσεις

του Λονδίνου και τα οργιαστικά πάρτι και μέσα σε αναφιλητά τον απείλησε στα ίσια ότι θα ματαιώσει το γάμο τους.

«Κρις, είσαι πολύ άρρωστος και ακόμη είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία. Δεν νομίζω πως είναι δυνατόν να συνταιριάξουμε εμείς οι δύο ομαλή οικογενειακή ζωή. Σε είδα στην τηλεόραση και πέσανε τα μούτρα μου. Γι' αυτό πήγες στον Τύρναβο; Για να ψωνιστείς με αυτούς τους γύφτους;»

«Μα ποίους λες γύφτους Ντέμη; Το Μάρκο και το Λουκά;»

«Δεν ξέρω αν τούς λένε Μάρκο και Λουκά, πάντως μόνο για ευαγγελιστές δεν έμοιαζαν. Αυτή όμως τη στιγμή εγώ βλέπω πως έχεις φέρει τη σχέση μας, σε κρίσιμο σημείο. Πότε θα κατεβείς τελικά στην Τρίπολη;»

«Την Τετάρτη το πρωί χρυσή μου θα είμαι 'κει. Χρειάζομαι μια εργάσιμη ημέρα στην Αθήνα.»

«Καλά λοιπόν. Πήγαινε για ύπνο, γιατί φοβάμαι πώς θα είσαι χάλια. Θα τα πούμε τη Τετάρτη.»

..και του έκλεισε το τηλέφωνο οργισμένη.

*Π*άλι εξοργίστηκε και αυτό δεν το ήθελε. Στο νου της ήρθε ο παπαλιάς στη Δημητσάνα, που στο κατηχητικό σχολείο δεν έπαυε να τους επαναλαμβάνει:

"Παιδιά μου μην οργίζεστε. Η οργή είναι θανάσιμο αμάρτημα και φέρνει θάνατο." Δεν άντεξε.. και ξέσπασε σε κλάμα..

"Ας ήτανε μόνο η οργή άγιε μου γέροντα.."

Αρκετές φορές είχε παρασυρθεί σε τέτοιες παρεκτροπές από τον Κρίστοφερ. Ήξερε την αδυναμία του και είχε δεχθεί να του

συμπαρασταθεί και να τον βοηθήσει. Τον αντιμετώπιζε σαν ένα ασθενή που μπορεί να γίνει ακόμη και φυσιολογικός όταν βρεθεί και ζήσει σε φυσιολογικό περιβάλλον. Και για μακρύ χρονικό διάστημα είχε κατορθώσει να τον ξεκόψει από το δικό του νοσηρό περιβάλλον και να τον φέρει στη δική της κανονική ζωή.

Στάθηκε πειστωμένη κοντά στο παράθυρο και κοίταξε έξω. Το σκοτάδι ήταν βαθύ. Δεν έβλεπε τίποτε. *Όλοι κοιμούνται τέτοια ώρα. Φοβάμαι πως μόνο εγώ θα είμαι ξύπνια* ..σκέφτηκε.

Δεν θέλησε να πάει στο κρεβάτι της. Έμεινε στην μπερζέρα κι εκεί την πήρε ο ύπνος. Το πρωί ξύπνησε αργά από φωνές που άκουσε στο δρόμο. Σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο και είδε δύο μπόμπιρες που παίζανε ανέμελα κυνηγητό. *Πόσο ευτυχισμένα μπορούνε να είναι αυτά τα παιδιά; Πως αντλούνε την ευτυχία τους από ένα απλοϊκό παιχνίδι; Πως μεγάλωσε έτσι απότομα η ίδια και παίζει τα παιχνίδια των μεγάλων;* ..σκέφτηκε και τότε θυμήθηκε τα λόγια του Κρις που της είχε πει: *"Δεν την θέλω την ευτυχία του γάμου. Θα μου φέρει πολλές έγνοιες και θα με κουράσουν.."*

"Ω Θεέ μου!! Μήπως κάνω λάθος που θέλω να τον παντρευτώ;"

9. όλα του γάμου δύσκολα..

Ο γυρισμός του Κρίστοφερ και της Τέτης από το Λονδίνο έδωσε την ευκαιρία στα τέσσερα ζευγάρια να ξαναβρεθούν στο σπίτι του Σκαρέντζα να συζητήσουν τα προβλήματά τους, αλλά και να ανανεώσουν την πρωτότυπη σχέση τους. Ύστερα από ένα χρόνο που κύλησε, δύο ήσαν κυρίως αυτά τα θέματα.

Οι δυσκολίες που αντιμετώπιζαν οι δύο που πρόσφατα εγκαταστάθηκαν στην Τρίπολη, και το δεύτερο θέμα, κοινό για όλους, ήταν ο γάμος τους.

Η συνάντηση κλείστηκε για το απόγευμα του Σαββάτου στη μισθωμένη βίλα του Σκαρέντζα. Ήτανε μία νεόδομητη σύγχρονη μονοκατοικία που διέθετε κι ένα ωραιότατο κήπο με ευρύχωρη πισίνα. Τους πρότεινε να έρθουν νωρίς για να απολαύσουν ένα μπάνιο στην δροσερή πισίνα. Συμφώνησαν και κανόνισαν για τις πέντε. Όλοι φτάσανε στην ώρα τους και δεν άργησαν να φορέσουν τα μαγιό τους και να βγούνε στην κατάλληλα εξοπλισμένη πισίνα. Τα κορίτσια εμφανίστηκαν με το μονοκίни τους. Αυτό ήτανε κάτι που είχε καθιερωθεί πια. Οι ίδιες το ήθελαν και τους άρεσε να επιδεικνύουν το άψογο κορμί τους. Οι άνδρες βέβαια δεν είχαν κανένα ιδιαίτερο λόγο να μην συμφωνήσουν σ' αυτό το ζήτημα. Τουναντίον, οι τέσσερις χαριτωμένες γυμνές ελαφίνες τους γέμιζαν χαρά και ικανοποίηση.

Τις έβλεπαν να κυκλοφορούν έτσι ημίγυμνες ή γυμνές και τις είχανε συνηθίσει. Το ασυνήθιστο θα ήτανε να τις έβλεπαν ντυμένες. Έτσι λοιπόν συνηθισμένοι όλοι, όχι μόνο δεν τους έκαναν παρατήρηση αλλά στην ψυχή του ο καθένας έκρυβε την ελπίδα πως μόνες τους κάθε φορά θα παίρνανε την πρωτοβουλία να τολμήσουν κάποια γυμνή εμφάνιση χωρίς δική τους υπόδειξη. Όλοι λοιπόν ήταν αρκετά κεφάτοι και χαρούμενοι που είχαν την ευκαιρία να ξαναβρεθούν κάτω από τόσο όμορφες συνθήκες.

Οι κοπέλες δεν άργησαν να βουτήξουν στα καθαρά νερά και ν' αρχίσουν τα παιχνίδια. Τότε τα μικροσκοπικά στρινγκ λύθηκαν και χάθηκαν στον βυθό της πισίνας. Έτσι οι τέσσερες φίλες γυμνές σαν την Εύα, βουτούσαν στο νερό, βγαίνανε στον κήπο και τρέχανε ολόγυρα γελώντας. Άλλοτε πάλι, μαζευόντουσαν σε πηγαδάκι και συνωμοτούσαν. Συζητούσανε χαμηλόφωνα και μετά ξεσπούσαν σε ακράτητα γέλια. Σε μια στιγμή χαθήκανε στο βάθος του κήπου και όταν ξαναγύρισαν η Ντέμη κρατούσε στα χέρια της μία τούρτα που στο πάνω μέρος είχε καρφωμένο ένα λευκό κεράκι.

Οι τρεις άνδρες κατάλαβαν πως ο γιατρός έπρεπε να είχε γενέθλια. Μέσα σε χειροκροτήματα κι ευχές ο γιατρός ζήτησε από την Ντέμη να σβήσει το κεράκι για λογαριασμό του και αυτή το έκανε, αφού πρώτα και οι τέσσερες μαζί του τραγούδησαν το *"χάπυ μπερθντέι του γιου"*.

Μετά τις ευχές και την σαμπάνια που ανοίξανε, όλοι πέσανε με ιδιαίτερη ικανοποίηση στα δροσερά νερά της πισίνας όπου όλοι τους είχαν την ευκαιρία να βρεθούν αγκαλιά με την δικιά τους αλλά και με τις άλλες..

Αίφνης ο Σκαρέτζας, πάντα πρωτότυπος και αυθάδης πρότεινε οι κυρίες να προβάλλουν τους καλοφτιαγμένους πισινούς τους σε ένα μικρό διαγωνισμό, για ανάδειξη της σύγχρονης καλλιπύγου Αφροδίτης. Οι άνδρες θα είχαν το δικαίωμα μόνο μίας ψήφου. Η ψηφοφορία έγινε και όλες ανεδείχθησαν ισόπαλες με μία ψήφο που όμως, κατά περιεργό τρόπο δεν ήταν από τον δικό της. Στη συνέχεια ο Σκαρέτζας πρότεινε να συνεχιστεί το παιχνίδι με τις κυρίες ν' αλλάξουν θέσεις και τους άνδρες να δέσουν τα μάτια τους με ένα μαντήλι. Μετά κάθε άνδρας θα προσπαθούσε, ψηλαφίζοντας τους πισινούς να εντοπίσει την δική του.

«Οι κυρίες δεν θα καθοδηγούν τους παίκτες με ομιλίες. Έπαθλο ή τιμωρία θα είναι.. ο κάθε άνδρας να κάνει έρωτα με δεμένα μάτια, με τον πισινό που θα θεωρήσει ότι ανήκει στη δική του.»

Συμφώνησαν όλοι και τότε το χωρατό του Σκαρέντζα κατέληξε σ' ένα μικρό όργιο. Κανένας δεν είχε μαντέψει τη δική του. Κατά τις οκτώ ντύθηκαν και αποσυρθήκανε στο καθιστικό να τα πούνε και να επιβεβαιώσουν την αρχική απόφασή τους, που ήτανε η διατήρηση της φιλίας τους στον τύπο της *κλειστής λέσχης*, όπως σιωπηρά την είχαν δεχθεί στην πράξη τη βραδιά του σώου στη βίλα του Κρίστοφερ, αλλά και στο σημερινό μπάνιο. Κανένας τους δεν μίλησε για όρους ή περιορισμούς ή καθήκοντα των μελών στη σχέση αυτή. Η φιλία και ο δεσμός των κοριτσιών ήταν αυτά που δένανε και στέριωναν και τη σχέση των ανδρών.

Εκεί ο Κρις άκουσε ότι ο γάμος είχε προσδιοριστεί για το τέλος του Ιουνίου στον Άγιο Βασίλη, στην κεντρική πλατεία της πόλης και ότι όλοι, πλην του γιατρού, είχαν κάνει προκαταρκτικές συμφωνίες με εργολάβους για το χτίσιμο κάποιας οικοδομής.

Η Νέλη με την βοήθεια του φίλου τους μηχανικού θα ξεκινούσε την πολυκατοικία στο Ξυλόκαστρο με το σύστημα της αντιπαροχής, ο Σκαρέτζας το χτίσιμο ιδιόκτητης κατοικίας πάνω σε οικόπεδο που μόλις είχε αγοράσει και ο Κρις είχε υπογράψει κι αυτός οριστικό συμβόλαιο αγοράς οικοπέδου με πληρεξούσιο, στον χρόνο που έλειπε με την Τέτη στο Λονδίνο.

Μόλις το άκουσε η Τέτη ξεράθηκε.. Δεν τον πίστευε.

«Αλήθεια είχες βάλλει πληρεξούσιο ν' αγοράσει οικόπεδο;»

«Μα ναι καλή μου. Τι νόμιζες; Θα άφηνα εγώ τρεις μήνες να χαθούν άκαρποι; Το πήρα στ' όνομά σου..»

Τότε η Τέτη τον αγκάλιασε και τον γέμισε φιλία..

«Είσαι τέρας.. πως μπόρεσες να το κάνεις αυτό; Ξέρεις; είχα σκεφτεί πολύ άσχημα για σένα. Είσαι απίθανος.. είσαι..»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση της και η σοβαρή φωνή του γιατρού την επανέφερε στην τάξη.

«Έλα, έλα Τέτη. Φτάνουν τα επίθετα. Ας προχωρήσουμε την συζήτηση. Το φέρατε αυτό το περιβάλλοντο χαρτί της αγαμίας του Κρίστοφερ; Η εκκλησία είναι έτοιμη, οι δημοσιεύσεις γίνανε και το μόνο που λείπει είναι το δικό σας χαρτί.»

Η Τέτη ανυπόμονη ρώτησε..

«Το χαρτί ήρθε. Για τα νυφικά και τους κουμπάρους τι έγινε;»

«Τώρα γέλασαν οι φιλενάδες της.»

Για όλα αυτά είχανε μεριμνήσει οι τρεις υπόλοιπες φιλενάδες μέσω της διευθύντριας της σχολής τους, που ζήτησε μάλιστα να γίνει και κουμπάρα της Τέτης. Στο τέλος ανέλαβε να φέρει κουμπάρους από την Αθήνα για όλους, ανθρώπους του μόντελιν.

«Μα.. εμένα δεν με ρώτησε. Πως θα με στεφανώσει;»

«Ρώτησε εμένα χρυσή μου. Με πήρε τηλέφωνο στο Λονδίνο κι εγώ δέχτηκα γιατί ήμουν βέβαιος πως θα το ήθελες κι εσύ.»

Νέα αγκαλιά και νέα φιλιά της Τέτης ήταν η απάντησή της. Την κολάκευε που την προλάβαινε στα γεγονότα, μα δεν της άρεσε που το μάθαινε τελευταία από τους ξένους. Αυτή δεν ήτανε άξια να συμμετέχει στη λήψη των αποφάσεων; Δεν είχε κρίση; Δεν είχε λόγο; Κάτι έπρεπε να κάνει και μάλιστα πολύ γρήγορα. Δεν ήθελε να περάσει αυτή η τακτική. Ήθελε να ακούγεται η γνώμη της και να αποφασίζει όπου μπορεί.

«Κρις με κολακεύεις.. μα πίστεψέ με. Αυτό δεν θέλω να ξαναγίνει. Τι άλλο ακόμη έχεις αποφασίσει που εγώ το αγνωώ.»

«Τίποτε καλή μου. Ας μην μονοπωλούμε τη βραδιά με τα δικά μας και γινόμαστε βαρετοί. Αλέκο.. σαν οικοδεσπότης νομίζω πως πρέπει να πάρεις μέτρα να προχωρήσει το πρόγραμμα και να μη ξοδέψουμε τη βραδιά μας με προσωπικές αντεγκλήσεις.»

Η Τέτη σταμάτησε τις επιθέσεις, η Ντέμη βοήθησε τη Σούλα να φέρει ποτά, η Νέλη φαινόταν να διαφωνεί χαμηλόφωνα με τον Χλωρίδη και ο γιατρός τράβηξε παράμερα τον Κρις και τον Σκαρέτζα και πιάσανε συζήτηση σε θέματα μάρκετιν. Ο γιατρός πήρε το λόγο και απευθυνόμενος στον εγγλέζο του είπε:

«Φοβούμαι Κρις πως θα αντιμετωπίσεις αντιδράσεις από τους ντόπιους. Δημοσιεύτηκαν σχόλια στον τοπικό τύπο για το πόσο είναι αναγκαία και συμφέρουσα η επένδυση που πρόκειται να κάνεις στην Τρίπολη. Πρόσεξέ το αυτό. Έχω κρατήσει τη σχετική δημοσίευση και θα σου την δώσω. Νομίζω πως δεν πρέπει να αφήσεις το γεγονός αυτό αναπάντητο.»

«Τι γράφουν δηλαδή;»

«Είναι πολλά. Ότι η σκοπιμότητα μίας τέτοιας επιχείρησης μακροπρόθεσμα θα είναι αρνητική στην γύρω περιοχή ενώ βραχυπρόθεσμα, κανένα οικονομικό όφελος δεν θα προκύψει. Ακόμη στρέφονται εναντίον της μόδας. Αν θέλεις να πεταχτεί η Ντέμη να στο φέρει.»

«Ναι.. Γιώργο. Θα το ήθελα. Ντέμη καλή μου θα μου κάνεις τη χάρη να πας να το φέρεις;»

«Σιωπάτε που θα πάει μόνη της η κοπέλα μέσα στη νύχτα..»

..είπε ο Αλέκος.

«Θα την πάω εγώ. Πάμε Ντέμη.. για να γυρίσουμε γρήγορα.»

Οι δύο φύγανε και οι υπόλοιποι καταπιάστηκαν να βοηθήσουν τη Σούλα που με την απουσία της Ντέμης έχασε την βοηθό της. Το ίδιο έκανε και ο Χλωρίδης με την Νέλη.

Η βαριά μερσεντές του Αλέκου σταμάτησε κάτω από το σπίτι του γιατρού. Η Ντέμη βγήκε από το αμάξι και είπε του Αλέκου να την περιμένει γιατί δεν θα αργούσε. Αυτός όμως κλείδωσε το αμάξι και κάνοντας πως δεν την άκουσε την ακολούθησε στο εσωτερικό του σπιτιού. Αυτή δεν άργησε να βρει το απόκομμα της εφημερίδας και είπε του Αλέκου να φύγουν.

«Αλέκο, πήρα την εφημερίδα και μπορούμε να γυρίσουμε.»

«Ντέμη.. ας μη βιαστούμε.. Από το απόγευμα στην πισίνα που σε διάλεξα και το κάναμε, δεν μπορώ να σε ξεχάσω. Σε κρατούσα γυμνή και τρελαινόμουν. Σε ποθώ Ντέμη. Ας εκμεταλλευτούμε την ευκαιρία. Δεν θα πέσουμε δα και σε καμία πρωτοφανέρωτη αμαρτία. Νέοι και ελεύθεροι άνθρωποι είμαστε ακόμη που στο κάτω κάτω, έρωτα θα κάνουμε όχι έγκλημα.»

«Αλέκο.. είσαι αχόρταγος.. δεν έχουμε χρόνο. Αν αργήσουμε, όλοι θα καταλάβουνε ότι κάτι έγινε.»

«Αν κανείς ρωτήσει.. θα πούμε ότι αλλάξαμε λάστιχο.»

Δεν χρειάστηκε να επιμείνει πολύ ο Αλέκος. Γιατί άλλωστε;

Η πανέμορφη Ντέμη ήτανε μία κούκλα χωρίς το ταίρι της. Ο γιατρός, σχεδόν πάντα είχε και μία γέννα που τον κρατούσε μακριά της. Έτσι κι αυτή είχε έλλειμμα αγάπης. Είχε προβλέψει τα πράγματα και είχε παραπονεθεί στους γέρους γονείς της πριν το γάμο. Τώρα είναι αργά για δάκρυα κι έχει πέσει στη δύνη μίας κατάστασης από την οποία δύσκολα θα μπορέσει να ξεφύγει. Νιώθει αδύναμη, ευάλωτη και υποχωρητική.

«Καλά λοιπόν.. τουλάχιστον ας το κάνουμε τώρα σωστά..»

..του είπε και τον παρέσυρε στην κρεβατοκάμαρα..

Το τραπέζι ήτανε έτοιμο όταν ο Αλέκος και η Ντέμη γύρισαν στο σπίτι. Κανείς δεν σκέφτηκε να τους ρωτήσει γιατί άργησαν. Για κατοχύρωση όμως μίας μαρτυρίας, ο Αλέκος πάνω στο φαγητό ανέφερε κάπως άβολα πόσο πολύ τον βοήθησε η Ντέμη στην αλλαγή ενός τροχού με την ρεζέρβα, όταν μείνανε τυχαία στο δρόμο από λάστιχο. Οι άλλοι δεν έδωσαν προσοχή, μα αυτός είχε καταθέσει την μαρτυρία του.

Σαν τελείωσε το δείπνο, μέσα σε γέλια και πειράγματα, ο Κρις ζήτησε από το γιατρό να του διαβάσει το έγγραφο. Τότε ο Γιώργος έβγαλε το απόκομμα της εφημερίδας, άλλαξε αργά τα γυαλιά του και κάνοντας την φωνή του όσο πιο καθαρή και εκφραστική μπορούσε, για να γίνεται κατανοητός από τον εγγλέζο, άρχισε να διαβάζει..

ΜΟΔΑ: ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ

1 Η αρετή είναι μεσότητα -τουλάχιστον κατά τον Αριστοτέλη- και η παθολογική εξάρτηση από τη μόδα αποτελεί υπερβολή. Είναι αναπόφευκτο και αποδεδειγμένο στην πράξη ότι οι συνέπειες της κυριαρχίας της μόδας στη ζωή του σύγχρονου ανθρώπου είναι καταστροφικές, τόσο σε ατομικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

2 Βέβαια υπάρχουν μερικοί που υποστηρίζουν ότι από τη μόδα ωφελείται το κοινωνικό σύνολο, αφού αποτελεί μία σταθερή πηγή πλούτου. Αναμφισβήτητα, εξ αιτίας της, λειτουργούν και ακμάζουν πολλές βιομηχανίες, απασχολείται επομένως αρκετό εργατικό δυναμικό και ευνοείται το εμπόριο και γι' αυτό εξασφαλίζεται η βελτίωση της οικονομίας και η ευημερία. Ωστόσο, δεν μπορούμε να δεχτούμε ως καθολική την αλήθεια αυτής της γνώμης, αφού μακροπρόθεσμα βλέπεται ο πολίτης από την καταδυνάστευση της μόδας και των μηχανισμών της.

3 Αρχικά, το πρώτο πλήγμα που δέχεται ο άνθρωπος όταν υποδουλώνεται στη μόδα, είναι η οικονομική ανεπάρκεια. Κι αυτό γιατί με την αστάθεια και με τη μεταβλητικότητα που χαρακτηρίζει τη μόδα υποχρεώνεται ο άνθρωπος, να αγοράζει συνεχώς καινούργια και άχρηστα πράγματα, έστω και αν τα ήδη αποκτημένα, του υπεραρκούν. Καταλήγει λοιπόν να παραγκωνίζει τις βασικές του ανάγκες και να παραμελεί τον οικονομικό του προγραμματισμό, με αποτέλεσμα να μένει απροστάτευτος στις αναποδιές της ζωής. Η μόδα λοιπόν ικανοποιεί βέβαια την ανθρώπινη ματαιοδοξία αλλά είναι και ο μεγαλύτερος εχθρός για το πορτοφόλι ενός μέσου εισοδήματος.

4 Εξάλλου, όταν οι μοντέρνες τάσεις στο ντύσιμο δεν εναρμονίζονται με την εμφάνιση του ανθρώπου, η υιοθέτησή τους καταλήγει σε κακογουστιά, γελοιοποίηση και κακόγουστα σχόλια. Κι από την άλλη μεριά όσοι αδυνατούν, από οικονομική συνήθως αδυναμία, να ακολουθήσουν τον παλμό της εποχής, νιώθουν πολύ μειονεκτικά και πολλές φορές γίνονται κομπλεξικοί και απομονώνονται από τους άλλους, για να αποφύγουν τη «λαϊκή κατακραυγή.» Έτσι, το άτομο συγκρούεται αδυσώπητα πολλές φορές με τον εσωτερικό του κόσμο, με αποτέλεσμα τη δημιουργία πολλών ακόμα ψυχολογικών προβλημάτων.

5 Το σοβαρότερο όμως πλήγμα το δέχεται η προσωπηκότητα του ανθρώπου, ιδιαίτερα όταν αυτός ρυθμίζει και τη ζωή του και τις ιδέες του σύμφωνα με τη μόδα. Από τη στιγμή που η μόδα σημαίνει ομαδικότητα, ομοιότητα και ομοιομορφία, οι οπαδοί της τυποποιούνται, χάνουν το προσωπικό τους «στιλ» και ατονίζει το γούστο τους. Ακόμη, ο πνευματικός τους κόσμος σταδιακά αλλοιώνεται και φτωχαίνει, αφού αδιαφορούν για την καλλιέργεια και την αυτοβελτίωσή τους και απορροφούνται στην προσπάθεια να τελειοποιήσουν την εξωτερική τους εμφάνιση.

6 Αλλά και στα πλαίσια της κοινωνίας, το ακμάζον φαινόμενο της μόδας εγκυμονεί σοβαρούς κινδύνους.

7 Αρχικά, η εισαγωγή ξένων και φυσικά μοντέρνων προϊόντων συνεπάγεται την εξαγωγή συναλλάγματος, γεγονός με ιδιαίτερα αρνητικά αποτελέσματα για την οικονομία των φτωχών χωρών. Συχνά μάλιστα ο κρατικός προϋπολογισμός τους κατανέμεται για την ανάπτυξη επιχειρήσεων μόδας σε βάρος φυσικά των ουσιαστικών κοινωνικών αναγκών για βελτίωση της εκπαίδευσης, της νοσοκομειακής περίθαλψης και της βιομηχανίας τους, με αποτέλεσμα να αναστέλλεται μακροπρόθεσμα η πρόοδος και η ευημερία τους.

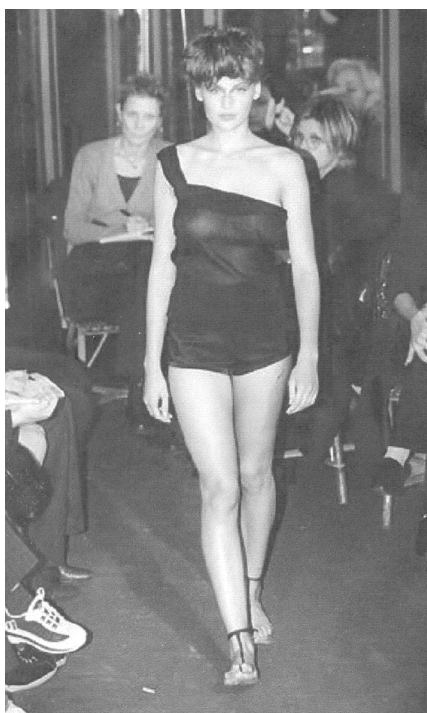
8 Επιπλέον, η κυριαρχία της μόδας «εγγυάται» την αλλοίωση των τοπικών ιδιαιτεροτήτων μιας χώρας. Σήμερα τα ρεύματα της μόδας κινούνται σε παγκόσμιο επίπεδο, με αποτέλεσμα, εκεί όπου καθιερώνονται, να παραγκωνίζουν το παραδοσιακό «στιλ» και τα εθνικά χαρακτηριστικά του λαού.

9 Τέλος, η μόδα αλλάζει συχνά τις αξίες μίας ανθρώπινης κοινότητας και μαζί και τα κριτήρια αξιολόγησης ενός ατόμου και σύναψης διαπροσωπικών σχέσεων. Στην εποχή μας η «σικ» εμφάνιση και ο μοντέρνος τρόπος διασκέδασης και συμπεριφοράς θεωρούνται το «άλφα και το ωμέγα» για μια «ολοκληρωμένη» προσωπικότητα, ενώ οι αρχές, τα ιδανικά και τα προτερήματα του χαρακτήρα ενός ατόμου μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα. Τελικά, σήμερα «τα ράσα κάνουν τον παπά» και όποιος δε συμμορφώνεται, καταδικάζεται σε κοινωνική απομόνωση. Από την καταδυνάστευση της μόδας λοιπόν υποβαθμίζεται και η ποιότητα των ανθρώπινων σχέσεων.

10 Σήμερα η μόδα έχει εξαπλωθεί ευρύτατα και ταυτόχρονα αυξήθηκε και η επιρροή της στις προτιμήσεις των ανθρώπων, μία επιρροή που έχει ανησυχητικά δυσμενείς επιπτώσεις στη ζωή τους, είτε ως άτομα, είτε ως

μέλη μιας κοινωνίας. Γι' αυτό και η κινητοποίηση των διαθέσιμων μηχανισμών άμυνας του ανθρώπου αποτελεί επιτακτική ανάγκη. Η παιδεία στα πλαίσια της οικογένειας και του σχολείου, αλλά και η πνευματική καλλιέργεια του ατόμου με την επιμόρφωση, μπορούν να το οπλίσουν με τα ηθικά εφόδια, ώστε να αντιστέκεται σθεναρά στο δέλεαρ της μόδας και έτσι να μπορέσει να διασώσει τις ιδιαιτερότητες και την αυτοτέλεια της προσωπικότητάς του.

Κ. Ιωακείμ

*Η Λετίσια Κάστα
επιδεικνύει.*

Αυτή ήταν η καταχώρηση. Ο Κρις, όλη την ώρα που κράτησε η ανάγνωση έδειξε μία μοναδική ψυχραιμία που οι άλλοι δεν περίμεναν. Σχολίασε όμως την δημοσίευση:

«Αυτή θα ήτανε μία ωραία έκθεση ιδεών και δεν νομίζω πως θα επηρεάσει τις γυναίκες ή τους οικονομικούς παράγοντες. Δεν σας κρύβω πως περιμένω αντιδράσεις από ανταγωνιστές. Αυτό δεν με πειράζει εμένα. Ο καθένας είναι ελεύθερος να κάνει ότι μπορεί στον επαγγελματικό στίβο, και να δραστηριοποιείται με όποιον τρόπο νομίζει, αρκεί αυτός ο τρόπος να είναι έντιμος και νόμιμος. Εγώ θ' απαντήσω στον κύριο Ιωακείμ, με έργα.»

Το λόγο τότε ζήτησε ο Χλωρίδης.. Μέχρι την στιγμή εκείνη δεν είχε ακουστεί η γνώμη του για τα δύο φλέγοντα ζητήματα των δύο φίλων τους. Φαινόταν πως είχε ο ίδιος κάποια δύσκολα προβλήματα με την Νέλη.

«Κρις.. να την περιμένεις την αντίδραση και μάλιστα έντονη. Θα προέρχεται από πολλές κατευθύνσεις γιατί η δική σου δραστηριότητα θα είναι πολλαπλή.. Ελπίζω αυτό να μην είναι ανησυχητικό, αλλά δεν θα πρέπει να εφησυχάζεις.»

Ο Χλωρίδης είχε δίκιο και η παρατήρησή του ήτανε σωστή. Και αυτό οφείλετο κυρίως στην εντοπιότητά του πιο πολύ και όχι σε κάποια ιδιαίτερη ικανότητα. Ο Κρις συμφώνησε..

«Είπα θα του απαντήσω με έργα. Δεν είμαι εγώ άλλωστε ούτε υπουργείο εμπορίου, ούτε ο επαγγελματικός σύλλογος της πόλης σας που θα πρέπει να απαντώ με έγγραφα.. Ας γράφει ότι θέλει. Άλλωστε καλό είναι ν' ακούγεται και η αντίπαλη φωνή.»

«Να κάνουμε μία παρόμοια καταχώρηση που να εκθέτουμε τα δικά μας επιχειρήματα.»

..πρότεινε ο Αλέκος.

Τότε η Τέτη πειστωμένη, σηκώθηκε από την καρέκλα της και σχεδόν φώναξε στον Κρίστοφερ..

«Όχι Κρις. Τίποτε απ' όλα αυτά. Δεν θ' ασχοληθούμε με κακοθήειες. Θ' απαντήσεις με μία επίδειξη που να κάνει πάταγο. Θα παρουσιάσεις την φθινοπωρινή και χειμερινή σου κολεξιόν εδώ στην Τρίπολη και θα ιδούμε πως θα ανταποκριθεί το κοινό. Οι άνθρωποι είναι αυτοί που θ' απαντήσουν στον κ. Ιωακείμ.»

Τα άλλα κορίτσια ξέσπασαν σε χειροκροτήματα..

«Ναι.. ναι.. επίδειξη στην Τρίπολη.»

Και με αυτή την προτροπή των κοριτσιών άλλαξε το θέμα της συζήτησης και ήρθε πάλι το θέμα του γάμου.

Πρέπει να ορίσουμε την ημέρα. Μας πιέζει η εκκλησία γιατί δεν είναι μικρή δουλειά ένας ομαδικός γάμος στη μέση της κεντρικής πλατείας. Τελικά αποφασίστηκε για το απόγευμα του Σαββάτου στις 30 του Ιουνίου.

Όλα τα απογευματινά φύλλα της Δευτέρας, του τοπικού και του Αθηναϊκού τύπου είχανε σε περίοπτη θέση το μεγάλο κοσμικό γεγονός του γάμου του άγγλου σχεδιαστή Κρίστοφερ και των τεσσάρων αποκλειστικών του μανεκέν. Με μικρά ή περισσότερο μακροσκελή βιογραφικά σημειώματα και πολλές φωτογραφίες των ζευγαριών, συνόδευαν τις περιγραφές των γάμων και καταλήγανε σε ευχές για τα τέσσερα κορίτσια, αλλά και τους τυχερούς γαμπρούς που πήρανε τέτοιες κούκλες.

Ιδιαίτερη εντύπωση έκανε, στην Τρίπολη η ομαδικότητα των

γάμων και ο μεγάλος αριθμός των προσκεκλημένων που τίμησαν τους φίλους τους. Αρκετοί φλεγματικοί εγγλέζοι βρέθηκαν στο γάμο προσκαλεσμένοι από τον Κρίστοφερ. Παρακολουθούσαν με προσοχή όσα γίνονταν μέσα κι έξω από το ναό μετά την τέλεση του μυστηρίου και δείχνανε αρκετά εντυπωσιασμένοι.

Τα ίδια συναισθήματα νιώσανε και οι ντόπιοι κάτοικοι της μικρής ήσυχης επαρχιακής πόλης. Για πρώτη φορά τους συνέβη να παρακολουθήσουν ένα τέτοιο κοσμικό γεγονός. Στο τέλος έγινε το πρώτο θέμα του μικρόψυχου κουτσομπολιού τους.

Ήτανε φυσικό, όλα τα πυρά και τα υπονοούμενα όλων, να επικεντρωθούν στον Κρίστοφερ. Ο ίδιος όμως αδιαφορούσε και στο τέλος του καλάρεσε. Τα κορίτσια κολακευόντουσαν και ζούσαν αυτά τα σχόλια με ποικίλα συναισθήματα. Από κρυφή χαρά και ικανοποίηση μέχρι αδιαφορία και μίσος για την κακία μερικών. Στο τέλος αδιαφόρησαν τελείως και σκέφτηκαν.. *άσε τους να λένε. Κάθ' ένας κάνει ότι μπορεί.*

Οι τέσσερες έγγαμες κυρίες μπήκαν στην παραγωγική διαδικασία γεμάτες όνειρα κι ελπίδες για το μέλλον.

10. Το πάρτι χάλασε.

Έγγαμες τώρα οι τέσσερις φίλες, ριχτήκανε με τα μούτρα στην παραγωγική διαδικασία και είναι γεγονός πως στην αρχή, γεμάτες όρεξη και όνειρα δεν τα πήγαν άσχημα. Ο καιρός περνούσε και όλες κατορθώσανε να τηρήσουνε τους στενούς φιλικούς τους δεσμούς. Σ' αυτό τις βοήθησε πολύ η καθημερινή τους επαφή και η απασχόλησή τους στο μόντελιν.

Με τον καιρό όμως η καθημερινές ανάγκες της κάθε μίας την τραβούσαν εκεί που τα ατομικά ή άλλα ιδιαίτερα συμφέροντά της διαμορφώνονταν, μέσα στα πλαίσια του οικογενειακού της προγραμματισμού.

Η Νέλη που είχε αναλάβει προσωπικά την επίβλεψη της πολυκατοικίας στο οικόπεδό της στο Ξυλόκαστρο περνούσε ένα μεγάλο μέρος του χρόνου της εκεί. Στο μεταξύ απέκτησε κι ένα γιο. Ήταν το πρώτο παιδί στην παρέα. Η Τέτη, στην αρχή ανέλαβε το φωτογραφείο στις επιχειρήσεις του Κρίστοφερ. Μετά σταμάτησε την εργασία και αποφάσισε να μείνει έγκυος. Παράλληλα άρχισε να γράφει. Η Ντέμη δεν είχε ανάγκη να εργαστεί. Άρχισε να παίρνει μαθήματα δι' αλληλογραφίας για σκηνοθεσία και τηλεόραση. Τέλος η Σούλα, χωρίς καμία άλλη προσωπική ενασχόληση, ακολουθούσε τον Σκαρέντζα στα ταξίδια του.

Τα χρόνια φεύγανε ακράτητα. Στάθηκαν για τις τέσσερες φίλες, χρόνια απόκτησης εμπειριών και γνώσης. Όμως ο συμβιβασμός των κοριτσιών με την καθημερινότητα τις έκανε να σκεφτούν πως κινδυνεύανε να ρουτινιάσουν. Ώδευαν να πέσουν σε μια συμβατικότητα που θα πήγαινε γάντι μόνο σε μία μικροαστή παντρεμένη στα τριάντα της ή και πιο πέρα.

Αλλά αυτές δεν ήτανε φτιαγμένες από τέτοια πάστα. Αυτές είχανε ξεκινήσει με όνειρα μεγάλα. Ήθελαν να ζήσουν, να μπουν στην παραγωγική διαδικασία και να κινηθούν σε κάθε τομέα δράσης. Ακόμη και στον έρωτα. Και γιατί όχι. Τι τάχα είχε αλλάξει με τον γάμο τους; Βασικά τίποτε. Δεν είδαν ακόμη το γάμο να τις ελευθερώνει.. Ότι κάνανε ελεύθερες τα ίδια κάνουν και τώρα. Κι αυτό κυρίως οφείλεται στους άνδρες τους. Πέσανε σε άνδρες που τους άρεσαν τα διαφορετικά, που από μικρές τις κλείσανε στο χώρο τους για αποκλειστική τους χρήση. Έτσι για τις τέσσερες φίλες, στον τρίτο χρόνο από την αποφοίτησή τους, τα παιδικά τους όνειρα μείνανε τα ίδια. Αργά μα σταθερά διαπιστώνανε ότι η ερωτική τους ζωή έπασχε. Κάτι έπρεπε να κάνουν. Προς το παρόν απολαμβάνανε τον έρωτα μεταξύ τους και αφού σ' αυτό το θέμα είχανε τέλεια ελευθερία, δεν άργησαν να αναζητούν ατομικά και τις ερωτικές περιπέτειες κρυφά η μία από την άλλη. Αρχίσαν να έχουν την ιδιαίτερη ζωή τους που φρόντιζαν να καλύπτουν με περισσή φροντίδα από τους συζύγους αλλά και από τις άλλες φίλες. Απόψε όμως τα πράγματα είχανε κανονιστεί για ένα πάρτυ στη βίλα του Σκαρέντζα. Ο σατανικός διαφημιστής είχε κανονίσει τα πράγματα για ένα ακόμη όργιο παλαιού τύπου.

Η ισόγεια μονοκατοικία του επιχειρηματία Σκαρέντζα, ήταν άπλετα φωτισμένη αυτό το βράδυ. Στον τρίτο χρόνο βρισκόταν από το γάμο του στην Τρίπολη και δεν ξέχασε τα σχέδιά του. Στη σημερινή συγκέντρωση είχε καλέσει τους τέσσερις.. καλούς του φίλους που είχαν κάνει το γάμο τους μαζί του στον Άγιο Βασίλη και έκτοτε παρέμεναν στενοί φίλοι και συμπολίτες.

Τα δύο από τα τρία ζευγάρια είχαν ήδη έρθει, τα σερβίτσια ήσαν τοποθετημένα στη μεγάλη τραπεζαρία. Η ώρα ήταν σχεδόν δέκα, αλλά το τρίτο ζευγάρι, ο γιατρός Περαντής και η σύζυγός του Ντέμη δεν είχαν φανεί ακόμη. Συνήθως αυτοί πάντα ήσαν καθυστερημένοι.

Ο Σκαρέντζας, φανερά ενοχλημένος και ανήσυχος, κοίταξε το χρυσό ρολέξ, στον αριστερό του καρπό και παρατήρησε:

«Ορίστε, πήγε δέκα παρά δέκα και ο γιατρός με τη Ντέμη δεν φάνηκαν ακόμη. Και όμως, μου είχε υποσχεθεί πως στις εννέα και μισή το πολύ, θα ήσαν εδώ. Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει.»

«Τι μπορεί να συμβαίνει χριστιανέ μου. Γυναικολόγος είναι ο άνθρωπος, όλο και κάποιος μπέμπης θα δυστροπεί στη γέννα και θα προτιμάει να μείνει στη κοιλιά, παρά να βγει σ' αυτόν τον ειδυλλιακό κόσμο μας.»

... του απάντησε η γυναίκα του η Σούλα.

Μαζί της συμφώνησε και ο Χλωρίδης, ο άνθρωπος για του οποίου για την ηλικία δεν μπορούσες να πάρεις όρκο, έτσι που ήταν χωμένος μέσα σε μία αφάνα από μούσια και μαλλιά. Δεν έβλεπες παρά δύο άγρια μάτια να λαμπιρίζουνε και ήτανε απορίας άξιο πως αυτός ο συνήθως γκρίνιας, κράτησε τα δίκια

του γιατρού. Ο Χλωρίδης συνοδευόταν από τη γυναίκα του τη Νέλη, και προσπάθησε να είναι συνεπής. Δεν μιλούσε γιατί δεν ήταν δικό του πρόβλημα. Άλλωστε αρκετά προβλήματα δικά του είχε να επιλύσει από τότε που παντρεύτηκε τη Νέλη. Γιατί η Νέλη ήταν οικονομικά σε πολύ καλή κατάσταση και δεν είχε καμία ανάγκη τα λεφτά του. Η πολυκατοικία του Ξυλοκάστρου διαμορφωνόταν και είχε πάρει μεγάλη αξία με την ζήτηση που είχαν τα διαμερίσματα σ' αυτή την πόλη.

Από τότε που άρχισε η δόμηση, η Νέλη χανόταν στην κυριολεξία για μέρες στο Ξυλόκαστρο από ανάγκη για την επίβλεψη των εργασιών. Ο Χλωρίδης ήτανε σχεδόν αδιάφορος, έτσι κι αυτή αποφάσισε να τα πάρει όλα πάνω της. Σε κάποια χρονική στιγμή ο σύζυγος πρότεινε να βοηθήσει, μα η Νέλη δεν πείστηκε σ' αυτή την πρόταση γιατί έβλεπε πως οι ενέργειες του Χλωρίδη δεν οδηγούσαν κάπου. Σαν στυγνός διαπραγματευτής που ήταν, έμπλεχε σε ατέρμονες ανούσιες συζητήσεις και η Νέλη τον θεώρησε αναποτελεσματικό, γιατί όλες οι διαπραγματεύσεις του τραβούσαν σε μακρός και οι εργολάβοι τον βαριόντουσαν και φεύγανε. Έτσι η Νέλη τον έκανε στη μπάντα και πήρε το θέμα στα χέρια της. Οι εργασίες προχώρησαν και η πολυκατοικία ήρθε στο στάδιο των μαρμαροστρώσεων και χρωματισμών. Και δεν έφταναν οι γκρίνιες με τον εργολάβο και η μοναξιά της στο Ξυλόκαστρο, ήλθε το απρόβλεπτο κακό, ο σεισμός του 1981. Καθυστερήσεις, έλλειψη εργατών και τεχνιτών και δυσκολία στις πωλήσεις. Και όλα αυτά τα αντιμετώπιζε μόνη. Ο Χλωρίδης την είχε αφήσει χωρίς καμία προσωπική του συμβολή.

Όλα αυτά ανασκαλίζανε τώρα οι δύο τους και μαλώνανε. Λες

και το κάνανε επί τούτου. Ο Σκαρέντζας όσο τους κοιτούσε τόσο οργιζόταν. Συνέχιζε τις νευρικές του βόλτες στα μέσα δωμάτια μα γύριζε πάλι στην κουζίνα που ήσαν οι γυναίκες και ξανά από την αρχή επαναλάμβανε τα ίδια και τα ίδια.

«Δεν ξέρω τι λέτε σεις, αλλά εδώ διευθύνω εγώ και όχι τα δύστροπα μωρά που δεν θέλουνε να γεννηθούν. Εσείς οι γυναίκες αρχίστε να κάνετε το τραπέζι και θα τους περιμένουμε μέχρι τις δέκα. Την ώρα αυτή θα καθίσουμε και θα φάμε. Θα μπορούσαν, διάβολε, να κάνουνε κι ένα τηλεφώνημα. Εγώ δεν τα θεωρώ σωστά αυτά. Δεν θα τούς το συγχωρήσω ποτέ αν δεν έλθουν. Τσικνοπέμπτη σήμερα, τόσες προετοιμασίες έχω κάνει και η Σούλα έχει κουραστεί όσο ποτέ, έχοντας προετοιμάσει τα πάντα μόνη της. Ξέρετε πως είναι να βλέπεις όλες σου τις θυσίες να χάνονται;»

Και λέγοντας αυτά, πήγε προς το τρίτο ζευγάρι, τον Κρίστοφερ, το σχεδιαστή μόδας. Αυτός ζούσε στον κόσμο του. Η Τρίπολη είναι πατρίδα της Τέτης έτσι και ο Κρίστοφερ, εφαρμόζοντας τη ρήση ... *είμαι από κει που είναι η γυναίκα μου*, έμεινε μετά το γάμο του στην Τρίπολη, ίδρυσε ένα ατελιέ μόδας και μεγάλο καλλιτεχνικό φωτογραφικό στούντιο. Στο στούντιο του, είχε φωτογραφηθεί, τα δύο τελευταία χρόνια, η μισή Πελοπόννησος. Η φωτογράφιση στου Κρίστοφερ, ήταν εγγύηση για την επιτυχία των υποψηφίων *μινι*, σε όλους τους διαγωνισμούς ομορφιάς. Ανέθεσε στην Τέτη την διεύθυνση του φωτογραφείου μια και η ίδια, στην αρχή κολακευόταν σε αυτή τη δουλειά που μπορούσε να προβάλλει την δική της ικανότητα και ομορφιά. Είναι αλήθεια πως δεν χόρταινε κανείς να την κοιτάζει, όσο και αν την έτρωγε

με τα μάτια. Και ο Κρίστοφερ όχι μόνο δεν πειραζόταν για τις ματιές των τρίτων, αλλά κολακευόταν κι' όλας που θαύμαζαν την ωραία γυναικούλα του. Παράλληλα έκανε και παρουσιάσεις της υψηλής ραπτικής του Κρίστοφερ.

«Χρυσή μου, είσαι μία πολύ όμορφη γυναίκα και η ομορφιά πρέπει να αναδεικνύεται και να αποθανατίζεται. Ας τους να κοιτάνε. Αυτό θέλουμε κι εμείς. Να μας κοιτάζουν και να μας θαυμάζουν. Ας κοιτάνε όσο θέλουνε. Η δική μας δουλειά είναι το κοίταγμα. Πρώτα βλέπεις, θαυμάζεις και μετά αγοράζεις. Το ωραίο όμως πρέπει να το πλασάρεις ωραία. Με το ωραίο μανεκέν. Κι εσύ είσαι το ωραίο μανεκέν. Καλή μου, είσαι ωραία και γι' αυτό σε διάλεξα. Μη σκας, το ωραίο είναι η ευγένεια του Θεού. Ο Θεός το έστειλε να το κοιτάζουν και να το θαυμάζουν όλοι. Είναι έγκλημα να κρύβεις την ομορφιά. Προσβάλλεις τον δημιουργό. Το γεγονός είναι ένα. Πώς εσύ ανήκεις σε μένα και εγώ δεν θα πάψω όσο ζω, να σε φωτογραφίζω είτε με τουαλέτες είτε γυμνή και να γεμίζω τα περιοδικά της Ελλάδας και όλου του κόσμου.»

Και η αλήθεια ήταν πως καλλιτεχνικές φωτογραφίες όλων των κοριτσιών, είχαν δημοσιευτεί κατά καιρούς σε αρκετά περιοδικά στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ιδιαίτερα δε, φωτογραφίες της Τέτης, στόλιζαν σε περίοπτο θέση τις βιτρίνες και τους τοίχους στο ατελιέ μόδας και το φωτογραφείο. Η φωτογραφία και το σχέδιο μόδας για τον Κρίστοφερ δεν ήταν απλώς ένα επάγγελμα. Ήταν μυσταγωγία. Του έτρωγε το περισσότερο χρόνο. Η Τέτη όμως σύντομα κουράστηκε από αυτή την τελειομανία του συζύγου της, του δήλωσε πως δεν μπορεί να πηγαίνει στο

φωτογραφείο και θα φρόντιζε να κάνουν ένα παιδί του οποίου θα αναλάμβανε την ανατροφή του. Έτσι, με μια μονοκονδυλιά, γλίτωσε από την καθημερινή του φλυαρία και τις περί ωραίου θεωρίες του. Αλλά κυρίως απέκτησε την ελευθερία της. Τώρα είχε ότι ήθελε. Χρόνο, χρήμα, σπορ αμάξι, τρεις καλές φιλενάδες και ένα βολικό σύζυγο πρόθυμο να της συγχωρεί κάθε της παραστράτημα.

Μετά τις δηλώσεις του στη κουζίνα, ο Σκαρέντζας μάλωσε τη Σούλα πως δεν έπρεπε να διώξει την γυναίκα που είχε έρθει από το γραφείο εξευρέσεως προσωπικού σαν οικιακή βοηθός..

«Εντάξει Αλέκο. Εμείς θα βοηθήσουμε τη Σούλα και πιστεύω πως μέχρι να ετοιμάσουμε το τραπέζι θα φανεί και ο γιατρός με τη Ντέμη.»

..και λέγοντας αυτά η Τέτη πήγε να συναντήσει τη Σούλα, αφήνοντας τον Κρίστοφερ να μιλάει μόνος του.

Η Τέτη δεν έπεσε έξω. Την ίδια στιγμή ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας. Ο Αλέκος αναφώνησε ανακουφισμένος...

«Επί τέλους καιρός ήταν. Αυτό το ζευγάρι πολύ μου τη σπάζει με τις ιδιοτροπίες του.»

Φαντάζεται όμως κανείς την έκπληξη όλων, βλέποντας τη Ντέμη να έρχεται κατ' ευθείαν στην κουζίνα από τη πόρτα της υπηρεσίας μόνη της. Οι τρεις άλλες γυναίκες τρέξαν προς το μέρος της. Οι ερωτήσεις έπεσαν μαζεμένες και η Ντέμη δεν ήξερε σε ποία από όλες να απαντήσει πρώτα.

«Ελάτε βρε παιδί μου, Ντέμη.. που είναι ο γιατρός;»

«Γιατί ήλθες μόνη σου;»

Η Ντέμη δεν έβγαζε μιλιά. Ο θυμός, της έδενε τη γλώσσα. Η

οργή είχε ξεχειλίσει και δεν απαντούσε γιατί έβλεπε πως ότi και να έλεγε θα ήταν σίγουρα προϊόντα οργής και απογοήτευσης. Ένωθε τη πίκρα να μαζεύεται στην ψυχή της στάλα στάλα. Ναι τον πήρε μεγάλο, αλλά όχι κι' έτσι να καλείται αυτή κάθε φορά να δικαιολογεί τα αδικαιολόγητα, επειδή ο γιατρός είχε γέννα. Στο τέλος δεν άντεξε και ξέσπασε σε λυγμούς. Ο Αλέκος πήγε κοντά της, της έδωσε το μαντήλι του να σκουπίσει τα δάκρυά της και μετά την έσυρε στην αγκαλιά του στοργικά:

«Σώπα κορίτσι μου. Σε καταλαβαίνω. Αρκεί που ήρθες εσύ. Για σένα κάνω το πάρτι, δεν το κατάλαβες; Θα τα καταφέρουμε να πάει καλά η βραδιά μας και χωρίς το γιατρό. Μη κλαις σε παρακαλώ και χαλάσει το γλυκό σου προσωπάκι...»

Με αυτά τα λόγια του Αλέκου η Ντέμη άρχισε να συνέρχεται. Με έκπληξή του αυτός είδε πως κάτω από το ελαφρύ μαντώ της φορούσε το αποκριάτικο φόρεμά της που από καιρό το ετοίμαζε για να το αποψινό πάρτι. Τώρα καταλάβαινε γιατί η Ντέμη πήρε τόσο κατάκαρδα την απουσία του γιατρού. Είχε κάνει ειδική προετοιμασία για το αποψινό πάρτι. Με το θυμό του είχε ξεχάσει πως ο χορός ήτανε *μασκέ*. Αυτός ήτανε και ο λόγος που η Σούλα είχε αφήσει να φύγει η οικιακή βοηθός. Δεν την ήθελε στα πόδια της. Κυρίως όμως δεν την ήθελε για να μην έχει μάρτυρες για το τι θα λεγόταν και τι θα γινόταν στο σπίτι. Είχε συνεννοηθεί με τον Αλέκο από νωρίς για το θέμα αυτό και τα πράγματα έδειχναν πως ο ίδιος ο Σκαρέντζας τα είχε κανονίσει έτσι. Αυτό το πάρτι ήθελε να είναι κάτι ξεχωριστό. Ήθελε να το θυμούνται όλοι στην παρέα. Ήθελε να γλεντήσουν και να ξεφαντώσουν. Ο ίδιος παμπόνηρος διαφημιστής, παρ' όλο που η Σούλα ήταν κι αυτή

καλλονή, είχε βάλει στο μάτι και κορτάριζε διακριτικά τις τρεις υπόλοιπες κυρίες και σχεδόν με όλες είχε βρεθεί κατά καιρούς, γιατί σε όλες τα ίδια έλεγε ποντάροντας στα ιδιαίτερα συζυγικά τους προβλήματα. Ήταν ο πιο καταχθόνιος και ικανός τύπος για συνωμοσίες. Εκμεταλλευότανε τις αδυναμίες των τριών άλλων ζευγαριών. Ο Χλωρίδης και η Νέλη έχουν διαφωνίες και έλλειψη αληθινής αγάπης. Ο Γιατρός και η Ντέμη έχουν μεγάλη διαφορά ηλικίας. Κρίστοφερ είναι ομοφυλόφιλος και αδιάφορος για την Τέτη. Μόνο με τη Νέλη δεν είχε κάνει έρωτα κι απόψε κυρίως εκεί είχε στρέψει τις προθέσεις του. Κατά βάθος φοβότανε τον Χλωρίδη. Ήταν κι αυτός απόκρυφος. Έτσι σκέφτηκε να οργανώσει το χορό για τις απόκριες. Οι Αποκριές του πρόσφεραν την καλύτερη πρόφαση να καλύψει αυτό που ήθελε.

Όπως και να έχει όμως το πράγμα, απόκριες σημαίνει κέφι, μεταμπίηση, αυθορμητισμό, απελευθέρωση και όνειρο. Κυρίως ψευδαίσθηση ότι ο ρόλος που έχει επιλεχθεί θα παιχτεί με επιτυχία χωρίς απώλειες και θα λειτουργήσει σαν ρεβάνς για τις αποτυχίες της καθημερινότητας.

Αυτά είχε σχεδιάσει ο Σκαρέντζας και πολλά περίμενε απόψε. Του χαλούσε όμως τις προβλέψεις η μοναχική άφιξη της Ντέμης.

Το τραπέζι στρώθηκε και ο Σκαρέντζας υπόδειξε σε όλους να αποσυρθούν στα δωμάτια που τους είχε διαθέσει, να φορέσουν τις αμπίτσες τους και να κατεβούν ντυμένοι. Όλοι είχαν φέρει μαζί τους σε βαλίτσα τα κατάλληλα ρούχα για να μασκαρευτούν. Τα τρία ζευγάρια αποσυρθήκανε.

Η Ντέμη έμεινε μόνη και αφού περιεργάστηκε για λίγο τα φαγητά, πήγε κι αυτή στο δωμάτιο που της είχανε διαθέσει να φρε-

σκαριστεί. Είχε συνέλθει από την αρχική κατάρρευση αλλά δεν ένιωθε και άνετη. Έβγαλε τα πράγματά της και προσπαθούσε να μαντεύσει πως θα ήταν η συνέχεια. Τι θα παρίστανε αυτή εδώ αζευγάρωτη. Δεν έβλεπε ν' αλλάζει τίποτε. Και τότε ξαφνικά τ' αποφάσισε. Θα έφευγε. Τι κι αν ο Σκαρέντζας έκανε το πάρτι γι' αυτήν, όπως της είπε. Αν πράγματι ήθελε να βρεθεί μαζί της.. ας την συνόδευε. Έτσι όμως *σολαρία* στο σπίτι του δεν θα έμενε. Μάζεψε τα πράγματά της και βγήκε στον διάδρομο. Εδώ άκουσε φωνές να έρχονται από το δωμάτιο του Χλωρίδη. Μετά από λίγο άνοιξε η πόρτα του και φάνηκε ο ίδιος σε έξαλλη κατάσταση να προχωρεί ωρυόμενος προς την έξοδο χωρίς να δίνει εξηγήσεις. Τον ακολούθησε η Νέλη κλαίγοντας. Η Ντέμη την σταμάτησε και προσπάθησε να την παρηγορήσει.

«Δεν μπορώ να μείνω Ντέμη μου. Θα φύγω..»

«Μην ανησυχείς. Κι εγώ φεύγω. Απ' ότι βλέπω.. δεν γίνεται πάρτι απόψε. Ο Αλέκος θα με πάει στο σπίτι. Αν θέλεις.. έλα μαζί μας να σε αφήσουμε στο σπίτι σου.»

Σαν έφυγε ο Αλέκος με τις δύο κυρίες, ο Κρίστοφερ με την Τέτη φύγανε κι αυτοί. Έτσι το πάρτι είχε άσχημο τέλος.

Αφού ο Αλέκος άφησε τη Νέλη στο σπίτι της, οδήγησε τη μερσεντέζ σ' ένα μικρό ξενώνα έξω από την πόλη κι εκεί μείνανε με την Ντέμη και τους βρήκε η άλλη μέρα.

«Τι θα πει η Σούλα;»

«Τι να πει. Τα ξέρει όλα. Δεν της κρύβω τίποτε..»

Πριν ξημερώσει ολότελα, έφερε τη Ντέμη στο σπίτι της. Ο γιατρός ήτανε ακόμη στο νοσοκομείο. Είχε διανυχτερεύσει εκεί.

11. ο κίτρινος φάκελος

*Αμαρτία 'μολογημένη, δεν είναι αμαρτία..
(λαϊκή παροιμία.)*

Ο γιατρός τελικά δεν είχε γέννα το βράδυ που ο Σκαρέντζας είχε οργανώσει το πάρτι. Η γέννα ήτανε μία εύσχημη δικαιολογία. Η πραγματική αιτία που δεν πήγε στο σπίτι του Σκαρέντζα μα ούτε και στο δικό του, ήτανε η παραλαβή ενός συστημένου κίτρινου φακέλου αρκετά φουσκωμένου και μεγάλου. Ήταν από τον συνάδελφό του τον γυναικολόγο Σπηλιόπουλο. Την τελευταία φορά που τον είχε συναντήσει, ήτανε πριν από τέσσερα περίπου χρόνια και τότε του είχε διηγηθεί το προσωπικό του δράμα που βίωνε με την ωραία αλλά άπιστη γυναίκα του.

Ο γιατρός είχε ξεχάσει το φίλο του ύστερα από τέσσερα χρόνια. Η ιστορία του όμως προχωρούσε και να τώρα που τον θυμήθηκε και του έστειλε κάπου εκατόν πενήντα σελίδες με προσωπικές κρίσεις, επιστολές, μαρτυρικές καταθέσεις, μηνύσεις, απολογητικά υπομνήματα, εξώδικα και δικαστικές αποφάσεις. Ο Γιώργος αποφάσισε να μείνει τη νύχτα στο γραφείο του και να διαβάσει όλα αυτά τα ντοκουμέντα που τα έβλεπε σαν κραυγές αγωνίας μιας ψυχής πολύ διαφορετικής από την δική του.

Ο ίδιος είχε αποφασίσει να ανέχεται τις συζυγικές απιστίες και να ανταλλάσσει την σύζυγο με τις συζύγους των τριών άλλων. Ο Σπηλιόπουλος όμως τελείως διαφορετικός χαρακτήρας αλλιώς σκέπτεται. Του έστειλε ολόκληρο βιβλίο με την ιστορία του που την θεώρησε σαν γκρέμισμα της ζωής του.

Ήτανε πάνω από εκατόν πενήντα πυκνογραμμένες σελίδες

γραφομηχανής και από αυτές τις σελίδες, έβγαινε το δράμα ενός δυστυχισμένου ανθρώπου.

Τηλεφώνησε τότε στο σπίτι του και κανένας δεν σήκωσε το ακουστικό. Προφανώς η Ντέμη είχε φύγει μόνη της για την βίλα του Σκαρέντζα. Γνώριζε βέβαια τι θα γινόταν εκεί. Από καιρό είχε αποφασίσει να μην συμμετάσχει πλέον σε παρόμοια σέξυ πάρτι και όργια. Η ανικανότητα τον είχε πια κυριέψει. Και με το *βιάγκρα* το μόνο που πετύχαινε ήτανε μια λιγόλεπτη στύση και μια παρατεταμένη εξάντληση. Είχε βαρεθεί να τον λυπούνται και να γίνεται περίεργος των κοριτσιών.

Άφησε το ακουστικό στη θέση του και πήρε τα πρώτα φύλλα που ήταν η επιστολή του Σπηλιόπουλου και διάβασε:

Αθήνα 13 Δεκεμβρίου 198...

Απευθυνόμενος στους φίλους μου, πιστεύω να ανταποκρίνομαι σε κάποια καλοπροαίρετη επιθυμία των να ενημερωθούν για το δράμα που βιώνει ένας αγαπητός τους άνθρωπος.

Όταν κανείς συγκινείται από το δράμα της Αντιγόνης του Σοφοκλή, γιατί να μην συγκινηθεί από ένα πιο μεγάλο σύγχρονο δράμα, που μπορεί και ο ίδιος να βιώσει στην καθημερινότητά του. Και όταν του συμβεί το απροσδόκητο φοβερό, που εγώ το θεωρώ βαρύτερο και αυτού του θανάτου, δεν γνωρίζει πως τελικά θα αντιδράσει. Θα τρελαθεί; ή θα τινάζει τα μυαλά σου.

Ευτυχώς, δεν μου συνέβη τίποτε από αυτά τα δύο πιθανά που περιέγραψα. Με βοήθησε ο Θεός και επέζησα για να γίνω ζωντανό παράδειγμα αδικημένου συζύγου, πατέρα και επιστήμονα που είχε αφιερώσει την ζωή του στο στήσιμο μίας έντιμης οικογένειας και

στην κοινωνική προσφορά με την επιστήμη του.

Δυστυχώς έπεσα θύμα μιας ωραίας συζύγου και του εραστού της που από κοινού, χρησιμοποιώντας τα πιο ειδικά μέσα, προσπαθήσανε να με εξοντώσουν στέλνοντάς με στη φυλακή. Λησμόνησε που την ανέσυρα με τον γάμο μας από την αφάνεια και τη μιζέρια που ζούσε, την καταξίωσα κοινωνικά και την ανύψωσα στη θέση της "κυρίας". Αυτή προτίμησε τον τίτλο της "μοιχαλίδας", ολίσθησε ξεδιάντροπα στον εξευτελισμό της μοιχείας και κύλησε στο βούρκο της αμαρτίας.

Το χειρίστο όλων είναι, ότι παρέσυρε και έστρεψε εναντίον μου και τα δύο αθώα παιδιά μου, που έφτασε στο σημείο να τα οδηγήσει στο Αστυνομικό τμήμα και να καταθέσουν ψεύδη κατά ενός έντιμου και φιλόστοργου πατέρα.

Ένα ελαφρυντικό της ανεγνώρισα. Την παντελή έλλειψη φαιάς εγκεφαλικής ουσίας. Τούτο εγκαίρως της το είχα επισημάνει αλλά τίποτε δεν εννόησε, αφού στερείται και τις λίγες νευρικές ίνες που διαθέτουν και αυτά τα "βλίτα".

Αντάξια της κόρης, εγκληματική μορφή υπήρξε η πεθερά μου, η οποία αντί να συγκρατήσει την ανεγκέφαλη κόρη από το ηθικό κατρακύλισμα, συνεργάστηκε μαζί της και με τον εραστή της για την εξόντωσή μου. Από κοινού οδήγησαν τα δύο μου παιδιά να καταθέσουν ψεύδη εναντίον μου και αναρωτιέμαι τώρα σε τι είδους άνθρωπο μπορούν αυτά τα παιδιά να εξελιχθούν στο μέλλον. Ποίος θα τους διδάξει τον .."περί πατραλοιών νόμον."

Όλα τα γεγονότα που θα περιγράψω, βασίζονται σε πραγματικά ντοκουμέντα που επιμελώς επισυνάπτω στην παρούσα μου. Προτί-

μησα την παράθεση όλων αυτών των στοιχείων για να προκύψει η αλήθεια γυμνή ενώπιον σας, μέσα από τα έγγραφα, όπως προέκυψε και στα δικαστήρια που με απέδωσαν στην κοινωνία αγνό και φριχτά αδικημένο, από μία ανεγκέφαλη σύζυγο και τον αισχρό εραστή της..

Ο Γιώργος σταμάτησε το διάβασμα της επιστολής του συνάδελφου και έπεσε σε βαθύ συλλογισμό. Δεν πίστευε στα μάτια του με όσα διάβαζε. Δεν περίμενε ποτέ πως ένας άλλος γιατρός θα αντιμετώπιζε έτσι την συζυγική πίστη και θα είχε τέτοιες ευαισθησίες. Αυτό του προκάλεσε δυνατή συγκίνηση και μοιραία τον έφερε σε ψυχολογική αντιπαράθεση, αφού ο ίδιος λειτουργούσε στο θέμα αυτό τελείως διαφορετικά. Και ο ίδιος είχε παντρευτεί την Ντέμη από έρωτα, γοητευμένος από την ομορφιά της και τώρα δέχεται να την μοιράζεται με άλλους.

Παρ' όλο που ήτανε μόνος στο γραφείο του, ένιωσε ντροπή. Του φαινόταν πως ο γιατρός Σπηλιόπουλος ήτανε μπροστά του και γνώριζε τα κατορθώματά του και τον ψεγάδιαζε..

«Φτού σου πρόστυχε, ανέντιμε, κερατά. Πως δέχεσαι να βλέπεις τη γυναίκα σου να πηδιέται παρουσία σου;»

Ο Γιώργος ανατρίχιασε. Ένιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά και το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι του. Του ερχότανε λιποθυμία. Έκλεισε τον κίτρινο φάκελο στο συρτάρι του και χτύπησε το κουδούνι της προϊσταμένης. Όταν αυτή έφτασε παραξενεμένη τον βρήκε σε μαύρα χάλια.

«Προϊσταμένη.. δεν είμαι καλά. Ειδοποίησε σε παρακαλώ τον καρδιολόγο να έρθει να με εξετάσει.»

«Μάλιστα κύριε διευθυντά. Να ειδοποιήσω και την σύζυγό σας στο σπίτι σας;»

«Όχι, δεν είναι κανείς στο σπίτι.»

Ο καρδιολόγος δεν άργησε να εμφανιστεί με τα ακουστικά του και άρχισε να εξετάζει την καρδιά του. Του πήρε και την πίεση και διαπίστωσε υπέρταση, ταχυπαλμία και αρρυθμία.

«Γιώργο, θα σε πάρω στην εντατική. Πρέπει να κάνουμε ειδικές εξετάσεις.»

«Κώστα, κάνε απόψε και αύριο ότι πρέπει. Αύριο το μεσημέρι πρέπει να είμαι σπίτι μου.»

«Μη μου βάζεις όρους σε παρακαλώ. Μακάρι να είσαι σε θέση να σηκωθείς και να φύγεις.»

Μετά ζήτησε από την προϊσταμένη να μεταφερθεί ο γιατρός Περαντής στο καρδιολογικό τμήμα. Οι εξετάσεις δείξαν εκτεταμένη καρδιοπάθεια και ο καρδιολόγος απόρησε πως ο Περαντής κατόρθωνε και επιζούσε.

«Γιώργο, φοβάμαι πως απόψε πρέπει να σε κρατήσω στην εντατική. Η κατάστασή σου είναι σοβαρή. Κάτι πρέπει να σε αναστάτωσε. Να ειδοποιήσω την Ντέμη;»

«Τι ώρα είναι Κώστα;»

«Δύο μετά τα μεσάνυχτα...»

«Θα ανησυχήσει, αλλά καλύτερα να την ενημερώσουμε...»

Ο καρδιολόγος Κώστας Βαλσάμης κινήθηκε προς την τηλεφωνική συσκευή και σχημάτισε στο καντράν το νούμερο του σπιτιού του Περαντή. Άκουγε στο ακουστικό του τις κλήσεις να επαναλαμβάνονται αλλά κανείς δεν απαντούσε.

«Μην επιμένεις άλλο Κώστα. Φαίνεται η Ντέμη κοιμάται βαριά και δεν ακούει το τηλέφωνο. Ας πάρουμε πάλι αργότερα.»

Ο Γιώργος όμως ήξερε πως αφού η Ντέμη δεν απαντούσε δεν πρέπει να ήτανε στο σπίτι. Θα πήγαινε στο πάρτι του Αλέκου μόνη και ο ίδιος το είχε κανονίσει έτσι. Ο ίδιος θα καθόταν στο γραφείο του να μελετήσει τα έγγραφα του Σπηλιόπουλου. Μα δύο η ώρα το πρωί, το πάρτι θα πρέπει να είχε τελειώσει. Θα τηλεφωνούσε πάλι σε μία ώρα. Πράγματι, στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα παρακάλεσε τον Κώστα που στιγμή δεν τον άφησε μόνο, να ξανατηλεφωνήσει στο σπίτι του. Το τηλεφώνημα έγινε μα πάλι έμεινε αναπάντητο. Τώρα ο Περαντής ήταν βέβαιος πως η Ντέμη διανυχτέρευσε έξω από το σπίτι. Που όμως; Στο σπίτι του Σκαρέντζα ή αλλού;

Τώρα άρχισε να ανησυχεί σοβαρά. Ήξερε βέβαια πως ο μασκέ χορός του Αλέκου θα είχε και κάποιας μορφής σεξ μα ότι κι αν είχε σχεδιάσει ο απρόβλεπτος αυτός άνθρωπος, τέτοια ώρα η Ντέμη έπρεπε να είχε γυρίσει.

Στις τέσσερες το πρωί ο καρδιολόγος ρώτησε τον Γιώργο αν θέλει να τηλεφωνήσει πάλι στο σπίτι του.

«Όχι. Δεν το βρίσκω σκόπιμο. Κάνε τι θα μου κάνεις ακόμη για απόψε και άφησέ με να ησυχάσω. Αύριο πρέπει να είμαι στη θέση μου και φοβάμαι πως πρέπει να υποβάλω την παραίτησή μου. Την Ντέμη θα την ιδώ το μεσημέρι.»

Το πρωί ο Γιώργος είχε ηρεμήσει και ξαναγύρισε στο γραφείο του. Όλο το χρόνο του μέχρι το μεσημέρι το διέθεσε για να τακτοποιήσει τις εγκρεμότητές του. Στο τέλος έγραψε την

παραίτησή του και την υπέγραψε. Ύστερα από σαράντα χρόνια ευσυνείδητης υπηρεσίας, ήρθε η στιγμή της αλήθειας. Ήρθε το τέλος. Είχε γεράσει.. έπρεπε να το πάρει απόφαση και να αποσυρθεί. Ένωσε τα μάτια του να βουρκώνουν. Δεν έπρεπε να συγκινηθεί. Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήταν μία μετά το μεσημέρι. Πήρε την τσάντα του και πήγε στη γραμματεία και παρέδωσε την παραίτησή του στο πρωτόκολλο. Στη συνέχεια πήγε στο γραφείο του Γενικού Διευθυντού και του ανακοίνωσε προφορικά την παραίτησή του.

«Μέχρι να βρεθεί αντικαταστάτης μου, μπορεί η Διοίκηση να υπολογίζει στην εθελοντική παρουσία μου στην κλινική.»

«Ευχαριστώ Γιώργο. Αυτό το εκτιμώ ιδιαίτερα.»

Λτις δύο μετά το μεσημέρι ο Γιώργος ήτανε στο σπίτι του που βρήκε τη Ντέμη να τον περιμένει. Δεν της είπε τίποτε για το καρδιακό επεισόδιο που αντιμετώπισε τη νύχτα. Την φίλησε όπως συνήθως και την ρώτησε.

«Πως πήγε το πάρτι του Αλέκου;»

«Ποίο πάρτι.. δεν έγινε πάρτι. Η απουσία η δική σου και ο καυγάς της Νέλης με το Χλωρίδη, έγιναν αιτία να φύγουμε όλοι και να γυρίσουμε σπίτια μας. Να φανταστείς πως ούτε φάγαμε. Εγώ γύρισα και κοιμήθηκα νηστική.»

Ο Γιώργος ένιωσε μια μαχαιριά να τον καρφώνει στην καρδιά. Η Ντέμη του έλεγε ψέματα. Αυτό δεν το περίμενε ούτε το ήθελε. Φοβόταν τώρα πως δεν θα γλίτωνε το μοιραίο. Δεν της είπε τίποτε και κάθισαν για φαγητό. Έκανε μεγάλη προσπάθεια να ξεπεράσει την δύσκολη κατάστασή του. Τα έγγραφα του

Σπηλιόπουλου τον είχαν φέρει στα πρόθυρα της κατάρρευσης και τώρα το ψέμα της Ντέμης φαινόταν πως θα του έδινε την τελειωτική βολή.

Το φαγητό του το άφησε σχεδόν στο πιάτο. Ζήτησε από την Ντέμη να του κάνει ένα γάλα και ξάπλωσε. Η Ντέμη ανησύχησε μα ο Γιώργος την διαβεβαίωσε πως δεν του συμβαίνει τίποτε ιδιαίτερο. Τον άφησε μόνο του να ηρεμήσει και αυτή απεσύρθη στο καθιστικό να παρακολουθήσει τηλεόραση.

Το απόγευμα της ζήτησε να ακυρώσει όλα τα ραντεβού του και παρεκάλεσε την ίδια να μην βγει, αλλά να μείνει στο σπίτι και να απαντάει στα τηλέφωνα.

«Έχω γραφική εργασία στο γραφείο μου και δεν θέλω να με διακόψει κανένας. Θα λείπω για όλο τον κόσμο. Μόνο εσύ μπορείς να έρχεσαι να βλέπεις πως είμαι...»

Η Ντέμη ανησύχησε. Ποτέ δεν τον είχε ιδεί έτσι. Έβλεπε πως κάτι του συμβαίνει και για πρώτη φορά δεν της έλεγε τι είναι αυτό. Τον είδε που πήγε στο γραφείο του και έβγαλε από την τσάντα του ένα μεγάλο κίτρινο φάκελο και από μέσα κάτι έγγραφα που άρχισε να τα διαβάζει. Ο γιατρός είχε αποφασίσει να διαβάσει όλα τα έγγραφα.

Η Ντέμη του έκανε ένα καφέ για να βρει αφορμή να ιδεί τι σπουδαία χαρτιά ήτανε αυτά που για την μελέτη τους ο Γιώργος ακύρωσε όλα τα ραντεβού του. Όταν πλησίασε στο γραφείο και του άφησε το δίσκο με τον καφέ του, είδε πως επρόκειτο για φωτοτυπίες δημοσίων εγγράφων με σφραγίδες και υπογραφές και αυτό την ηρέμησε.

Το δεύτερο έγγραφο που πήρε στα χέρια του να διαβάσει, ήταν

μία επιστολή του εραστή, ενός δικηγόρου που είχε το θράσος να τα αρνείται όλα και να τον μηνύει και από πάνω.

Αγαπητέ μου Πότη.

Όπως θα το διεπίστωσες, κανέναν δεν έπεισαν τα πλαστοπροσωποποιημένα τηλεφωνήματα των "πρακτόρων" σου, γιατί ήσαν τόσο χοντροκομμένα στο περιεχόμενό τους και τόσο απίθανα ως προς το πρόσωπό μου, που μόνο αποτέλεσμα είχαν τον στιγματισμό των εμπνευστών τους. Οι βωμολοχίες επέστρεψαν στους εκστομιστές τους... Δράττομαι όμως της ευκαιρίας να σου ανακοινώσω ότι είναι ανεπίτρεπτο και άδικο να διοχετεύεις ειδήσεις ότι μπορεί να μοιχεύομαι με την σύζυγό σου, γεγονός που διαδίδεις ότι εγνώριζες από έτους.

Στον ίδιο όμως χρόνο που κύλησε και που από σένα φέρομαι εραστής της συζύγου σου που το γνώριζες, έγιναν τα ακόλουθα:

-Βγαίναμε δύο και τρεις φορές την εβδομάδα μόνιμα, παρατεταμένα και εξακολουθητικά.

-Κάναμε δύο πολυήμερες εκδρομές στα Γιάννινα και στην Πρέβεζα και περάσαμε μαζί τις διακοπές μας στην Καλαμάτα.

-Διεξήγαγα χωρίς ιδιαίτερη αμοιβή τις εξής δίκες σου: Τρία ποινικά εφετεία που σε αθώωσα σε όλα, πέντε τριμελή πλημμελειοδικεία που επίσης σε αθώωσα, τρία αγορανομικά, δύο μονομελή διοικητικά πρωτοδικεία και διάφορα ειρηνοδικεία.

Δηλαδή, σ' όλο το μάκρος της συνηγορίας μου για σένα και της φιλικής οικογενειακής συντροφιάς, με χρεώνεις σήμερα που κόπασε η λαίλαπα των δινών σου, τη μοιχεία με την σύζυγό σου που.. ΓΝΩΡΙΖΕΣ!!

Εάν γνώριζες τέτοιο πράγμα και το απόκρυπτες, τότε σήμερα, καθώς το καταλαβαίνεις, δεν νομιμοποιείσαι να το επικαλείσαι, γιατί το κατανάλωσες. Επί ένα χρόνο δεχόσουν τον εραστή της συζύγου σου και το κατάπινες; Με ποία αιτιολογία και με ποίο ενδιαφέρον; Αν υπάρχει αιτιολογία και ενδιαφέρον, τότε δεν σου επιτρέπεται σήμερα να με κατηγορείς για πράγματα που δέχτηκες.

Επειδή όμως τίποτε δεν δέχτηκες, γιατί τίποτε δεν υπήρχε και δεν υπάρχει, θα πρέπει ν' αποβλέπεις κάπου αλλού. Εκεί που θέλεις ν' αποβλέπεις, σε παρακαλώ αποσύνδεσε το όνομά μου, γιατί και καταγέλαστος γίνεσαι και όχι πιστευτός.

Αν πάλι πλανήθηκες, σε παρακαλώ, λησμόνησε όλα αυτά και μείνε όπως σε γνώρισα. Τίποτε άλλο..

Βολεμένος

Ο Περαντής, δοκίμασε τον καφέ που του έφερε η Ντέμη και έπεσε σε συλλογισμό. Τα επιχειρήματα του δικηγόρου Βολεμένου για δήθεν χωρίς αμοιβή υποστήριξη του Σπηλιόπουλου στα διάφορα δικαστήρια, μήπως δεν είναι τρανή απόδειξη της πληρωμής του σε είδος; Ποίος τάχα εργάζεται χωρίς αμοιβή;

Τρίτο έγγραφο. Προφορική μήνυση της συζύγου του γιατρού Σπηλιόπουλου κατά του συζύγου της..

.....
.....

Μηνύω και ζητώ την νόμιμο τιμωρία του Πότη Σπηλιόπουλου.. διότι σήμεραν την πρωία... ... με εκτύπησε δια των γρόνθων του επανειλημμένα σε διάφορα μέρη του σώματός μου και ιδιαίτερα επί της κεφαλής μου (την ρίνα και τον δεξιόν οφθαλμόν) έτσι που

τώρα νιώθω ζαλάδες... ...με απείλησε ότι θα με σκοτώσει με το περίστροφο που παράνομα κατέχει... Φέρει στο χαρτοφύλακά του μονίμως δύο φονικά όργανα, περίστροφο και φονικό σουγιά.

Ζητώ την ποινική του δίωξη και την παραδειγματική του τιμωρία. Δηλώ δε ότι παρίσταμαι ως πολιτικώς ενάγουσα...

Μπράβο κυρία σύζυγος.. Δεν ήρκεσαν τα κέρατα.. ρίζε και ραβδιές στον κερατά. Ο Γιώργος συνέχισε με την κατάθεση του ντετέκτιβ που με πλήρη έκθεση γεγονότων περιέγραφε τις συναντήσεις της κυρίας. Στη συνέχεια πήρε την μαρτυρική κατάθεση της πεθεράς που επιβεβαίωνε ότι:

..ο γαμπρός μου και η κόρη μου έχουν οικονομικές διαφορές. Εγώ δεν τον είδα ποτέ να έχει περίστροφο ή σουγιά... με πήρε όμως τηλέφωνο και μεταξύ άλλων μου είπε ότι εκείνος θα πήγαινε στη φυλακή και η κόρη μου στο χώμα, δηλαδή εννοούσε ότι θα την σκοτώσει...

Τίποτε άλλο δεν ήξερε η πεθερά..

Διάβασε και τις καταθέσεις των δύο παιδιών του Σπηλιόπουλου που έπαιρναν το μέρος της μητέρας. Κούνησε θλιβερά το κεφάλι του και πέρασε σε ένα άλλο δικόγραφο.

Ήταν ένα αντίγραφο της μήνυσης του εραστού κατά του γιατρού Σπηλιόπουλου. Στάθηκε στις πιο κάτω παραγράφους:

.. Ο πρώτος των μηνυομένων προκειμένου να απαλλαγεί από διατροφή που οφείλει να καταβάλει στην εν διαστάσει σύζυγό του, εφευρίσκει ψευδομάρτυρες από τον σωρό των καθαρμάτων που ανήκει και αυτός με σκοπό να την ενοχοποιήσει και να θεμελιώσει ισχυρισμούς που θα καταλογίζουν υπαιτιότητα σε αυτήν. Και τούτο

με ενδιαφέρει στο μέτρο που προσπαθεί να εμπλέξει το πρόσωπό μου ως τον εραστήν της συζύγου του...

.....
.....

Ο πρώτος των μηνυομένων είναι γνωστός τραμπούκος που οπλοφορούσε και του αφαιρέθηκε η άδεια οπλοφορίας, επειδή απείλησε να σκοτώσει τον κουμπάρο του.

Ο ίδιος τραμπούκος παραπέμπεται να δικαστεί για σωρεία άλλων αδικημάτων (ξυλοδαρμό της συζύγου του, παράνομη κατοχή όπλου, απειλή και εξύβριση.)

.....
.....

Μέσα στον κυκεώνα της βρωμερής προσωπικότητας του πρώτου των μηνυομένων, διεπράχθη εις βάρος μου το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης και εις βάρος της δικαιοσύνης το έγκλημα της ψευδορκίας...

.....
.....

Επειδή ουδέποτε είχα ιδιαίτερες ερωτικές σχέσεις με την κ. Σπηλιοπούλου...

ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ – ΜΗΝΥΩ

1) Τον Π. Σπηλιόπουλον, οδός Για ηθική αντουργία σε ψευδορκία..

Προβληματισμένος ο γιατρός Περαντής συνέχιζε την μελέτη των δικογράφων και πήρε το Απολογητικό Υπόμνημα του

Σπηλιόπουλου που γεμάτος οργή άφηνε να βγει όλη η πίκρα και η οδύνη του για την αδικία που του γινόταν...

...Κατ αρχάς θα αντιπαρέλθω τας ύβρεις του αδίστακτου και χωρίς ηθικούς φραγμούς μηνυτού μου, άλλωστε μου είναι αδιάφορη η κρίση ανθρώπων τέτοιας ηθικής κατάπτωσης των οποίων η δυσοσμία του κοινωνικού βούρκου που ζουν δεν μπορούν να καλύψουν οι επιφανειακές "κοσμικότητες" αλλά ούτε και οι ύποπτες και ποικιλότροπες κατ' οίκον συναθροίσεις-συνεστιάσεις των...

.....
.....

Ο μηνυτής μου εκμεταλλεθείς την φιλικήν οικογενειακήν μας σχέση, συνήψε ερωτικές σχέσεις με την σύζυγό μου από ενός και ημίσεως έτους, γεγονός δια το οποίον βοούσαν φίλοι και γνωστοί μας. Τούτο απεδείχθη πλήρως και η σύζυγός μου εκ του λόγου τούτου, εκηρύχθη αποκλειστικώς υπαίτια της διασπάσεως της εγγάμου συμβιώσεως εκδοθείσης της υπ' αριθ. ... αποφάσεως του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών..

.....
.....

... Ουδέποτε είχαμε οικονομικές διαφορές με την σύζυγό μου. Αυτές επινοήθησαν μόνον μετά την διάλυση της οικογενείας μου λόγω των ερωτικών σχέσεων της συζύγου μου με τον μηνυτήν μου. Επί είκοσι τρία έτη ζούσαμε μία ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή, μέχρι τη στιγμή που τύχη κακή έφερε τον μηνυτή μου να του εμπιστευτώ τις αστικές διαφορές μου. Παρά το γεγονός ότι ήταν άτομο τρίτης ηλικίας και έγγαμος, δεν δίστασε να ξεμυαλίσει την

απερίσκεπτον σύζυγό μου και να την κάνει ερωμένη του, νομίζοντας πως αυτή έχει μεγάλη προσωπική περιουσία...

.....

.....

Από την επιστολή του προκύπτει ότι από μακρού χρόνου γνώριζε πως των κατηγορώ για εραστή της συζύγου μου. Πως λοιπόν το ανήχετο και δεν μου έκανε από τότε μήνυση, που η κατηγορία μου ήταν αόριστος και με μήνυσε τώρα όταν δημοσιοποίησα τα πραγματικά και αληθή περιστατικά της δράσης των δύο εραστών με μαρτυρικές καταθέσεις ντετέκτιβ;

Η δική μου υπομονή που παρεξηγήθη σαν αδιαφορία ή ανοχή δεν ήταν παρά η φρόνιμη προσπάθεια ενός συνετού οικογενειάρχη να σώσει την οικογένειά του και τον γάμο του.

.....

.....

Παρά την διάθεση του γιατρού Περαντή να ολοκληρώσει την μελέτη όλων των δικογράφων, δεν τα κατάφερε. Έβλεπε πως ήτανε πολλά και στην κατάσταση που ήτανε φοβήθηκε μήπως έχει πάλι κάποια κρίση και δεν το ήθελε. Διέκοψε την μελέτη και έβαλε όλα τα έγγραφα πάλι μέσα στον κίτρινο φάκελο. Μετά τοποθέτησε το φάκελο μέσα στο δεξιό συρτάρι, με την πρόθεση να συνεχίσει την μελέτη των εγγράφων σε κάποια άλλη ευκαιρία.

12. η πρώτη απιστία.

*Αμαρτία 'μολογημένη, δεν είναι αμαρτία..
(λαϊκή παροιμία.)*

Λάββατο, αρχές Ιουνίου. Οι τέσσερες φίλες συναντήθηκαν στις δέκα η ώρα το πρωί και αποφάσισαν να εκδράμουν μέχρι το παραθαλάσσιο χωριό Δροσοχώρι. Τα μπάνια είχαν αρχίσει. Σήμερα όμως δεν σκόπευαν να κολυμπήσουν. Καμιά δεν είχε ακόμη ετοιμάσει τα καλοκαιρινά της απαραίτητα. Το υψόμετρο της πόλης τους δεν συνηγορούσε σε βιαστικές αγορές μπανιερών και άλλων καλοκαιρινών εφοδίων.

Οδηγούσε η Ντέμη που ήταν και η πιο έμπειρη σοφερίνα. Η διαδρομή ήταν ευχάριστη και τα χιλιόμετρα αρκετά μέχρι την παραλιακή Αρκαδία. Ο καιρός ήταν καλός και δεν άργησε το κέφι να τις καταλάβει ώστε όλες μετά από λίγο ν' αρχίσουν τα πειράγματα και τα ελαφρά υπονοούμενα για τις προσωπικές τους σχέσεις και τη γνώμη που είχε η κάθε μία για τον άντρα της ή και για τον άντρα των άλλων. Έτσι μετά τη σύντομη αναφορά στο πάρτι που ναυάγησε, η κουβέντα γενικεύθηκε και το καρφί της παρέας, η κοκκινομάλλα Σούλα, έριξε την κανονιά γερή και καλοσημαδεμένη.

«Να περιγράψει κάθε μία μας, την πρώτη της απιστία. Δεν σας λέω αν απιστήσατε, γιατί του κερατά, καιρό τώρα γνωρίζομαστε και αυτά είναι μιλημένα και γνωστά. Ο δικός μου άπιστος εκ παραδόσεως με κερατώνει ακόμη και με την παραδουλεύτρα μας. Της Ντέμης, γερομπαμπαλής και *τα ζώα του αργά*, εδώ και πολύ

χρόνο. Και ποία δεν θα του τα φόραγε σε αυτά τα χάλια. Της Νέλης, αγριάνθρωπος και καθίκης, που όσο χρόνο αυτή είναι στο Ξυλόκαστρο το κέρατό της τραβάει την ανηφόρα. Της Τέτης, *αδερφόρα* πρώτης γραμμής. Γνωστά αυτά και ξεκαθαρισμένα. Όλες πετύχαμε κελεπούρια. Άντε να γαμηθείς με τέτοιους άνδρες. Έρχονται στιγμές που τα σκέπτομαι κι αναρωτιέμαι τι σκατά τους βρήκαμε και τους παντρευτήκαμε. Θα μου πείτε τα λεφτά. *Η καλή αποκατάσταση* περιορίστηκε μόνο στο χρήμα. Τώρα λέω, πως τους χρειάζεται το κέρατο και με το παραπάνω. Τελευταία διάβασα μία παροιμία. *Κεράτωνα τον άνδρα σου και μάγια μην του κάνεις*. Δεν την πολυκατάλαβα στο δεύτερο μέρος της, έτσι κι εγώ κράτησα μόνο το πρώτο. Προτείνω λοιπόν, στο Δροσοχώρι, να διηγηθούμε όλες την ιστορία της πρώτης μας απιστίας της, μετά το γάμο μας.»

Οι άλλες δεν σχολίασαν τα λόγια της Σούλας, ούτε απέρριψαν την πρόταση. Φως φανάρι πως σιωπηρά συμφώνησαν χωρίς να ξέρουν που απέβλεπε η πρόταση της Σούλας. Σαν φτάσανε στην ακτή βολευτήκανε στην σκιερή αλάνα ενός μοναδικού μικρού μαγαζιού που έβλεπε στη θάλασσα. Μια χαμοκέλα ορθογώνια με μονόριχτη στέγη που επεκτεινόταν στη πρόσοψη σκεπάζοντας μέρος της αυλής. Αριστερά και κάτω από μερικές συστάδες πεύκων, ο κάπελας είχε απλώσει στρωμένα ξύλινα τραπέζια. Λίγα μέτρα μπροστά τους ήταν η θάλασσα. Γαλάζια, προκλητική και λαμπυρίζουσα κάτω από τον πρωινό ολόλαμπρο ήλιο.

Τα κορίτσια διαλέξανε τραπέζι κάτω από ένα μεγάλο πεύκο, για την πλούσια σκιά του. Κάθισαν.. και η Νέλη που είχε έρθει πάλι στο μαγαζί και γνώριζε το ταβερνιάρη, χτύπησε παλαμάκια.

Σε απάντηση της κλήσης, ήλθε ένας νεαρός σερβιτόρος να τις εξυπηρετήσει. Ήτανε ένα γλυκό ψιλό παιδί δέκα οκτώ χρονών, όπως τους είπε, σαν τον ρώτησε η Νέλη.

«Είμαι μαθητής στην τρίτη τάξη του λυκείου. Τελειώσαμε τα μαθήματα χτες και από την Δευτέρα αρχίζουμε τις εξετάσεις.»

«Εσύ δεν φοβάσαι τις εξετάσεις γιατί φαίνεσαι έξυπνο παιδί.»

«Και πως το καταλάβατε αυτό κυρία;»

«Μα από τη φυσιολογία σου. Είσαι ωραίο παιδί, ευγενικό, απαντάς στον πληθυντικό.. και όπως λέγανε και οι αρχαίοι μας πρόγονοι... *οία η μορφή τοιάδε και η ψυχή.*»

«Μπορεί να είναι κι έτσι..»

«Γιατί μπορεί;»

.. τον ρώτησε η Τέτη.

«Διότι κυρία καμιά φορά τα φαινόμενα απατούν. *Μην κρίνεις το βιβλίο από το εξώφυλλο.*»

«Βλέπω έχεις και πνεύμα. Από το άλλο... πως τα πάζ; Εδώ κοντά στη θάλασσα όλο κάτι θα σου προκύπτει. Απ' ότι βλέπω έχετε πέρασμα εδώ κι εσύ μια χαρά φαίνεσαι.»

«Τι να μου προκύψει κυρία... μαύρη ξεραίλα. Ποιά θα κοίταζε ένα σερβιτόρο; Εσείς, με το συμπάθιο δηλαδή, θα θέλατε να.. πώς να σας το πω.. *να την βρείτε μαζί μου;*»

«Άκουσε... τ' ονοματάκι σου; ...»

«Γιώργο..»

«Άκου λοιπόν Γιώργο. Σου λέγω πως ναι, θα μπορούσα να την βρω μαζί σου, όπως το είπες και όχι μόνο εγώ, αλλά και οι άλλες τρεις κυρίες.»

«Εννοείτε.. χωρίς να είναι ερωτευμένες μαζί μου;»

«Μα ασφαλώς. Άλλο έρωτας άλλο σεξ. Το σεξ βλέπεις είναι χημεία. Ο έρωτας είναι κάτι διαφορετικό. Θέλει χρόνο.»

«Δηλαδή.. τώρα εμείς μιλάμε για χημεία;»

«Ακριβώς.. για χημεία. Για τη συμβατότητα ή μη των υγρών.»

Οι υπόλοιπες άρχισαν να γελούν με την τροπή που πήρε η κουβέντα και κυρίως ν' απορούν για το πού το πήγαινε η Τέτη. Αλλά και ο Γιώργος που ενώ στην αρχή φαινόταν να κυριαρχεί στο παιχνίδι, τώρα με την κατά μέτωπο επίθεση της Τέτης, τα έχασε και προτίμησε να μην απαντήσει.

«Έλα Τέτη, άφησε το παιδί να μας περιποιηθεί και αυτό το θέμα μπορεί να το συζητήσουμε και αύριο.»

..παρενέβη η Σούλα.

Παράγγειλαν μια ποικιλία με ένα κατρούτσο κρασί βαρελίσιο και όταν ο Γιώργος απομακρύνθηκε τόσο που να μην τις ακούει, όλες την ίδια στιγμή γελώντας ξέσπασαν.

«Μη μου πεις πώς τα εννοούσες αυτά που είπες.»

«Γιατί όχι; Τέτοιο μανούλι δεν σου πέφτει κάθε μέρα.»

«Ε.! Είσαι τέρας. Δεν είδες πως το παιδί είναι αγαθό;»

«Αγαθό ή πονηρό, εγώ σας λέω να μην αφήσουμε την ευκαιρία να χαθεί. Και απ' ότι εγώ κατάλαβα ο Γιωργάκης *το λέει το τραγούδι*. Είναι προικισμένος με προσόντα. Λοιπόν, αύριο είναι Κυριακή. Θ' αφήσουμε μετά το φαγητό τους δικούς μας, γιατί εμείς θα έχουμε απογευματινό τσάι με τον φιλόπτωχο *σύλλογο κυριών* Δροσοχωρίου.»

«Και ποίες είναι αυτές οι κυρίες;»

«Εμείς αγαπητές μου. Εμείς αποτελούμε το φιλόπτωχο *σύλλογο* Δροσοχωρίου. Καιρός είναι να φροντίσει και κάποιος τα φτωχά

αυτού του ωραίου χωριού. Είναι κρίμα να διψάει η αυλή τους κι εμείς να αδιαφορούμε. Καταλάβετε τώρα; Αυτή τη στιγμή ιδρύσαμε τον φιλόπτωχο σύλλογο κυριών Δροσοχωρίου. Σκοπός του συλλόγου: Η παντοειδής βοήθεια παντός αναξιοπαθούντος αρσενικού κατοίκου του Δροσοχωρίου. Από αύριο πιάνουμε δουλειά με πρώτο το Γιώργο, που τόσο πολύ διψάει η αυλή του. Όλες τα χέρια σας στο τραπέζι. Ορκιζόμαστε πίστη στο σκοπό του συλλόγου, εχεμύθεια και αλληλοϋποστήριξη.»

Σκασμένες στα γέλια οι υπόλοιπες συνομολόγησαν με τα χαζά που τόσο σοβαροφανώς είχε αραδιάσει προ ολίγου η Τέτη. Έτσι χωρίς να καταλάβουν πως έγινε, ξεκίνησε αυτή η ιστορία που και οι ίδιες δεν περίμεναν να φτάσει εκεί που στο τέλος έφτασε.

Σ' αυτό το μεταξύ, φάνηκε ο νεαρός σερβιτόρος να φέρνει ένα δίσκο με τα σερβίτσια και την παραγγελία των γυναικών. Σοβαρός έβαλε το πιάτο με την ποικιλία στη μέση του τραπεζιού και από ένα σερβίτσιο άδαιο εμπρός σε κάθε κυρία. Τούς έφερε κι ένα μισόκιλο κρασί ροζέ και τους είπε πως είναι από το χωριό του και το κερνάει ο ίδιος. Μετά τους ευχήθηκε *καλή όρεξη* και έφυγε διακριτικά. Η Τέτη πήρε τη μισή και άρχισε να γεμίζει τα ποτήρια.. και σηκώνοντας το ποτήρι της είπε:

«Άντε, πιέστε στην υγεία του Γιώργου. Σήμερα μας κερνάει αυτός, αύριο θα τον κεράσουμε εμείς.»

Τσουγκρίσαν τα ποτήρια τους και δοκίμασαν τους μεζέδες που όπως τους φάνηκε τους περιποιήθηκε ο Γιώργος ιδιαιτέρως.

«Λοιπόν εγώ σας λέω πως η αυριανή περιποίηση του Γιώργου θα είναι ακόμη καλύτερη. Είναι θέμα ανταποδοτικότητας. Φυλάξτε λοιπόν την όρεξη σας μέχρι αύριο..»

Στη συνέχεια το λόγο πήρε η Σούλα και τους θύμισε αυτά που είπε στο αυτοκίνητο. Να διηγηθούνε δηλαδή όλες την πρώτη τους απιστία σαν παντρεμένες. Οι άλλες την κοίταξαν στην αρχή με αμηχανία. Όταν όμως συνήλθαν, απάντησαν.

«Άρχισε πρώτη, αφού εσύ είχες και τη φαινή ιδέα. Νομίζω ο λόγος σου ανήκει...»

..είπε η Νέλη παίρνοντας μία γαρίδα και προσπαθώντας να την καθαρίσει. Η Σούλα ξεροκατάπιε κι έδειξε πως θα συμμορφωνόταν, όταν η φωνή της Ντέμης δεν την άφησε ν' αρχίσει.

«Όχι.. θ' αρχίσω εγώ και όποια πάρει το βόλι. Όλες τσιμουδιά, να μην ακούσω ούτε παράπονα ούτε διαμαρτυρίες.»

Λέγοντας αυτά η Ντέμη παρατηρούσε τη Σούλα.

«Και γιατί παρακαλώ κοιτάζεις σε μένα; Δεν θυμάμαι να έχουμε κάνει ακόμη, εμείς οι δύο έρωτα.»

«Ασφαλώς όχι, μέχρι τώρα. Στο μέλλον μπορεί. Όσο για το κοίταγμα θα τ' ακούσεις πιο κάτω. Συμφωνούμε λοιπόν όλες, πώς ότι αποκαλύψουμε σε αυτές τις ιστορίες, δεν είναι για να ανακοινωθούν προς τρίτους και δεν θα επηρεάσουνε ποτέ τη φιλία μας. Όλα λοιπόν μεταξύ μας και όχι πάρα πέρα. Ότι λεχθεί, θα μείνει σε μας και μόνο. Συμφωνούμε όλες;»

«Συμφωνούμε.»

..επαναλάβανε όλες μαζί οι υπόλοιπες, χασκογελώντας.

Έτσι, το *σύμφωνο* τέθηκε σε ισχύ με μία προφορική και απλή συμφωνία κυριών. Και παρά την γυναικεία τους φύση, οι τέσσερες φίλες τηρούσαν τις συμφωνίες τους. Τίποτα δεν είχε ακουστεί γι' αυτές. Όλες κυρίες σοβαρές, συμπαθείς, γλυκές και με πλούσια κοινωνική δράση. Πολύ συχνά τις βλέπανε μαζί είτε

στα κεντρικά καταστήματα νεωτερισμών να περιεργάζονται και να σχολιάζουν τα εκθέματα είτε στο σαλόνι κάποιου κεντρικού ξενοδοχείου να συζητούν. Τα θέματά τους ήσαν διάφορα και ποικίλα με κυρίαρχη τη μόδα, την δίαιτα, το θέατρο και την τηλεόραση. Ήδη είχαν αρχίσει όλες να ψιλοασχολούνται σαν χόμπι με τις ιδιαίτερες μικροασχολίες τους στις οποίες εύρισκαν ενδιαφέρον. Η Τέτη με τη φωτογραφία και την λογοτεχνία. Η Ντέμη με την τηλεόραση και τη σκηνοθεσία η Σούλα με την ζωγραφική και η Νέλη με την κατασκευή της πολυκατοικίας της που είχε ήδη ξεκινήσει με το σύστημα της αντιπαροχής στο Ξυλόκαστρο.

Πέρα από αυτές τις δραστηριότητες που απασχολούσαν την κάθε μία ιδιαιτέρως, όλες τους παρέμεναν ενεργές στο μόντελιν. Στο τέλος οι τέσσερες είχανε γίνει *πακέτο*. Με τρόπο η κάθε μία τους αρνείτο να δεχθεί να εμφανιστεί χωρίς την συμμετοχή των άλλων. Σε κάθε κοινωνική εκδήλωση η παρουσία τους εθεωρείτο εγγύηση της επιτυχίας. Μαζί στη δουλειά, μαζί στις εξόδους, μαζί και στις γυναικείες σκανδαλιές τους. Έτσι πετύχανε να καθιερωθούνε στην Τρίπολη σαν.. "*οι κυρίες*" ή "*οι μοντέλες*" ..για την περίσσεια ομορφιά τους. Ποίος θα μπορούσε να πει κάτι για τέσσερις κυρίες, που το μόνο ελάττωμα τους ήταν η ομορφιά και η καλή οικονομική τους κατάσταση που γρήγορα τις έκαναν γνωστές στην κοινωνία της επαρχιακής πρωτεύουσας. Έτσι η πρόταση της Σούλας τις βρήκε όλες θετικές για τη διήγηση που τους ζήτησε να κάνουν. Άλλωστε μυστικά δεν είχαν μεταξύ τους. Η κάθε μία τους πίστευε ότι γνώριζε τα μυστικά της άλλης.

*Η κοκκινομάλλα Σούλα, που έκανε
την τολμηρή πρόταση*

13. κέρατο από τη φίλη

*Κεράτωνε τη φίλη σου και παίνενέ τη κι όλας.
(λαϊκή παροιμία.)*

«Εντάξει λοιπόν.»

..είπε η Ντέμη.

«Αρχίζω πρώτη με κάτι που από τις απόκριες μου βαραίνει κατά κάποιο τρόπο τη συνείδηση. Διευκρινίζω από την αρχή πως δεν σκοπεύω να πάρω τον άνδρα καμιάς από εσάς. Μ' αρέσει ο έρωτας αλλά και σε ποία δεν αρέσει. Είναι αλήθεια πως στο γάμο μου στάθηκα λίγο άτυχη. Όλες σας ξέρετε πως στο σπίτι μου ο έρωτας είναι είδος *εν ανεπαρκεία*. Όταν λοιπόν μου *την έπεσε* για ο καλός κατά τα άλλα σύζυγος μίας από την παρέας μας, δεν δίστασα ούτε στιγμή ν' ανταποκριθώ θετικά. Δεν θ' αναφερθώ σε λεπτομέρειες. Θα σας διηγηθώ μόνο στεγνά τα γεγονότα.»

Όλες παραξενεμένες, την κοίταξαν στην αρχή με απορία και στη συνέχεια αντέδρασαν ..με χάχανα!!

«Χαρά στο αίνιγμα.. Ο Σκαρέντζας ή ο Χλωρίδης. Με τους άλλους αποκλείεται να πηδήχτηκες, λόγω ειδικών καταστάσεων.»

..είπε με αρκετή δόση ειρωνείας η Σούλα. Οι δύο άλλες περίμεναν σιωπηλές τη συνέχεια της διήγησης. Μα η Ντέμη δεν δίστασε ν' απαντήσει κατ' ευθείαν στην ερώτηση της Σούλας, σαν να περίμενε την αντίδρασή της.

«Ναι Σούλα, ο Σκαρέντζας ήταν ο πρώτος που μου ρίχτηκε κι σαν παντρεμένη κι εγώ δέχθηκα ευχαρίστως την πρόκληση για δύο κυρίως λόγους...»

Οι άλλες που δεν εξεπλάγησαν και είχανε μαντέψει λίγο πολύ τους δύο πιθανούς άτακτους της παρέας, το βρήκανε φυσικό να έχει συμβεί κάτι τέτοιο αλλά δεν το θεωρούσανε απαραίτητο να έχουνε δημιουργηθεί τρίγωνα που οι απ' έξω να τα αγνοούν. Στα σέξι πάρτι τους, η αλλαγή συζύγων ήτανε στα παιχνίδια τους.

«Ησυχία σας παρακαλώ. Είπαμε θ' αποδεχόμαστε ότι ακούμε χωρίς διαμαρτυρίες. Το γεγονός συνέβη τις απόκριες, στο πάρτι της Σούλας που χάλασε, σαν δεν ήρθε ο γιατρός, και ο Αλέκος με πήρε να με πάει στο σπίτι μου. Θα θυμάσαι Σούλα, πως εκείνη τη βραδιά ο Αλέκος διανυκτέρευσε έξω από το σπίτι σας. Ήτανε μαζί μου και περάσαμε πολύ καλά απ' ότι θυμάμαι. Δεν μπορώ να πω. Κι αυτός πρέπει να το διασκέδασε, γιατί όταν του είπα να φύγει, είχε πει.. *δύσκολα αφήνεις τη χαρά για να γυρίσεις..*»

Εδώ η Ντέμη σταμάτησε. Σαν να μην ήθελε ν' αποτελειώσει τη φράση της. Οι άλλες την κοίταξαν αμίλητες. Στο κάτω κάτω μεταξύ τους, φανερά βγάζανε τα μάτια τους, δεν υπήρχε όμως λόγος για ιδιαίτερες συναντήσεις. Η Ντέμη συνέχισε..

«..ας είναι. Το *πέσιμο* έγινε στ' αυτοκίνητο, αλλά το *πήδημα* συνέβη σ' ένα μοτέλ λίγο έξω από την πόλη. Ο γιατρός μου είχε πει πως θα διανυκτέρευε στο νοσοκομείο για μία δύσκολη γέννα. Ήτανε το πρώτο *κόλπο* με τον άνδρα σου.. σαν παντρεμένη.»

«Πάλι καλά, γιατί σαν ανύπαντρη, αρκετές φορές σου *είχε πετάξει τα μάτια* έξω. Όλοι ξέρουμε τι λυσσάρα είσαι..»

«Το πέτυχες.. Σούλα εγώ δεν είχα καμία όρεξη να θυμηθώ το περιστατικό. Εσύ ζήτησες να διηγηθούμε την πρώτη μας απιστία. Αυτή λοιπόν ήταν και παραδίδω τη σκυτάλη στην επόμενη. Λεπτομέρειες βέβαια δεν χρειάζονται.»

«Ασφαλώς δεν χρειάζονται να μας πεις λεπτομέρειες Ντέμη, ούτε και πόσες φορές πηδήχτηκες με τον Αλέκο. Και πριν, τι έκανες δηλαδή; Δονητή χρησιμοποιούσες; Είναι γνωστό πως ο γιατρός σου, στο κρεβάτι, βαράει μύγες. Όλες καταλαβαίνουν γιατί διάλεξες το περιστατικό αυτό. Ήθελες να καρφώσεις εμένα. Εγώ όμως δεν ενοχλούμαι γιατί γνωρίζω από τότε βγάξετε οι δύο σας τα μάτια σας.. Ειλικρινά.. δεν με νοιάζει κι ακόμη σου λέγω πως σε συμπαθώ. Και αν καμία φορά θελήσεις πάλι κανένα πηδηματάκι.. πες μου το, να του δώσω διανυκτέρευση.»

Οι άλλες βάλανε τα γέλια και παρατηρήσανε πως πρέπει να τηρηθεί η συμφωνία τους. Όχι προσωπικά καρφώματα.. και η Σούλα συμπλήρωσε:

«Δεν είναι κάρφωμα, αλλά για να ξέρουμε και τι λέμε..»

Όλες στρέψανε τα κεφάλια τους προς το μέρος της Σούλας βλέποντας πως η κουβέντα πήρε απρόβλεπτη τροπή.

Η Νέλη με την Τέτη επενέβησαν να κατευνάσουν τα πνεύματα.

«Κορίτσια, ας διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας. Η ζήλια είναι ξεπερασμένο συναίσθημα. Μην ξεχνάμε, πως μας δένει ειδικός όρκος. Όχι ζήλιες με τους δικούς μας αν καμιά φορά συμβεί κάτι. Άλλωστε σιγά το κέρατο. Απαγορεύεται το κρυφό που δεν ελέγχεται. Το φανερό, ε! αν τύχει *στη χάση και στη γέμιση* είναι καλοδεχούμενο.» ..είπε η Τέτη.

«Σύμφωνες Τέτη, αυτό λέω κι εγώ. Μα η φίλη μας η Ντέμη το ξέχασε. Δεν πέρασε εβδομάδα που να μην πηδήξει τον δικό μου. Χέστηκα κι εγώ και τους άφησα να βγάζουνε τα μάτια τους ελεύθερα. Γι' αυτό και δε με πειράζει για ότι γίνεται. Ντέμη, σου είπα λίγο πριν, ότι μου είσαι πολύ συμπαθής για πολλούς άλλους

λόγους, που τώρα δεν βάζεις στο μυαλό σου. Γι' αυτό αγάπη μου γλυκιά δεν σου είπα τίποτε μέχρι τώρα. Όχι διότι δεν το ήξερα. Απλώς το θεωρώ φυσικό και αναπόφευκτο, αφού τα χάλια του γιατρού, μου είναι γνωστά από την ημέρα της αποφοίτησής μας. Μήπως ξέχασες την πλάκα μας στα Βριλήσσια μετά την επίδειξη του Κρίς; Ποία πήγε με το Γιώργο σου παρακαλώ; Ασφαλώς θα θυμάσαι πως ήμουν εγώ. Αρκέσου μόνο σ' αυτό Ντέμη και γνώριζε πως προσωπικά σ' εκτιμώ πιο πολύ από τον κόπανο τον άνδρα μου, που δεν αφήνει ούτε θηλυκιά γάτα να ευδοκιμήσει.»

Αυτά είπε η Σούλα και μετά ζήτησε να είναι η δεύτερη στη σειρά που θα διηγηθεί την δική της απιστία.

Η Ντέμη πήρε πάλι τον λόγο.. Το έφερε βαρύ να δεχθεί όλη αυτή την επίθεση αδιαμαρτύρητα.

«Σούλα, εκτιμώ που διατηρείς καλά αισθήματα για μένα. Ότι έχει γίνει με τον Αλέκο δεν το θεώρησα σπουδαίο. Τουναντίον το θεώρησα εξυπηρέτηση για σένα, που θα συγκρατούσα στην ομάδα ένα φίλο εκ παραδόσεως άπιστο, παρ' όλο που κατά βάθος πιστεύω πως εσύ και ο Αλέκος μας δουλεύετε όλους τους άλλους κανονικά. Κι αυτό το βλέπουμε καθημερινά..»

«Τι εννοείς; Τι βλέπετε δηλαδή;»

«Ότι εσύ τον ανέχεσαι στις παρεκτροπές του και από τη δική σου πλευρά τον έχεις κάνει ελάφι. Δεν αμελείς να του στολίζεις το κούτελο, στα συχνά ταξίδια σου στην Αθήνα.»

«Τα φαινόμενα καμιά φορά απατούν. Το τι κάνω στην Αθήνα.. αφορά μόνο σε μένα και σε καμιά σας δεν πέφτει λόγος. Μία φορά ξάπλωσα με άλλον και είναι η ιστορία που θα σας διηγηθώ. Όσο για τον Αλέκο, ξέρω ότι σε όλες σας τα έχει χάσει και μόνο

η Νέλη τον έχει βάλει στη θέση του. Τ' αφήνω όλα κατά μέρος. Τα θεωρώ περασμένα ξεχασμένα κι αρχίζω την ιστορία μου..»

Η Σούλα ήπια λίγο νερό απ' όσο είχε απομείνει στο ποτήρι της και μετακινήθηκε στην καρέκλα της έτσι που να επιτύχει κάποια στάση που θα της εξασφάλιζε περισσότερη άνεση.

Παρά τους ισχυρισμούς της, φαίνεται πως σκόπιμα διάλεξε να διηγηθεί την ιστορία της σχέσης που είχε αφήσει ν' αναπτυχθεί ανάμεσα στη Ντέμη και τον άνδρα της. Ήταν αλήθεια ότι μεταξύ των τεσσάρων ζευγαριών, φανερά είχανε όλοι ανεχθεί και είχανε αφήσει να αναπτυχθεί μία πρωτότυπη σχέση που κατά κάποιο αξεδιάλυτο τρόπο, όλα τα επέτρεπε μεταξύ των. Αλλά η σχέση αυτή τους ήταν ανεκτή στις μεταξύ τους συναντήσεις, στα φανερά, που τίποτε δεν μπορούσε να παρεξηγηθεί. Κρυφές όμως συναντήσεις, κάτι άλλο σήμαινε που θα μπορούσε να οδηγήσει σε λαθεμένους δρόμους που κανένας δεν ήθελε ούτε επιζητούσε. Αυτό ήτανε μέσα στους άγραφους όρους του καταστατικού τους. Παρά τις όσες δικαιολογίες που αράδιασε και τα επιχειρήματά της η Ντέμη, ήτανε φανερό πως το ερωτικό έλλειμμα που είχε με το γιατρό, την είχε κάνει ενδοτική στις ερωτικές επιθέσεις του Αλέκου..

Άφησε τον θυμό της να υποχωρήσει και να μην δώσει συνέχεια στην αντιπαράθεση. Μετά από λίγο είχε τελείως κατανικήσει την πλάκωση που της είχε προκαλέσει η άδικη επίθεση της Ντέμης και άρχισε ήρεμη την ιστορία της.

Η Σούλα με την Τέτη στεγνώνουν στην αμμουδιά

14. η αδήλωτη... πόρνη

*....πορνεία γυναικός, ἐν μετεωρισμοῖς
ὀφθαλμῶν καὶ ἐν τοῖς βλεφάροις αὐτῆς
γνωσθήσεται.*

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ Κεφ. ΚΣΤ', 9

«Δεν νομίζω να με θεωρείτε ότι είμαι κακό κορίτσι. Όλες μου οι ερωτικές εμπειρίες, λίγο πολύ, σας είναι γνωστές γιατί ότι έχω κάνει, το έχω κάνει παρέα μαζί σας. Ούτε κι εγώ άλλωστε έχω τέτοια ιδέα για τον εαυτό μου, ότι δηλαδή είμαι μια *πουτανίτσα* του δρόμου, σαν αυτές που κυνηγάει ο μαλάκας ο δικός μου.

Συχνά όμως μου έδωσε το δικαίωμα μετά το γάμο μας να τον κερατώσω. Τη βραδιά της φάρσας στα Βριλήσσια με είχε βρίσει *πουτανίτσα* και μου κακοφάνηκε. Από τότε, είχα αναρωτηθεί πολλές φορές πως θα ήταν αν πλασαριζόμουνα σε κάποιο πεζοδρόμιο και *ψώνιζα* έναν πρόσκαιρο εραστή, κάνοντας πως είμαι μία κοινή πόρνη που εκδίδεται για χρήματα. Ήταν μία καθαρά φαντασίωση δική μου, που ωρίμασε με τον καιρό, αλλά έμμονα στο μυαλό μου. Ήθελα να διαπιστώσω πως θα ένιωθα αν ζούσα για μερικές ώρες σαν παλιοθήλυκο, σαν μία γυναίκα του δρόμου που νοικιάζει το κορμί της. Το τζάμπα, έ..! όλες το ξέρουμε. Με αμοιβή όμως πως άραγε νιώθει μία γυναίκα..

Ήτανε και άλλος ένας λόγος. Ήταν καθαρά λόγος εκδίκησης για τον *μουνάκια* τον άνδρα μου. Συνεχώς μέχρι σήμερα με χρησιμοποιεί για να επιτυγχάνει τους σκοπούς του. Αυτό, ίσως να το έχετε κι εσείς καταλάβει στις μέχρι τώρα σχέσεις μας.

Μία μέρα, είχαμε κατεβεί μαζί στην Αθήνα. Ήξερα πως ο Αλέκος με κεράτωνε με τη γραμματέα του. Σαν με άφησε μόνη, ξεπέρασα τούς δισταγμούς μου και απεφάσισα να βάλω σ' ενέργεια τη φαντασίωσή μου. Φόρεσα ένα λευκό ελαφρύ μαντό και από μέσα έμεινα τελείως γυμνή. Άλλωστε ήταν καλοκαίρι και ένα ελαφρό ντύσιμο δεν ήταν πρόβλημα. Πήρα το μικρό μου φιατάκι

που είχα από ανύπαντρη ακόμη και μιάς και δυό, κατέβηκα στη Συγγρού. Άφησα το φιατάκι μου σε μία σκοτεινή πάροδο και βγήκα με θράσος στο πεζοδρόμιο της Συγγρού, όπου και άλλες κοπελιές της δουλειάς, περπατούσαν αργά και προκλητικά περιμένοντας τους εφήμερους εραστές. Όταν μία από αυτές μου ζήτησε φωτιά, κατάλαβα ότι είχα πετύχει τουλάχιστον στην εμφάνιση και στη συμπεριφορά. Το κόκκινο μαλλί μου με βοηθούσε σημαντικά. Χάρηκα που με θεώρησε του σιναφιού τους και της έδωσα τη φωτιά που μου ζήτησε. Τότε αυτή, αντί να φύγει κοντοστάθηκε και με ρώτησε..

"Καινούργια είσαι 'δώ; "

"Όχι ακριβώς. Έλειπα ταξίδι στην επαρχία "

"Καταλαβαίνω... δύσκολα τα πράγματα κι εκεί.."

"Κι εσύ από επαρχία;"

"Από πού αλλού... Βλέπεις οι Αθηναίες το κάνουνε σπίτι τους και είναι έντιμες κυρίες. Εμείς είμαστε του δρόμου. Δε βαριέσαι.. από όπου να το μυρίσεις το πράγμα βρωμάει. Άντε .. γεια σου.."

"Μία στιγμή... δεν μου λες, τα μπλόκα συνεχίζονται; "

"Φαίνεται πως έχεις λείψει αρκετά από τη πιάτσα. Σταματάνε τα μπλόκα κοριτσάκι; Να μη σου τύχει. Είσαι αδήλωτη; "

"Ναι.. αδήλωτη είμαι.. "

Η άλλη δεν απάντησε και συνέχισε το μοναχικό δρόμο της. Εγώ πλησίασα στο ρείθρο και άρχισα να ανοιγοκλείνω νευρικά το μαντό μου καθώς τα αυτοκίνητα περνούσαν από μπροστά μου με ταχύτητα και οι οδηγοί φαίνονταν αδιάφοροι. Μία ανησυχία με κατέλαβε ξαφνικά πού άρχισε σιγά-σιγά να γίνεται πανικός. Άρχισα να σκέπτομαι τα λόγια της.. συναδέλφου. Για φαντάσου.. από πλάκα να βρεθώ στην κλούβα και στα καλά καθούμενα να προκύψω, από τη μία στιγμή στην άλλη δηλωμένη. Όλα τ' άλλα τα είχα, η δήλωση στο τμήμα ηθών μου έλλειπε. Είπα να σηκωθώ και να φύγω, μα κάτι με συγκράτησε. Δεν ήθελα διάβολε, όλα να πάνε χαμένα. Πότε θα ξανάβρισκα την ευκαιρία και δεν ήθελα να καταστρέψω την προετοιμασία.. για την φαντασίωσή μου.

Κυρίως πως θα έφτανα πάλι στην τόλμη να το αποφασίσω. Μπορεί να ήτανε φαντασίωση, αλλά έδενε με μία επικίνδυνη πραγματικότητα. Από τις μαύρες σκέψεις με έβγαλε μία τεράστια αμερικάνικη σεβρολέτα Bellaire που ήλθε και στάθηκε μπροστά μου. Ένας γοητευτικός λοχίας από τη βάση του Ελληνικού βγάζοντας το κεφάλι του από το άνοιγμα του παραθύρου με ρώτησε με τα σπαστά ελληνικά του..

"Θέλεις να κάνουμε παρέα απόψε; "

Στον εκνευρισμό μου επάνω δεν του απάντησα, αλλά άνοιξα μόνη μου την πόρτα της σεβρολέτας, κάθισα δίπλα του και του είπα να ξεκινήσει. Δεν με ένοιαζε ποιος ήταν, που θα πηγαίναμε

και τι θα κάναμε. Προς το παρόν ένιωσα μία μεγάλη ανακούφιση που φύγαμε από το πεζοδρόμιο της Συγγρού. Από την πιάτσα. Με το που μπήκα μέσα στη θέση του συνοδηγού, αυτός ξεκίνησε προς το Φάληρο και στο ύψος του ιππόδρομου σταμάτησε. Με ρώτησε πως με λένε και τόση ήταν η σύγχυσή μου, που του είπα το αληθινό μου όνομα.

"Σούλα... ωραίο όνομα... Σούλα έχεις δικό σου μέρος, η θέλεις να πάμε στο δικό μου; "

" Όχι δεν έχω, πάμε καλύτερα στο δικό σου. "

Μου είπε Ο.Κ. και είδα πως πήρε την παραλιακή και στη Γλυφάδα έστριψε αριστερά προς τα Σούρμενα. Η περιοχή αυτή είναι δίπλα στην αμερικανική βάση και μετά από λίγο φτάσαμε σε μία μονοκατοικία μέσα σε κήπο. Μπήκαμε στην αυλή και πάركαρε δίπλα στην είσοδο του σπιτιού. Όλα ήταν ήσυχα. Ήταν ένα υπερυψωμένο ισόγειο σπίτι με βεράντα μπροστά από την κυρία είσοδο. Άνοιξε την πόρτα και μπήκαμε μέσα. Καθίσαμε σ' ένα καλοβαλμένο καθιστικό και με ρώτησε αν θέλω να μου κάνει κάτι να φάω. Βέβαια, για πόρνη του δρόμου έμοιαζα, αλλά δεν ήθελα να μοιάζω και για νηστική. Τον έλεγαν Τομ.

" Όχι δεν θέλω να φάω τίποτε. Ένα ποτό όμως θα το πάρω. "

Ήτανε φανερό πως ο εκνευρισμός δεν με είχε εγκαταλείψει. Έκανε δύο σκρου-ντράιβερ , ήλθε και κάθισε δίπλα μου και μου έδωσε το ένα ποτήρι. Μετά από λίγο, η βότκα με το ποτοκάλι κάνανε καλή δουλειά. Ο εκνευρισμός, αργά μα σταθερά μ' εγκατέλειψε και δεν πέρασε πολύ ώρα που συνομιλούσα πλέον με τον Τομ, τελείως άνετα και σε μία ατμόσφαιρα διαφορετική. Ο Τομ, ήταν ένας ήρεμος τύπος που δεν έδειχνε ανυπομονησία να

ορμήσει στο κοτοπουλάκι και να το κατασπαράξει.

Εγώ όμως, αντίθετα ένιωθα ανυπόμονη να ζήσω τη βρώμικη φαντασίωσή μου, αυτή του παλιοθήλυκου που μου είχε τόσο καρφωθεί στο μυαλό. Η ηρεμία του Τομ μ' έκανε να σκέπτομαι μήπως κατόρθωσα να ξεγελάσω τη συνάδελφο του πεζοδρομίου, αλλά δεν κατόρθωσα να ξεγελάσω τον έμπειρο πελάτη μου. Όσο πίναμε το ποτό μας, ο Τομ μου είπε λίγα πράγματα από τη ζωή του. Υπηρετούσε στην Αμερικανική βάση του Ελληνικού σαν μόνιμος αρχισμηνίας. Ήταν παντρεμένος μα έμενε μόνος γιατί η γυναίκα του ήταν στην Αμερική. Για να μετριάξει όμως τα έξοδα του σπιτιού, είχε συγκάτοικο ένα συνάδελφό του, που εκείνη τη στιγμή έλειπε και δεν επρόκειτο να μας ενοχλήσει. Άλλωστε, είχε το δικό του δωμάτιο και κανείς δεν ενοχλούσε τον άλλον στις ιδιαίτερες ώρες τους.

"Δε με νοιάζει που είναι η γυναίκα σου και με ποιόν μένεις εσύ. Εγώ ξέρω γιατί είμαστε εδώ και τι πρέπει να κάνουμε."

..του είπα.

Του ζήτησα απλά να με θεωρήσει όπως με βρήκε, σαν μια πόρνη που θα μπορούσε να την πάρει όπως ήθελε. Του ζήτησα μόνο να με πληρώσει προκαταβολικά. Έτσι κάνουν οι.. γνήσιες.

Χαμογέλασε και με φίλησε. Μου είπε πάλι ένα ξερό Ο.Κ. σηκώθηκε, ήρθε εμπρός μου, έβγαλε από την τσέπη του διακόσια δολάρια και μου τα έδωσε. Όταν τα έβαλα στην τσάντα μου ένιωσα πως νιώθουν επί τέλους οι γυναίκες του αγοραίου έρωτα. Τα εύκολα λεφτά της πορνείας. Ακόμη όμως δεν είχα τελειώσει. Έπρεπε να δώσω την αντιπαροχή. Έτσι που καθόταν ορθός μπροστά μου, αφού ο ίδιος δεν έπαιρνε πρωτοβουλία, τον άρπαξα

από τα πισινά, του ξεκούμπωσα τη ζωστήρα και το παντελόνι και φάνηκε το πράμα του ορθωμένο κατ' ευθείαν στα μάτια μου. Βέβαια τη συνέχεια την καταλαβαίνετε και δεν χρειάζεται να σας περιγράψω τις σκηνές. Αυτή ήταν η πρώτη μου απιστία.»

«Όλα, πέστα όλα και κυρίως πώς τέλειωσε αυτή η ιστορία.»
..φώναξαν όλες με μία φωνή, ανυπόμονες να μάθουν το κάθε τι *εδώ και τώρα*.

«Καμιά άλλη φορά μπορεί να το κάνω, τώρα έχει σειρά η Τέτη. Δεν έχουμε ακούσει ακόμη τη φωνούλα της.»

«Όχι, όχι.. έλα Σούλα συνέχισε. Πες μας πως τέλειωσε αυτή η ιστορία. Είπαμε να τις τελειώνουμε τις ιστορίες, χωρίς κενά ή υπονοούμενα..»

«Εντάξει λοιπόν, θα συνεχίσω.. γιατί η ιστορία είχε πράγματι μία συνέχεια απρόβλεπτη που ποτέ μου δεν θα μπορούσα να φανταστώ. Τα πράγματα εξελιχθήκανε ομαλά και πριν φύγω ο Τομ με ρώτησε αν ήθελα τώρα να μου προσφέρει ένα καφέ. Φαινότανε φιλικός κι εγώ άλλωστε δεν βιαζόμουν.

Είχε κάνει φρέσκο καφέ φίλτρου, που είχε αρχίσει ν' απλώνει το άρωμά του ολόγυρα. Δεν άντεξα στον πειρασμό και δέχτηκα. Καθίσαμε στο καθιστικό και ο Τομ σεργιάρισε τους καφέδες και αποδείχθηκε πως εκτός από καλός εραστής ήτανε κι ένας πολύ καλός οικοδεσπότης. Πάνω λοιπόν στο καφέ ακούστηκαν κλειδιά στην πόρτα και μετά από λίγο, σαν η πόρτα άνοιξε, ένας νεαρός Αμερικανός αξιωματικός με στολή, μπήκε στο χωλ και άφησε το καπέλο του. Μετά ήλθε στο καθιστικό και χαιρέτησε ευγενικά. Ο Τομ μας συνέστησε. Τον έλεγαν Ντένυ και δέχτηκε να πει ένα καφέ μαζί μας. Μίλησαν για λίγο μεταξύ τους Αγγλικά. Ήτανε

φανερό πως μιλούσαν για μένα. Εγώ δεν τα έχασα και συνέχισα να παίζω το ρόλο μου, δηλαδή αυτού της πεταλουδίτσας του δρόμου που της έπεσε ένας καλός πελάτης και που δεν είναι διατεθειμένη να ξεχάσει το επάγγελμά της, επειδή την κέρασαν ένα μυρουδάτο καφέ φτιαγμένο σε *περκολεϊτορ*.

Όσο ο Ντένυ ήταν στην κουζίνα ετοιμάζοντας το καφέ του, ο Τομ με διακριτικότητα με ρώτησε αν ήθελα να δεχθώ και το φίλο του με την ίδια ταρίφα.

"Του είπα πόσο καλή είσαι. Αφού είσαι επαγγελματίας, νομίζω είναι μία ευκαιρία για σένα να κερδίσεις άλλη μια καλή αμοιβή."

Το θεώρησα σωστό επαγγελματικά.. ν' απαντήσω καταφατικά. Ο Ντένυ ήταν ένας ωραίος νέος ψιλός και μελαχρινός. Αν τον έβλεπα χωρίς στολή στο δρόμο, ποτέ δεν θα τον έπαιρνα για αμερικάνο. Σκέφτηκα λοιπόν πως τα πράγματα κύλησαν τόσο καλά με τον Τομ μέχρι εκείνη τη στιγμή. Έπαιξα το ρόλο μου τόσο πετυχημένα. Ίσως να βοήθησε και η μοναξιά στο σπίτι για τρεις εβδομάδες που κράτησε το ταξίδι του Αλέκου, αμέσως μετά το γάμο μας. Υπέφερα για είκοσι μέρες και νύχτες χωρίς κρεβάτι με τον Αλέκο. Έμενα με τις ώρες μόνη, παριστάνοντας την πιστή Πηνελόπη. Πήρα τελικά την απόφαση και είπα στον Τομ πως θα έπαιρνα και το Ντένυ, αφού τη δουλειά μου έκανε..

Μετά τον καφέ σηκωθήκαμε και ο Ντένυ με οδήγησε στο δωματίό του. Εκεί μου είπε να ετοιμαστώ και αυτός θα πήγαινε να κάνει ένα ντους. Μόλις είχε γυρίσει από την υπηρεσία του και το είχε ανάγκη. Αυτό το χάρηκα ιδιαίτερα. Μόλις βρέθηκα μόνη στην κρεβατοκάμαρα του Ντένυ άρχισα να κοιτάζω ολόγυρα και να εξετάζω τα πράγματα του στο δωμάτιο. Ήταν όλα καθαρά και

τακτοποιημένα. Έβγαλα το μοναδικό μου ρούχο και γρήγορα καθόμουν ολόγυμνη μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας και έπαιρνα διάφορες στάσεις. Μου άρεσε να κοιτάζω το σώμα μου. Αλλά η ώρα περνούσε και ο Ντένυ καθυστερούσε.

Η αναμονή μέχρι να γυρίσει ήταν το σκληρότερο μέρος της ιστορίας. Δεν ήθελα να πέσω σε τρακ.. Συνέχισα να χαϊδεύομαι μόνη μου και να φαντάζομαι πως τα χάρδια ήτανε από το Ντένυ. Ο ενθουσιασμός με κατέλαβε αμέσως και σε λίγο ήμουν έτοιμη για ότι επρόκειτο ν' ακολουθήσει.

Δεν άργησε η πόρτα ν' ανοίξει και μόλις τον είδα έτρεξα να τον συναντήσω με ανυπομονησία. Όσο τον κοιτούσα γυμνό, τόσο μου φαινότανε πιο όμορφος. Τον τράβηξα κοντά μου και άρχισα να χαϊδεύω το δασύτριχο στέρνο του, ενώ κατέβαζα το χέρι μου σιγά προς τα κάτω, μέχρι που συνάντησα το ορθωμένο όργανό του. Ήταν έτοιμος. Το επόμενο που έκανα ήτανε να γονατίσω και να προχωρήσω σ' ένα στοματικό έρωτα, για να τον κάνω να με ποθήσει και αυτός σε υπερβολικό βαθμό.

Ξαφνικά, το τηλέφωνο του χτύπησε και σκέφτηκα πως πρέπει να ήταν η γυναίκα του από την Αμερική. Δεν είχα πέσει έξω. Αυτός μιλούσε και εγώ απολάμβανα μία υπέροχη πίπα. Δεν έδωσα σημασία στο τηλεφώνημα.. κατάλαβα όμως που της είπε ότι ήταν μόνος στο σπίτι, ότι δεν θα έβγαινε πάλι και ότι την σκεπτόταν πολύ. Σκέφτηκα μόνο.. πως το κέρατο ήταν διπλό. Ένα για την έρημη σύζυγο και ένα για τον δικό μου. Δύο άνθρωποι διέπρατταν το ίδιο θανάσιμο αμάρτημα, την ίδια στιγμή.

Οι σκέψεις αυτές με κάναμε να διεγερθώ ακόμη πιο πολύ και όταν μ' έριξε στον καναπέ και άρχισε να με γλύφει, ένιωσα ότι δεν θ' αργούσα να φτάσω σε οργασμό.

Τότε, πριν καταλάβω ακόμη τι πήγαινε να κάνει γλίστρησε μέσα μου και αργά μ' έφερε σε νέα ύψη ευχαρίστησης, που δεν θυμάμαι ποτέ άλλοτε στο παρελθόν να με έφερε ο Αλέκος ή ο Τομ, ή κάποιος άλλος εραστής πριν από αυτόν. Εδώ εννοώ τους μαθητικούς ψευτοέρωτες με πιτσιρικάδες του λυκείου. Ο πρώτος σοβαρός εραστής μου, ήταν ο Αλέκος που παρά τα ελαττώματά του αποφάσισα να τον παντρευτώ. Όταν ο Ντένυ μπήκε μέσα μου, δεν μπόρεσα ν' αντέξω άλλο κι έφτασα σε μία ηδονική έκρηξη. Μέσα σε δευτερόλεπτα ένιωσα τα υγρά μου να κατεβαίνουν κι ένα ρίγος να με συνεπαίρνει καθώς ο εραστής μου άρχισε να κινείται πάνω κάτω, όλο και πιο σκληρότερα, όλο και πιο γρηγορότερα, σαν έμβολο μίας ακούραστης μηχανής.

Το κάναμε σε διάφορες θέσεις μέσα στο σπίτι και σε διάφορες στάσεις. Εδώ πρέπει να σας πω, πως ο Τομ μετά τον καφέ, μου είπε πως θα έφευγε και ο Ντένυ θα φρόντιζε να με φέρει πάλι στην πιάτσα μου. Παρατήρησα πως ο Ντένυ δεν ενδιαφερόταν καθόλου να τελειώσει σε κάποια από τις στάσεις που κάθε φορά δοκιμάζαμε. Δεν κρατήθηκα και τον ρώτησα μήπως εγώ έφταιγα γι' αυτό και ήμουνα πρόθυμη να διορθώσω την τεχνική μου. Φανταζόσαστε την έκπληξή μου όταν μου είπε πως όλα ήταν τέλεια μαζί μου. Απλώς δεν ήθελε να τελειώσει το θαυμάσιο παιχνίδι που παίζαμε. Αυτό με έκανε ακόμη πιο χαρούμενη και ακόμη πιο δραστήρια. Σε μία στιγμή που βρισκόμουνα γονατιστή μπροστά του και δοκίμαζα πόσο βαθιά μπορούσα να δεχτώ το

όργανό του, το ένιωσα να πάλλεται και να διογκώνεται και ξαφνικά άκουσα τον ίδιο να βογκά και να τρέμει σύγκορμος. Με έπιασε δυνατά από τα μαλλιά και με κράτησε σφιχτά επάνω του. Προσπάθησα να τραβηχτώ όμως δεν τα κατάφερα πριν αδειάσει το φορτίο του. Έτσι παρά το τράβηγμά μου το δέχτηκα ολόκληρο και το κατάπια. Άλλωστε και να ήθελα να το αποφύγω αυτό, μου ήταν αδύνατο, αφού σαν άρχισε να χύνει.. δεχόμουν σαν πυροβολισμούς τα υγρά του στο βάθος του λάρυγγά μου. Πρώτη φορά μου συνέβη να τα καταπιώ όλα.

Θα μπορούσα να πω, από την έκφραση στο πρόσωπό του, ότι ήταν πολύ εντυπωσιασμένος με αυτό. Σαν τελείωσε, χάιδεψε με το φαλλό του τα χείλη μου κι εγώ με τη σειρά μου τον φρόντισα με πολλή τρυφερότητα. Στο τέλος έμεινα με μία περίεργη διπλή ευχαρίστηση. Την μία από την αίσθηση του σεξ που είχα μαζί του και την άλλη από τη απάτη που κάναμε στους συντρόφους μας. Όταν ντυθήκαμε και πριν αφήσουμε το σπίτι, έβγαλε και μου έδωσε πεντακόσια δολάρια. Τον κοίταξα περίεργα και τότε του παρατήρησα πως μου έδωσε πολύ πιο πάνω από την ταρίφα μου, που του την είχε κάνει γνωστή ο Τομ.

"Όχι δεν σου έδωσα πολλά. Εσύ δεν αξίζεις διακόσια δολάρια. Και πεντακόσια που σου έδωσα είναι λίγα. Σούλα ξέρω ποιά είσαι. Σ' έχω ιδεί ένα χειμώνα στο Hilton σε μία επίδειξη με μαγιό και χαίρω πάρα πολύ πού βρεθήκαμε. Πάμε τώρα να σε πάω όπου θέλεις να πας."

... Αυτή είναι η ιστορία μου που θα την θυμάμαι όσο ζω.»

Οι άλλες είχαν μείνει αποσβολωμένες από το απρόβλεπτο τέλος της ιστορίας της Σούλας. Και θα παρέμεναν έτσι βουβές και

ονειροπαρμένες αν η φωνή του Γιώργου δεν τις επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Σας έφερα μία καράφα με κρύο νερό. Σήμερα κάνει ζέστη. Πιο καλά θα ήτανε να κάνατε κανένα μπάνιο.»

«Γιώργο είσαι καταπληκτικός. Το κρύο νερό σου, είναι ότι χρειάζεται αυτή τη στιγμή. Δεν σου το είπε η Τέτη πως το θέμα είναι χημεία; Αξίζεις λοιπόν τώρα για μία καλή ανταμοιβή.»

Και χωρίς κανείς να το περιμένει, η Σούλα σηκώθηκε όρθια, έπιασε το Γιώργο από το κεφάλι και του έδωσε στο στόμα ένα άγριο φιλί. Ο Γιώργος τα έχασε τόσο που του έφυγε ο δίσκος και έπεσε στα πόδια του. Έβλεπε πως οι κοπέλες από τα λόγια πέφτανε στα έργα και αυτό τον ταρακούνησε ψυχολογικά. Από την μία μεριά ήταν κάτι που το ήθελε τόσο πολύ, από την άλλη όμως αναρωτιόταν τι θα μπορούσε να κάνει και πως θα φερόταν την ώρα εκείνη, με την ανύπαρκτη εμπειρία του. Όλη του η γνώση πήγαζε από τα εικονογραφημένα περιοδικά, τα κινηματογραφικά έργα και από τις σόκιν ιστορίες που λέγονταν στο σχολείο. Ίσως ακόμη και κάποιο μπανιστήρι στις παραλίες της Αργολίδας, που συνήθως τον οδηγούσε στον αυνανισμό. Όταν συνήλθε από το αναπάντεχο, κοκκίνισε και κυριολεκτικά φάνηκε να τα έχει χαμένα.

Έσκυψε μάζεψε από κάτω το δίσκο του και αμήχανος κάνοντας βήματα προς τα πίσω κατόρθωσε να ψελλίσει..

«Αν με χρειαστείτε φωνάξετέ με.»

..και αποτραβήχτηκε στο ίσκιο του πεύκου, πίσω από το μικρό αυτοκίνητο της Ντέμης.

Οι κοπέλες, πριν ακόμη συνέλθουν από την αποχαύνωση που

τις είχε ρίξει η ζέστη και η ιστορία της Σούλας, να τώρα πάλι που η ίδια τις έριχνε σε άλλη έκπληξη με την ασυνήθιστη συμπεριφορά της. Ξεπέρασε ακόμη και την Τέτη σε πρωτοβουλία.

Θυμήθηκαν την πρόταση της Τέτης για το σύλλογο και βλέπανε πως το σχέδιο απέκτησε οπαδούς και όλες πια έπρεπε να το εξετάσουν σοβαρά. Η Σούλα είχε βάλλει το θεμέλιο λίθο.

Πρώτη μίλησε η Νέλη.

«Σούλα πρέπει να ομολογήσω πως εντυπωσιάστηκα από την ιστορία σου. Είχες δίκιο που σε κάποια στιγμή την ανέφερες σαν *θανάσιμο αμάρτημα*. Τέτοια εμπειρία δεν την περίμενα. Μένω κατάπληκτη πως τόλμησες κάτι τέτοιο. Τώρα έχουμε μείνει εγώ και η Τέτη. Λέω να προηγηθεί η Τέτη γιατί η δική μου είναι μεγάλη και φοβάμαι πως θα χρειαστούμε αρκετές βόλτες στο Δροσοχώρι να σας την διηγηθώ μέχρι το τέλος.»

Η Τέτη πρόθυμα δέχτηκε και είπε:

«Εν τάξει, δεν έχω αντίρρηση.. αλλά φαίνεται πως ο πιτσιρικάς είχε δίκιο. Σκέφτηκα να κάνω μία βουτιά. Η ιστορία της Σούλας με άναψε. Δεν θ' αργήσω. Μόλις γυρίσω θ' αρχίσω και σας δίνω το λόγο μου πως είναι αρκετά πρωτότυπη. Θα με συνοδεύσει καμιά σας στη θάλασσα;»

«Τέτη.. άσε τώρα τις βουτιές, ούτε καν μαγιό δεν έχουμε..»

«Τώρα μάλιστα.. το βρήκες το εμπόδιο. Νέλη.. η τάγκα μας είναι ένα τέλειο μονοκίни. Ποία θα μου κάνει συντροφιά;»

«Εντάξει.. θα έρθω εγώ.. Αν εσύ έχεις ανάψει με την ιστορία μου, τι να πω εγώ. Νιώθω να μ' έχει ανάψει, το φιλί που έδωσα σ' αυτόν τον πιτσιρικά. Νομίζω και για μένα είναι η κατάλληλη στιγμή να σβήσω τις φωτιές που με κατακαίνε, με λίγο κολύμπι.

Ελπίζω η θάλασσα να είναι δροσερή.»

..είπε η Σούλα και σηκώθηκε. Και οι δύο μαζί, σχεδόν γυμνές μόνο με το μικρό τους στρινγκ, κινήθηκαν προς την θάλασσα.

Δύο αψεγάδιαστα κορμιά λούστηκαν με το λαμπρό φως του ήλιου. Η Τέτη παρατήρησε:

Η Σούλα και η Τέτη οδεύουν προς την θάλασσα.

«Ας πέσουμε αμέσως και καθόμαστε στον ήλιο μετά το μπάνιο που θα είμαστε βρεγμένες.»

«Δίκιο έχεις. Ας μην αργούμε.. έχεις να μας διηγηθείς και την ιστορία σου. Ελπίζω να έχει ενδιαφέρον.»

Βούτηξαν και ένιωσαν τη δροσιά του θαλασσινού νερού να αναζωογονεί το σώμα τους που φλογιζόταν από τη ζέστη του ήλιου και τον ερωτικό πυρετό.

Για ένα τέταρτο χάρηκαν τη γοητεία της θάλασσας. Παίξανε με τα νερά της και αφέθηκαν στα χάρδια της. Τα νιώθανε έντονα σε όλο το γυμνό κορμί τους και ανατρίχιαζαν αναθυμούμενες τα άλλα.. τα πραγματικά ερωτικά χάρδια που δίνουν δύο ανδρικά έμπειρα χέρια. Είχαν αφεθεί να παρασυρθούν σε μία ερωτική φαντασίωση που φαίνεται τις αναστάτωσε. Και όπως ήσαν μόνες, μακριά από την ακτή, σε μια στιγμή βρέθηκαν αντικριστά σχεδόν κολλητά, και χωρίς να πουν τίποτε, τα χείλη τους σμίξανε σ' ένα ερωτικό φιλί, ενώ με τα χέρια τους ένιωσε η κάθε μία τα σκληρά στήθια της άλλης.

«Λέω να βγούμε.. φοβάμαι πως οι άλλες θα μας θάψουν.»
..είπε η Τέτη.

«Μη φοβάσαι.. σ' αυτή τη θέση δεν φαίνεται τίποτε. Άλλωστε τι κάνουμε, σιγά την αταξία.. Δεν πειράζει όμως, ας γυρίσουμε. Ανυπομονώ ν' ακούσω την ιστορία σου.»

Κολύμπησαν προς την ακτή και ξαφνικά η Τέτη σταμάτησε..

«Σούλα τζους³⁰ εκεί στους θάμνους. Τι βλέπεις;»

Η Σούλα κοίταξε προς το μέρος που της έδειξε η Τέτη.

«Μα νομίζω είναι ο Γιώργος. Φαίνεται έχει κρυφτεί και μας παίρνει μάτι. Θα περιμένει να βγούμε από τη θάλασσα..»

«Μάλλον έχεις δίκιο. Ας μην τον αφήσουμε να περιμένει για πολύ. Πάμε για λίγη ηλιοθεραπεία να στεγνώσουμε.»

Συνέχισαν να κολυμπούν και δεν άργησαν να βγουν στην αμμουδιά. Στάθηκαν για λίγο ορθές και τίναξαν τα νερά από τα καλλίγραμμα σώματά τους. Με τρόπο στραφήκανε προς το θάμνο που είχαν αντιληφθεί το Γιώργο να είναι κρυμμένος. Ο σερβιτόρος όχι μόνο δεν είχε φύγει, αλλά είχε βελτιώσει την θέση του για καλύτερη θέαση και κάλυψη.

«Φοβάμαι πως ο Γιώργος φλοκάρει.³¹ Πηγαίνω στοίχημα πως.. θα γράφει το γράμμα με το χέρι.»

..είπε τότε η Τέτη και ξάπλωσε στην άμμο με την πλάτη στον ήλιο. Κοίταζε προς το τραπέζι των

άλλων κοριτσιών. Δεν άργησε και η Σούλα να καθίσει στον άμμο. Όταν οι άλλες όμως τις είδαν στην ακτή να λιάζονται τους έβαλαν τις φωνές..

«Ε!! Τέτη.. τελειώνετε. Περιμένουμε την ιστορία..»

Τα δύο κορίτσια δεν άργησαν να στεγνώσουν και να επανέλθουν στο τραπέζι τους, όπου η Τέτη θα κατέθετε τη δική της εμπειρία. Ήταν λίγο παράξενη, μα ήτανε βέβαιη πως θα εύρισκε τον τρόπο να την παρουσιάσει έτσι που να πείσει τις φίλες της για τα περίεργα γεγονότα που συνέβησαν την ημέρα εκείνη. Ίσως κι’

όλας οι άλλες να της έδιναν και κάποια λογική εξήγηση σε όσα η ίδια βίωσε και που ακόμη δεν μπορεί να εξηγήσει.

Πριν αρχίσει πήρε το ποτήρι της και ήπие το λίγο νερό που με τη ζέστη, ύστερα από τόση ώρα είχε γίνει σαν τσάι..

«Που είναι ο Γιώργος να μας φέρει μία καράφα κρύο νερό..»
..διαμαρτυρήθηκε..

«Άσε το Γιώργο τώρα.. αφού τον είδες πως έχει άλλες πολύ σοβαρότερες ασχολίες.»

..της απάντησε η Σούλα γελώντας με σημασία.

Και τότε η Τέτη ξεχνώντας το νερό, άρχισε..

Η Τέτη γύρισε στο πλευρό, κοιτάζοντας προς τον τοίχο.

15. η κοιμωμένη

*Κοιμήσου 'συ καλότυχη κ' η τύχη σου δουλεύει.
(λαϊκή παροιμία.)*

«.. Ετοιμαστείτε να ακούσετε την πιο παράξενη ιστορία. Από πέρυσι τον Ιούλιο έπαψα να πηγαίνω στο φωτογραφείο. Τον επόμενο μήνα με κάλεσε η Νέλη στο Κυβέρι που θα παραθερίζε για δύο εβδομάδες. Το είπα στον Κρίστοφερ και αυτός δεν μου έφερε αντίρρηση να αποδεχτώ την πρόσκληση. Έτσι είχαμε την ευκαιρία να περάσουμε μόνες με την Νέλη, μία εβδομάδα ξενοιασιάς κοντά στη θάλασσα.»

«Καλά τι πας να μας διηγηθείς Τέτη; Κανένα λεσβιακό κόλπο σας με τη Νέλη; Εντάξει.. είσαστε κολλητές.. αλλά να μας λείπει. Σε είδαμε άλλωστε λίγο πριν με τη Σούλα να *κοντροσολάρετε*.»³²

«Ντέμη, στα *καλιαρντά* θα το γυρίσουμε; Μην προσπαθείς να μου κολλήσεις ταμπέλα. Χωρίς να γλύψεις *μουτζό, τζιβιτζιλου*³³ δεν γίνεσαι. Το φιλί με τη Σούλα δεν ήταν *απιστία*, ήταν ένα παιχνίδι. Απιστία θεωρώ το πήδημα με άνδρα. Αυτό που συνέβη σε μένα, είναι κάτι πρωτόγνωρο που δεν μπορώ να πιστέψω ακόμη αν είναι δυνατό να γίνει επιστημονικά. Δεν ξέρω αν έχει συμβεί σε κάποια από εσάς, αλλά εγώ δεν έχω βεβαιωθεί, αν έκανα πράγματι έρωτα ή αν όλα ήσαν ένα σκανδαλιστικό αλλά ζωντανό όνειρο. Δεν το έχω διευκρινίσει ακόμη αν κοιμωμένη ζούσα κάποια πραγματικότητα ή ονειρευόμουν στα ξύπνια μου..»

«Έλα τώρα Τέτη.. από την αρχή μας μπερδεύεις σε δύσκολες καταστάσεις. Απλοποίησε τα πράγματα και ξεκίνησέ το. Τόσο πολύ μπερδέψατε τα μπούτια σας;» ..διαμαρτυρήθηκε η Ντέμη.

«Σας παρακαλώ μη με διακόπτετε, γιατί μου είναι δύσκολο να διατυπώσω τέτοια παράξενα γεγονότα. Σας είπα πως ακόμη δεν έχω κατορθώσει να ξεδιαλύνω τα πράγματα. Γιατί πιστέψτε με.. είτε στα όνειρά μου είτε στα ξύπνια μου, έκανα έρωτα με έναν άγνωστο. Μου φαινότανε πως ζούσα το όνειρο που έβλεπα. Σας λέγω ότι όλα ήταν τόσο αληθινά και ο άγνωστος με τον οποίον έκανα έρωτα, με κρατούσε σφιχτά αγκαλιά, σε μία στάση πισωκολλητή, με τρόπο που δεν μπορούσα να τον ιδώ, μόνο τον ένιωθα μέσα μου να με διαπερνά και να με βομβαρδίζει με κύματα ηδονής, που μου παραλύανε κάθε διάθεση για αντίσταση. Θέλω να ρωτήσω κάποτε το γιατρό, τον άνδρα σου Ντέμη, αν είναι δυνατό να κάνεις έρωτα κοιμισμένη ή αν ένα όνειρο μπορεί να είναι τόσο ζωντανό, που στο τέλος κι εσύ που το είδες, να μην ξέρεις τι πραγματικά σου συνέβη.»

«Έλα λοιπόν ξεκίνα το. Τρομερή εισαγωγή. Μας έσκασες. Όσο για την εξέταση στον άνδρα μου, με την ησυχία σου. Όσες εξετάσεις θέλεις. Σε διαβεβαιώνω πάντως, πως δεν πρόκειται να κινδυνεύσεις.»

Όλες γέλασαν στα λόγια της Ντέμης και η Τέτη συνέχισε..

«Εντάξει λοιπόν. Θυμόσαστε πως πέρυσι τον Αύγουστο ο Βασίλης και η Νέλη είχαν ενοικιάσει μία μονοκατοικία στο Κυβέρι. Όπως μου είχε πει τότε η Νέλη, οι οικοδομικές εργασίες σταματούσαν τον Αύγουστο για τρεις εβδομάδες και ότι θα πήγαινε κι αυτή, να είναι κοντά στο Βασίλη. Τότε με κάλεσε κι εμένα να μείνω μαζί της για μία εβδομάδα κι εγώ δέχτηκα. Μου είχε πει τότε πως κάποια μέρα στα μέσα της εβδομάδας περίμενε την επίσκεψη του μηχανικού που επέβλεπε την πολυκατοικία του

Ευλοκάστρου. Είχε μία εργασία στο Λεωνίδι της Κυνουρίας και αφού θα περνούσε από το Κυβέρι γυρνώντας για την Αθήνα, τον είχε καλέσει να σταματήσει να τον περιποιηθεί. Ήτανε θυμάμαι Τετάρτη. Μία ωραία ηλιόλουστη μέρα που η ζέστη μας ανάγκασε να πάμε από το πρωί στη θάλασσα και να βγούμε μόνο την ώρα του φαγητού. Η επίσκεψη του μηχανικού δεν ήτανε σίγουρη, έτσι κι εμείς φάγαμε μόνες. Μετά το φαγητό, ανεβήκαμε στο σπίτι και τότε χτύπησε το τηλέφωνο της Νέλης. Ήτανε ο Χλωρίδης που την καλούσε να κατεβεί στην Τρίπολη για κάποιο συμβόλαιο.

Η Νέλη τότε μου είπε πως θα με άφηνε μόνη μέχρι το βράδυ. Με παρεκάλεσε, στην περίπτωση που περνούσε ο μηχανικός να τον περιποιόμουν ανάλογα με την ώρα που θα ερχόταν.

Μαζί με την εντολή, μου έδινε πλήρη πρωτοβουλία στο τρόπο της περιποίησης. Αυτό με έφερνε σε μία περίεργη ψυχολογική και φυσική αναστάτωση. Τον Πέτρο τον είχα συναντήσει κάποτε στης Νέλης, αλλά η συνάντηση αυτή έμεινε.. μία απλή γνωριμία. Τότε μου είχε φανεί ενδιαφέρων άνθρωπος. Ήτανε στα σαράντα του, μελαχρινός, ευγενικός κι έτσι τον περίμενα να τον ξαναβρώ, αν περνούσε. Ας έρθουμε όμως πάλι στην ιστορία μου...

Η Νέλη έφυγε κι εγώ απέφυγα να κλειδώσω. Κανένας δε κλειδώνει στα χωριά. Έκανα ένα ντους για ν' αντιμετωπίσω τη ζέστη και μετά χωρίς να σκουπιστώ, ξάπλωσα μπρούμυτα στο ντιβάνι βρεγμένη και ολόγυμνη όπως ήμουν, με τη σκέψη πως αυτό θα με δρόσιζε καλύτερα. Πραγματικά, όπως το νερό σιγά σιγά εξατμιζότανε, μ' έκανε να νιώθω μία δροσερή ανακούφιση. Με σκανδάλιζε όμως και μ' ερέθιζε η σκέψη πως ένα σερνικό θα ερχότανε στο σπίτι κι εγώ μόνη μου θα είχα την ευκαιρία να τον

περιποιηθώ.. Δεν μπορώ να πω.. περίμενα και το απρόοπτο, αυτό που λένε .. *ότι σου πέσει.. ή ότι επακολουθήσει..*

Κάτι η κούραση από τα τρεξίματα στην ακροθαλασσιά, κάτι το μεσημεριανό κρασάκι, γρήγορα με πήρε ο ύπνος και μ' έριξε μέσα σ' ένα όνειρο που ακόμη δεν μπορώ να σας βεβαιώσω αν το έζησα, ή αν ήταν γέννημα της φαντασίας μου. Φαίνεται ότι η αναμονή του μηχανικού και το καθήκον που μου ανέθεσε η Νέλη να τον περιποιηθώ, με αναστάτωσαν ψυχολογικά και τον είδα στ' όνειρό μου να έρχεται στο Κυβέρι και να σταματάει κάτω από το σπίτι. Αφού δεν είδε κανέναν, ζήτησε πληροφορίες από την ταβερνιάρισα της απέναντι ταβέρνας. Αυτή κάτι του είπε και του έδειξε το σπίτι. Τότε αυτός ήρθε προς τα κει και άκουσα τα βαριά του πατήματα καθώς ανέβαινε την ξύλινη σκάλα του σπιτιού. Στο πλατύσκαλο φώναξε τη Νέλη και χτύπησε την ξύλινη πόρτα. Σαν δεν πήρε καμία απάντηση, δοκίμασε την πετουγιά και βρήκε την εξώπορτα ανασφάλιστη. Δεν ξέρω τι σκέφτηκε ούτε τι περίμενε να βρει. Μπήκε στο σπίτι αθόρυβα και ήρθε στο δωμάτιο που κοιμόμουνα. Τον καταλάβαινα να πλησιάζει στο κρεβάτι μου πατώντας στις άκρες των ποδιών του. Όταν ήλθε από πάνω μου σταμάτησε. Στεκότανε χωρίς να κάνει τίποτε. Με κοιτούσε έτσι που ήμουνα γυμνή. Ένωθα τη ματιά του να μου διαπερνά τις σάρκες και να με ξεσκίζει με ένα πόνο τέτοιο, που αντί να με γεμίζει οδύνη με πλημμύριζε με ηδονή. Βρισκόμουνα σαν σε κατάσταση αυτοϊκανοποίησης, σ' ένα ονειρικό περιβάλλον.

Άρχισα ν' ανυπομονώ και να πέφτω σε μία γλυκιά προσμονή. Αναρωτιόμουν αν ο Πέτρος θα ξεπερνούσε τους δισταγμούς του

και θα ξάπλωνε δίπλα μου. Είχα αποφασίσει να του δοθώ. Τώρα τον ήθελα, τον αποζητούσα. Το σώμα μου τον ποθούσε σαν κολασμένη. Ήθελα να γνωρίσω κάποιον διαφορετικό. Ξαφνικά, ένιωσα ένα χέρι να με χαϊδεύει στη μέση και να γλιστράει στα πόδια μου. Και ύστερα.. ω!! Ύστερα.. ύστερα ξάπλωσε πίσω μου και τον ένιωσα να με τραβά προς το μέρος του. Γύρισα στο πλάι κοιτάζοντας προς τον τοίχο και αισθάνθηκα όλη τη θέρμη του κορμιού του να μου κατακαίει τη πλάτη. Μετά, σαν ένιωσα το όργανό του να με διαπερνά, μου φαινόταν πως χανόμουν.

Σπαρταρούσα σαν ψάρι. Άρχισα να βογκώ και να τραντάζομαι από δονήσεις ηδονικές που κάνανε το κορμί μου να τρέμει από ευχαρίστηση και αγωνία. Ξαφνικά με κυρίευσε μία περίεργη σκέψη, ότι ήρθε το τέλος μου. Πως ο εραστής μου μετά την πράξη του θα με σκότωνε για ν' αποκρύψει το βιασμό που διέπραττε.

Τότε προσπάθησα να βάλω τις φωνές.. να του εξηγήσω ότι δεν είχα πρόθεση να τον καταγγείλω για ότι έκανε, γιατί αυτό δεν ήτανε βιασμός. Ήθελα ακόμη να του πω, πως με ανυπομονησία περίμενα όλη αυτή την ιστορία, να συμβεί. Έπρεπε να του δώσω να καταλάβει πως τον ποθούσα και πως απολάμβανα τον έρωτά του, πως μου άρεσε και μένα αυτό που γινότανε και πως δεν θα τον κατέδιδα ποτέ μου. Άνοιξα το στόμα μου να του μιλήσω και τότε διαπίστωσα πως η φωνή μου χανότανε και αντί για φωνή συνέχιζαν να βγαίνουν άναρθρες κραυγές ηδονής. Τ' απανωτά χτυπήματά του με συντρίβανε και με διαλύανε. Έφερα το χέρι μου μπροστά ν' απαλύνω αυτές τις τρομερές κρούσεις που για πρώτη μου φορά βίωνα. Αντί όμως τότε να μερώσω τα πράγματα,

τα έκανα πιο έντονα, γιατί το χέρι μου την στιγμή εκείνη ήταν στην ευαίσθητη περιοχή μου και δούλευε λες από ένστικτο και με βοήθησε να φτάσω στην έκρηξη και να νιώσω μια πρωτόγνωρη ηδονή. Ένωθα μία περίεργη ταραχή σε όλο μου το κορμί. Έκαγα παντού σαν *ψαμοσκελού*,³⁴ με το μυαλό μου σε ανεμοζάλη. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν ήμουνα κοιμισμένη η ξυπνητή.

Και αυτό φοβάμαι πως δεν θα το μάθω ποτέ γιατί όταν συνήλθα ή ξύπνησα, ότι θέλετε δεχθείτε και κοιτάξα δίπλα μου στο κρεβάτι και στη συνέχεια στο δωμάτιο, δεν ήτανε κανείς. Το δεξί μου χέρι βρισκόταν ακόμη στα σκέλια μου και ψηλαφιστά διαπίστωσα πως ήμουν υγρή σαν να είχα κάνει έρωτα. Περίεργο σκέφτηκα.. Ήτανε τόσο ζωντανό.. τόσο αληθινό.!!

Σαν συνήλθα τελείως σηκώθηκα. Πήγα στο χωλ και ούτε κει ήταν κανείς. Βγήκα στο μπαλκόνι και κοιτάξα στο δρόμο. Η ώρα ήτανε πια περασμένες δύο. Στην απέναντι ταβέρνα μερικοί τρώανε. Ανάμεσά τους αναγνώρισα τον Πέτρο να κάθεται σ' ένα τραπέζι και να τρώγει. Αναρωτήθηκα από πότε να ήταν εκεί.. Πήγα στην τουαλέτα και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Δεν αναγνώρισα το πρόσωπό μου. Ήταν κατακόκκινο και μούσκεμα στον ιδρώτα. Έκανα μπιντέ και τότε διαπίστωσα πως τα υγρά που έβλεπα στα χέρια μου δεν ήταν αυτού του είδους που όλες σαν γυναίκες ξέρουμε. Ήτανε υγρά από ανδρική εκσπερμάτωση.

Σαν αστραπή πέρασε από το μυαλό μου μία τολμηρή σκέψη. Αναρωτήθηκα.. *μήπως πράγματι ο Πέτρος ήτανε ο εραστής μου; Μα πώς; Αυτός είναι στην ταβέρνα και τρώει.. Φαίνεται πως τα ονειρεύτηκα όλ' αυτά και μόνη μου έφτασα σε οργασμό. Μα τα ανδρικά υγρά; Πως βρέθηκαν τα υγρά στα σκέλια μου;*

Έκανα ένα σύντομο ντους να συνέλθω και έφτιαξα με προσοχή το μακιγιάζ μου για να κρύψω την αναστάτωσή μου. Φόρεσα ένα σορτς κι ένα τολμηρά ανοιχτό μπλουζάκι χωρίς στηθόδεσμο και κατέβηκα. Ήθελα να του κάνω εντύπωση. Πήγα στο μαγαζί και κατευθύνθηκα στο τραπέζι που τον είχα δει. Φαντάζεστε την έκπληξή μου όταν το βρήκα άδειο. Ο Πέτρος δεν φαινότανε πουθενά. Σκέφτηκα μήπως ήτανε οπτική απάτη.

Ανήσυχη ρώτησα την ταβερνιάρισσα κι αυτή μου είπε πως.. *"ο κύριος που έτρωγε εδώ λίγο πριν, τελείωσε το φαγητό του και πήγε κατά την παρκαρισμένη μερσεντές".*

Ηρέμησα.. και τη ρώτησα πάλι..

"Δεν μου λες σε παρακαλώ.. πριν το φαγητό του, τον είδες να ανεβαίνει στο σπίτι της κυρίας Νέλης;"

"Ναι, με ρώτησε για το σπίτι, το έδειξα και πήγε προς τα 'κει.»

"Πόσο έμεινε στο σπίτι.. μήπως παρατήρησες;"

"Τι να σου πω.. Δεν παρατήρησα. Δεν παρακολουθώ τι κάνει ο καθένας. Πάντως σαν γύρισε, έφαγε κι έφυγε αμέσως.."

"Καλά σ' ευχαριστώ."

Άφησα την ταβερνιάρισσα και πλησίασα τη μερσεντές. Ο κινητήρας δούλεψε και ο Πέτρος στη θέση του οδηγού με μάτια κλειστά, φαινόταν να κοιμάται με το *αιρ κοντίσιον* ανοιχτό. Μετά από ένα καλό γαμήσι κι ένα καλό φαγητό, ο ύπνος για το άνδρα είναι το τρίτο καλό πράγμα που περιμένει. Δεν τον άφησα όμως να τον απολαύσει. Του χτύπησα το κρύσταλλο οργισμένη και σχεδόν βέβαιη, ότι αυτός ήτανε ο αναπάντεχος εραστής μου. Στα χτυπήματά μου πετάχτηκε έκπληκτος και όταν με αναγνώρισε, έσβησε τη μηχανή, βγήκε έξω από την μερσεντές και δέχτηκε την

πρώτη μου επίθεση που του έκανε το ξάφνιασμα εντονότερο.

"Έτσι το έχουμε κύριε; Σε περιμέναμε δύο γυναίκες από το πρωί κι εσύ έρχεσαι και τρως μόνος σου;" »

Η Τέτη σταμάτησε την διήγηση. Φαινότανε σαν να ξαναζούσε την ιστορία της. Ήπια μια γουλιά καφέ και συμπλήρωσε..

«Η ιστορία της περιέργης απιστίας.. τελείωσε. Το τι παρακάτω είπαμε με τον Πέτρο, δεν αφορά στην ιστορία της απιστίας που συμφωνήσαμε να διηγηθούμε..»

Οι άλλες σιωπηλές την κοιτούσαν. Πέρασαν μερικές στιγμές αμηχανίας που καμία τους δεν μιλούσε. Σκεπτόντουσαν αν η ιστορία της Τέτης μπορούσε να είχε συμβεί ή σκόπιμα βάφτισε την εμπειρία της απιστίας σε όνειρο. Τη σιωπή την έσπασε η Νέλη που φαίνεται δεν ικανοποιήθηκε. Η Τέτη, ποτέ δεν της είχε διηγηθεί αυτά, παρ' όλο που την είχε ρωτήσει πως πέρασε με τον Πέτρο, όταν γύρισε το βράδυ στο Κυβέρι.

«Καλά και δεν το κάνατε; Δεν τον ρώτησες αν ήτανε αυτός ο εραστής του.. ονείρου σου;»

«Τον ρώτησα μα το αρνήθηκε. Μου είπε πως ανέβηκε επάνω, βρήκε την πόρτα ανοικτή, φώναξε και σαν δεν πήρε απάντηση, γύρισε στην ταβέρνα και κάθισε για φαγητό.»

«Τι μας λες τώρα Τέτη; Ένας νέος άνδρας ήρθε 'πάνω, σε βρήκε γυμνή στο κρεβάτι και δεν σου πέταξε τα μάτια έξω; Και μάλιστα ο Πέτρος που ξέρω ότι ενδιαφέρεται για σένα.»

«Τι να σας πω.. Τουλάχιστον ο ίδιος το αρνήθηκε.»

«Εγώ, δεν πιστεύω πως μας διηγήθηκες ένα όνειρο. Αντίθετα, νομίζω πως εσύ προκάλεσες τα πράγματα να συμβούν. Άφησες

σκόπιμα την πόρτα ανοιχτή για να μπει ο λύκος κι εκείνος ήρθε, σε βρήκε στο κρεβάτι ολόγυμνη και φτιαγμένη, στην κοπάνησε πισωκολλητή κι εσύ ακόμη δεν κατάλαβες αν ήσουν ξυπνητή ή κοιμισμένη. Ισχυρίζεσαι κι από πάνω, πως σ' άφησε κι έφυγε. Μωρέ την έφαγες την *σερμέλα*³⁵ και ήτανε και καταμεσήμερο. Μία μέρα όμως, εγώ θα μάθω τι έγινε.» ..είπε η Νέλη.

Η Σούλα, που είχε την ιδέα των διηγήσεων, πήρε το λόγο. «Έμένα μου ζητήσατε να ολοκληρώσω. Κι εγώ πιστεύω πως η Τέτη έκλεισε την ιστορία μισή. Πρέπει να την ολοκληρώσει. Μέχρις εδώ.. εγώ δεν είδα απιστία. Μάλλον.. μαλακία ήτανε.»

Όλες γέλασανε και η Τέτη πειραγμένη συνέχισε..

«Σας παρακαλώ. Σας είπα από την αρχή ότι βρίσκομαι ακόμη σε σύγχυση. Αυτή ήτανε η ιστορία μου. Λίγο μεταφυσική, λίγο απίστευτη, μα αυτή είναι..»

Φάνηκε να στενοχωριέται μα δεν συνέχισε την διήγησή της..

Από το χωλ, είδε μία ολόγυμνη κοπέλα να κοιμάται.

16. το όνειρο του Πέτρου.

Μη.. είμαι αλλού..
σ' άλλη τροχιά, σ' άλλη γη, σ' άλλη χώρα.
Μη.. δεν είμαι εδώ..
όνειρο ζω, μη με ξυπνάτε τώρα...

Ελεάνα Βραχάλη - "Όνειρο ζω"

Η Τέτη δεν τους έλεγε την αλήθεια. Πολλά συζήτησε με τον Πέτρο που τα κράτησε για τον εαυτό της. Τα αναλογίσθηκε και τα έφερε στο μυαλό της με κινηματογραφική ταχύτητα..

Ο Πέτρος της μίλησε για όνειρο που είδε τάχα στο αμάξι του εκεί που τον βρήκε να κοιμάται. Όταν συνήλθε από το ξάφνιασα, απολογήθηκε για την καθυστερημένη άφιξή του και την παρεκάλεσε να πάνε στο απέναντι μαγαζί για να την κεράσει ένα καφέ.

Δέχτηκε και του είπε:

"Πάμε.. αλλά θα πληρώσω εγώ. Η Νέλη πριν φύγει μου έδωσε ρητή εντολή να σε περιποιηθώ.."

"Εντάξει.. ας γίνει κι έτσι."

Καθίσανε σ' ένα τραπέζι και ο Πέτρος παράγγειλε καφέ γιατί θα ταξίδευε, όπως της είπε και η ίδια μία γρανίτα. Του ζήτησε συγγνώμη που του διέκοψε ίσως κάποιο ευχάριστο όνειρο. Τότε αυτός την κοίταξε περίεργα και της είπε..

"Χτύπησες την αλήθεια.."

"Δηλαδή;"

"Πράγματι, μου διέκοψες ένα ευχάριστο όνειρο.."

"Ελα.. τι όνειρο ήταν αυτό; Τα όνειρα των ανδρών είναι σχεδόν πάντα ερωτικά.. Είμαι περίεργη να το ακούσω."

"Το όνειρο είναι μία καταπιεσμένη επιθυμία. Δεν θέλω τώρα να εκτεθώ σ' εσένα, γιατί σε κάποιο σημείο εμπλέκεσαι κι εσύ. Από αυτόν τον λόγο, θα ήτανε μεγάλη αδιακρισία εκ μέρους μου να σου διηγηθώ ένα ερωτικό όνειρό που παίζεις κάποιο ρόλο."

"Μα τώρα είναι που θα επιμείνω εντονότερα. Αν κάτι με αφορά πρέπει να το μάθω. Άλλωστε είμαι εχέμυθη και κρατώ μυστικά. "

Ο Πέτρος κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να αρνείται συνέχεια και αποφάσισε να της διηγηθεί τ' όνειρό του.

«Φαίνεται πως δύσκολα θα μπορέσω να σου ξεφύγω.. θα σου διηγηθώ λοιπόν τα πράγματα με τη σειρά..

Όλο το πρωινό σήμερα, δούλευα στο Λεωνίδι μέσα στο λιοπύρι για να τελειώσω πριν μεσημεριάσει. Μετά το τέλος της δουλειάς, βούτηξα για λίγο στη θάλασσα κι έφυγα νηστικός, μόνο με έναν καφέ γιατί υπολόγιζα σ' ένα καλό γεύμα εδώ, παρέα με την Νέλη που με είχε καλέσει.. Πάντως, για να είμαι δίκαιος, δεν ήμουνα βέβαιος ότι θα με περίμενε, γιατί δεν της είχα επιβεβαιώσει την επίσκεψή μου. Μετά τις στροφές του Ανάβαλου,³⁶ η κατηφόρα του δρόμου μ' έφερε κατ' ευθείαν στο Κυβέρι. Με οδηγό το σχεδιάγραμμα που μου είχε κάνει η Νέλη, χωρίς πρόβλημα έφτασα μέχρις εδώ. Δεν είδα πουθενά το αυτοκίνητό της Νέλης και ανησύχησα. Ήρθα στο μαγαζί και ρώτησα την ταβερνιάρισσα ποίο ήτανε το σπίτι της. Σαν μου το έδειξε, χάρηκα που ήταν αυτό που κι εγώ είχα επισημάνει..

"Ξέρετε αν είναι εδώ η ίδια; Δεν βλέπω το αυτοκίνητό της."

"Η ίδια έφαγε εδώ πριν από ώρα περίπου, με μία φίλη της. Μετά

πήγανε στο σπίτι. Δεν ξέρω αν ανέβηκαν γιατί το αυτοκίνητο έφυγε και πάλι. Λογικά λοιπόν δεν πρέπει να είναι 'πάνω.."

..μου απάντησε η ταβερνιάρισσα με προθυμία και με τόση λογική, που μου έκανε εντύπωση. Αυτή όμως η απάντηση με απογοήτευσε. Σκέφτηκα πως δεν θα συναντούσα την Νέλη για φαγητό. Έπρεπε τώρα ο ίδιος να φροντίσω..

"Καλά, σας ευχαριστώ. Έχει τίποτε για φαγητό, από ψάρια;"

"Απ' όλα έχει, καλαμαράκια, γόπες, μπαρμπούνια, τσιπούρες και βραστά. Ότι θέλετε υπάρχει.. ακόμη και κακαβιά."

"Τι ώρα κλείνετε τη κουζίνα;"

"Δεν την κλείνουμε. Ότι ώρα και να έρθετε, μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε."

"Καλά, αυτό με βοηθάει. Θα γυρίσω σε λίγο. Έχω να κάνω μία επίσκεψη."

"Όπως θέλετε."

Έφυγα και πήγα απέναντι στο σπίτι. Έκανα μέσα μου μία ευχή να βρω την Νέλη. Ξέρεις, μου είναι πολύ συμπαθής, αλλά για μένα βρίσκεται σε απαγορευμένη ζώνη. Είναι γυναίκα φίλου και επί πλέον πελάτισσα και θα πρέπει να είμαι τυπικός μαζί της. Παρ' όλα αυτά την εκτιμώ ιδιαίτερα, γιατί εκτός από ωραία είναι έξυπνη και κάνει καλή παρέα. Δεν κατάλαβα γιατί παράτησε το μόντελιν για να παντρευτεί τον Χλωρίδη, έναν άνθρωπο τελείως έξω από τις προδιαγραφές της. Η στάση του απέναντί της.. είναι απαράδεκτη. Σαν φίλος του, πολλά του έχω πει για το γάμο τους που τον βλέπω να κλονίζεται. Ας είναι..

Ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της ξύλινης σκάλας του σπιτιού έφτασα στη βεράντα. Μία πράσινη πόρτα με χώριζε τώρα από το

εσωτερικό. Στην κλειδωνιά της ήταν ένα μεγάλο παλιό κλειδί και απόρησα που είχε αφήσει ανοιχτή την εξώπορτα.. Δεν υπήρχε ηλεκτρικό κουδούνι ούτε άλλου είδους σήμαντρο να χτυπήσω για να με ακούσουν. Έτσι αρκέστηκα να φωνάζω αρκετές φορές το όνομα της Νέλης και του Χλωρίδη.

Δεν πήρα απάντηση στα έντονα καλέσματά μου. Αμήχανος μετά τη σιωπή, πίεσα το πόμολο που άνοιγε το θυρόφυλλο και αυτό υποχώρησε. Η εξώπορτα ήταν ανασφάλιστη από μέσα. Σταμάτησα διστακτικός και δεν τόλμησα να μπω στο σπίτι. Ξανάκλεισα την πόρτα, κατέβηκα πάλι βιαστικά και ήρθα στο μαγαζί για φαγητό..»

«Πέτρο, τι μου λες τώρα; Που είναι τ' όνειρο που υποσχέθηκες να μου διηγηθείς; Άνοιξες την πόρτα και δεν μπήκες μέσα;»

«Ακριβώς.. γιατί τάχα θα έπρεπε να το κάνω;»

«Διότι μία ανοιχτή πόρτα σημαίνει πως κάποιος είναι μέσα, συνήθως ο ένοικος κι εσύ αυτόν ζητούσες.»

«Μία ανοιχτή πόρτα μπορεί να σημαίνει αυτό που είπες, αλλά σημαίνει και παραβίαση οικογενειακού ασύλου και πολλά άλλα ακόμη που εκείνη την ώρα δεν είχα διάθεση να τα ανακαλύψω. Στο στρατό κάνουνε μία άσκηση που λέγεται εκκαθάριση κατοικημένης περιοχής. Εκεί διδάσκουνε πως η ανοιχτή πόρτα μπορεί να κρύβει και κάποια εχθρική ενέδρα ή παγίδα..»

Η Τέτη γέλασε ηχηρά. Της φάνηκε αστεία η δικαιολογία του. Η άρνηση του να παραδεχτεί ότι μπήκε στο σπίτι, την απογοήτευσε. Πίστευε θα την βοηθούσε να κατανοήσει τα δικά της αδιέξοδα. Τώρα έβλεπε πως και η ελπίδα της αυτή κατέληξε σε φιάσκο.. Ακόμη πήγαν χαμένες οι ελπίδες της ότι κάτι θα της προέκυπτε σήμερα. Μα είχε ακόμη καιρό. Ο Πέτρος τότε που διάβασε τις

σκέψεις της, συνέχισε για να την εκτρέψει σε άλλα θέματα. Και συνέχισε την περιέργη διήγησή του..

«..μετά το φαγητό, σκέφτηκα να μην ταξιδέψω φαγωμένος, με τέτοια ζέστη. Πήγα στ' αμάξι, έβαλα απαλή μουσική και το αιρ κοντίσιον και δεν άργησε να με πάρει ο ύπνος. Τότε ήρθε τ' όνειρο, που ήτανε πιστή αναπαραγωγή μίας φαντασίωσης που έντονα σκεπτόμουν όσο χρόνο έτρωγα μόνος λίγο πριν. Ξέρεις πως η φαντασίωση είναι μία ευχή μας, να συμβεί κάτι στον εαυτό μας.»

Ο Πέτρος σταμάτησε και πάλι. Φαινόταν να διστάζει αν τελικά θα έπρεπε να συνεχίσει. Η Τέτη το κατάλαβε και σκέφτηκε να τον ενθαρρύνει και να προχωρήσει στην διήγησή του..

«Μην σταματάς Πέτρο.. είδα κι εγώ ένα περίεργο όνειρο. Μη με μειώνεις, υποχρεώνοντάς με να σε παρακαλώ έτσι.»

«Γιατί το λες αυτό; Το αντίθετο συμβαίνει. Σε σέβομαι τόσο.. που ούτε ένα όνειρο δεν τολμώ να σου διηγηθώ, από φόβο μήπως σε προσβάλλω, επειδή εσένα σκεπτόμουνα πριν το όνειρο και δεν έχω καμία πρόθεση να σε μειώσω..»

«Και γιατί σκεφτόσουν εμένα;»

«Κάποτε είχα εκμυστηρευτεί στη Νέλη ότι από τις τέσσερες κυρίες ξεχώριζα εσένα και τη Ντέμη. Κι' αυτή είχε συμφωνήσει. Δεν ήθελε όμως να ανακατευτεί με ..προξενιά όπως μου είπε..

"Κάνε μόνος σου ότι νομίζεις. Εγώ ρουφιάνα δεν γίνομαι. "

"Εδώ Νέλη, τα χαλάς."

"Γιατί παρακαλώ τα χαλάω;"

"Γιατί εγώ δεν έχω χρόνο για πολιορκίες και κάστρο χωρίς ρουφιάνο δεν πέφτει."

"Πέτρο, ν' αφήσεις αυτές τις σοφιστείες που σε βολεύουνε. Για

μένα ισχύει αυτό που σου είπα. Ότι θέλεις μόνος σου. Το μόνο που μπορώ να κάνω, είναι να σε καλέσω στο Κυβέρι την Τετάρτη που θα γυρίζεις από το Λεωνίδι, για φαγητό. Ίσως να είναι κεί η Τέτη και θα τη γνωρίσεις καλύτερα."

Να λοιπόν που ήρθα και βρίσκω ένα σπίτι ανοιχτό, τη Νέλη να λείπει και εγώ να καταλήξω να βλέπω όνειρα.»

«Σε παρακαλώ, δεν προσβάλλομαι από ένα όνειρο. Δεν έχεις να κάνεις δα και με καμία αγία. Στον εικοστό αιώνα ζούμε. Άλλωστε είμαι βεβαία πως πολλά θα ξέρεις για μένα από τη Νέλη ή τον φίλο σου τον Χλωρίδη. Σε καμία περίπτωση δεν θα θιγώ.»

«Βλέπω πως πηγαίνεις γυρεύοντας.. συνεχίζω λοιπόν..

..Πέρασα την πόρτα και βρέθηκα σ' ένα χωλ που δεξιά του υπήρχε ένας μικρός διάδρομος. Τον διέσχισα και μπήκα σ' ένα υπνοδωμάτιο. Δεξιά μία τζαμόπορτα έβγαζε στο μπαλκόνι της πρόσοψης που είχε θέα προς το μαγαζί και αντίκρυ, κάτω από ένα μικρό παράθυρο ήταν ένα διπλό χαμηλό ντιβάνι. Πάνω στο ντιβάνι κειτόταν ένα ολόγυμνο μουσκεμένο γυναικείο κορμί πεσμένο μπρούμυτα. Δεν έμοιαζε της Νέλης γιατί αυτή είναι μελαχρινή ενώ η κοιμωμένη ήτανε ξανθιά με σπαστό μαλλί. Έτσι που ήταν, δεν μπορούσα να ιδώ το πρόσωπό της. Η σκέψη μου ήρθε σε σένα, αφού ήταν πιθανή η παρουσία σου εκεί.

..Στάθηκα ακίνητος και βουβαμένος και κοιτούσα τ' ολόγυμνο κορμί να συσπάται και να βαριανασαίνει. Η ροδαλή σάρκα, γεμάτη από διαμαντένιες νεροσταλίδες με προκαλούσε και με καλούσε σ' ερωτικό σμίξιμο. Την έβλεπα να ονειρεύεται κι εγώ γεμάτος ένοχες σκέψεις, αναρωτιόμουνα.. τι τάχα να έβλεπε.

Με τη μιά της παλάμη κρατούσε δυνατά τα σεντόνια, ενώ την άλλη.. την είχε ανάμεσα στα σκέλια της. Φαινόταν σαν να μην τη βόλενε η στάση και ξαφνικά γύρισε προς τον τοίχο.

Και στη νέα όμως θέση η άγνωστη κοιμωμένη δεν αποκάλυψε το πρόσωπό της γιατί τα πλούσια μαλλιά της το έκρυβαν πεισματικά. Μαρμαρωμένος πάνωθ' της την παρατηρούσα. Ανάσαινε βαριά και είχε αρχίσει να συσπάται με σπασμούς αγωνίας. Και τι δεν θα έδινά να μοιραστώ μερικές από αυτές τις στιγμές των ονείρων της. Έδειχνε πως έβλεπε κάποιο όνειρο που την συντάραζε και την συνέπαιρνε. Πίστεψα όμως τότε πως δεν ήτανε μόνο όνειρο, γιατί συμμετείχε ενεργά. Και αυτή η συμμετοχή της εκδηλωνόταν με νευρικές κινήσεις και άναρθρες λέξεις και λυγμούς. Δεν άντεξα και κάθισα αμήχανος στο κρεβάτι δίπλα της και χωρίς να καλοσκεφτώ, άπλωσα το δεξί μου χέρι και άγγιξα με την παλάμη μου απαλά την παλλόμενη υγρή σάρκα. Τότε ένιωσα τον παλμό της να γίνεται στην αρχή ανατριχίλα, μετά τρέμουλο και στο τέλος αγωνιώδης κραυγή προσμονής. ".. έλα .. έλα.. πάρε με."

Οι αργές αυτές κινήσεις την φέρανε σε πλαγιαστή θέση με τα πόδια μαζεμένα και το πρόσωπο προς τον τοίχο. Καθώς την άγγιζα θυμήθηκα το τραγούδι που είχα ακούσει αρκετές φορές φέτος το καλοκαίρι... "μόνο στα όνειρα... μπορώ να σε αγγίζω.."

Και να που τώρα άγγιζα αυτό το ποθητό κορμί.. και σαν άκουσα την πρόσκλησή του προς τον άγνωστο εραστή, τα έχασα.. Ποιόν να καλεί αυτή η ολόγυμνη καλλονή και υποφέρει; Τώρα εδώ που έφτασα δεν υπάρχει γυρισμός ..σκέφτηκα.

Από το Λεωνίδι, φορούσα μόνο τα πέδιλά μου κι ένα μαγιό βερμούδα. Ήμουνά όπως είχα φύγει από τη θάλασσα. Ελευθερώ-

θηκα αμέσως από αυτά τα μικρά εμπόδια και βρέθηκα πίσω της. Χωρίς μεγάλη φροντίδα, στην πιο κατάλληλη στιγμή μπήκα μέσα στη πηγή της ευτυχίας. Ήταν η στιγμή που ακουγόταν τραγικά η επίκλησή της προς τον εραστή του ονείρου της να την πάρει.

Και για μένα, ήτανε 'κείνη η στιγμή που οι φαντασίωσή μου μετουσιώνονταν σε μία απρόσμενη γλυκιά πραγματικότητα. Σαν βρέθηκα μέσα στη πηγή.. άρχισα να πίνω. Έπινα, έπινα χωρίς σταματημό από το νέκταρ του ονειρεμένου λουλουδιού, χωρίς μ' όλα αυτά η δίψα μου για ερωτική χαρά να ξεπερνιέται. Κρατούσα το άγνωστο ποθητό κορμί και με λαχτάρα το κούρσευα και το γευόμουν με όλες τις αισθήσεις μου ανοιχτές. Οι ανασαιμιές μας γίνανε βαθιές σαν αναστεναγμοί ψυχής, σαν κλάμα βασανιστικής ευτυχίας. Ήτανε φανερό πως ζούσαμε και οι δύο το ίδιο όνειρο. Εγώ στα ξύπνια μου, κι αυτή κοιμωμένη. Και οι δύο όμως με έναν άγνωστο. Το ίδιο όνειρο μας άγγιζε και μας συντάραζε τόσο παράξενα και αναπάντεχα, μα τόσο αληθινά.

Κι' όταν το ταξίδι του ονείρου τέλειωσε.. συνήλθα και τότε συνειδητοποίησα τι έγινε. Τρόμαξα, τραβήχτηκα και κατέβηκα από το κρεβάτι. Η άγνωστη ξανθιά φαινόταν να μην έχει συνέλθει ακόμη. Συνέχιζε να ζει τον ονειρικό της έρωτα συνεπαρμένη από τ' αναπάντεχο συμβάν.

Με κλειστά μάτια βαριαναστέναζε και ήχοι ικανοποίησης γέμιζαν το μικρό δωμάτιο. Μαρμαρυγούσε σύγκορμη. Απορημένος τώρα, ορθός και γυμνός όπως ήμουνα, την κοιτούσα και δεν πίστευα τα μάτια μου. Φοβήθηκα με ότι είχε γίνει. Ήταν μία απερίσκεψία που μπορούσε να μου στοιχίσει ακριβά. Μερικές φορές δέσμιοι του πάθους μας, δεν ελέγχουμε τις πράξεις μας.

Έσκυψα, μάζεψα τα πέδιλα και το μαγιό μου και βγήκα στο χόλ. Τα φόρεσα αθόρυβα για να μην ξυπνήσω την άγνωστη και με βρει εκεί. Το ίδιο αθόρυβα βγήκα από το σπίτι και βιαστικά κατέβηκα την ξύλινη σκάλα.

Ήτη.. αυτό ήτανε τ' όνειρο που είδα. Ακριβώς στο σημείο αυτό με ξύπνησες. Και να τώρα.. στη σκληρή πραγματικότητα και μπορείς να με κατσαδιάσεις.»

«Δεν θα σε κατσαδιάσω. Λυπάμαι μόνο που σου διέκοψα τ' ωραίο όνειρο σου που τόσο παραστατικά μου διηγήθηκες. Όπως σου είπα.. ήξερα πως θα έρθεις. Η Νέλη μου είχε αναθέσει να σου εκφράσω τη λύπη της, γιατί μία εξαιρετικά επείγουσα εργασία την υποχρέωσε να φύγει για την Τρίπολη. Θα γυρίσει απόψε. Σε κάθε όμως περίπτωση, μου είπε να σε περιποιηθώ γιατί σου είναι πολύ υποχρεωμένη..»

«Δεν πρέπει να αισθάνεται υποχρεωμένη. Την δουλειά μου κάνω και πληρώνομαι για να είμαι σύμβουλός της. Άφησε λοιπόν τη Νέλη και ας έρθουμε σε σένα. Τι κάνεις εσύ; Πώς τα πας με τον εγγλέζο; Προ ημερών πέρασα από το ατελιέ σου και βρήκα μία άλλη κοπελιά. Αυτή μου είπε πως τα παράτησες. Γιατί έτσι; Τι βαρέθηκες τάχα; τη δουλειά ή τον Κρίστοφερ;»

Με μένα, θέλεις να κάνεις έρωτα;

17. ένας ιδιαίτερος διάλογος

Αν θυμηθείς τ' όνειρό μου
σε περιμένω να 'ρθεις
μ' ένα τραγούδι του δρόμου να 'ρθεις όνειρό μου
το καλοκαίρι, που λάμπει τ' αστέρι με φως να ντυθείς

Νίκος Γκάτσος: "Αν θυμηθείς τ' όνειρό μου"

«**Σ**ι ρωτάς τώρα; Ο Κρίστοφερ είναι καλά και οι δουλειές του πάνε καλά. Μεταξύ μας έχουν αρχίσει τα προβλήματα. Πριν από το γάμο μας ακόμη, βρίσκόμουν σε μεγάλο δίλημμα. Οι γονείς μου έχουνε προβλέψει πως ο γάμος αυτός δεν θα έχει τύχη. Ας είναι. Έμένα όμως τι με ήθελες;»

«Φωτογραφίες ήθελα να βγάλω για διαβατήριο και μου είπαν πως έχετε το τελειότερο ατελιέ στην Τρίπολη. Ας ξαναέρθουμε όμως στα δικά σου. Πρώτη φορά βρίσκομαστε οι δύο μας να μιλάμε *τετ-α-τετ*. Ξέρω πως έχεις συζυγικά προβλήματα, μα τι είναι αυτές οι κακές προβλέψεις των γονιών σου που μου είπες; Είμαι καλός σύμβουλος σε οικογενειακά θέματα.»

«Δεν με εκπλήσσεις.. ξέρω πως η Νέλη, κοντά στα θέματα της πολυκατοικίας του Ξυλοκάστρου σε συμβουλευεται και για άλλα προβλήματά της. Από πότε ξέρεις την Νέλη;»

«Τη Νέλη δεν την ήξερα. Από το Χλωρίδη την γνώρισα. Αυτόν είχα φίλο και με κάλεσε να αξιολογήσω το οικόπεδο της Νέλης στο Ξυλόκαστρο πριν την ζητήσει σε γάμο. Τότε την γνώρισα. Στα παντρολογήματα. Έγινε μεγάλο παζάρι με το Χλωρίδη. Βλέπεις.. πρώτα τα βρήκε με το οικόπεδο και μετά με τη Νέλη.»

«Σου αρέσει η Νέλη;»

«Τι λες εσύ.. δεν πρέπει;»

«Εγώ σε ρωτάω.»

«Μα θέλει ρώτημα αυτό; Η Νέλη είναι κούκλα, όπως όλες σας άλλωστε. Και οι τέσσερες κυρίες είσαστε υπέροχες.»

«Και πως δεν έχετε κάνει τίποτε με τη Νέλη;»

«Δεσμεύομαι. Σου είπα πως ο Βασίλης είναι φίλος μου.»

«Φαίνεται όμως πως δεν τον γνωρίζεις καλά. Αυτός δέχεται πως.. *τα των φίλων είναι κοινά.*»

«Αυτός μπορεί.. εγώ όμως όχι. Τέτη στον έρωτα έχω αρχές. Υπάρχουνε όρια που δεν τα ξεπερνώ.»

«Εστω.. μα πες μου.. γιατί ξεχωρίζεις εμένα και την Ντέμη; Μήπως λόγω των προβλημάτων που έχουμε με τούς άνδρες μας;»

«Όχι βέβαια. Αυτά τα προβλήματα μπορεί να βοηθάνε αλλά δεν είναι τα κριτήρια της δικής μου προτίμησης.»

«Με τη Ντέμη έχεις βγει;»

«Δεν θέλω να το συζητήσω. Πως τα καταφέρνεις τελικά και ρωτάς μόνο εσύ;»

«Κατάλαβα. Έχεις βγει αλλά κάπου χάλασε. Ξέρεις, η Ντέμη είναι περίεργος τύπος. Λέει αρκετά ψέματα. Μία άλλη φορά θα πούμε περισσότερα σ' αυτό το θέμα. Για πες μου τώρα.. θέλεις να κάνεις έρωτα με μένα;»

Ο Πέτρος ξαφνιασμένος την κοίταξε..

«Πρέπει να ομολογήσω πως είσαι μια γοητευτική κοπέλα με ακαταμάχητη ομορφιά. Δεν νομίζω πως μπορεί κάποιος να σου απαντήσει αρνητικά. Εγώ όμως θα σου πω όχι. Δεν θέλω να κάνω έρωτα μαζί σου, γιατί δεν θέλω ένα συναισθηματικό δεσμό. Αν εννοείς σεξ, τότε ναι.. θέλω να βρεθώ μαζί σου.. γιατί δεν έχω ιδιαίτερο λόγο να το αρνηθώ..»

Τώρα ήταν η σειρά της Τέτης ν' απορήσει..

«Τι μου λες τώρα.. που είναι η διαφορά;»

«Τέτη.. η αμοιβαία επιθυμία και η απόλαυση που συνοδεύει την ικανοποίηση της, είναι ισχυρότατα συγκολλητικά για κάθε σχέση και δημιουργούν συναισθηματικό δέσιμο κι εγώ δεν θα το ήθελα αυτό. Είμαστε κι οι δύο παντρεμένοι. Άλλωστε ξεχνάς πως λίγο πριν κι οι δύο κάναμε έρωτα στ' όνειρό μας; Και ήτανε τόσο ζωντανός. Ας μείνουμε με τ' όνειρο και ας λέμε πως ζήσαμε ένα.. ονειρικό έρωτα.»

«Μα έτσι οδηγούμαστε σε έναν παραλογισμό. Εξίσου είναι γνωστό ότι η κακομεταχείριση του σεξ, σαν δεν συνοδεύεται με λίγο αίσθημα, αφήνει τραύματα μικρά ή μεγάλα. Η τακτική της αρπαχτής στον έρωτα φέρνει εντάσεις. Σε μία τέτοια ένταση βρίσκομαι τώρα και θέλω να καταλαγιάσω αυτή την ένταση. Θέλω να σβήσω την αγωνία μου, αν έκανα έρωτα μαζί σου.»

Ο Πέτρος άπλωσε το χέρι του και το έβαλε πάνω στο δικό της που το είχε στο τραπέζι. Η Τέτη δεν το τράβηξε αλλά συνέχιζε να τον κοιτάζει αμίλητη και προβληματισμένη. Πως μπορεί ο Πέτρος να της λέει ότι την βρίσκει γοητευτική και να αρνείται τον έρωτά της. Ένα μπορεί να συμβαίνει. Το όνειρό του να μην ήτανε παρά η πραγματικότητα που την έζησε μαζί της και τώρα την αρνείται. Άλλωστε και το δικό της όνειρο έτσι το έζησε, ζωντανό, με όλες της τις αισθήσεις ανοιχτές. Του είπε ήρεμα..

«Δεν με βοηθάς καθόλου.. Κοίταξε.. σε περίμενα και ήρθες. Η γυναίκα του καταστήματος μου είπε ότι ανέβηκες επάνω και μετά από ένα χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να προσδιορίσει, ξαναγύρισες και κάθισες για φαγητό. Επάνω βρήκες το σπίτι

ανοιχτό, μου το περιέγραψες όπως ακριβώς είναι και με τα έπιπλα που υπάρχουν εκεί. Περιέγραψες ακόμη κι εμένα την ίδια, όπως ακριβώς ήμουν στο κρεβάτι, γυμνή και βυθισμένη στις αγωνίες μου να ζω το όνειρό μου κι ακόμη ισχυρίζεσαι πως έκανες μαζί μου έρωτα μόνο στον ύπνο σου. Δεν σε πιστεύω..»

«Τέτη.. τι πρόβλημα έχεις; Θέλεις να το έχουμε κάνει ή όχι..»

«Σου είπα πως σε περίμενα. Είμαι μέσα στο ερωτικό παιχνίδι τόσο, όσο να προκαλώ ένα άνδρα και να ενδιαφέρεται ερωτικά για μένα. Δεν με πειράζει το γεγονός αν το κάναμε ή όχι. Την αλήθεια θέλω να μάθω για να σταματήσω να γίνομαι περίγελος της Νέλης και των άλλων κοριτσιών.»

Ο Πέτρος χαμογέλασε.. έφερε το χέρι του στον αυχένα της, την έσυρε προς το μέρος του και την φίλησε απαλά στα ροδαλά χείλη της. Έδειξε ικανοποίηση και ανταποκρίθηκε ενεργά. Σαν τελείωσε η τρυφερή αυτή σκηνή ο Πέτρος της είπε:

«Εντάξει, αφού είναι έτσι, ναι.. κάναμε έρωτα. Το όνειρο που σου διηγήθηκα είναι η πραγματικότητα.»

«Έτσι που μου το λες, πάλι δεν σε πιστεύω. Κοίταξε.. θέλω να είμαι ερωτικά πραγματικά επιθυμητή. Ζω σε μία μοναχική και βαρετή κατάσταση με τον Κρις, ο οποίος βιώνει τις προσωπικές του ιδιαιτερότητες.»

«Τέτη, δεν υπάρχει τρίτη περίπτωση. Αν και αυτό δεν το δέχεσαι, πίστευε ότι θέλεις. Εγώ στη Νέλη θα το αρνηθώ.»

Την στιγμή εκείνη κτύπησε το κινητό τηλέφωνο της Τέτης. Ήταν η Νέλη. Την πληροφορούσε πως θα γυρίσει το βράδυ. Από τις απαντήσεις της Τέτης, ο Πέτρος καταλάβαινε τις ερωτήσεις.

.....

«Ναι ήρθε.. αλλά σαν δεν είδε το αυτοκίνητό σου κάθισε και έφαγε μόνος. Όταν τον είδα από το μπαλκόνι είχε τελειώσει και τώρα πίνουμε καφέ. Σε λίγο θα φύγει για την Αθήνα.»

.....

«Έλα Νέλη.. τι μου λες τώρα; Ο άνθρωπος ούτε πάνω δεν ανέβηκε. Και τον καφέ του θέλει να τον πληρώσει.»

Η Τέτη βρισκότανε σε σύγχυση κι έλεγε ψέματα στη Νέλη. Σαν άκουσε τις απαντήσεις της την κοίταξε.. ήτανε χάρμα να την θωρεί. Τον κατακτούσε με τη γοητεία της και τον μέθαγε με το απαλό άρωμά της.

Δεν είχε περάσει ακόμη ώρα από τη στιγμή που την είχε αγκαλιά και τόσο ανέλπιστα γεύτηκε τον έρωτά της. *Τι σημασία αν ήταν σ' ένα όνειρο.* Ήταν θερμή κι ενεργή από την αρχή και σ' όλη τη διάρκεια. Την ένιωθε να συγκλονίζεται σύγκορμη και να παρασύρεται σ' ένα πάθος ασυγκράτητο και τώρα τον ρωτά αν θέλει να κάνει έρωτα μαζί της. Και ποίος δεν το θέλει; Οι ματιές και των δύο σε μία στιγμή ενώθηκαν και η σκέψη τους βρέθηκε παγιδευμένη πάνω στο ίδιο περιστατικό. Τότε διέκρινε γύρω από τα γαλανά της μάτια σκούρους κύκλους, δείγμα πρόσφατης ερωτικής ικανοποίησης. Αναρωτήθηκε τι τάχα να της συμβαίνει και τον ερωτά τόσο επίμονα. Όσο κι' αν προσπαθούσε να φανεί ήρεμη και άνετη, δεν το κατόρθωνε. Το δίλημμα ασήκωτο εξακολουθούσε να την βαραίνει και να γίνεται ανυπόφορα βασανιστικό για την ψυχούλα της. Γεμάτη απορίες, προσπαθούσε να διεισδύσει στα κατάβαθα της σκέψης αυτού του άνδρα για να του αποσπάσει την απάντηση που γύρευε. Αν ήταν αυτός ο άγνωστος εραστής του ονείρου της.

Αναρωτήθηκε πολλές φορές, χωρίς να φτάσει σε κάποιο συμπέρασμα. Καθόλου δεν την διαφώτισε ο Πέτρος. Παρέμενε άλλοτε ειλικρινής και ανοιχτός σαν βιβλίο και άλλοτε σκοτεινός και απροσπέλαστος όλο αινίγματα, που την παγίδευε χειρότερα και την παράσερνε σ' έναν ίλιγγο σκέψεων και αισθημάτων απροσδιόριστων. Ετοιμόλογος και με έξυπνες απαντήσεις της ξέφευγε και παρέμενε για την ίδια στο βάθος ένα αίνιγμα.

Η Τέτη, με την τελευταία ερώτηση, θέλησε να εκβιάσει κάποια αποκαλυπτική ή έστω μία σχετική απάντηση. Αυτός όμως και πάλι, υποπετεύθηκε την παγίδα της και.. ξεγλίστρησε..

"Όχι στον έρωτα.. Ναι! στο σεξ. Βλέπεις είσαι παντρεμένη κι εγώ δεν θέλω συναισθηματικούς δεσμούς με παντρεμένες.. "

Η Τέτη πειστωμένη ξαναγύρισε στην ερώτησή της και στην απάντηση που της έδωσε.

«Μα κι εσύ είσαι παντρεμένος και με μία εργασία που σε υπεραπασχολεί. Πως μπορείς να κυνηγάς ερωμένες και να είσαι σε όλα συνεπής; Η Νέλη έχει καλή ιδέα για σένα.»

«Δεν κυνηγώ ερωμένες. Σχημάτισες λάθος γνώμη. Ίσως γιατί σε πρώτη φάση φέρομαι πολύ άτσαλα. Κι εσένα πριν από λίγο, πρέπει να σε απογοήτευσα. Στη συνέχεια όμως είμαι καλός με τις γυναίκες. Τι να σου πω τώρα.. όλες τις γυναίκες τις αγαπώ και τις σέβομαι. Ακούω με προσοχή τα προβλήματά τους και προσπαθώ να τους δίνω σωστές συμβουλές. Πάντα βρίσκω χρόνο για κάθε κυρία που θέλει να με ακούσει. Αυτό το εκτιμά θετικά και τότε η ίδια θέλει την παρέα μου. Τότε δεν επιδιώκω μονιμότητα, ούτε θέλω μακροχρόνιες σχέσεις. Έτσι μπορώ να μην παραμελώ την οικογένειά μου και την δουλειά μου. Τον έρωτα τον νιώθω σαν

σπορ ζωτικότητας και ανανέωσης..»

«Και τι σ' εμποδίζει για μία μόνιμη σχέση;»

«Στο είπα.. τίποτε δεν μ' εμποδίζει. Απλά με συγκρατεί η οικογένεια και η εργασία μου. Δεν μπορώ να ιδώ άλλη γυναίκα για σοβαρό σκοπό. Ε!! τώρα μία μικρή απιστία.. την δέχεται και η Καινή διαθήκη.»³⁷

«Έχουμε τέτοιο συγχωροχάρτι;»

«Καλά σε είπα πονηρούλα. Και βέβαια έχουμε. Υπάρχει μία αναφορά στην Α' προς Κορινθίους επιστολή του αποστόλου Παύλου.»

Η Τέτη με μία κίνηση απορίας γύρισε και τον κοίταξε ερωτηματικά, σαν να περίμενε κάτι ακόμη. Της άρεσε να τον ακούει να της μιλάει. Σπάνια είχε ευκαιρία να κάνει τέτοια συζήτηση. Και αφού αυτός σταμάτησε, πρόσθεσε η ίδια..

«Αυτό είναι πολύ καλό. Μπράβο στον απόστολο Παύλο.»

«Μην βιάζεσαι για βραβεία. Υπάρχουν κι άλλα που δεν θα σε ενθουσιάσουν. Έχεις ακούσει για τα *θανάσιμα αμαρτήματα*;»

«Τι είναι πάλι αυτά; Μας αφορούν;»

«Οπωσδήποτε. Άφησέ τα όμως για πιο κάτω.»

«Αλήθεια.. πιστεύεις στη μοίρα;»

«Ναι.. αλλά στη μισή μοίρα. Την *άλλη μισή* πιστεύω πως την διαλέγουμε μόνοι μας.»

«Μπορείς να μου το διευκρινίσεις αυτό;»

«Κοίταξε, την μοίρα την θεωρώ μία, στατική.. σαν ένα εξοχικό τοπίο με απόκρυμνα βουνά, ποτάμια, επικίνδυνους γκρεμούς μα και με ομαλές ακίνδυνες πεδιάδες, που πρέπει να το περάσουμε. Έτσι ο καθένας μας διαλέγει μόνος του πως θα περάσει το τοπίο.

Φροντίζω να διαλέγω το δρόμο μου, μα αρκετές φορές πέρασα που κατόρθωσα αλώβητος να τα περάσω. Έχω αλλάξει πολλές δουλειές μέχρι να κάνω αυτή που μου αρέσει. Και δεν το έκανα αυτό τυχαία. Έδινα τη μάχη μου. Είμαι πάντα θετικός στο δίλημμα αν πρέπει να κάνω κάτι, παρ' όλες τις δυσκολίες και τους κινδύνους που μπορεί να κρύβονται.»

«Και γιατί έτσι;»

«Είναι απλό. Ότι δεν κάνεις.. το χάνεις. Προτιμώ να ρισκάρω μία αποτυχία. Γιατί και σ' αυτήν ακόμη την περίπτωση θα έχω το πλεονέκτημα μίας καλής προσπάθειας κι εμπειρίας.»

Εδώ γεμάτη χαρά αναφώνησε:

«Σ' έπιασα. Αν συμβαίνει αυτό.. τότε πρέπει να ήρθες στο κρεβάτι μου. Εννοώ.. πως δεν θα δίσταζες να το κάνεις.»

Την κοίταξε απορημένος..

«Μα, ακόμη αυτό σε απασχολεί; Τέτη.. τότε πίστευε ότι σε εξυπηρετεί. Αυτό που σε βολεύει καλύτερα. Αρκετά όμως είπα εγώ. Σειρά σου τώρα να μου πεις κι εσύ κάτι για τον εαυτό σου..»

«Εντάξει, μα δεν έχω και τίποτε σημαντικό.. τα πιο πολλά θα τα ξέρεις από τη Νέλη. Είμαι μοναχοπαίδι δύο απλών ανθρώπων από την Δημητσάνα. Οι γονείς μου δεν μου στέρησαν όσα εγώ θεωρώ βασικά για μία κοπέλα. Τη μόρφωση και την ελευθερία. Με βοήθησε η εμφάνιση και πήγα στη σχολή μανεκέν με τη σκέψη να κάνω ένα καλό γάμο. Με πρόσεξε ο Κρίστοφερ και με πήρε κοντά του. Τον παντρεύτηκα και διαπίστωσα πως έχει ελεύθερες ιδέες. Ποτέ δε μου στέρησε τίποτε και κυρίως δε με ζηλεύει. Μου έχει βγάλει ένα σωρό φωτογραφίες γυμνές και ημίγυμνες που στέλνει για δημοσίευση σε περιοδικά μόδας στην

Ελλάδα και στο εξωτερικό. Πριν από το γάμο μας, πήγαμε ένα ταξίδι μαζί στο Λονδίνο για να βγάλουμε τα χαρτιά του γάμου και για να γνωρίσω τους δικούς του.

Εκεί είχα την ευκαιρία, να ξεκαθαρίσω με τον Κρίστοφερ, πολλά πράγματα για το γάμο και τις σχέσεις μας. Μετά το γάμο μείναμε στην Τρίπολη και φτιάξαμε τον *Οίκο Κρίστοφερ*. Ο ίδιος είναι *γκέι*, αλλά είναι κάτι προσωπικό του και δεν τον ερωτώ. Τελευταία τα πράγματα χειροτερέψανε. Πηγαίνει για μέρες μόνος του στον Τύρναβο και δεν ξέρω τι κάνει εκεί. Κυκλοφορούν διάφορα κουτσομπολιά με ακρότητες..»

«Και αυτά τα κακά προαισθήματα των γονιών σου.. τι είναι;»

«Προβλέψεις μιάς καφετζούς στο χωριό. Την είχανε επισκεφθεί και αυτή *διαβάζοντας* το φλιτζάνι τους είπε.. πως σε τρία τέρμινα θα μείνω χήρα μ' ένα παιδί ορφανό. Και ξέρεις κάτι; Εφέτος είμαστε στον τρίτο χρόνο και φοβάμαι πως πολλά θα συμβούν.»

Ο Πέτρος την κοίταξε τρομαγμένος και η Τέτη το κατάλαβε.

«Μα τι σε ανησύχησε; Ξέρεις πως έγινε το πρόσωπό σου;»

«Τέτη.. πρέπει να σου πω κάτι που θα σου είναι δυσάρεστο. Σου ανέφερα πριν από λίγο για τα *θανάσιμα αμαρτήματα*, που τα αναφέρει τόσο η Παλαιά Διαθήκη³⁸ όσο και η Καινή Διαθήκη³⁹. Φοβάμαι πως το όνειρο της μητέρας σου θα βγει αληθινό. Ξέρω από τον Χλωρίδη μερικές από τις ιδιαίτερες δραστηριότητές σας και αφού το έφερε η συζήτηση, σου λέγω πως όλοι κινδυνεύετε. Καλός είναι ο έρωτας μα καλύτερη είναι η έντιμη ζωή που είναι σύμφωνη με τις ελληνοχριστιανικές παραδόσεις μας.»

Η Τέτη ξαφνικά έπεσε σε βαθιά περίσκεψη. Δεν ξαναμίλησε. Ο Πέτρος κατάλαβε πως την είχε στενοχωρήσει πολύ. Τις έβαλε

ερωτηματικά που ζητούσαν απαντήσεις. Αυτή αναρωτήθηκε αν έκανε καλά που κατέβηκε από το σπίτι και του μίλησε. Τώρα ή έπρεπε να τον πιστέψει και ν' αλλάξει ζωή, ή να ξεχάσει τις νέες αυτές ιδέες για τα θανάσιμα αμαρτήματα της Αγίας Γραφής και να συνεχίσει τη ζωή της. Οπωσδήποτε όμως θα ενημέρωνε και τις υπόλοιπες κοπέλες. Γρήγορα όμως συνήλθε και με σταθερή φωνή του είπε:

«Πέτρο.. θα τα σκεφτώ όλα όσα συζητήσαμε. Θα σε περιμένω στην Τρίπολη, στο ατελιέ για τις φωτογραφίες σου.»

Ο Πέτρος άρπαξε την ευκαιρία, σηκώθηκε και είπε..

«Νομίζω καιρός είναι να ξεκινήσω. Έχω αρκετά χιλιόμετρα μέχρι την Αθήνα..»

Η Τέτη σηκώθηκε, τον φίλησε και του ευχήθηκε καλό ταξίδι.

Η Νέλη ποζάρει στη μηχανή του Τάκη.

18. η μηχανή

*Όλος ο κόσμος τώρα δουλεύει μηχανές.
Κι αν κάνεις το κορόιδο, σου στήνουν πιο πολλές
Λαϊκό τραγούδι*

Η Τέτη κοίταξε τις άλλες και σταμάτησε. Ήταν δακρυσμένη. Δεν ξαναμίλησε. Και αυτές καταλάβανε πως την είχανε πιέσει υπερβολικά και δεν το άντεξε. Η Νέλη πήρε το λόγο.

«Εντάξει Τέτη, αρκετά με τ'.. όνειρο του Πέτρου.. Ηρέμησε τώρα. Δεν μας ενδιαφέρουν τα άλλα που είπατε, που από εμάς θα ακούγονταν ανούσια. Θ' αρχίσω τη δική μου ιστορία που όπως θα διαπιστώσετε, είναι αρκετά περίεργη και μεγάλη. Ακόμη δεν είναι τόσο ευχάριστη..»

Ήπιε λίγο νερό και άρχισε να διηγείται τη δική της απιστία. Φαινότανε να διστάζει και να αμφιταλαντεύεται αν έπρεπε τελικά να διηγηθεί αυτό που είχανε όλες συμφωνήσει να κάνουνε. Η περίπτωση της ήτανε κάπως διαφορετική, που μπορούσε να παρεξηγηθεί. Τελικά απεφάσισε να τους τα πει όλα, ελπίζοντας ότι θα την καταλάβουν και θα την δικαιολογήσουν. Νίκησε τους τελευταίους δισταγμούς της και συνέχισε:

«..εμένα η πρώτη μου φορά ήτανε με ένα πρόσωπο που έπεσε στη ζωή μου σαν αλεξιπτωτιστής από κεί που δεν τον περίμενα. Ήταν με τον Τάκη, αδελφό του αγριάνθρωπου του άνδρα μου..»

Όλες πετάχτηκαν ξαφνιασμένες. Την κοίταξαν μ' έντονο βλέμμα να καταλάβουν και οπτικά ότι ορθά άκουσαν τ' αυτιά τους.

Ναι.. καλά ακούσατε, αλλά μη βιάζεστε. Στο τέλος γίνεται πάντα η μεγάλη ανατροπή. Ο Τάκης ήταν σπουδαστής πολιτικός

μηχανικός στο Λονδίνο και εγώ επέβλεπα στο Ξυλόκαστρο την πολυκατοικία μου. Λόγω των διαφωνιών που είχα με τον άνδρα μου, με είχε εγκαταλείψει τελείως να αντιμετωπίζω μόνη τούς εργολάβους και τα προβλήματά μου. Όταν λοιπόν ο κουινιάδος μου ήλθε για καλοκαίρι στην Ελλάδα, κι έμαθε ότι ήμουν μόνη στο Ξυλόκαστρο και επέβλεπα την πολυκατοικία, ήρθε να με γνωρίσει και με την ειδικότητα του πολιτικού μηχανικού που είχε, να με βοηθήσει αν χρειαζόταν. Δε είχε έρθει ούτε στο γάμο.

Λόγω της απουσίας του στο εξωτερικό για τις σπουδές του, δεν είχαμε γνωριστεί προσωπικά μέχρι την ημέρα που τον είδα και ήταν για μένα μία ευχάριστη έκπληξη. Είχα δει μόνο μία φωτογραφία του που είχε στείλει από το Λονδίνο και μου έκανε εντύπωση η μεγάλη γενειάδα που είχε και τα μακριά του μαλλιά. Κανένα χαρακτηριστικό του δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις. Θυμάμαι πως γέλασα και είπα στον Βασίλη πως ο αδελφός του είναι φτυστός *Τσε Γκουεβέρα*.

Ο άνθρωπος όμως που ήλθε στο γιατί και με βρήκε ήταν ένας ωραίος άνδρας, χωρίς μαλλιά και μούσια, πιο ψιλός από τον δικό μου, αλλά αυτό που είχε σημασία ήταν ο διαφορετικός του χαρακτήρας. Ο Τάκης ήταν καλοσυνάτος, ευγενικός, που με τράβηξε από την πρώτη στιγμή που μου συστήθηκε. Ήταν απόγευμα Τετάρτης και οι μαστόροι είχαν φύγει όλοι. Ήμουν μόνη, σ' ένα μικρό γραφείο που είχα διαμορφώσει στο ισόγειο της οικοδομής. Τις επόμενες δύο ημέρες δεν θα είχαμε εργασίες, γιατί οι οικοδόμοι κατέβαιναν σε διήμερη απεργία.

Προσπαθούσα λοιπόν να βάλω λίγη τάξη στο γραφείο, όταν άκουσα τη φωνή του ξαφνικά πίσω μου..

«Γειά σου, είμαι ο Τάκης, ο αδελφός του άνδρα σου. Υποθέτω πως είσαι η Νέλη. Ξέρω πως είσαι νέα κι ωραία.»

Γύρισα και τον κοίταξα σαν χαμένη γιατί ήταν τόσο ξαφνικό αλλά και αυτός ο άγνωστος δεν έμοιαζε με τη φωτογραφία του Τάκη που μου είχε δείξει ο άνδρας μου. Αμήχανη ακόμη του έδωσα το χέρι μου και κατόρθωσα να ψελλίσω..

«Τάκη χαίρω πολύ που σε γνωρίζω, καλά έκανες και ήρθες και το εκτιμώ ιδιαίτερα μα αλλιώςτικο σε περίμενα...»

«Καταλαβαίνω την έκπληξή σου. Θα έχεις δει τις φωτογραφίες μου με τα γένια και τα μακριά μαλλιά. Έχεις δίκιο, αλλά πως μπορούσα να έλθω στην Ελλάδα ύστερα από τόσο καιρό απουσίας με 'κείνα τα χάλια. Θα τρώμαζαν οι γέροι μου.»

«Καλά έκανες και τα έκοψες. Ξέρεις πως σε είπα όταν είδα μία σου φωτογραφία; Τσε Γκουεβέρα.»

Γελάσαμε και οι δύο μαζί και συνέχισα..

«Καλώς ήλθες λοιπόν στην Ελλάδα, αλλά λυπάμαι που σε δέχομαι στο γιαπί. Πολύ θα ήθελα να σε δεχόμουν στο σπίτι, μα βλέπεις ο αδελφός σου δεν θέλει να ασχοληθεί πια με τις υποθέσεις μου. Τα δικά μου συμφέροντα δεν συμπίπτουν με τα δικά του. Έτσι λέει. Δεν ξέρω τι να πω.»

«Να μην πεις τίποτα. Αυτά αφορούν σε σας, αντρόγυννο είσαστε και θα τα βρείτε. Πάμε τώρα πριν νυχτώσει να δούμε την οικοδομή και γι' αυτό, θα βρούμε καιρό να τα ξαναπούμε.»

«Και εσύ πώς ήλθες τέτοια ώρα στο Ξυλόκαστρο;»

«Με μία μηχανή Harley που την έχω βάλλει πίσω στην αυλή. Σήμερα την εκτελώνισα στον Πειραιά κι έρχομαι κατ' ευθείαν από το τελωνείο. Δεν το ξέρουν στο σπίτι ότι είμαι δω.»

«Μη μου πεις πως ήρθες με χάρλεϋ στο Ξυλόκαστρο. Πάμε να μου τη δείξεις. Πως και σου αρέσουν οι μηχανές;»

«Πάντα με συγκινούσαν. Σαν τρέχεις με μία μηχανή νιώθεις τη μαγεία της ελευθερίας να σε λούζει.»

Λέγοντας αυτά στη Νέλη, είχαν φτάσει στο μέρος που βρισκόταν το πανέμορφο μηχανήμα. Ολοκαίνουργια έλαμπε ολόκληρη κάτω από τον απογευματινό ήλιο. Η Νέλη την άγγιξε απαλά, έβγαλε τα παπούτσια της και δεν άργησε να ανεβεί επάνω και να ξαπλώσει στη σέλα της. Για αρκετή ώρα τη θαύμαζε. Μια χάρλεϋ από το Λονδίνο, μία αληθινή 'lady'.

«Πως κι έφερρες μηχανή και όχι αμάξι όπως κάνουν όλοι.»

«Μόνη σου έδωσες την απάντηση. Δεν θέλω να μοιάζω με όλους. Θέλω να είμαι διαφορετικός. Μου αρέσει η ελευθερία και όταν τρέχω με τη μηχανή στις εξοχές, νιώθω ελεύθερος.»

«Ωραίο μηχανήμα. Σου εύχομαι να έχεις καλά ταξίδια.»

«Ευχαριστώ. Ανέβα πάλι στη σέλα να πάρω μία φωτογραφία. Έμαθα πως είσαι manekén.»

Του έκανα τη χάρη και αυτός μου πήρε αρκετές φωτογραφίες. Ύστερα πήγαμε προς τη σκάλα. Οι εργασίες την περίοδο εκείνη βρισκόντουσαν στο στάδιο των ελαιοχρωματισμών. Τον οδήγησα στα διαμερίσματα που τελικά θα έμεναν στην ιδιοκτησία μου και του εξηγούσα τον τρόπο που λειτουργεί στην Ελλάδα το σύστημα της αντιπαροχής. Αυτός μου εξήγησε πως στην Αγγλία δεν υπάρχει αυτό το σύστημα, διότι εκεί οι ιδιοκτήτες δεν έχουν ανάγκη να δώσουν τα οικοπέδα τους με αντιπαροχή αφού οι τράπεζες τους δίνουν όσα χρήματα χρειάζονται να χτίζουν τα σπίτια τους οι ίδιοι. Σε μια στιγμή ακούσαμε δυνατούς χτύπους

από το διπλανό διαμέρισμα. Κινηθήκαμε προς τα κεί και είδαμε ένα ντουλαπόφυλλο του παταριού να χτυπά δυνατά από τον αέρα. Τράβηξα ένα κενό ντενεκέ λαδιού και πάτησα επάνω να το κλείσω. Στη προσπάθειά μου όμως αυτή, κάτι δεν πήγε καλά, έχασα την ισορροπία μου και βρέθηκα στον αέρα. Τότε ο Τάκης που ήταν δίπλα, με άρπαξε στην αγκαλιά του και με συγκράτησε από το πέσιμο. Με άφηνε σιγά σιγά να γλιστρώ προς τα κάτω, μέχρι που τα πόδια μου βρήκαν το δάπεδο, χωρίς όμως αυτός να με αφήσει και από το σφιχταγκάλιασμά του. Ένιωσα μία ωραία πρωτόγνωρη ανατριχίλα να μου διαπερνά ολόκληρο το κορμί. Άρχισαν να περνούν από το μυαλό μου με κινηματογραφική ταχύτητα, σκέψεις αλλόκοτες που μου ξυπνούσαν το πόθο γι' αυτόν τον άνθρωπο που πριν από λίγο είχα γνωρίσει και τώρα με κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά του. Τον αγριάνθρωπο τον άνδρα μου, δεν τον είχα δει για δύο εβδομάδες και η ανάγκη μου για άνδρα ήταν εξαιρετικά έντονη. Με είχε καταβάλλει η μοναξιά.

Και τότε σκέφτηκα να μην κάνω κάτι εγώ, αλλά να του αφήσω την πρωτοβουλία για να διαπιστώσω που θα το πήγαινε ο Τάκης. Αυτός ο άνδρας, που δεν τον γνώριζα περισσότερο από δύο ώρες, με είχε στην κυριολεξία αναστατώσει. Η φαντασία και η σκέψη μου έτρεχαν. Μαζί με την δική του δοκιμασία θέλησα τώρα να διαπιστώσω και τη δική μου αντοχή. Ήθελα να δω πόσο μακριά θα το άντεχα. Τότε αυτός που αντιλήφθηκε την αμηχανία μου, έφερε το αριστερό του χέρι πίσω από το κεφάλι μου και άρχισε να με φιλά στα χείλη τόσο δυνατά, που χωρίς να το θέλω σύγκρινα τα παθιασμένα και άγρια φιλιά του, με τα νερόβραστα φιλιά του αδελφού του. Τώρα έβλεπα πως ήμουν α παγιδευμένη

σε μία κατάσταση λίγο νοσηρή μα ελκυστική.

Μου άρεσε αυτό που βίωνα. Το αγκάλιασμά του με τρέλαινε και τα υγρά φιλιά του με μεθούσαν, αλλά από την άλλη μεριά σκεπτόμουνα πως ήταν τελείως άκομψο να δημιουργήσω σχέση με τον κουνιάδο μου. Όταν φάνηκε πως χόρτασε από τα φιλιά μου, τον ένιωσα να ανησυχεί και να κοιτάζει πως θα έβρισκε τρόπο να συνεχιστεί αυτό που τόσο αναπάντεχα άρχισε. Και τότε μίλησε:

«Δεν αντέχω, από μαθήτριά σε γνωρίζω και όταν το έμαθα στο Λονδίνο, ονειρευόμουνα αυτή τη στιγμή. Μισώ τον αδελφό μου που σε πήρε και σου φέρεται έτσι. Του αξίζει ότι και να του κάνουμε. Αν σε είχα εγώ.. θα σε είχα βασίλισσα να σε καμαρώνω και όχι εργοδηγό να χτίζεις σπίτια. Έλα.. σε θέλω πολύ.. μα πολύ σου λέω και αν δεν βρεθούμε μείς οι δύο, εδώ και τώρα, δεν θα λυτρωθώ. Νέλη, σε ποθώ τόσο πολύ.»

Οι άλλες είχαν μείνει αποσβολωμένες από αυτή την καταλυτική περιγραφή της Νέλης. Είχαν ξεχάσει την αταξία της Ντέμης και είχαν κρεμαστεί από τα χείλη της Νέλης που σαν καταρράχτης άδειαζε τόνους από απίστευτες ερωτικές καταστάσεις. Η Νέλη ήταν η μικρότερη και τώρα βλέπανε πως ήταν η καλύτερή τους σε εμπειρίες. Τότε πέσανε βροχή οι ερωτήσεις.

Μετά από αυτή την απρόβλεπτη εξέλιξη, πρώτη η Τέτη θυμήθηκε το ούζο και τούς μεξέδες του Γιώργου. Ανανέωσε το ούζο της, το αραίωσε με λίγο νερό και προέτρεψε και τις άλλες ν' αφήσουν τη Νέλη να ολοκληρώσει την ιστορία της.

«Έτσι που το πάτε σεις δεν βλέπω να ολοκληρώνεται σήμερα η τέταρτη ιστορία. Νέλη μπορείς να συνεχίσεις.»

Και η Νέλη συνέχισε..

«Του είπα λοιπόν:

"Τάκη, εγώ δεν σε ήξερα πριν το γάμο μου. Μου μιλούσε συχνά ο αδελφός σου για σένα και ομολογώ πως έχω στο μυαλό μου μία πολύ καλή εικόνα σου. Τώρα όμως διαπιστώνω πώς το αδελφάκι σου άφησε πολλά πράγματα για σένα που δεν μου τα έκανε γνωστά. Και πρώτα απ' όλα, το πόσο ωραία φιλάς. Αν και στο κρεβάτι είσαι το ίδιο καλός θα γίνεις ένας καλός σύζυγος."

"Να λοιπόν μια ευκαιρία να το μάθεις. Πάμε εκεί που μένεις. Δεν βολεύει εδώ. Θα γεμίσουμε ασβέστια ή θα μας πιάσει κανένας μπανιστηριτζής, "

"Μην ανησυχείς. Θα πρόσεξες πως κλείδωσα την πόρτα της πολυκατοικίας όταν μπήκαμε και οι μαστόροι θα ξαναέρθουν τη Δευτέρα το πρωί. Θα έχουμε τέσσερες ολόκληρες ημέρες δικές μας αν το θέλεις. "

Το διπλανό διαμέρισμα ήταν μία μικρή γκαρσονιέρα που την είχαμε τελειώσει και την είχα επιπλώσει. Έμενα εκεί για να μην πληρώνω ξενοδοχείο. Τον πήρα από το χέρι και τον οδήγησα στο μικρό διαμέρισμα. Και τότε.. όταν και οι δύο νιώσαμε την ασφάλεια του κλειστού χώρου και την άνεση ενός κρεβατιού, ριχτήκαμε ξανά, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Τώρα όλα ήταν διαφορετικά. Τώρα κι εγώ το ήθελα. Άπαξ και τον έφερα στο δωμάτιό μου από μόνη μου, δεν μπορούσα πλέον να ισχυρίζομαι πως μου ριχνόταν και ότι εγώ δεν μπορούσα ν' αντισταθώ. Είχα πια αποφασίσει να του δοθώ, να με κάνει ότι ήθελε.

Η επιφύλαξη δεν μπορεί να προσφέρει καμία ευχαρίστηση. Μόνο η παράδοση του εαυτού μας οδηγεί στο παραλήρημα της

ηδονής. Ας με έκανε κομματάκια αρκεί να το έκανε αυτή τη στιγμή. Φαίνεται στην μικρή ζωή μου περίμενα με αγωνία αυτή τη στιγμή, που ο αγροίκος ο Βασίλης ποτέ δεν κατόρθωσε να εντοπίσει. Αυτές οι μικρές στιγμές τελικά είναι που καθορίζουν το πεπρωμένο μας και προσδιορίζουν τα όριά μας και τη ποιότητα της ζωής μας. Εδώ που ζούσα μόνη, μία νέα και ας πούμε, ωραία γυναίκα, πολλές φορές δέχτηκα την επίθεση των ανδρών και αντιστάθηκα, αναλογιζόμενη ποία ήμουν και τι έπρεπε να τιμήσω. Η επίθεση τώρα ήλθε από τα μέσα. Από το οικείο περιβάλλον μου, από τον αδελφό του ίδιου μου του άνδρα. Και δεν πιστεύω ν' αποφάσισα να του δοθώ επειδή μου κράτησε τα δίκια απέναντι στον άνδρα μου. Και τώρα ακόμη πιστεύω πως τα θερμά του λόγια είναι 'κείνα που μέτρησαν μέσα μου. Και δεν ήταν λόγια που κολάκευαν εμένα. Ήταν λόγια που μαρτυρούσαν τη δική του φλόγα που κατάκαιγε τα σωθικά του και βασάνιζε τη ψυχή του. Μου ζήτησε να τον λυτρώσω, αλλά τώρα διαπίστωνα πως προσφέροντας σ' αυτόν λύτρωση, λύτρωνα και τον εαυτό μου. Κι εγώ τον ήθελα. Και το δικό μου σώμα ένιωθε τη φλόγα του να έχει μεταλαμπαδευτεί στα σωθικά μου. Έτσι του είπα..

"Έλα.. πάρε με. Κι εγώ σε θέλω τώρα, σε θέλω σα κολασμένη. Τώρα σε γνώρισα, μα τι σημασία έχει αυτό. Σημασία έχει πως τα λόγια σου άγγισαν την πόρτα της ψυχής μου που μέχρι τώρα παρέμενε κλειστή. Ο αδελφός σου δεν κατόρθωσε να την ανοίξει. Έλα Τάκη πάρε με τώρα. Αύριο ίσως είναι αργά. "

Αυτός δεν μου απαντούσε. Διαρκώς με χάιδευε παντού όπου έφταναν τα χέρια του. Εγώ του μιλούσα και του είχα παραδοθεί κι αυτός με άγγιζε και τα ακρόχερά του μου μετέδιδαν ηλεκτρικές

εκκενώσεις που μ' έκαναν να σπαράζω. Κάθισε στο ντιβάνι και με έφερε μπροστά του. Ξεκούμπωσε ένα ένα τα κουμπιά της ρόμπας που φορούσα και με άφησε με το σλιπάκι, το μοναδικό ρούχο που έφερα εκείνη τη στιγμή. Αγκάλιασε τον πισινό μου και μου φιλούσε ασταμάτητα την κοιλιά. Ένιωθα ρίγη αυτή τη φορά να περιτρέχουν στο πετσί μου και μία ευχάριστη ανατριχίλα να μ' έχει καλύψει ολόκληρη. Μου κατέβασε το τελευταίο ρούχο μου και έφερε τα χείλη του.. *εκεί*. Αυτό που ένιωσα τότε, ήταν κάτι που δεν μπορώ να το περιγράψω. Πως να περιγραφεί το πάθος που ξεχειλίζει και σαν ορμητικός χείμαρρος συμπαρασύρει ότι βρει μπροστά του.

Μία τρεμούλα με κατέλαβε κι ένα μίγμα πόθου και γλυκιάς προσμονής. Δεν άντεξα άλλο, του άρπαξα το κεφάλι του, το πίεσα πάνω μου, στη πυγή της ζωής και της ηδονής κι ένα ξέσπασμα ερωτικών κραυγών και σπασμών με φέρανε λίγο βιαστικά στο πρώτο μου οργασμό μαζί του. Ο Τάκης το κατάλαβε, αλλά συνέχισε να με φιλά μέχρι να τελειώσω. Ούτε που θύμωσε ούτε έκανε κάτι να με διακόψει κι αυτό του το εξετίμησα. Όταν ηρέμησα σηκώθηκε από το ντιβάνι μου και με έβαλε να ξαπλώσω. Γονάτισε μπροστά στο ολόγυμνο κορμί μου και για μερικά λεπτά με κοιτούσε και με άγγιζε απαλά. Ύστερα το άγγιγμά του άρχισε να γίνεται πιο έντονο και πιεστικό. Εγώ είχα κλείσει τα μάτια νιώθοντας μια ηδονική ανατριχίλα να διατρέχει κατά κύματα το γυμνό κορμί μου. Περίμενα με αγωνία σε ποίο σημείο του κορμιού μου και με ποίο τρόπο θα δεχόμουν την νέα του επίθεση.

Τα χάρδια του άρχισαν να γίνονται όλο και πιο έντονα, όλο και πιο πειστικά. Τότε ήλθε η επίθεσή του. Έφερε το αριστερό χέρι του ανάμεσα στα πόδια του και άρχισε να μαλάζει ολόκληρο το τρίγωνό μου ενώ με το δεξί του καθοδηγούσε τα στήθια μου στη στοματική του κοιλότητα που θαρρείς με λύσσα τα ρουφούσε και τα δάγκωνε.

Για δεύτερη φορά ένοιωθα πως με δυσκολία θα συγκρατούσα τον εαυτό μου να μην καταλήξω σε δεύτερο οργασμό, χωρίς ο Τάκης να κάνει κάτι και δεν το ήθελα.

« Έλα Τάκη, έλα επάνω μου. Θέλω να σε νιώσω μέσα μου.»

..του είπα ψιθυριστά στο αυτί. Τότε αυτός σηκώθηκε ορθός, ελευθερώθηκε από τα ρούχα του και ήλθε από πάνω μου. Μου άνοιξε τα πόδια και με μία απότομη κίνηση μπήκε μέσα μου. Τότε ένιωσα μία γλυκιά μαχαιριά να με διαπερνά και να με εξουθενώνει. Τόσος ήταν ο συσσωρευμένος πόθος μας τη στιγμή εκείνη, που δεν αργήσαμε να φτάσουμε μαζί σε μία γλυκιά κατάρρευση. Όλο μου το κορμί είχε παραλύσει. Μόλις που το ένιωθα. Σιγά σιγά άρχισα να συνέρχομαι, ενώ ο Τάκης ακουμπώντας στους αγκώνες του συνεχώς με φιλούσε.»

Εδώ η Νέλη σταμάτησε και δεν είπε τίποτε άλλο. Ούτε τι έγινε μετά, ούτε αν ξαναείδε τον Τάκη. Οι υπόλοιπες τρεις περίμεναν πως θα συνέχιζε. Δεν ήθελαν να σταματήσει έτσι απότομα αυτή η τόσο ωραία περιγραφή της Νέλης. Σαν την είδαν να σιωπά, άρχισαν να διαμαρτύρονται και να ζητούν επιμόνως τη συνέχεια.

«Άντε τελειώσέ την. Τι την αφήνεις μισή.»

«Έλα Νέλη, πέσε μας τι έγινε μετά.»

«Ξέρετε, δεν θα ήθελα να σας ειπώ τη συνέχεια γιατί είχε ένα

τραγικό τέλος. Δεν ξέρει κανείς αυτό πού έγινε με μένα και τον κουινιάδο μου εκτός από σας, που μόλις σας το διηγήθηκα.»

«Τι μας λες τώρα Νέλη. Μας άναψες τις φωτιές, κρατάς τον πυροσβεστήρα και δεν τις σβήνεις; Έλα συνέχισε...»

«Εντάξει λοιπόν θα συνεχίσω. Για τέσσερες μέρες, ζήσαμε κλεισμένοι στη γκαρσονιέρα μου, παραδομένοι και οι δύο μας στο σφοδρό μας πάθος. Όλες σας ξέρετε καλά τούς ασίγαστους πόθους μου και πώς αντιδρώ στις δυσκολίες. Δεν ξέρετε όμως, πόσο ή μοναξιά τόσο καιρό, μου είχε αυξήσει τη φλόγα τού πάθους και του πόθου μου. Μου είχε γίνει έμμονη ιδέα. Σκεφτόμουνα τον άνδρα την ημέρα και τον ονειρευόμουνα τη νύχτα. Έτσι το έβλεπα σαν επιτακτική ανάγκη να κατακτήσω τον Τάκη, μόνο και μόνο για ν' αποφύγω τη γελοιότητα να τον ερωτευτώ. Γιατί μόνο εκεί μπορεί σίγουρα να σε φέρει ένας ανικανοποίητος πόθος. Κι' αυτό δεν ήθελα να μου συμβεί. Ήθελα μόνο να καταλαγιάσω τον πόθο που με κυρίεψε ξαφνικά από την αναπάντεχη επίσκεψή του. Βγαίνει κι ένα καλό για μένα, που ο άνδρας μου αμύνεται τόσο άσχημα! Αν δεν συνέβαινε έτσι, θα ήμουνα σίγουρα μία φοβισμένη σκλάβα του. Τότε ένιωσα να με κυριεύει ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης για τον αφελή Βασίλη. Καμιά φορά αναρωτιέμαι. Είναι πάντα έτσι αυτός; ή εγώ είμαι εξαιρετικά σκληρή. Ακόμη σκέφτηκα μήπως αδικώ το Χλωρίδη. Όπως και να έχει το πράγμα, το γεγονός παραμένει ένα. Έζησα με τον Τάκη ένα φανταστικό τετραήμερο, υλοποιώντας μαζί του όλες τις ερωτικές φαντασιώσεις μου. Κάναμε ότι μας ζητούσε το κορμί μας και σε ότι γινόταν, μας καθοδηγούσε το ένστικτο. Ίσως ήταν η μοναδική φορά που βρέθηκα να ευγνωμονώ το Χλωρίδη

που είχε τον Τάκη αδελφό και ακόμη γιατί οι δύο τους ήταν τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους.

Και όπως όλα τα καλά φτάνουν γρήγορα στο τέλος τους, έτσι και η ανέλπιστη αλλαγή στη ρουτίνα της μοναξιάς μου έφτανε στο τέλος. Ήρθε η Κυριακή και πριν το μεσημέρι του ζήτησα να πάμε μία βόλτα με τη μηχανή του. Η μέρα ήταν καθαρή και ένας λαμπρός ήλιος έλουζε παντού τη φύση. Δέχτηκε την πρότασή μου και μετά από λίγο τρέχαμε με εκατόν πενήντα στην εθνική Κορίνθου Πατρών. Σας λέγω πως μία βόλτα με μία χάρλεϋ είναι μιά εμπειρία απερίγραπτη. Ένιωθα τη δροσιά του αέρα που μας χτυπούσε στο πρόσωπο κι έκανε τα μαλλιά μας να ανεμίζουν. Είχα γείρει μπροστά και είχα κολλήσει πάνω στην πλάτη του. Το σώμα μου, είχε γίνει ένα με το δικό του και σκεπτόμουν με δέος τι θα γινόταν, αν κάτι μας συνέβαινε στο δρόμο κι έπρεπε να μας πάνε στην τροχαία ή σε κάποιο νοσοκομείο τραυματισμένους. Σκέψεις οδυνηρές που αμέσως προσπαθούσα να τις ξεχάσω. Τώρα αντιλαμβάνομαι το μέγεθος της βλακείας μου να τον παρασύρω σε ένα επικίνδυνο και ίσως άσκοπο παιχνίδι. Και όταν συνερχόμουν, σκεπτόμουν πως κάτι τέτοιο ήταν απίθανο να συμβεί σ' εμάς. Πάντα θέλουμε να εξαιρούμε τους εαυτούς μας από το κακό συναπάντημα.

Στο ύψος της Ακράτας αφήσαμε την εθνική οδό και αρχίσαμε να ανεβαίνουμε μια ανηφόρα που όπως μας πληροφορούσαν οι πινακίδες σήμανσης του δρόμου, θα μας έφερνε σ' ένα χωριό, τη Ζαρούχλα. Περάσαμε δύο χωριουδάκια και συνεχίσαμε την άνοδο μέσα σ' ένα γραφικό τοπίο έχοντας δεξιά μας τον ποταμό Κάθρυ που δεν άργησε να μας ανταμείψει με μία ωραία εικόνα.

Ένα καταρράκτη. Ανεβαίνοντας ακόμη φτάσαμε σε κάτι έλατα. Στο μέρος πια που είμαστε τώρα, σε ένα υψόμετρο κοντά στα οχτακόσια μέτρα βρεθήκαμε δίπλα στο ποτάμι μέσα σ' ένα τοπίο καταπληκτικό.

Περάσαμε μία αμμουδιά με καλαμιές και ένα χωράφι με παπαρούνες. Προχωρήσαμε ακόμη και φτάσαμε σε ένα μικρό χωριουδάκι. Νομίζω το όνομά του είναι Τσιβλός και η πινακίδα του έγραφε ότι απέχει είκοσι επτά χιλιόμετρα από την Ακράτα.

Το μάτι μου πήρε λοξά ένα λιθόκτιστο ξενώνα. Τον θυμάμαι γιατί είχε ένα περίεργο όνομα. Το λέγανε *πέτρινο*. Κάναμε μία βόλτα στο χωριό και παρακάλεσα τον Τάκη να γυρίσουμε γιατί είχα αρχίσει να ζαλίζομαι. Χωρίς να μου πει τίποτε έκανε ότι του ζήτησα. Πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Όταν όμως φτάσαμε στον αγρό με της παπαρούνες του ζήτησα να σταματήσει. Με έκπληξή μου όμως τον είδα ν' αgridεύει και να αναπτύσσει μια τρομερή ταχύτητα που μου έκοψε την ανάσα. Δεν έβλεπα το χιλιομετρητή για να δω τι έδειχνε, πάντως θα έπρεπε να είχαμε υπερβεί κατά πολύ το όριο της ταχύτητας.

"Σε παρακαλώ Τάκη μην τρέχεις έτσι. Φοβάμαι. "

"Όταν είσαι μαζί μου να μην φοβάσαι. Είσαι ο τελευταίος άνθρωπος που θα ήθελα να του κάνω κακό. "

"Τάκη δεν θέλω να τρέχεις, ούτε και όταν είσαι μόνος σου. Δεν νομίζω να κερδίζεις τίποτε με την υπερβολική ταχύτητα. "

*"Μπορεί να έχεις δίκαιο αλλά ο κίνδυνος σε μεθά. Και αυτή η μέθη είναι που σε κάνει να ξεπερνάς και τη λογική και καμιά φορά και τον εαυτό σου. Τι λέγανε οι Λατίνοι; Θυμάσαι από τα λατινικά του σχολείου; *vivere pericolosamente*. Ε ! κι εγώ αυτό κάνω. Μου*

αρέσει να ζω επικίνδυνα. "

"Δεν μοιάζεις του αδελφού σου. "

Στην παρατήρησή μου αυτή ο Τάκης δεν μου απάντησε. Ξαναγύρισε και πάλι και μ' έφερε στο αγρό με τις παπαρούνες. Έναν επίπεδο αγρό γεμάτο άλικες παπαρούνες. Σταμάτησε και εγώ κατέβηκα από τη μηχανή.

Χάιδευα τις παπαρούνες απαλά και αυτές μου γύριζαν αυτό το χάδι το ίδιο απαλό και αισθαντικό.

Μετά από λίγο βρέθηκα ξαπλωμένη σ' ένα κατακόκκινο παχύ στρώμα από παπαρούνες. Ένιωθα στο πρόσωπό μου τη δροσιά τους και ακόμη οσφριζόμουνα τη χαρακτηριστική μυρουδιά της παπαρούνας και του νοτισμένου χώματος. Άπλωσα χέρια και πόδια να βρεθώ όσο το δυνατό καλύτερα σ' επαφή με τη μάνα γη. Γέμισα τις χούφτες μου με παπαρούνες και απολάμβανα όλη την πρωτόγνωρη μυρουδιά τους με βαθιές ανασαιμιές. Έσυρα σα χτένα τις παλάμες μου ανάμεσα στους μακριούς βλαστούς και τούς τραβούσα δυνατά, σα να ήθελα να τους ξεριζώσω. Έκλεισα τα μάτια μου και τότε ήταν που φαντάστηκα πως είχα τον Τάκη από κάτω, δικό μου, να του τραβώ τα μαλλιά δυνατά, λες εχθρικά αποζητώντας να του τα ξεριζώσω. Αλήθεια.. γιατί να νιώθουμε τέτοια ηδονή καταστρέφοντας αυτό που αγαπάμε αληθινά. Δεν είχα ποτέ σαδιστικές τάσεις, ούτε κατάλαβα εκείνη τη στιγμή γιατί επέτρεψα στον εαυτό μου μία τέτοια σκέψη για τον Τάκη. Γρήγορα έβγαλα από το μυαλό μου όλες αυτές τις χαζοκακίες της στιγμής και ώ του θαύματος!! Λες και το κρανίο μου άδειασε και δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα πια. Σαν να είχε σταματήσει η λογική και η φαντασία μου να σκαρώνει ιδέες.

Για ένα πράγμα ήμουν βέβαιη πλέον.. ότι δεν θα το ήθελα ποτέ μου να τον ερωτευτώ. Ήθελα μόνο να καταλαγιάσω και να μοιραστώ μαζί του τους πόθους μου, όχι όμως να καταθέσω στα πόδια του σκλάβια την καρδιά μου..»

Στο σημείο αυτό της διήγησης, η Τέτη παραξενεμένη γύρισε και την κοίταξε την Νέλη. Θυμήθηκε τα λόγια του Πέτρου. *"Δεν θέλω συναισθηματικούς δεσμούς. Ναι στο σεξ, όχι στον έρωτα."* Πως μπορεί να συμφωνούν αυτοί οι δύο; Η Νέλη συνέχιζε..

«Έφερα μερικούς γύρους το σώμα μου και όταν κοίταξα προς τα πάνω, οι παπαρούνες με τους ψιλούς βλαστούς, με είχαν καλύψει ολόκληρη και ο ήλιος έπαιζε κρυφτό ανάμεσά τους. Ένωσα σαν ένα μικρούτσικο μαμούνι των αγρών που όλος του ο κόσμος ήταν αυτή η μικρή ζούγκλα με τις άλικες παπαρούνες. *Θεέ μου τι απλή ζωή,* σκέφτηκα, *και πόσο πολύπλοκη την κάνουμε μόνοι μας.*

Κι έτσι όπως ήμουν ξαπλωμένη ανάσκελα, κρυμμένη μέσα στις κατακόκκινες παπαρούνες, άρχισα να του φωνάζω δυνατά..

«Τάκη... Τάκη... Εεεε!.. κύριε κουφάθηκες; που είσαι;»

Δεν πήρα όμως καμιά απάντηση. Ξαναφώναξα πιο δυνατά και τότε σαν απάντηση άκουσα ένα βογκητό. Φοβισμένη και γεμάτη απορίες σηκώθηκα όρθια. Κοίταξα ολόγυρά μου μα δεν τον είδα πουθενά. Γύρισα μηχανικά προς το μέρος που είχαμε αφήσει τη χάρλεϋ και η μηχανή ήταν πεσμένη κάτω σε οριζόντια θέση. Φαινότουσαν μόνο οι μπάρες της και ένα μέρος του μπροστινού τροχού της. Έτρεξα τρομαγμένη προς τα κει και η τρομάρα μου έφτασε στα άκρα της από το θέαμα που αντίκρισα. Τον Τάκη πεσμένο ανάσκελα με ανοιχτά τα χέρια και τα πόδια, είχε το

κεφάλι του κάτω από τη Χάρλεϋ σε τρόπο που το πρόσωπό του να μη φαίνεται καλά. Κατακόκκινο αίμα έτρεχε από το στόμα του και το πουκάμισο του ήταν λεκιασμένο εδώ κι εκεί με κόκκινους στρογγυλούς λεκέδες. Αυτή η τρομακτική σκηνή μου έκοψε τη ζωή. Μία σκιά θανάτου σκέπασε τα μάτια μου κι ένιωσα το έδαφος να φεύγει από τα πόδια μου κι εγώ η ίδια να καταρρέω και να χάνομαι. Το μόνο που θυμάμαι τώρα, είναι μία τρομερή κραυγή που έβγαλα κι έπεσα κάτω, χάνοντας τις αισθήσεις μου.

Όταν συνήλθα.. το πρώτο που είδα, ήταν το πρόσωπο του Τάκη σκυμμένο από πάνω μου να μου κρατά και να τρίβει το χέρι μου προσπαθώντας να με συνεφέρει. Μέχρι να συνειδητοποιήσω που βρισκόμουν και τι γινόταν, πέρασαν μερικά λεπτά. Μετά, σαν είδα το πρόσωπό του χωρίς αίματα και το πουκάμισό του καθαρό, κατάλαβα τη φάρσα που μου έπαιξε. Είχε βάλει κατάλληλα στο στόμα και το πουκάμισό του, κόκκινα πέταλα από το άνθος της παπαρούνας, ώστε εγώ να πιστέψω πως αυτά ήταν κόκκινοι λεκέδες από αίμα. Του έβαλα τις φωνές και άρχισα να τον κτυπώ στους ώμους.

"Όχι, όχι, γιατί το έκανες αυτό. Γιατί... κι έβαλα τα κλάματα. "

"Νέλη συγχώρησέ με. Είδα τα κατακόκκινα πέταλα από τις παπαρούνες και αφού είδα ότι και συ ήθελες να παίζεις, σκέφτηκα να σου κάνω μιά αθώα φάρσα. Συγχώρησέ με. "

Σηκώθηκα στα πόδια μου και έφτιαξα τα ρούχα μου. Γύρισα προς το βουνό και συνέχισα να κλαίω με λυγμούς. Δεν μπορούσα να ελέγξω τον εαυτό μου. Αυτοί οι λυγμοί ερχόντουσαν μόνοι τους, μέσα από τα κατάβαθα της ψυχής μου, που λες πως τώρα έκλαιγε και αυτά τα αναφιλητά, ήτανε το κλάμα της ψυχής μου.

Με πλησίασε και με έπιασε από τους ώμους και συνέχιζε να με παρακαλεί να το ξεχάσω.

"Μα πως μπορώ να ξεχάσω κάτι που κόντεψε να με στείλει στον άλλο κόσμο; Πώς σκέφτηκες τέτοια φάρσα; Δεν μπορώ να ξεχάσω τέτοιο αστείο. Σε παρακαλώ πάρε με πάλι στο Ξυλόκαστρο. Χάλασες τη μαγεία αυτής της βόλτας. Και ήμουν τόσο ευτυχισμένη. Γιατί μου το έκανες αυτό τέρας; Ναι είσαι τέρας. "

"Σου ζήτησα συγγνώμη. Μη με βρίζεις σε παρακαλώ. "

"Πάμε πάλι στο Ξυλόκαστρο σε παρακαλώ. "

"Μα Νέλη.. δεν θέλω να φύγουμε μαλωμένοι. Ας προσπαθήσουμε να τελειώσει αυτή η παρεξήγηση. Δεν μπορώ να οδηγώ μηχανή στενοχωρημένος. Είναι επικίνδυνο για σένα. Εσένα σκέπτομαι και όχι τον εαυτό μου. Πίστεψέ με. "

Αυτή η τελευταία του παρατήρηση με συνέφερε. Αφημένη στις σκέψεις μου τον άκουγα χωρίς να προσέχω τις παρακλήσεις του. Η επίκληση όμως του επικείμενου κινδύνου και για τους δύο μας, με συνέφερε αμέσως και αναλογιζόμενη τις συνέπειες που μπορεί να είχε ένα ατύχημα του είπα:

"Πολύ καλά τότε. Λίγο πιο πριν είδα ένα ξενώνα. Κερνάω εγώ τους καφέδες. Πάμε να καθίσουμε λίγο σε παρακαλώ. Νομίζω πως έχω ανάγκη ενός καφέ. Θαρρώ και συ θα έχεις την ίδια ανάγκη. "

Αυτό ήταν μια συμβιβαστική κίνηση που έκανα για να μην έλθει ρήξη. Ένιωθα σιγά σιγά το κενό να με εγκαταλείπει και να αποκτώ ξανά την αυτοκυριαρχία μου. Κάτι όμως μέσα μου είχε σπάσει. Δεν ήταν όπως πρώτα. Δύο η τρεις φορές είχα σκεφτεί πως αυτός ο άνθρωπος ήταν τόσο καλός για να είναι αληθινός. Πως πρέπει κάτι στο βάθος να μου κρύβει. Μα πάλι είναι αδερ-

φός του άνδρα μου. Πώς μπορεί να μην είναι αληθινός.

Έβαλε μπρος τη μηχανή και μετά από λίγο φτάσαμε στο πέτρινο. Εκεί μας περίμενε μία έκπληξη. Ένα ωραίο καθιστικό με τζάκι και στρωμένα τραπέζια. Η ιδιοκτήτρια, η κυρά Βούλα, μας καλοδέχτηκε και μας σερβίρισε τους καφέδες πού ζητήσαμε. Η ίδια μας φίλεψε χορτόπιτα και μας ζήτησε να καθίσουμε για μεσημεριανό και να δοκιμάσουμε το σπεσιαλιτέ της, *κουνέλι με κόκκινο κρασί*.

Η πρόσκληση ήτανε πολύ προκλητική για δύο πεινασμένους ανθρώπους. Έτσι αποφασίσαμε να ακούσουμε την πρότασή της και μετά από ένα τέταρτο περίπου απολαύσαμε το πιο νόστιμο φαγητό που δεν μπορούσαμε να φανταστούμε. Έτσι.. αυτή η αρχική ιδέα μου για καφέ έδειχνε να έχει ευνοϊκά αποτελέσματα. Φάνηκε να μου περνάει η οργή και πρέπει να ομολογήσω πως και ο Τάκης έκανε μία καλή προσπάθεια γι' αυτό το πράγμα. Η νοστιμιά του λαγού και το κοκκινέλι είχανε θαυμάσια αποτελέσματα. Ξαφνικά ο Τάκης με ρώτησε...

«Νέλη αισθάνεσαι καλύτερα τώρα; Αλήθεια σου είπα πως δεν θέλω να ταξιδεύω με αυτή τη μηχανή ψυχικά φορτισμένος.»

«Γιατί ειδικά αυτή τη μηχανή; Τι συμβαίνει με αυτή τη μηχανή; Μη μου βάζεις σε παρακαλώ όλο και πιο πολλά ερωτηματικά.»

«Δεν θέλω να μιλώ για αυτό το θέμα και τώρα βλέπω πως ήταν σφάλμα μου να το αναφέρω.»

«Μα γιατί μιλάς με γρίφους. Εξήγησέ μου σε παρακαλώ.. τι συμβαίνει με αυτή τη μηχανή; Όταν ξεκινήσαμε ήσουν τόσο χαρούμενος που θα κάναμε τη βόλτα που σου ζήτησα.»

«Καλά λοιπόν, να σου εξηγήσω. Αυτή η μηχανή, Νέλη, ήταν για

χρόνια τ' όνειρό μου. Ήθελα να την αποκτήσω από τότε που ήμουνα μαθητής στην τελευταία τάξη του Λυκείου. Όταν λοιπόν βρέθηκα στο Λονδίνο, από σύμπτωση νοίκιασα σπίτι απέναντι από την αντιπροσωπία της χάρλεϋ. Έτσι λοιπόν η τύχη τα έφερε να βλέπω καθημερινά το παιδικό μου όνειρο που γινότανε μέρα με τη μέρα εφιάλτης, αφού την ήθελα τόσο πολύ και δεν μπορούσα να την αποκτήσω. Την ποθούσα σαν αμαρτωλός την αμαρτία του. Βέβαια, το να θέλεις κάτι πολύ, δεν είναι τόσο πρωτότυπο. Όλος ο κόσμος, πάντα κάτι επιθυμεί να έχει. Στο Λονδίνο οι φοιτητές βολευόμαστε συγκοινωνιακά με ότι μέσο μπορούσαμε. Εγώ δεν είχα και μεγάλη οικονομική ευχέρεια για καινούριο αυτοκίνητο. Ένα κουπεράκι δεύτερο χέρι. Αυτό γίνηκε η κακοτυχία μου. Οι φοιτητές οργανώναμε διάφορες δοκιμασίες επιδεξιότητας. Αυτή τη φορά όμως η δοκιμασία ήταν μία καθαρή τρέλα. Πήρα μέρος σ' ένα τέτοιο διαγωνισμό αυτοκινήτου, που οργάνωσαν νεαροί σε μία γειτονιά, με έπαθλο πέντε χιλιάδες χάρτινες λίρες Αγγλίας. Όση δηλαδή ήταν και η αξία της Χάρλεϋ που κορτάριζα. Μόνο που αυτός ο διαγωνισμός ήταν χειρότερος και από τη ρώσικη ρουλέτα. Δύο οδηγοί, θα οδηγούσαμε τα αυτοκίνητά μας από αντίθετες κατευθύνσεις και θα σημαδεύαμε ο ένας τον άλλο. Ο χαμένος θα ήταν αυτός που θα εγκατέλειπε πρώτος την ευθεία για ν' αποφύγει τη σύγκρουση. Ξέρεις.. αυτόν το οδηγό στη συνέχεια, οι άλλοι τον φωνάζουνε κοτόπουλο (chicken). Αν από λάθος υπολογισμό οι οδηγοί αργούσαν να φύγουν από την ευθεία, τότε ο θάνατος και των δύο θα ήταν αναπόφευκτος. Έκανα την πιό τρελή σκέψη της ζωής μου. Ανέπτυξα ταχύτητα και αποφάσισα να μην φύγω από την τροχιά μου, διακινδυνεύοντας έτσι τη ζωή τη δική μου και του

φίλου μου. Ποντάρισα κυρίως στην αγάπη για ζωή τού φίλου μου και όχι πάνω σε δικά μου αισθήματα ή κάποιες άλλες σκέψεις. Μέχρι και τη δική μου ζωή την υποτίμησα. Την θεώρησα ότι άξιζε λιγότερο από την τιμή μιας χάρλεϋ. Τώρα που τα σκέπτομαι αυτά αναρωτιέμαι από τι σκατοϋλικά είμαι φτιαγμένος ώστε ν' αψηφάω τον κίνδυνο για τη ζωή τη δική μου και τού άλλου παιδιού, για μία κωλομηχανή. Χτες το βράδυ, ήμουν πολύ στενοχωρημένος και όταν είμαστε αγκαλιά φοβήθηκα ότι θα με καταλάβαινες.»

«Ναι.. κατάλαβα ότι κάτι είχες, αλλά δεν σου είπα τίποτε.»

«Λοιπόν χτες βράδυ είχα πάθει κρίση συνείδησης. Αναρωτιόμουν τι μου βρήκες και ξάπλωσες μαζί μου. Νέλη είσαι πολύ καλή και δεν θέλω να σε γελάω. Δεν θέλω να παίζω παιχνίδια σε βάρος σου, ή σε βάρος του αδελφού μου. Μπορεί κι αυτός να είναι κέρατο όπως τον λες, αλλά μπορεί να έχει και αυτός τις απαντήσεις του σε ότι του καταλογίζουμε 'μεις. Λυπάμαι που σε τρόμαξα. Σκέφτηκα να σου κάνω ένα αστείο αλλά βγήκε κακόγουστο. Τώρα νιώθω πάλι τις ίδιες παγίδες να με τριγυρίζουν και να με απειλούν για πολλοστή φορά. Βλέπεις είμαι ο τύπος του ήρωα που οι θαρραλέες πράξεις του είναι δύσκολο να διακριθούν από τις πράξεις της ψευτοπαλληκαριάς ή της καθαρής τρέλας.»

«Τάκη τι θέλεις να μου πεις; Εξήγησέ μου σε παρακαλώ. Δε θέλω ασαφείς μισοκουβέντες.»

«Εντάξει λοιπόν.. μάθε πως ο νεαρός Άγγλος που τρέξαμε μαζί στην επικίνδυνη κούρσα, δεν ζει πια. Σκοτώθηκε στη μοιραία κούρσα που έλαβε μέρος σαν αντίπαλός μου, στην προσπάθειά του να μην συγκρουστεί μαζί μου. Την τελευταία στιγμή κατάλαβε πως δεν σκόπευα ν' αλλάξω πορεία. Μ' έβλεπε ξαφνικά σαν το χάρο

πάνω σ' ένα κουπεράκι να τρέχει κατά πάνω του, για να του πάρει τη ζωή. Με μία απότομη στραβοτιμονιά, βγήκε από την πορεία μου κι εγώ που τερμάτισα νικητής, πήρα το χρηματικό βραβείο και αγόρασα τη χάρλεϋ.

Αλλά ο εγγλέζος μετά τον ατυχή χειρισμό του, ανατράπηκε και άρχισε να χτυπά στο έδαφος δυνατά φέρνοντας συνεχείς τούμπες. Όταν το αμάξι του σταμάτησε, όλοι τρέξαμε να τον βγάλουμε, μα ήταν αργά. Η ζώνη του είχε σπάσει και με τα διαδοχικά χτυπήματα είχε χάσει τη ζωή του. Αυτά θυμάμαι και δεν μπορώ να ησυχάσω. Η μηχανή αυτή, περίμενα να μου δίνει χαρά, αλλά δυστυχώς μου φέρνει αναμνήσεις θανάτου. Φοβάμαι μήπως τελικά σταθεί και σε μένα μοιραία. Αυτά είχα να πω και βλέπω πως ο ήλιος έπεσε χαμηλά. Νομίζω είναι ώρα να πηγαίνουμε. "

Πράγματι, η ώρα είχε περάσει και δεν την καταλάβαμε. Ο σχεδόν μονόλογος του Τάκη, μ' έριξε σε μία βαριά μελαγχολία. Λίγο πιο πριν ήμουν εκτός εαυτού μαζί του και ήμουν έτοιμη να τον ξεσκίσω με τα νύχια μου. Τότε όμως τα πράγματα άλλαξαν τελείως. Μου είχε φύγει ο θυμός και μία θλιβερή συμπάθεια με κατέλαβε γι' αυτόν τον άνθρωπο. Δεν ήξερα πια πως να του συμπεριφερθώ. Ένα μόνο ένιωθα σίγουρο. Πως όλα είχαν πια τελειώσει μεταξύ μας.

Γυρίσαμε στο Ξυλόκαστρο αμίλητοι. Όταν φτάσαμε στην πολυκατοικία του είπα να με περιμένει κάτω να του φέρω τα πράγματά του. Όταν ξαναγύρισα κι έφερα την τσάντα του την πήρε σιωπηλός και την έβαλε στην ειδική μπαγαζιέρα της μηχανής. Φαινότανε πώς δεν περίμενε ότι όλη αυτή η ιστορία θα τελείωνε έτσι. Συγκινημένος κατόρθωσε να ψελλίσει.

"Νέλη σε παρακαλώ, προσπάθησε να θυμάσαι από αυτή την ιστορία, μόνο ότι δεν σε προσβάλλει και ότι καλό βρήκες σε μένα. Έμένα δεν θα με ξαναδείς. "

"Τι εννοείς τώρα; Είμαστε συγγενείς. Πρέπει να κρατήσουμε τους τύπους, ότι και αν έγινε μεταξύ μας. "

"Θα τους κρατήσουμε τους τύπους. Μην ανησυχείς.. στο υπό-σχομαι. Γρήγορα θα καταλάβεις. "

Ανέβηκε στη μηχανή κι έβαλε μπρος. Μου έδωσε το χέρι και με τράβηξε κοντά του. Με φίλησε στο μέτωπο και αυτό μου έκανε εντύπωση. Τότε δεν ξέρω τι μ' έσπρωξε και τον πλησίασα τον έπιασα από το κεφάλι και άρχισα να τον φιλώ στο στόμα άγρια και ατέλειωτα. Τι τάχα μ' έκανε να μην θέλω να τον αφήσω. Δεν μπόρεσα μέχρι σήμερα να εξηγήσω τι άλλαξε τόσο γρήγορα τη συμπεριφορά μου. Λύπη για τις φωνές μου και μεταμέλεια ή κάτι άλλο.. αγάπη να πούμε, πράγμα που είχα αποκλείσει από τον εαυτό μου προκαταβολικά.

Όταν τον άφησα με πιάσανε τα κλάματα και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στα μάτια μου.

"Νέλη, σε παρακαλώ, ας μην το δυσκολεύουμε το πράγμα. Άφησέ με να έχω ένα καλό ταξίδι και κυρίως ας μας μείνει μία καλή ανάμνηση. Ανήκεις σε έναν άλλον, μην το ξεχνάς. Θα ευχόμουν αυτές οι τέσσαρες ημέρες να ήσαν τέσσερις αιώνες, αλλά ξέρουμε πως αυτό δεν μπορεί να γίνει. Αντίο Νέλη. "

"Όχι αντίο, όχι αντίο... καλή αντάμωση πες μου.. "

"Αντίο Νέλη.."

Επανάλαβε τον ίδιο χαιρετισμό, μαρσάρισε και χάθηκε στη στροφή μέσα στο χαρακτηριστικό θόρυβο της βαριάς μηχανής.»

Τα τελευταία λόγια της Νέλης διαδέχτηκε η σιωπή. Μία βαθιά μουγκαμάρα που καμιά από τις άλλες τρεις δεν τόλμησε να διαταράξει για μερικά λεπτά. Σύντομα όμως, συνήλθαν και σαν στράφηκαν προς την Νέλη την είδανε δακρυσμένη να προσπαθεί να συγκρατηθεί και να μην ξεσπάσει σε λυγμούς. Τα δάκρυά της όμως άρχισαν ακράτητα να τρέχουν και μετά από λίγο οι λυγμοί ήρθανε αργά να την συνταράξουνε ολόκληρη.

«Νέλη τι έπαθες; Γιατί κλαις παιδί μου;»

«Για τον Τάκη κλαις; Τον ξαναείδες;»

«Δεν τον ξαναείδα... ή μάλλον τον είδα ακόμη μία φορά και όπως είπε και ο ίδιος, δεν πρόκειται να τον ξαναδώ. Η ιστορία όμως δεν τελείωσε. Δεν μπορώ να συνεχίσω άλλο. Άλλη μέρα... σας παρακαλώ πάμε τώρα να φύγουμε...»

Σήκωσε το χέρι της και κοίταξε το μικρό της ρολογάκι..

«Άλλωστε το ρολόι μου λέει πως δεν έχουμε αρκετή ώρα. Πρέπει να γυρίσουμε στα σπίτια μας. Προτείνω λοιπόν να σας διηγηθώ αύριο τη συνέχεια γιατί όπως θα διαπιστώσετε έχει πολύ ενδιαφέρον.»

Οι άλλες συνέχισαν να την κοιτούν σιωπηλές. Πως μπόρεσε η Νέλη να έχει αντιμετωπίσει τέτοια γεγονότα και να μην τους έχει πει τίποτε. Σεβάστηκαν την ψυχολογική κατάσταση της στιγμής και δεν της είπαν τίποτε άλλο. Και αυτή η Σούλα, που είχε προτείνει τη διήγηση των ιστοριών τους, δεν πίστευε ποτέ πως θα έφθανε το πράγμα εκεί που έφτασε. Περίεργες τώρα για τη συνέχεια της ιστορίας της Νέλης, το μόνο που μπόρεσαν να ψελλίσουν ήταν ένας συμβιβασμός..

«Εντάξει λοιπόν, ες αύριο τα σπουδαία...»

..είπε η Τέτη και συμφώνησε..

Την παρατήρηση αυτή αμφισβήτησε έντονα η Ντέμη.

«Ε! Όχι. Είπαμε οι ιστορίες να τελειώνουν. Τι υπόλοιπα και πράσιν' άλογα. Νέλη πιες λίγο νερό, ηρέμησε και συνέχισε την ιστορία σου κορίτσι μου. Άλλωστε δεν βλέπω να είναι μακριά το τέλος. Με λίγη προσπάθεια θα ολοκληρώσεις.»

Μετά από αυτή την έντονη παρέμβαση, η Νέλη αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως έπρεπε να συνεχίσει, συμμορφώθηκε με την υπόδειξη της Ντέμης και συνέχισε..

«Ο Τάκης έφυγε και εγώ συγχυσμένη προσπαθούσα να μαζέψω τα κουρέλια του αισθηματικού μου κόσμου. Σκεπτόμουνα πόσο αναστατωμένος ήτανε με τη δική μου έξαλλη συμπεριφορά. Πέρασαν δύο ημέρες έτσι και οι δουλειές στην οικοδομή με έκαναν να ξεχάσω. Την Τρίτη ημέρα πρωί πρωί, μου συνέβη το αναπάντεχο. Όλως απροειδοποίητα βλέπω στο γραφείο της οικοδομής το Χλωρίδη να φτάνει βαρύς και προβληματισμένος. Χωρίς άλλη κουβέντα μου λέει..

"Παράτα τα όλα. Το μεσημέρι πρέπει να είμαστε στην Τρίπολη για να πάμε σε μία κηδεία."

"Μα ποιανού κηδεία είναι αυτή, που πρέπει να πάμε κι εμείς; "

"Του Γιάννη του Ρεκλίτη. Σπούδαζε στο Λονδίνο μαζί με τον Τάκη μας. Ήρθε και ο Τάκης από το Λονδίνο για την κηδεία και θα τον γνωρίσεις."

"Μα δεν ήταν ο Τάκης εδώ;"

"Όχι.. πως σου ήρθε αυτό πάλι;"

"Μα.. αυτή την εντύπωση είχα."

"Τι λες τώρα.. θα ήταν ο Τάκης εδώ και δεν θα ερχότανε να σε

γνωρίσει; Ο Τάκης ήρθε χτες το βράδυ, με τη νυχτερινή πτήση.»

"Σωστά.. θα ερχόταν.. Και πως σκοτώθηκε ο Ρεκλίτης;"

"Γύριζε από τον Πειραιά την Κυριακή με μία Harley που παρέλαβε και στις στροφές του Αχλαδοκάμπου, γλίστρησε και έπεσε σ' ένα γκρεμό."

..έμένα μου κόπηκαν τα πόδια. Πρέπει να πάνιασα γιατί ένιωσα το πρόσωπό μου να παγώνει. Δεν βρήκα τίποτε ν' απαντήσω και σαν υπνωτισμένη κίνησα προς το διαμέρισμα που έμένα να ετοιμαστώ.

«Δηλαδή για τέσσερις ημέρες το έκανες μ' έναν άγνωστο;»

..ρώτησε ανυπόμονη η Σούλα..

Παρενέβη η Ντέμη κι έβαλε πάλι τα πράγματα στη θέση τους.

«Σούλα, αυτό είναι φως φανάρι. Δεν θέλει ιδιαίτερη εξήγηση. Αν την διακόπτουμε όμως, δεν θα τελειώσει ποτέ.»

Έτσι η Νέλη συνέχισε την ιστορία της..

«Στο δρόμο, δεν ανταλλάξαμε κουβέντες με τον Χλωρίδη. Εγώ ανυπομονούσα να λύσω το μυστήριο του κουνιάδου μου. Στην Τρίπολη φτάσαμε με καθυστέρηση και η εκφορά του νεκρού είχε γίνει. Τον προλάβαμε στον τάφο πριν από την ταφή και είμαστε εκεί την στιγμή που άνοιξαν την κάσα και ελευθέρωναν τα χέρια του νεκρού. Πρόλαβα να τον ιδώ και τότε αναγνώρισα τον Τάκη. Ήταν ήρεμος όπως τον είχα γνωρίσει. Πήρα λίγο χρώμα και του έριξα πάνω στα λευκά λουλούδια που τον κάλυπταν. Με πήραν τα κλάματα και λιποθύμησα..

Ξύπνησα στο σπίτι του πεθερού μου όπου με μεταφέρανε. Και τότε είδα το Χλωρίδη για πρώτη φορά αληθινά ανήσυχο να με κοιτάζει καθώς συνερχόμουν.

«Πως είσαι κορίτσι μου; Μας ανησύχησες, τι σου συνέβη;»

«Ήμουν κουρασμένη και ο πολύς κόσμος με ζάλισε..»

Σταμάτησα απότομα τα λόγια μου, γιατί την προσοχή μου την είχε αποσπάσει ένα άλλο πρόσωπο που εμφανίστηκε ξαφνικά δίπλα στο Χλωρίδη. Ήταν ο αδελφός του ο Τάκης, ο αληθινός κουνιάδος μου, με τα γένια και τα μακριά μαλλιά. Ο Τάκης ο πραγματικός.. της φωτογραφίας, ο *Τσε Γκουεβάρα*..»

Η Νέλη σώπασε συγκινημένη και δακρυσμένη. Κάπως έτσι είχε όλες υποπτευθεί το τέλος. Η Τέτη, σαν σηκώθηκε μαζεύοντας τα πράγματά της την χτύπησε στην πλάτη και της είπε:

«Εντάξει Νέλη. Δεν φταις εσύ καλή μου. Μην φορτώνεις με ενοχές τον εαυτό σου. Άντε τώρα.. ας του δίνουμε, αργήσαμε.»

Μαζέψανε τα πράγματά τους στις τσάντες τους και κίνησαν για το μικρό αυτοκινητάκι τους, που τώρα πια με το γύρισμα του ήλιου έκαιγε στην κυριολεξία.

Ακούγοντας τη φασαρία, βγήκε ο Γιώργος να δει τι συμβαίνει. Τις είδε να έχουν αφήσει το τραπέζι και να έχουνε μπει ήδη στο αυτοκίνητό τους. Σκέφτηκε πως έπρεπε να τις χαιρετήσει. Δεν πρόλαβε όμως, γιατί τα κορίτσια είχαν ξεκινήσει και ο Γιώργος αρκέστηκε στα μακρινά χαιρετίσματα των κοριτσιών που του έστειλαν με το κούνημα των χεριών τους.

Κουνούσε και αυτός το δεξί του χέρι, μέχρι που το μικρό αυτοκίνητο χάθηκε μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης.

19. η κυρά Βαγγελιώ.

*Απ' το πρωί μέχρι το βράδυ
Γυρνάει μεσ' το μαγαζί.
Μόνη της ζει, σχέτο ρημάδι..
Αλλά η γλώσσα της γαζί.*

Α. Κουμανάκος: "Η κυρά Βαγγελιώ"

*Τ*ια κάμποσα λεπτά ο Γιώργος έμεινε σαν χαζός, κοιτάζοντας προς το μέρος που χάθηκε το αυτοκίνητο των κοριτσιών. Αυτό που έγινε σήμερα, δεν του είχε ξανασυμβεί. Τον αναστάτωσε κυριολεκτικά. Άρχισε να σκέπτεται πως θα περάσουν είκοσι τέσσερις ώρες μέχρι την επομένη μέρα που του είπαν πως θα ξαναέρθουν. Και αυτό το φιλί της κοκκινομάλλας στο στόμα.. τον τρέλανε. Αισθανόταν ανεβασμένος από τη στιγμή που η μία από τις κυρίες τον διαβεβαίωσε, ότι όλες τους θα τον θέλανε και θα μπορούσαν να πάνε μαζί του. Και όταν εμπέδωσε την ιδέα πως μπορεί να γίνει μεγάλος εραστής, έβγαλε το μικρό τζόκεϊ που φορούσε και το πετούσε ψηλά και το ξανάπιανε με ξεφωνητά και χοροπηδήματα.

«Γιούχουuyu, ουάουuy, αρέσωωωω, αρέσωωωω...»

Ήτανε φανερό πως ο Γιώργος, παρά την ωριμότητα που έδειξε στις απαντήσεις του προς τα κορίτσια, τα είχε τελείως χαμένα. Ήτανε προφανές πως είχε καβαλήσει το καλάμι και άρχισε να πανηγυρίζει, εκδηλώνοντας έτσι κάπως έντονα και υπερβολικά τη γνώμη που σχημάτισε ο ίδιος για τον εαυτό του, ερμηνεύοντας κατά τον τρόπο που τον κολάκευε περισσότερο, τα λόγια και τις

πράξεις των κοριτσιών. Το αφεντικό του, που άκουσε τις φωνές και τα ουρλιαχτά του, βγήκε έξω να ιδεί τι συμβαίνει.

«Τι έπαθες βρε μουρλέ και γκαρίζεις; Σου έστριψε μωρέ θεοπάλαβε; Σύρε να μαζέψεις το τραπέζι κει κάτω. Περιμένουμε κι' άλλο κόσμο απόψε.»

«Αφεντικό δε μου έστριψε. Δεν άκουσες τι λέγανε οι κυράδες που καθόντουσαν στο τραπέζι κάτω από το πεύκο;»

«Τι ν' ακούσω μωρέ νεραϊδοπαρμένε; Άντε 'τοίμασε τα τραπέζια, θα έχουμε κόσμο το βράδυ. Μπα τρομάρα να σε βρει και να σε βουρλίσει. Άσε μωρέ τα χοροπηδήματα και άντε κάμε λίγη δουλειά.. δεν άκουσες μωρέ γρουσουζή; Τότε αύριο να μην έρθεις στη δουλειά.. σ' απολύω. Τ' άκουσες μωρέ; Σ' απολύω..»

«Τώρα αφεντικό.. ξέρεις; με τρόμαξες. Με βολεύει πιότερο η απόλυση. Αύριο έρχονται οι κουκλάρες και θα τις καταφέρω και τις τέσσερες. Έτσι μου είπανε και αύριο που θα ξανάρθουνε και θα μας σερβίρεις εσύ όλους μαζί, τότε θα δούμε ποίος θα γελάει πιο καλά. Αύριο είναι Κυριακή και τότε θα δεις τι έχει να γίνει ταβερνιάρη της πλάκας. Αύριο.. θα είμαι 'γω τ' αφεντικό και θα σου παραγγέλνω κι εσύ θα τρέχεις. Πάρε και τη βρωμοποδιά σου να τη φορέσεις, για να μη χρειαστείς να πάρεις άλλη.»

Και ο Γιώργος σε έξαλλη κατάσταση, μάζεψε το τζόκεϊ από κάτω και άρχισε να τρέχει στο χωματόδρομο κατά τη δημοσιά, που περνούσε μερικά χιλιόμετρα πιο πάνω, για να πάρει το λεωφορείο για το χωριό του.

Ο ταβερνιάρης δεν περίμενε αυτή την εξέλιξη. Είχε δει τις τέσσερες κυρίες πιο πριν στο μαγαζί, μα δεν του δώσανε εικόνα εύκολων γυναικών του δρόμου. Αυτός ο μωρόπιστος ο Γιώργος,

τι διάβολο έπαθε με όλες αυτές τις χαζομάρες που μολόγαγε; Θα έρθουνε λέει, πάλι αύριο και θα τις καταφέρει και τις τέσσερες. Δεν είμαστε καλά. Τι είναι το πήδημα ρε Γιωργή; Ουζάκι; Χα! Χα!

Κι εγώ προσπάθησα μία φορά να καταπλήξω τη Μαριώ μου και στο τρίτο πήδημα, έβαλα το μαχαίρι στη θήκη. Ο Γιωργής, που θα το πάει; Πως θα καταφέρει τέσσερες γυναικάρες μέχρι κει πάνω να τις ικανοποιήσει όλες μαζί. Αυτός δεν έχει δει ακόμη πως είναι το γυναικείο πράμα, θα κατορθώσει να τις βολέψει και τις τέσσερες μαζί. Πάει λωλάθηκε το παιδί. Και που να σφίζουμε και οι ζέστες.

Μάζεψε την ποδιά του Γιώργου και μπήκε μέσα στο μαγαζί. Έστειλε τη Βαγγελιώ, τη γυναίκα από τη λάντζα, να φτιάξει τα τραπέζια και τράβηξε για τη κουζίνα. Σαν γύρισε η γυναίκα, της είπε να φορέσει κάτι καθαρό κι εμφανίσιμο, γιατί απόψε θα δούλευε στο πόδι του Γιώργου, σαν σερβιτόρα. Η Βαγγελιώ παραξενεύτηκε κι εξέφρασε την απορία της.

«Τι έπαθε αφεντικό αυτός, στα καλά καθούμενα κι έφυγε σαν δαιμονισμένος; Δεν τον είχα ματαδεί έτσι. Περίεργες ιστορίες μολογάει και μπλέχει τις τέσσερες κυράδες που τρώγανε δω το μεσημέρι.»

«Που να ξέρω βρε Βαγγελιώ; Τού είπανε λέει, πως θα έρθουν αύριο και θα του κάτσουν όλες.»

«Χριστέ και Παναγιά. Τι είναι τέσσερες κυράδες μωρέ μέχρι κει πάνω; Κοτούλες; Ή μπας και φαντάστηκε ο μωρόχαυλος πως οι γυναίκες το έχουνε στην απαλάμη και φαπ, το πασάρουν στο κάθε χαζό αρσενικό να το γευτεί. Και μετά το άλλο;.. αυτές φαινόντουσαν καθώς πρέπει, με αυτό το όρνιο θα πήγαιναν να βγάλουνε τα μάτια τους, για να το κάνει βούκινο την άλλη μέρα

στο παζάρι; Αλλά πάλι.. αναρωτιέμαι αφεντικό. Η ψυχή της γυναίκας είναι μια άβυσσος, που πάτο δε βρίσκεις. Που να ξέρεις τι σατανά κρύβουνε μέσα τους και του λόγου τους. Έχουνε μπέσα οι γυναίκες τη σήμερον ημέρα; Εκεί που τις βλέπεις αγαθές, σαν θεοσεβούμενες παρθένες, σου βγαίνουνε ίδιοι τρισκατάρατοι.»

Και η Βαγγελιώ θυμήθηκε δω, τα δικά της καμώματα, τότε που ήτανε και η ίδια νια. Σιγανοπαπαδιά και χαμηλοβλεπούσα μαθές, για όλο το χωριό. Και τώρα ακόμη όλοι την σέβονται, ιδίως μετά το γυρισμό της από τη Γερμανία όπου ο κατακτητής την είχε πάρει για όμηρο. Την θεωρούν ηρωίδα. Που να 'ξεραν όμως τα δικά της πάθητα. Που να γνώριζαν τι έκανε αυτή, όταν έμπαινε ο σατανάς μέσα της. Λογαριασμό δεν τους έδινε. Σαν το είχε ανάγκη, τη ζαβολιά της την έκανε. Και ποτέ δεν είχε δώσει υποψία σε κανένα. Τύπος και υπογραμμός.. που λένε. Και μετά το γάμο της δεν ησύχασε. Κι όχι που δεν μπορούσε ο δικός της. Φωτιά να πέσει να την κάψει. Ότι ώρα το ήθελε, ο μακαρίτης δεν της το στερούσε, μα να.. την ήθελε την αλλαγή. Το είχε το χούι απομεινάρι από τα χρόνια της κατοχής. Τότε.. ποίος την έπιανε. Ζουμερό φρούτο είκοσι πέντε χρόνων ήτανε. Δεν την άφηναν οι οχτροί σε χλωρό κλαρί κι αυτή.. για να τους εξαντλεί, όπως έλεγε, δεν είχε αφήσει κανέναν αγάμητο. Και τότε, στο ταξίδι στη Γερμανία στα τέλη του 1943, που την πήραν όμηρο οι γερμανοί από την Τρίπολη.. τέσσερες μέρες και τρεις νύχτες ταξίδευαν, μέχρι να φτάσουν στη Φρανκφούρτη. Κι αυτός ο γερμαναράς που τις φύλαγε στο βαγόνι.. τι ήτανε 'κείνο. Τις είχε ψοφήσει στο γαμήσι. Αυτήν και δύο ακόμη συνομήλικές της, τη Σούλα και τη

Μαρία, από το Λουτράκι. Και άλλες πολλές στο ίδιο βαγόνι κι αυτός ο μπάσταρδος, στιγμή δεν τις άφησε ήσυχες..

"Όλη την ώρα καβάλα ήτανε το γομάρι. Και τ' αποτέλεσμα; Πήγαμε δέκα εννέα και γυρίσαμε είκοσι."

Αυτά ήτανε τα λόγια της κυράς Σούλας όπως της τα είπε η ίδια, σαν θυμήθηκαν κάποτε οι δύο τους την ιστορία. Η Σούλα ζει στο Λουτράκι και η Βαγγελιώ πήγε στον τόπο της για να την δει. Η κυρά Σούλα σαν την είδε καταχάρηκε και τότε για μία ολάκερη μέρα πίνανε, τρώγανε και διηγούντουσαν όλα όσα ζήσανε και πάθανε μαζί στο ταξίδι και στο στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας στη Γερμανία, για ενάμισι χρόνο. Ξαναζήσανε την ιστορία πίνοντας και την συμπληρώνανε, κομμάτι κομμάτι. Και τότε η κυρά Σούλα έκλαψε, λες για να βγάλει κάποιο παράπονο. Και είχε λόγο να το κάνει. Είχε πειραχτεί πολύ αυτές τις μέρες από την αχαριστία μερικών ανθρώπων. Η κυβέρνηση της είχε κόψει μία μικρή σύνταξη που έπαιρνε σαν αντιστασιακή και ήτανε στα μαύρα πανιά. Για λόγους οικονομίας της είπανε..

Η Βαγγελιώ την αναπόλησε τώρα και μελαγχόλησε..

Κοίτα να δεις τι μου 'κανε το χαιβάνι με τα καμώματά του. Τι θυμήθηκα τώρα..

Σαν έστρωσε και το τελευταίο τραπέζι γύρισε στην ταβέρνα μουρμουρίζοντας..

"..ο κάπελας έφυγε και δεν με χαιρέτησε. Θα μείνω μόνη μέχρι τ' απόγευμα που θα γυρίσει. Και τώρα πως περνάει η ώρα.."

Πήγε στη ντάνα με τα βαρέλια και γέμισε ένα κατρούτσο. Πήρε δύο καθαρά ποτήρια και κάθισε έξω από τη ταβέρνα, στο τραπέζι

δίπλα στη πόρτα του μαγαζιού και γέμισε και τα δύο ποτήρια με κρασί. Σήκωσε το ένα ποτήρι και τσούγκρισε το άλλο λέγοντας:

«Στην υγειά μας Τασούλα, άντε πες πάλι την ιστορία μας, όπως μου την είχες πει και τότε στο Λουτράκι. Τ' αυτιά μου θ' ακούνε μόνο σένα. Όλοι οι άλλοι να πάνε στο διάβολο να γαμηθούνε. Και οι κυράδες και το χαϊβάνι και τ' αφεντικό που έφυγε χωρίς να με χαιρετίσει. Σήμερα θα τα πιούμε και θα τα πούμε οι δύο μας. Άντε 'βίβα!!»

Ακούστηκε ο ξηρός χτύπος των ποτηριών και η Βαγγελιώ σήκωσε το δικό της και τ' άδειασε. Μετά το άφησε και σήκωσε το δεύτερο ποτήρι, και τ' άδειασε κι αυτό, προσποιούμενη τη Τασούλα τούτη τη φορά. Ήτανε φανερό πως κάτι της είχε συμβεί.

Το κατρώτσο όμως άδειασε και τότε η Βαγγελιώ έφερε ένα καινούργιο και γέμισε πάλι τα ποτήρια. Και συνεχίζοντας να παριστάνει τη Τασούλα, άρχισε να διηγείται στον εαυτό της την ιστορία του ταξιδιού προς τη Φρανκφούρτη.

«Από το πρωί, φαινόταν ο ουρανός πως το πήγαινε για βροχή, αλλά μερικοί γέροντες, γυναίκες και παιδιά από το Λουτράκι και την Περαχώρα, φτάσανε στο μικρό σταθμό του τρένου, στον ισθμό της Κορίνθου. Και περίμεναν υπομονετικά, να ιδούν αν μπορέσουν να χαιρετίσουν τα δυο κορίτσια που το γερμανικό στρατοδικείο τις είχε καταδικάσει σε ομηρία στη Γερμανία, επ' αόριστον.. "δια περίθαλψη τρομοκρατικών ομάδων που δρούσαν εναντίον των στρατευμάτων κατοχής." Έτσι έλεγε η απόφαση. Και οι λιγοστοί συγγενείς και φίλοι τους περίμεναν καρτερικά. Είχανε μία πληροφορία ότι η μετακομιδή θα γινόταν αυτή τη μέρα. Η πληροφορία φάνηκε να είναι αληθινή γιατί κατά το μεσημεράκι

έφτασε από την κοντινή γερμανική μονάδα της Ποσειδωνίας ένα κλειστό καμιόνι. Οι καρδιές των λιγοστών συγγενών και φίλων σκίρτησαν. Το καμιόνι κώλωσε δίπλα στη παράγκα του σταθμού και παρέμενε κλειστό. Σε λίγο ακούστηκε και το σφύριγμα του τρένου. Οι Γερμανοί είχαν πετύχει το συγχρονισμό άφιξης τρένου και κλούβας. Δεν πέρασε πολύ ώρα και το τρένο μπήκε στο σταθμό και σταμάτησε τελείως έτσι που η κλούβα βρέθηκε δίπλα σ' ένα φορτηγό βαγόνι. Η μεσιανή πόρτα του βαγονιού άνοιξε, και μετά από λίγο βρεθήκαμε μέσα στο βαγόνι. Το καμιόνι απομακρύνθηκε και το τρένο ξεκίνησε σφυρίζοντας.

Όταν βρεθήκαμε με τη Μαρία μέσα στο βαγόνι, τραβηχτήκαμε σε μια άκρη, προσπαθώντας να βολευτούμε στη νέα κατάσταση. Το βαγόνι ήταν ένα μικρό φορτηγό απ' αυτά που γράφανε απ' έξω άνδρες 18 ίπποι 4. Έριξα μια ματιά γύρω. Ήταν γεμάτο με γυναίκες. Φαίνονταν όλες να είναι Ελληνίδες, γιατί μόνο Ελληνικά ακούγονταν. Φως κι αέρας ερχότανε μόνο από ένα μικρό σιδερόφρακτο παραθυράκι, στην πάνω δεξιά γωνιά του βαγονιού. Το τρένο είχε ανοίξει τώρα ταχύτητα και πήγαινε προς τους Αγ. Θεοδώρους. Οι κουβέντες αραίωσαν και ακουγόταν μόνο ο ρυθμικός χτύπος των τροχών στους αρμούς των σιδηροτροχιών. 'τούκου-τουκ...τούκου-τουκ...τούκου-τουκ.'

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε μία φωνή από τις άλλες γυναίκες.

"Από που είσαστε πατριώτισσες;"

"Από το Λουτράκι.."

..απήντησε η Μαρία, η πιο όμορφη και η πιο νέα απ' όλες.

Κάτι πήγε να ψελλίσει ακόμη, να ρωτήσει που θα τις πάνε. Δεν πρόλαβε όμως. Η πόρτα του βαγονιού άνοιξε και ένας Γερμανός

στρατιώτης συνοδός, προφανώς, των κρατούμενων, μπήκε στο βαγόνι από την μπροστινή πόρτα. Άρχισε να φωνάζει λόγια που οι γυναίκες δεν καταλάβαιναν. Μια από αυτές όμως που φάνηκε πως κάτι γνώριζε από Γερμανικά, είπε στις άλλες ότι λέει να μην μετακινούνται γιατί θέλει να τις μετρήσει. Η καταμέτρηση έγινε και τότε διαπιστώθηκε πως ήσαν όλες, με τις καινούριες μαζί, δέκα εννέα. Η Τασούλα κοίταξε μήπως ιδεί κάποια γνωστή. Αλλά μπα.. καμιά. Αυτή και η Μαρία ήσαν φαίνεται οι μόνες από την περιοχή του Λουτρακίου. Το τρένο είχε ξεκινήσει από την Καλαμάτα και σε κάθε σταθμό ανέβαζαν και κάποιον καινούργιο. Στην Τρίπολη είχα ανεβεί κι εσύ. Σιγά σιγά έσπαζε ο πάγος και γνωριζόμαστε με τις υπόλοιπες. Υπήρχαν γυναίκες κάθε ηλικίας κι επαγγέλματος. Ακόμη και μια χορεύτρια καμπαρέ, δυο νοικοκυρές, δυο εργάτριες και μια ελευθέρων ηθών από την Κόρινθο. Εγώ η Μαρία κι εσύ, είμαστε οι πιο νέες και από την πρώτη μέρα γίναμε στόχος του κτήνους, του γερμανού συνοδού που άρχισε να μας ρίχνεται..»

Σταμάτησε τη διήγηση κι άρχισε να τα σκέπτεται.. Σαν να ήθελε να μαζέψει σκόρπια φύλλα από τον άνεμο, που είχαν πάνω τους γραμμένη την πονεμένη ιστορία της.

«.. την πρώτη κείνη νύχτα στο βαγόνι καταλάβαμε τι σήμαινε παρενόχληση από έναν κατακτητή, για τον οποίο ο βιασμός θα ήτανε το λιγότερο κακό που θα μπορούσε να βρει τις άτυχες και ανυπεράσπιστες αυτές γυναίκες. Ιδίως τη Μαρία που η ομορφιά της ήταν ακαταμάχητη και από την πρώτη μέρα γνώρισε την ανανδρία και τη θηριωδία του κτήνους. Ούτε τα δάκρυα της Μαρίας, ούτε τα παρακάλια των άλλων γυναικών, ούτε η προσφορά της Τερέζας, της πόρνης από την Κόρινθο, στάθηκαν ικανά να σταματήσουν το

γερμανό φρουρό από την κακοποίηση της Μαρίας. Όταν γύρισε, είχε τα χάλια της.

Η Τασούλα έτρεξε και την έσφιξε στην αγκαλιά της. Την παρηγορούσε, τη φιλούσε, και τι δεν της είπε. Ακόμη πως ποιος εγγυάται και την τύχη των άλλων. Φαίνεται πως τα λόγια της ήταν προφητικά. Γιατί το βράδυ σαν σκοτεινίασε, η Τασούλα ένιωσε ένα χέρι στον ώμο να την σφίγγει και κατάλαβε. Το κτήνος είχε έλθει γι' αυτήν. Πολλές από τις άλλες γυναίκες δεν καταλάβανε πολλά πράγματα. Η Μαρία όμως που ήταν δίπλα συνειδητοποίησε πως η μικρή Τασούλα είχε κι αυτή να εξοφλήσει λογαριασμούς που δεν χρωστούσε. Την έπιασε σύγκρυο και άρχισε να κλαίει με σιγανά αναφιλητά. Όσο όμως κι 'αν προσπάθησε να μην γίνει αντιληπτή, η Τερέζα, η κοπέλα των ελευθερίων ηθών, την άκουσε και πήγε κοντά της. Την αγκάλιασε και προσπάθησε να την μουλώξει. Την χτυπούσε ελαφρά στην πλάτη και μετά στη συνέχεια την έτριβε μαλακά ανεβοκατεβάζοντας την παλάμη της ενώ την ίδια στιγμή προστατευτικά της ψιθύριζε:

«Σιώπα, αύριο θα είναι μια άλλη ημέρα. Ξέχνα τι έγινε σήμερα.»

Και τότε, δυναμώνοντας την φωνή της, ώστε να την ακούνε όλες τους είπε:

«Ακούστε με όλες σας και γράψετε το καλά στο μυαλό σας. Αυτό που συνέβη σήμερα στις δυο συντροφισσες, αύριο να είστε βέβαιες πως θα συμβεί και σ' όλες εμάς τις υπόλοιπες. Καλό ήταν να μην αρχίσει το πανηγύρι με το γουρούνι αυτό. Τώρα που άρχισε, είναι σίγουρο πως θα θελήσει να μας περάσει όλες. Σας λέγω λοιπόν ένα πράγμα. Οι πληροφορίες μου λένε πως ο κατακτητής έχει αρχίσει να ξεκουμπίζεται. Από τον περασμένο μήνα άρχισε να τα

μαζεύει από την Καλαμάτα και να του δίνει.

Τώρα πια αυτό που προέχει σε 'μας, είναι να επιβιώσουμε. Πρώτα πρέπει να σώσουμε τις ζωές μας και μετά όλα τ' άλλα. Ο αγώνας μάς θέλει ζωντανές. Νεκρές είμαστε αχρείαστες, δεν προσφέρουμε τίποτα. Στο κάτω κάτω για ότι μας συμβεί εδώ, εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, κάτι άλλες όμως εκεί έξω, πάνε μόνες τους και βγάζουνε τα μάτια τους, μόνο για το πήδημα.»

«Δηλαδή εσύ μέχρι προχτές που σ' έπιασαν, τι έκανες; Μπορείς να μας πεις;»

..της πέταξε μια από τις δυο Κορίνθιες κυράδες.

Εισέπραξε όμως την οργή της Τερέζας που την αποστόμωσε..

«Άκουσε με λοιπόν, κυρά Κατινίτσα από την Κόρινθο. Η πόλη σου στην αρχαία Ελλάδα, έβγαλε τη μεγαλύτερη πουτάνα που γνώρισε η αρχαία πατρίδα μας. Δεν ξέρω τη δουλειά που κανείς εσύ και γιατί σ' έχουν τώρα τούτα τα γουρούνια εδώ μαζί μας. Πιστεύω να είσαι κι εσύ στο αγώνα. Αν ρωτήσεις αυτή που κάθεται δίπλα σου, τη χορεύτρια από το καμπαρέ της πόλης σου, θα σου πει πως τις πληροφορίες τις μαζεύαμε στη καβάτζα, στη κονσομασιόν και στο κρεβάτι κάποιου φτηνού ξενοδοχείου. Δεν τις αγοράζαμε ούτε στο μπακάλη της γειτονιάς, ούτε τις βρίσκαμε στον τσελεμεντέ της μαγειρικής.»

«Μη μας πεις, πως πρέπει να το απολαύσουμε κι από πάνω. Έλα τώρα Τερέζα, παράτα μας.»

«Κι αυτό θα σου το έλεγα, αν είχες λίγο κουκούτσι μυαλό. Ένα μόνο θα σου πω. Θέλω να σε ιδώ, τι θα κάνεις όταν αύριο έρθει η σειρά σου.»

Η Τερέζα τελείωσε τα λόγια της και όλες προβληματισμένες πέρασαν σε βαρύ συλλογισμό. Καμία δεν απήντησε. Μια βουβαμάρα έπεσε σ' όλο το βαγόνι. Ήταν φανερό πως η Τερέζα είχε κερδίσει την πρώτη μάχη. Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και στο μισοφωτισμένο άνοιγμα φάνηκε το περίγραμμα της Τασούλας. Η Βαγγελιώ έτρεξε και την έπιασε από την πλάτη λέγοντας της.

«Σώπα καλή μου. Προσπάθησε να μην το θυμάσαι.»

«Πως μπορώ να μην το θυμάμαι Βαγγελιώ. Σ' όλη μου τη ζωή θα το θυμάμαι. Το γουρούνι είχε κάτσει πάνω μου και δεν έλεγε να κατεβεί. Σε μια στιγμή νόμισα πως θα έσκαζα. Αν δε φτάναμε στο σταθμό, να σταματήσει το τρένο, φοβάμαι πως ακόμη καβάλα θα ήτανε. Πως περνούνε τα χρόνια. Κι' αυτής της καημένης της Μαρίας.. τι της έμελλε. Να γυρίσει διπλή!!»

Η Βαγγελιώ, συνεπαρμένη από τις αναμνήσεις της, δεν κατάλαβε για πότε άδειασε και το δεύτερο κατρούτσο. Σηκώθηκε και πήγε κατά το βαγόνι⁴⁰ και το ξαναγέμισε..

"Πως πίνεται τ' αναθεματισμένο και πόσο όμορφα σε φτιάνει. Σου πυρώνει τα σωθικά και σου ευφραίνει τη ψυχούλα. "

Ξαναγύρισε στη θέση της και για τρίτη φορά επανέλαβε τη διαδικασία του *Γιάννης κερνά και Γιάννης πίνει*. Έξι ποτήρια στο μερτικό της, ήτανε αρκετά να την φέρουνε σε κατάσταση που να της είναι δύσκολο να την ελέγξει.

Έτσι την βρήκε τ' αφεντικό σαν γύρισε χωρίς να τον ακούσει κι ανήσυχος τη ρώτησε..

«Τι κάνεις εκεί βρε Βαγγελιώ; Τι έγινε;»

«Τι λες να έγινε αφεντικό; Κορίτσι έγινε. Βλέπεις το κτήνος ήταν καρπερό και η καημένη η Μαρία μέσα στο στρατόπεδο έκανε ένα χαριτωμένο τσουπί. Δεν ήθελε να το χαλάσει. Το αγάπησε και όταν μας απελευθέρωσαν οι σύμμαχοι το '45, το έφερε πίσω. Έτσι πήγαμε δέκα εννιά και γυρίσαμε είκοσι.»

«Τι έπαθες βρε Βαγγελιώ, μέθυσες;»

«Όχι αφεντικό δε μέθυσα. Τα ήπιαμε λίγο με την Τασούλα. Φιλενάδα βλέπεις από το '43. Θυμηθήκαμε τα παλιά μας και το τσούξαμε λίγο. Τρία κατρούτσα για δύο εισιτήρια μ' επιστροφή. Τι ψυχή έχουने τρία κατρούτσα μπροστά στο ταξίδι που μου χαρίσανε; Μην ξεχάσεις να μου τα χρεώσεις.»

«Τι ταξίδι μολογάς βρε Βαγγελιώ; Φευγάτη φαίνεσαι. Που στο καλό ταξιδεύεις;»

«Δεν ταξιδεύω πια 'φεντικό. Το ταξίδι τέλεψε. Μόλις γύρισα από τη Γερμανία.»

«Εντάξει λοιπόν, αφού γύρισες.. καλώς μας ήρθες. Πήγαινε ν' αλλάξεις και να φύγεις.. το ταξίδι θα σε κούρασε.»

«Ναι αφεντικό θα φύγω.. άσε με μόνο να συνέλθω κομμάτι. Τέτοιο ταξίδι μακρινό.. πραγματικά σε κουράζει..»

Ο κάπελας την παράτησε και η Βαγγελιώ συνέχισε ν' αναπολεί τα παλιά τα χρόνια τα φευγάτα. Και τι δεν θα έδινε τώρα να τα ξαναζήσει. Κι ας πήγαινε πάλι στη Γερμανία..

..Όταν μετά την απελευθέρωση, η Βαγγελιώ γύρισε στο Δροσοχώρι, παντρεύτηκε αλλά το καμάκι συνεχίστηκε και μετά το γάμο της. Ήτανε ψυχικάρα. Δεν άφηνε σερνικό στο χωριό παραπονεμένο. Το έκανε από λύπηση.. έλεγε:

«Να τους λυπάσαι τους άνδρες σαν το παίζουν ερωτευμένοι. Χάνουν τα λογικά τους και τα λόγια τους. Κάνουν τούς σκληρούς και τούς μεγάλους εραστές, τρομάρα τους. Μα όταν τα κατεβάσουν, οι πιο πολλοί είναι για κλάματα. Κι εγώ τότε στα ντουζένια μου.. δεν άφηνα πούτσα να στάξει στο χώμα. Κι αυτός ο αφέντης της, άτυχος ήτανε. Έφυγε γρήγορα από κακιά αρρώστια. Θαρρώ πως πλήρωσε ο φτωχός, για τα δικά μου θανάσιμα κρίματα. Κάποτε.. κι' εγώ, ήμουν πουλί και μ' αγαπούσανε πολλοί. Πάνε τώρα όλ' αυτά. Περασμένα μεγαλεία γίνανε. Νιά ήμουνα κι έτρεχα. Και ποίος δεν τρέχει. Και αυτό το μωρουδέλι οΓιώργος, τι να φταίει; Η φύση βλέπεις. Μπήκε στα βάσανα. Τις οίδε, τι του είπανε οι κοκόνες κι αυτό το γιουρούκι ξεμωράθηκε.

Το αύριο σιμά είναι και τα πράγματα θα δείξουνε που βρίσκεται το δίκιο. Μπορεί να μην έχουν ιδέα οι κυράδες κι αυτός ο σατανάς τζάμπα να τις κατηγορεί. Μπορεί πάλι.. αυτές νά 'χουνε το σατανά μέσα τους και βαλθήκανε να ξεζουμίσουνε το χαϊβάνι. Αν αύριο οι τέσσερες κυράδες ξανάρθουν, κάτι λάκκο έχει η φάβα.

Ας πάω τώρα να ετοιμαστώ. Τ' αφεντικό μου είπε ν' αλλάξω. Μου 'δωσε και προαγωγή. Μ' έκανε σερβιτόρα στα εξωτερικά λέει.. Χα! Χα! Χα! Το πράμα είναι για γέλια. Γκαρσόνα επί των εξωτερικών. Που να σε βράσω αφεντικό.»

*Ο Γιώργος περιχαρής άρχισε να αλείφει με λάδι
τις πλάτες και τα γυμνά στήθη των κοριτσιών.*

20. το χαϊβάνι

*Από μικρός φαινότανε να αγαπά τα σύκα..
Στο δρόμο όμως έδειξε νάχει άλλη συνήθεια..
(σατυρικός στίχος)*

Το ανοιχτό τράιομφ έτρεχε με σχετικά μικρή ταχύτητα στην εθνική οδό. Είχε αφήσει πίσω του τον Αχλαδόκαμπο και τώρα περνούσε το χωριό Στενό. Σε δέκα λεπτά θα είναι στην Τρίπολη. Η σημερινή βόλτα ήταν και για τις τέσσερες γυναίκες μία αποκάλυψη. Αυτή η βαθιά εξομολόγηση και των τεσσάρων σε τόσο προσωπικά τους θέματα, τους έκανε φανερό πως πρέπει να εμπιστεύονται η μία την άλλη, γιατί όλες είχαν ανάγκη την εχεμύθεια των υπολοίπων. Οι ιστορίες των τριών, ήσαν και πρωτότυπες και τολμηρές. Της Ντέμης, μπορούσε να πει κανείς δεν ήτανε παρά μία ομολογία, μίας πράξης που οι άλλες, λίγο πολύ γνώριζαν ή την υποπτεύονταν. Αλλά των τριών άλλων ήταν βιώματα που καμία τους δεν θα μπορούσε να φανταστεί.

Το μικρό σπορ τράιομφ μπήκε στην Τρίπολη και καμία δεν είχε όρεξη για κουβέντα. Σαν φτάσανε όμως στην πλατεία του Αγίου Βασιλείου, οι τρεις ζήτησαν να κατεβούν και θα πήγαιναν με τα πόδια στα σπίτια τους. Η ώρα ήταν έξι και ήθελαν να κάνουν μερικά ψώνια για τα σπίτια τους. Η Ντέμη τους θύμισε το ραντεβού της επομένης, για το τσάι του φιλόπτωχου συλλόγου κυριών της κοινότητας Δροσοχωρίου και όλες ξαναγέλασαν.

«Ντέμη δεν έχεις το Θεό σου.»

«Τέλος πάντων, ετοιμάστε για αύριο φαγητό για τους άνδρες σας, και στις έντεκα ραντεβού στο μεγάλο καφενείο. Να είμαστε στη θάλασσα στη μία μετά το μεσημέρι.»

«Καλά...» ..είπανε οι άλλες αόριστα, αλλά μέσα τους πίστευαν πως η ιστορία αυτή θα ήταν τελικά μία παρόρμηση της στιγμής που η Ντέμη την επομένη ούτε καν θα θυμόταν. Παρ' όλα αυτά, δεν είχαν κανένα λόγο να μην πάνε την επομένη για ένα μπάνιο. Η θάλασσα σήμερα ήταν θαύμα. Το ίδιο θα είναι και αύριο. Και με τέτοιες σκέψεις, όλες τράβηξαν για το σπίτι τους.

Η επόμενη ημέρα ήταν Κυριακή. *Η καλή 'μέρα φαίνεται από το πρωί*, λέει η παροιμία. Έτσι λοιπόν σήμερα φαινόταν πως ο καιρός φύλαγε για την ωραία Τρίπολη, μία αυτοκρατορική ημέρα. Ένας λαμπρός ήλιος είχε ανατείλει από το πρωί και οι *Τριπολιτσιώτες* είχαν βάλει τα καλά τους και όδευαν κατά την εκκλησιά της ενορίας του ο καθ' ένας, για την Κυριακάτικη λειτουργία. Μία μέρα ταγμένη στη πίστη και στο Θεό.

Τέσσερες όμως κυρίες δεν ακολουθήσανε αυτή την τακτική. Αρχίσανε να συγυρίζουν το αδειανό σπίτι γιατί όλοι οι σύζυγοι είχαν φύγει μετά το πρωινό, για επείγουσες δουλειές.

Ο Κρίστοφερ για φωτογράφιση, ο Βασίλης περίμενε μία καθυστερημένη παραγγελία, που από βλάβη του φορτηγού, είχε διαнуχτερεύσει στο *Χάνι τ' Ανέστη*. Ο γιατρός ως συνήθως είχε γέννα, ενώ ο Αλέκος περίμενε τον εκδότη ενός Αθηναϊκού περιοδικού να κλείσει μία διαφήμιση. Όλοι και κάτι είχαν για να βγουν μόνοι τους αυτή την Κυριακή. Τους πληροφόρησαν ότι θα πήγαιναν όλες μαζί, για πρωινό μπάνιο στο Δροσοχώρι, θα έτρωγαν εκεί και το απόγευμα θα είχαν τσάι με τοπικές κυρίες του φιλόπτωχου ταμείου της κοινότητας αυτής. Και οι τέσσερες σύζυγοι ανύποπτοι, τις φίλησαν και ξεκίνησαν για τον επιούσιο.

Έτσι με τη σειρά τους και οι τέσσερες κυράδες, θα ήσαν συνεπείς στο ραντεβού των ένδεκα στο μεγάλο καφενείο. Δεν πρόλαβε ν' ακουστεί ο χτύπος του ρολογιού του Αγίου Βασιλείου και οι τέσσερις φίλες ήσαν εκεί. Η Ντέμη, όπως πάντα, με το ανοιχτό *τράιομφ*, θα ήταν η σοφερίνα στη σημερινή εκδρομή.

«Βάλατε όλες τα μαγιό σας; Το σημερινό μπάνιο δεν θα το έχανα με καμία κυβέρνηση. Ελπίζω να φοράτε την τάγκα σας μιάς και δεν κάναμε ακόμη τα ψώνια μας.»

Παρατήρησε η Ντέμη, τη στιγμή που μία μία περνούσαν στο μικρό αυτοκινητάκι. Κάθε μία είχε τη θέση της και είχαν αποκτήσει και συνήθειο. Ήθελαν πάντα να κάθονται στην ίδια θέση. Όλες απάντησαν καταφατικά στην ερώτηση της Ντέμης και μετά από λίγο η χαρούμενη παρέα έτρεχε στον εθνικό δρόμο για το Άστρος. Λίγο πιο κει ήταν το Δροσοχώρι. Με τα χάχανα και τα ευτράπελα που έλεγαν τότε η μία και τότε η άλλη, τα χιλιόμετρα περνούσαν και ούτε καταλάβαινε πως είχανε φτάσει στο Κυβέρι. Τότε η Νέλη, σαν να θυμήθηκε κάτι ξαφνικά πετάχτηκε και είπε στην Τέτη.

«Τέτη το Κυβέρι. Μήπως βρήκες την απάντηση στο όνειρό σου; Θέλω να πω, τι ήταν τελικά, όνειρο η πραγματικότητα;»

«Όχι Νέλη. Πως είναι δυνατό. Φοβάμαι πως τελικά αυτό τ' όνειρο θα μείνει ανεξήγητο σ' όλη μου τη ζωή..»

Η Ντέμη φαινόταν να είχε ξεχάσει τελείως το περιστατικό με το σερβιτόρο το Γιώργο. Αυτή τους είχε ρίξει τις πρωτότυπες ιδέες αλλά να που τώρα δεν έλεγε τίποτα. Όλα φαίνεται ήσαν ευφυολογήματα της στιγμής. Όπως και να είχε όμως το πράγμα πλησίαζαν το εξοχικό ταβερνάκι και καμία από τις άλλες τρεις

δεν ανάφερε κάτι. Όλες έδειχναν πως δεν ήθελαν να επανέλθουν σε μία τέτοια πρόταση.

Σαν το μικρό αυτοκινητάκι μπήκε στην αλάνα του μαγαζιού η Ντέμη το οδήγησε κάτω από το πεύκο που το είχε αφήσει και την προηγούμενη μέρα. Πήρε κάθε μία την τσάντα της και την ομπρέλα του μπάνιου και προχώρησαν προς τα τραπέζια που ήταν στρωμένα στην ακροθαλασσιά.

Έπιασαν ένα μεγάλο τραπέζι και έστρωσαν τις πετσέτες τους ακριβώς μπροστά, δίπλα στο κύμα. Αυτά τα εξοχικά ταβερνάκια είναι τρέλα. Τα έχεις όλα δίπλα σου.

Εντύπωση τους έκανε που παρά την αρκετή ώρα που ήσαν εκεί κανένας δεν είχε εμφανιστεί να τις υποδεχτεί ή να τους φέρει μία καράφα νερό...

«Μα τι γίνεται εδώ; Τόση ώρα και δεν φάνηκε κανένας. Ούτε και ο Γιώργος δεν φαίνεται.»

..παρατήρησε η Νέλη.

Την ώρα εκείνη, φάνηκε να έρχεται από το μικρό μαγαζάκι η κυρά Βαγγελιώ που χτες δούλευε στη λάντζα, κρατώντας ένα δίσκο με σερβίτσια και μια καράφα με κρύο νερό. Τα κορίτσια αντάλλαξαν γρήγορη ματιά και όλες κατάλαβαν πως κάτι συμβαίνει, ή τουλάχιστον ο Γιώργος απουσιάζει.

Μόλις η κυρά Βαγγελιώ πλησίασε τις καλημέρισε και άρχισε να ταχτοποιεί τα σερβίτσια. Δεν έδειχνε να βιάζεται. Φαινόταν όμως πώς το πήγαινε για κουβέντα. Η Ντέμη δεν άντεξε και της έριξε τη σπόντα.

«Πήρατε άλλη γυναίκα για μέσα κυρά Βαγγελιώ; Η εσύ πήρες προαγωγή;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο.»

«Τότε ποίος είναι μέσα, ο Γιώργος;»

«Όχι ο Γιώργος, εγώ είμαι και στα μέσα και στα έξω.»

«Καλά και ο Γιώργος που είναι;»

«Και που θες να ξέρω εγώ κυρά μου που είναι ο Γιώργος; Εσείς μάλλον θα ξέρετε καλύτερα.»

Η Τέτη οργισμένη για την αναίδειά της, τη ρώτησε γιατί πρέπει να ξέρουν αυτές, αλλά η Ντέμη παρενέβη, γύρισε με τρόπο τη κουβέντα, έτσι ώστε να μην απαντήσει η κυρά Βαγγελιώ και προχωρώντας προς το τραπέζι της είπε.

«Τι καλά έχεις για σήμερα κυρά Βαγγελιώ; Υπάρχει κανένα καλό ψάρι;»

«Απ' όλα υπάρχουνε. Συμφωνήστε σεις τι θέλετε και όταν είσαστε έτοιμες με φωνάζετε και εγώ έρχομαι σαν πουλάκι.»

Η κυρά Βαγγελιώ έφυγε και η Τέτη που δεν πρόλαβε να ξεσπάσει πριν, το έκανε τώρα.

«Να και πνεύμα η κυρά Βαγγελιώ. Και δεν της φαινότανε. Δεν με άφηνες Ντέμη να την βάλω στη θέση της.»

«Μα τι λες τώρα Τέτη. Ίσα κι' όμοια θα γίνουμε με την κυρά Βαγγελιώ. Εγώ σας λέω ότι ο Γιώργος θα έλθει και θα το δείτε.»

Τι ήταν και το μελέτησε Από ψιλά στο χωματόδρομο, φάνηκε ένα ποδήλατο να ροβολάει στη κατηφόρα αφήνοντας πίσω του ένα κουρνιαχτό σκόνη. Όταν το ποδήλατο πλησίασε, καμιά τους δεν έκρυψε την έκπληξή της γιατί πράγματι, ο ποδηλάτης ήταν ο Γιώργος. Ιδρωμένος, με τη σκόνη κολλημένη πάνω του, ήλθε κατ' ευθείαν στο τραπέζι τους, μη κρύβοντας τη χαρά του που τις είδε. Το ίδιο χάρηκαν και οι κοπέλες, πιο πολύ όμως ανυπομο-

νούσαν για να μάθουνε τι συνέβη και δεν είναι στη δουλειά.

«Πού να σας τα λέω. Είναι μεγάλη ιστορία.»

«Να μας την πεις.»

«Θα σας την πω, αλλά μετά το μπάνιο και το φαγητό.»

..και ο Γιώργος άρχισε να γδύνεται βάζοντας τα ρούχα του σε μία καρέκλα στο διπλανό τραπέζι. Σαν έμεινε με το μαγιό, γύρισε προς το οικίσκο της εξοχικής ταβέρνας, χτύπησε παλαμάκια και άρχισε δυνατά να φωνάζει.

«Κατάστημαααα... κατάστημαααα...»

Στις φωνές του Γιώργου, φάνηκε η κυρά Βαγγελιώ στην πόρτα της ταβέρνας και έκπληκτη κοίταξε ποίος φώναζε μ' αυτόν τον τρόπο. Μόλις είδε το Γιώργο του απάντησε..

«Τι έπαθες βρε τρελέ και φωνάζεις;»

«Κυρά Βαγγελιώ, εγώ δεν είμαι τρελός. Φέρε σερβίτσια και για μένα και ακόμη μία καράφα νερό. Φέρε και το μενού για να παραγγείλουμε. Το αφεντικό που είναι; Δεν είναι 'δώ;»

«Βρε που να σε βράσω. Όχι.. τ' αφεντικό δεν είναι 'δω. Αν ήταν εδώ θα σε σκότωνε κακομοίρη μου.»

Και η Βαγγελιώ ξαναμπήκε στην ταβέρνα. Μετά από λίγο γύρισε κρατώντας ένα ακόμη σερβίτσιο για το Γιώργο και μία καράφα νερό. Τα άφησε στο τραπέζι και κίνησε να φύγει.

Ο Γιώργος όμως τη σταμάτησε.

«Το μενού δεν το έφερες; Πως θα διαλέξουμε τα φαγητά;»

«Τι μενού βρε ζαγάρι; Τρώγεται αυτό το πράμα;»

«Κυρά Βαγγελιώ, μη με λες εμένα *ζαγάρι*, γιατί είμαι πελάτης και θα σε πάω στον *Τουρισμό*..»

«Δεν τον ξέρω 'γώ αυτόν τον κύριο, όπως τον λες. Τι θέλεις να

φας μωρέ; Αφού τα φαγητά τα ξέρεις. Λέγε λοιπόν τι θέλεις και μη σκούζεις γιατί σήμερα είδα άσχημ' όνειρο.»

Οι τέσσερις κοπέλες παρακολουθούσαν τη στιχομυθία και χαμογελούσαν. Περίμεναν να ιδούν τι θα προκύψει από αυτή τη σύγκρουση. Δεν ήξεραν ακόμη τίποτε από όσα γίνανε εκεί την προηγούμενη, μετά την δική τους αναχώρηση. Τώρα όμως που η κυρά Βαγγελιώ τις ανάφερε, έσπευσε η Ντέμη να πάρει το λόγο και να απαντήσει για όλες.

«Κυρά Βαγγελιώ, δεν μας ενοχλεί εμάς ο Γιώργος, αλλά γιατί δεν δουλεύει; Βλέπω πως τα κάνει αυτά διαμαρτυρόμενος για κάτι. Γιατί διαμαρτύρεται ο Γιώργος;»

«Εγώ τι ξέρω κυράδες μου; Αυτός τα ξέρει όλα και καλύτερα. Παρέα είπε ότι είσαστε. Ρωτήστε τον και τότε θα σας πει. Τώρα, μιας και είμαι 'δώ, θέλετε να μου δώσετε τη παραγγελία σας να ετοιμάζεται; Κυριακή σήμερα και περιμένουμε κι άλλο κόσμο.»

«Ναι έχεις δίκιο κυρά Βαγγελιώ. Μόνο κάνε μας τη χάρη. Έλα σε λίγο. Θα τη γράψουμε σ' ένα χαρτί και θα στη δώσουμε»

«Καλά όπως θέλετε. Θα ξανάρθω. Εσύ βρε χαϊβάνι δεν μου είπες. Τι θέλεις τελικά να φας;»

«Μην ανησυχείς κυρά Βαγγελιώ. Στη παραγγελία τη δική μας θα είναι μέσα κι αυτή του Γιώργου. Σήμερα, που δεν εργάζεται, σκεφτήκαμε να του κάνουμε εμείς το τραπέζι.»

«Μάλιστα, τώρα.. κατάλαβα. Θα είναι προσκαλεσμένος σας. Μεγάλη του η τιμή. Όπως ορίσετε.»

Και η κυρά Βαγγελιώ έφυγε κουνώντας το κεφάλι της. *Σάμπως να μην έχει άδικο το χαϊβάνι*, σκέφτηκε μόνη της και επιφυλάχτηκε να μην αφήσει να της ξεφύγει τίποτε.

Οι κυράδες, φώναξαν το Γιώργο στο τραπέζι τους και του ανακοίνωσαν πως θα είναι προσκεκλημένος τους για σήμερα. Του ζήτησαν μιάς και γνώριζε τα ψάρια και ποία είναι φρέσκα, να πάει μέσα να κανονίσει από ένα μεγάλο ψάρι για τον καθένα. Να τα κάνει ψητά και να τα σερβίρει με σκέτο λεμόνι. Επίσης του είπαν πως θέλουν για σαλάτα, από μία σκέτη ντομάτα κομμένη *γαρύφαλλο*. Ο ίδιος μπορούσε να παραγγείλει ότι άλλο ήθελε.

«Εσύ είσαι άνδρας και δεν θα σε φτάνει αυτό το λίγο φαγητό που τρώμε 'μείς. Βλέπεις, εμείς πρέπει λόγω της δουλειάς μας να κάνουμε δίαιτα.»

..είπε η Ντέμη.

«Και τι δουλειά κάνετε κυρία, αν επιτρέπετε;»

«Μανεκέν Γιώργο. Έλα πήγαινε τώρα να δώσεις τη παραγγελία και πέσε στη κυρά Βαγγελιώ, σε μία ώρα να είναι έτοιμη.»

«Εντάξει κυρία, πηγαίνω.»

Και ο Γιώργος έφυγε και χάθηκε στο εσωτερικό του μαγαζιού να τακτοποιήσει τη παραγγελία. Στο μεταξύ τα κορίτσια έβγαλαν τα ρούχα τους και έμειναν με τα μαγιό που τα είχανε φορέσει από το σπίτι. Τέσσερα αγαλματένια κορμιά έλαμψαν κάτω από τον μεσημεριανό ήλιο.

Ήσαν και οι τέσσερις συνομήλικες, να τις πίνεις στο ποτήρι, λες και ο γάμος όχι μόνο δεν τους αφαίρεσε την παιδικότητα τους αλλά τις όπλισε και με πιο πολλά ακόμη στοιχεία γοητείας και κυρίως τον τίτλο της έγγαμης κυρίας. Η Νέλη ψιλή και μελαχρινή με μαύρα μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια. Η Τέτη και η Ντέμη καστανόξανθες, με αυτό το *βρόμικο ξανθό*, που οι αμερικάνοι το χαρακτηρίζουν με δύο λέξεις: *dirty blonde*. Και τέλος η Σούλα

κοκκινομάλλα. Κορμιά σπαθάτα, καθαρά, λαχταριστά. Όλες γλυκές, ελκυστικές, σχέτοι κινούμενοι πειρασμοί. Περνούσανε κι έτρεμε η γης. Παίρνανε φωτιές οι καρδιές των σερνικών που τις βλέπανε στην μεγάλη πλατεία της Τρίπολης να περνούν αγέρωχες και αεράτες, σαν φρεγάτες ανοιχτής θάλασσας.

Σκάζανε από ζήλια και μακάριζαν τους τυχερούς συζύγους, που αγκάλιαζαν και γεύονταν αυτά τα θεσπέσια θηλυκά. Καμιά τους δεν περνούσε τα τριάντα. Τα κοινωνικά της Τρίπολης τα γνωστά συντηρητικά της επαρχίας. Έτσι οι τέσσερες κυράδες βρίσκανε καταφύγιο στη δική τους παρέα και στις μικροεκδρομές και σε πάρτι, στα δικά τους σπίτια. Εδώ είχαν την ευκαιρία να ξεδίνουν λιγάκι και να το ρίχνουν μεταξύ τους στα ερωτικά παιχνίδια. Οι σύζυγοι δεν ενοχλούντο, κατά συνέπεια γιατί να ενοχληθούν αυτές. Άλλωστε το ξεγύμνωμα μέχρι το σλιπάκι ήταν συνήθως επιτρεπτό, αφού και στα θαλάσσια μπάνια οι κυρίες, μιμούμενες τις ξένες λουόμενες, συνήθιζαν να φέρουν μόνο το μικροσκοπικό μονοκίني τους. Και ήταν αλήθεια, πως όλες οι κοπέλες είχαν να επιδείξουν από ένα καταπληκτικό σώμα από την κορυφή μέχρι τα νύχια των ποδιών τους.

Αρκετές φορές άλλωστε είχανε κολυμπήσει στην πισίνα του Σκαρέντζα, όλες τους τσίτσιδες και δεν το θεωρούσαν πια ούτε καν αγένεια να κυκλοφορούν γυμνές στα σπίτια τους παρουσία των ανδρών. Το επάγγελμά τους τις είχε κάνει να θεωρούν τη γύμνια τους σαν το πιο σεμνό ρούχο. Όταν κάθε μέρα είσαι υποχρεωμένη να ξεγυμνώνεσαι μπροστά σε δεκάδες μάτια αγνώστων ανδρών και ν' αλλάζεις κάμποσες τουαλέτες κάθε φορά, ή να φωτογραφίζεσαι μισόγυμνη ή γυμνή, έ.. τότε θα ήτανε

μια τέλεια υποκρισία να θεωρείς πως διαπράττεις απρέπεια να εμφανιστείς γυμνή στο σπίτι σου μην σε ιδούν οι φίλοι σου, όταν έχεις κοιμηθεί και μαζί τους και δεν έχεις να τους κρύψεις τίποτε.

Οι κυρίες είχαν επισημάνει πως στις πλαζ, στο Λουτράκι, στην Παλαιά Επίδαυρο, στο Τολό και στο Κυβέρι, επιτρεπόταν η κολύμβηση χωρίς στηθόδεσμο. Το είχαν λοιπόν καθιερώσει μεταξύ τους και το είχαν επιβάλλει στους συζύγους, πείθοντάς τους πώς αυτά τα υπέροχα κορμιά που κόλαζαν και άγιο, ήταν μόνο γι' αυτούς, ενώ για τους άλλους ίσχυε το *φάτε μάτια ψάρια*.. Σαν έπαιζαν στην πλαζ βόλει η ρακέτα, ήταν χάρμα να τις κοιτάζει κανείς. Δεν ήξερε τι να πρωτοθαυμάσει, την αρμονία των κινήσεων ή την προκλητικότητα των στάσεων που έπαιρναν τα πλαστικά κορμιά τους. Η μία καλύτερη από την άλλη, σε προκαλούσε με ότι διέθετε το πλούσιο οπλοστάσιό της.. από το υπέροχο κεφάλι, τις χυτές πλάτες, τα στητά στήθη, τη λεπτή μέση, τα σφιχτά καπούλια μέχρι τις χυτές μακριές γάμπες.

Όταν ο Γιώργος μπήκε στο μαγαζί, με την παραγγελία γραμμένη, βρήκε να τον περιμένει η κυρά Βαγγελιώ έτοιμη για καβγά. Είχε ερεθιστεί μ' αυτά που έβλεπε.

«Αυτές είναι ρε ζωντόβολο οι κυράδες που θα κάτσουν να τις πηδήξεις;»

«Ναι αυτές. Δεν σου αρέσουν;»

«Τι να σου πω καημέne μου. Μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου. Αυτές βρε γιουρούκι, σε πουλάνε και σ' αγοράζουνε μέχρι να πεις κύμινο. Δεν πας βρε μανάρι μου, 'κείθε κατά το χωριό σου, να βρεις κανένα τσουπί στα μέτρα σου;»

«Βαγγελιώ, δεν ξέρεις τι σου γίνεται. Αυτές βρε γριά βάβω, με το που τις βλέπω μόνο, χύνω σαν την κάνουλα του βαρελιού.»

«Μπα που να σε χτυπήσει ταμπλάς αχρόνιαγο. Ξεμωράθηκες μωρέ, ντιπ κατά ντιπ; Δώσε μου το χαρτί να δω τι θέλουνε.»

«Από μία τσιπούρα στη σχάρα. Μόνο με λεμόνι και τέσσερις ντομάτες γαρύφαλλο. Και μία για μένα με λαδολέμονο.»

«Γιατί μωρέ τα θέλουνε έτσι;»

«Είναι λέει μανεκέν και κάνουνε δίαιτα.»

«Μπα που να σε βράσω.. που έμπλεξες τρομάρα σου;»

Ο Γιώργος, άφησε τη κυρά Βαγγελιώ και ξαναπήγε προς τα κορίτσια. Αυτές όπως συνήθιζαν, έτσι και σήμερα, έστρωσαν τις μεγάλες πετσέτες τους κάτω από τις ομπρέλες για τον ήλιο που είχε ανοίξει το μαγαζί, κάθισαν συζητώντας, και αναζητούσαν στις τσάντες τους το ειδικό λάδι προστασίας από τον ήλιο. Και όταν το εντόπιζε μία μία, άρχιζε ν' αλείφει απαλά τα μπράτσα της. Στη συνέχεια βγάλανε το στηθόδεσμο για να συνεχίσουν την επάλειψη με το υπόλοιπο κορμί. Την ώρα εκείνη πλησίασε ο Γιώργος και όταν είδε τις τέσσερες γυμνές κοπέλες, τα έχασε. Έμεινε κυριολεκτικά στήλη άλατος. Δεν είχε αντικρίσει από τόσο κοντά τέτοιο θέαμα. Είχε δει κοπέλες να κάνουν μπάνιο στις πλαζ γυμνόστηθες, αλλά τέτοιες κούκλες δεν είχε φανταστεί ούτε στα όνειρά του. Ακόμη είχε ξεφυλλίσει περιοδικά με γυμνά, αλλά αυτά τα κορμιά τα θεώρησε παραδείσια ουρί που βρίσκονται μόνο στους ουρανούς, εκεί που άγγελοι μπορούν να τα βλέπουν.

Θυμάται μία φορά που σερβίρισε μία νεαρή αγγλίδα, μ' ένα τέτοιο καταπληκτικό κορμί και χωρίς να μπορεί ν' αντιδράσει, ένιωσε να τον πιάνει σε όλο του το κορμί ένα τρέμουλο και μετά

από λίγο είχε βρέξει τα παντελόνια του από ακράτητη ρεύση.

Από τη δύσκολη θέση τον έβγαλε η φωνή της Τέτης:

«Τι έγινε Γιώργο; Έδωσες την παραγγελία; Βρήκες τα ψάρια;»

«Ναι, όλα εντάξει κυρία...»

«Τέτη... Τέτη με λένε και από εδώ η κυρία Ντέμη, η κυρία Σούλα και η κυρία Νέλη. Ελπίζω να τα θυμάσαι.»

«Δεν θα σας ξεχάσω κυρία Τέτη. Μην ανησυχείτε..»

«Καλά, δεν αμφιβállω. Έρχεσαι τώρα σε παρακαλώ να μου βάλλεις λίγο λάδι στην πλάτη; Βλέπεις εκεί, δεν μπορώ να τα καταφέρω μόνη μου.»

«Αμέσως κυρία Τέτη.»

..και ο Γιώργος έσπευσε να προσφέρει τις καλές του υπηρεσίες στην Τέτη. Και αφού τελείωσε με την πλάτη, η Τέτη ξάπλωσε ανάσκελα δίπλα στη Νέλη. Ο Γιώργος έβαλε λίγο λάδι στη δεξιά του χούφτα και άρχισε να αλείφει πανευτυχής και την μέση της, που έτσι ξαπλωμένη με ένα μαντήλι στα μάτια για τον ήλιο, είχε παραδοθεί ολότελα στα φιλιά του ήλιου και στα χάδια του Γιώργου. Στο πρόσωπο του μικρού σερβιτόρου φανταζότανε τώρα, τον οποιονδήποτε καλοκαιρινό εραστή.

Το αγόρι, άπειρο και πρωτάρης σε ένα τέτοιο αναπάντεχο, άρχισε να νιώθει ανησυχίες στα μπατζάκια του. Σαν έφτασε στην προκλητική περιοχή του στήθους, δίστασε και σταμάτησε την επάλειψη του αντηλιακού. Η Τέτη που το αντελήφθη, τον ενεθάρρυνε λέγοντας..

«Παντού βάλε μου λάδι Γιώργο. Μην σταματάς.»

Το γιουρούκι τότε συνέχισε να ανεβάζει την λαδωμένη παλάμη του προς τα δύο τροφαντά περιστέρια που μαρμαρυγούσαν

μπροστά του και δεν άργησε να διαπιστώσει πόσο σκληρές είχαν γίνει οι δύο θηλές τους. Τότε δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί άλλο. Άρχισαν να τρέμουν τα χέρια και να σκοτεινιάζουν τα μάτια του. Μία ανατριχίλα τον κατακυρίεψε κι ένα ξέσπασμα ηδονικού σπασμού τράνταζε τα όργανά του. Έφερε το αριστερό του χέρι ανάμεσα στα σκέλια του, σε μία απελπισμένη προσπάθεια να ελέγξει την κατάσταση. Δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε κι ένα πιγχτό βογκητό τον πρόδωσε. Όταν ηρέμησε, η Τέτη χωρίς να τον μαλώσει του είπε.

«Ευχαριστώ Γιώργο. Βλέπω έχεις πρόβλημα.. πήγαινε να κάνεις μια βουτιά στη θάλασσα και θα σου περάσει.»

Το χαϊβάνι, χωρίς να περιμένει δεύτερη υπόδειξη, όπως ήτανε με το παντελόνι, έτρεξε στη θάλασσα και βούτηξε. Εκεί, μέσα στη δροσερή αγκαλιά της, ένιωσε άνετα. Το νερό τον συνέφερε. Πήρε βαθιές ανάσες και ένιψε το πρόσωπό του.

"Θεέ μου, τι ήταν αυτό.. Αυτό κι αν δεν ήταν χύσιμο;"

..μονολόγησε.

"Καλά το είπα της Βάβως.."

Έφερε τα δύο του χέρια στα αχαμνά του και για κάμποση ώρα τα έπλενε. Στη συνέχεια βγήκε ανακουφισμένος στην αμμουδιά και πήγε στην πετσέτα του. Όταν τον είδε η Τέτη σηκώθηκε και πήγε προς την θάλασσα χωρίς να του πει κουβέντα. Το χαϊβάνι απόρησε, μα δεν πρόλαβε να σκεφτεί τίποτε γιατί η φωνή της Νέλης του διέκοψε κάθε σκέψη.

«Γιώργο μου βάζεις και μένα λίγο προστατευτικό λάδι; Ο ήλιος σήμερα φαίνεται ιδιαίτερα καυστικός. Ξέρεις έχω ευαισθησία στο δέρμα και φοβούμαι τα εγκαύματα.»

«Ναι κυρία Νέλη.. να σας βάλω.»

Ακολούθησε η ίδια διαδικασία και το φτωχό χαϊβάνι για μία ακόμη φορά ένιωσε τον ουρανό να σκοτεινιάζει και να βγάζει άστρα στο καταμεσήμερο, τη γη να τρέμει και τον εαυτό του ν' απορεί που τόσο εύκολα έχυνε σαν χάιδευε μία γυναίκα. Αυτή τη φορά δεν περίμενε τη Νέλη να του πει να τρέξει κατά τη θάλασσα. Είχε μάθει το μάθημα και μοναχός του σηκώθηκε και δεν άργησε να βρεθεί στα δροσερά νερά της, αναζητώντας για δεύτερη φορά σ' αυτή καταφύγιο και λύτρωση.

Όταν η Νέλη τον είδε να γυρίζει, σηκώθηκε και βούτηξε στη θάλασσα και κολύμπησε προς το σημείο που ήταν η Τέτη.

Έτσι το γιουρούκι τη φορά αυτή βρήκε τη Ντέμη να λιάζει τα στητά βυζιά της ξαπλωμένη στη μεγάλη χνουδάτη πετσέτα της.

Δεν εξεπλάγη σαν την άκουσε να του ζητάει και αυτή το ίδιο πράγμα. Να την αλείψει με λάδι. Τώρα όμως απόρησε..

"Μα τι διάβολο.. δεν μπορούνε να αλείψουνε μόνες την πλάτη, μα ούτε τα μπροστινά τους δεν μπορούν;"

..σκέφτηκε..

«Κυρία Ντέμη, δεν μπορείς μπροστά ν' αλειφτείς μόνη σου;»

«Όχι Γιώργο. Έχω κόψει το χέρι μου και το λάδι με τσούζει. Άλλωστε 'σύ το κάνεις τόσο καλά.»

«Και πώς το ξέρεις εσύ;»

«Έλα τώρα, αφού σε είδα λίγο πριν.»

«Α! ! κατάλαβα.. μας παίρνατε μάτι..»

«Ε.. βέβαια. Βλέπεις οι καλές πράξεις σ' εντυπωσιάζουν.»

Ο Γιώργος για τρίτη φορά έκανε μία καλή πράξη εκείνη την ημέρα και για τρίτη φορά είδε αστράκια να λαμπιρίζουν ντάλα

μεσημέρι και για τρίτη φορά τρεκλίζοντας πήγε κατά τη θάλασσα αναζητώντας την δροσιά της να συνέλθει. Και αυτή τη φορά η θάλασσα τα κατάφερε να τον επαναφέρει..

Σαν έκανε να βγει, είδε την Ντέμη να μπαίνει στο νερό και κατάλαβε πως δίπλα στην πετσέτα του αυτή την φορά θα έβρισκε την τέταρτη κυρία. Δεν έπεσε έξω. Η Σούλα είχε ξαπλώσει και περίμενε. Από περιέργεια πιο πολύ, για να δει αν το χαϊβάνι θ' άντεχε ν' αλείνει με λάδι για τέταρτη φορά και την ίδια.

Το χαϊβάνι τα κατάφερε κι άλειψε και την Σούλα με λάδι, αλλά στο τέλος η Σούλα αντελήφθη πως κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί του. Ένωθε τα χέρια του νεαρού σερβιτόρου να τρέμουν, τον ίδιο να βαριανασαίνει και ξαφνικά να την αφήνει, να πέφτει πάνω στα χαλίκια ανάσκελα κι εκεί να μένει ακίνητος. Η Σούλα τα χρειάστηκε κι έβαλε τις φωνές. Τρέξανε και οι άλλες και την ρώτησαν τι του συνέβη.

«Τι του συνέβη; Τι λέτε εσείς να του συνέβη; Φοβάμαι πως ξεπέρασε τα όριά του.»

«Και τώρα τι κάνουμε;»

«Τι μπορούμε να κάνουμε; Να πάει η Ντέμη μέσα στο μαγαζί να τηλεφωνήσει στο Γιώργο να στείλει ένα *άμπουλανς* να τον μεταφέρει στο νοσοκομείο να τον συνεφέρουν. Θα πούμε πως το έπαθε από ηλίαση.»

Η Ντέμη που από το γιατρό γνώριζε τη λειτουργία της υγειονομικής υπηρεσίας του δημοσίου, απέκλεισε αυτή την πρόταση..

«Μα τι λες τώρα Σούλα; Ο Γιώργος είναι στην Τρίπολη και το Δροσοχώρι υπάγεται στο Ναύπλιο. Καλύτερα να φωνάξουμε τον ταβερνιάρη και ν' αναλάβει αυτός να τηλεφωνήσει. Άλλωστε

έχει υποχρέωση να το κάνει. Είναι υπάλληλός του και πρέπει να τον έχει ασφαλισμένο. Ας τον φωνάξουμε λοιπόν να επιληφθεί με το συμβάν κι ας φροντίσουμε εμείς να εξαφανιστούμε εγκαίρως μην μπλέξουμε με αδιάκριτες ερωτήσεις από την αστυνομία και δημοσιεύσεις στις εφημερίδες.»

Όλες πειστήκανε στα λόγια της Ντέμης. Καλύψανε τα γυμνά τους σώματα και βάλανε τις φωνές.

Δεν άργησε να έρθει η ταβερνιάρισσα και με την βοήθεια των κοριτσιών μεταφέρανε τον ατυχή μαθητή στο εσωτερικό της ταβέρνας και τον ξαπλώσανε σ' ένα ντιβάνι.

«Μα τι έπαθε το ζαγάρι;»

«Που να το ξέρουμε κυρά Βαγγελιώ; Εμείς κολυμπούσαμε. Μάλλον ηλίαση θα έπαθε.»

«Εμ, βέβαια.. που να ξέρετε εσείς που κολυμπούσατε. Αλλά πάλι.. ο Γιώργος φορούσε καπέλο. Ηλίαση στ' αχαμνά.. πρώτη φορά τη βλέπω. Φαίνεται.. θα είναι καμία καινούργια πάθηση.»

..και η κυρά Βαγγελιώ κίνησε κατά το τηλέφωνο και πήρε το κρατικό νοσοκομείο.

.....
«..ναι, στο Δροσοχώρι..»

.....
«Τι.ι.ι.ι;..»

.....
«..πως να ξέρω η καημένη. Γιατρός δεν είμαι. Κάτι κυράδες εδώ λένε.. πως έπεσε ξαφνικά ξερός από ηλίαση. Μπορεί να είναι και τίποτ' άλλο. Από το πολύ ταμάχι⁴¹..»

«Μα τι λες κυρά μου τώρα..»

«Που να ξέρω τι λέγω.. από το πολύ τάκα τάκα ..που λένε.»

Οι τέσσερες φίλες κατάλαβαν πως η γερόντισσα δεν ήτανε και τόσο χαζή όσο έδειχνε και πως θα ήτανε καλύτερα για όλες τους να φύγουν από την ταβέρνα όσο γινόταν πιο σύντομα. Η κυρά Βαγγελιώ σιγά σιγά είχε αρχίσει να τις ενοχοποιεί.

Την φώναξαν και την πλήρωσαν, ας μη φάγανε και τα ψάρια κι αυτή τότε άφησε την τελευταία της ρουκέτα.

«Έτσι φεύγετε νηστικές; τώρα που αρχίζει το πανηγύρι;»

«Δεν καταλαβαίνουμε τι εννοείς κυρά;»

«Μα μήπως καταλαβαίνω εγώ; Τώρα, ούτε κι αυτό το χαϊβάνι καταλαβαίνει τίποτε.. έτσι που το κάνετε. Γιατί κυράδες μου; Με τέτοια κάλλη.. σ' αυτό το μωρουδέλι ξεπέσατε; Κρίμα στα νιάτα σας και στην ομορφάδα σας.»

Τα τελευταία λόγια της βάβως δεν τ' άκουσαν οι τέσσερες φίλες. Είχαν βγει από την χαμοκέλα και σπεύσανε προς το αυτοκίνητό τους. Βιαστικά επιβιβαστήκανε και φύγανε κατά την δημοσιά που θα τις έφερνε στην Τρίπολη.

«Ακούς εκεί η γριαβάβω.. αναίδεια. Εμείς, λέει, ξέρουμε τι έχει έτσι που τον κάναμε.»

..είπε η Νέλη και η Σούλα συμπλήρωσε..

«Κρίμα.. άδοξο τέλος είχε ο φιλόπτωχος σύλλογος κυριών Δροσοχωρίου. Τέτη, η ιδέα σου δεν ευδοκίμησε.. Και το κακό είναι ότι πληρώσαμε και φεύγουμε χωρίς να φάμε τα ψάρια.»

«Τι θες να πεις τώρα; Όλες συμφωνήσατε κι όλες δοκιμάσατε το γλυκάκι. Να λείπουν λοιπόν τα σχόλια και τώρα πρέπει να μείνουμε ενωμένες πριν έρθουν τα χειρότερα.»

«Λες να έχουμε και χειρότερα;»

«Δεν ξέρουμε τι είδε η γερόντισσα και τι κατάλαβε. Εδώ η

υπερβολή οργιάζει. Όλοι κάνουν το λόγο πράξη και την πράξη την μεγεθύνουν όσο μπορεί ο καθ' ένας. Προσοχή όλες.. Τελεία άρνηση στους άνδρες. Ω! Θεέ μου και να μάθει κάτι ο Χλωρίδης. Αυτός είναι ικανός να με στείλει στην *ιερά εξέταση*.»

«Νέλη σταμάτα.. Αρκετά μας τα έπρηξες με τον Χλωρίδη. Τι θα σου κάνει δηλαδή ο Χλωρίδης και για ποίο λόγο.. Έκανες τίποτε; Στο κάτω κάτω.. αυτός δεν το δοκιμάζει το ξένο; Όλες μας έχει πηδήξει. Το ίδιο ισχύει και για τις άλλες. Άντε λοιπόν και να μην ακούω παράξενα πράγματα.»

«Στο τέλος μου φαίνεται πως θα καταντήσουμε να το κάνουμε μεταξύ μας.»

Τα λόγια αυτά της Τέτης ήταν τα τελευταία που ειπωθήκανε μέσα στο μικρό αυτοκίνητο που βιαστικά μετρούσε τα χιλιόμετρα μέχρι να φτάσει στην Τρίπολη. Μια μονγκαμάρα βαριά είχε πέσει στις φιλενάδες που τώρα είχαν χάσει κάθε διάθεση για κουβέντα. Σαν να είχε σταματήσει το μυαλό τους ή σαν να μην ήθελαν να αποκαλύψουν τις ιδιαίτερες σκέψεις που τις βασάνιζαν.

Η Ντέμη τις έφερε μέχρι την κεντρική πλατεία της Τρίπολης κι εκεί τις κατέβασε και χωρίσανε.

Ξέω από τη χαμοκέλα της παραθαλάσσιας ταβέρνας στο Δροσοχώρι, από ώρα τώρα ήτανε παρκαρισμένο ένα περιπολικό της Διεύθυνσης Χωροφυλακής Αργολίδος. Στο εσωτερικό της χαμοκέλας, ένας ανθυπασπιστής, όλη αυτή την ώρα αγωνίζεται να συνεννοηθεί με την κυρά Βαγγελιώ.

«Πέστα μου πάλι καθαρά κυρά να τα καταλάβω. Είδες τη συνουσία;»

«Εγώ όχι.. δεν είδα ουσία κύριε νωματάρχη μου. Εγώ είδα αυτές που ήτανε ξάπλα στην αμμουδιά τσίτσιδες και το χαϊβάνι καθιστό να τις παλαμαριάζει και να τις πασαλείφει με λάδι.»

«Δηλαδή.. που τις πασάλειφε, μπροστά ή πίσω;»

«Τι να σου πω κύριε νωματάρχη μου.. παντού.. και στα πισινά και στα μπροστινά. Τη μία στα βυζιά, την άλλη στα καπούλια.»

«Και δεν μου λες.. μία μία τις άλειφε με λάδι ή όλες μαζί;»

«Κύριε νωματάρχη μου.. τι μου λες τώρα; Μία μία μαθές. Όλες μαζί δεν γίνεται.. έμ πως;»

«Καλά κυρά μου, αν θα σε χρειαστούμε θα ξαναέρθουμε. Τον νεαρό τον στείλαμε στο νοσοκομείο και πιστεύω να συνέλθει γρήγορα. Άντε γεια σου προς το παρόν.»

Αυτό το συμβάν καταχωρήθηκε στο τμήμα σαν περιστατικό ηλίαςης από παρατεταμένη έκθεση στον ήλιο. Η κυρά βάβω όμως το έκανε βούκινο⁴² και δεν άργησαν να καταφτάσουν στο μικρομάγαζο του Δροσοχωρίου σμάρι δημοσιογράφων τοπικών φύλλων εφημερίδων που μεγαλοποιούσαν τα πράγματα και τα ταύτιζαν με διαφορετικά πρόσωπα ο καθένας, σύμφωνα με την δική του κρίση και φαντασία. Οι δημοσιογράφοι στην Ελλάδα, άλλο που δεν θέλουν. Ακούνε σκάνδαλο και τρέχουν. Και τώρα τρέξανε για να προλάβουν ν' αναφέρουν το κοσμοϊστορικό γεγονός πρώτοι, ότι στο Δροσοχώρι.. μαθητής μετά από την τέταρτη μαλακία, από υπερβολική σεξουαλική παρενόχληση, έπεσε αναίσθητος. Άλλοι πάλι, άλλα γράψανε. Συμφωνούσαν μόνο στον αριθμό των νεαρών γυναικών και στο ότι ο μαθητής έπεσε ξερός. Έτσι δεν άργησαν να κυκλοφορήσουν του κόσμου

οι διαδώσεις και όποιος είχε μύγα στ' αντί μυγιαζότανε. Όταν οι σύζυγοι των κοριτσιών διαβάσανε τα τοπικά φύλλα, αντιμετώπισαν το περιστατικό διαφορετικά ο καθ' ένας ανάλογα με τα προσωπικά του αντιδραστικά. Οι νεαρές κυρίες όμως αδιάφορες, παρά το πρόβλημα που δημιουργήθηκε, συνέχισαν την ζωή τους.

Οι κυρίες έκαναν τις αδιάφορες.

21. έρωτας και ανησυχίες

Έβλεπα την χρυσίζουσαν κόμην της, τον τράχηλόν της, τας λευκάς ως γάλα ωμοπλάτας, τους βραχίονας τους τορνευτούς, όλα μελιχρά και ονειρώδη..

" Το όνειρο " Παπαδιαμάντης.

Ο Σκαρέντζας, το συσχέτισε με τις τέσσερες νεαρές συζύγους, αλλά το είδε σαν ευκαιρία να το εκμεταλλευτεί για το δικό του συμφέρον. Τώρα τις είχε όλες στο χέρι. Πίστευε και το έλεγε πως οι φίλες της γυναίκας του ήσαν οι ηρωίδες του σκανδάλου. Οι κυρίες στην αρχή αδιαφόρησαν και δεν παραδέχονταν τίποτε και στη συνέχεια άλλαξαν στάση απέναντί του. Γίνανε εχθρικές και δεν ήθελαν να τον ιδούν. Τότε και ο Σκαρέντζας αντέδρασε και άρχισε να κουρντίζει τους άλλους συζύγους και να τις διαβάλλει.

Τα πράγματα μπλέξανε πολύ με τον Χλωρίδη που ζητούσε να μάθει.. Φορτωνόταν στην Νέλη και οι δύο μετά.. καταφύγανε στον Πέτρο και ζήτησαν την βοήθειά του.

Με τον Κρις δεν συνέβη τίποτε. Μόνο έφερε την Τέτη πάλι στο φωτογραφείο για ν' αναλάβει τις φωτογραφίσεις.

Από τον Σκαρέτζα το έμαθε και ο γιατρός. Αυτός το περίμενε πως μία ημέρα κάτι τέτοιο θα του συνέβαινε. Όταν του το είπε όμως ο Σκαρέντζας, η καρδιά του τον πρόδωσε. Άρχισαν τα σοβαρά προβλήματα. Σταμάτησε να πηγαίνει στο νοσοκομείο και κλείστηκε στο σπίτι. Ημέρα με την ημέρα κατέρρεε και η κατάστασή του πήγαινε από το κακό στο χειρότερο. Δεν είπε τίποτε στον καρδιολόγο που ανήσυχος τηλεφώνησε σαν δεν τον έβλεπε πια στο νοσοκομείο. Ούτε στην Ντέμη είπε τίποτε και μόνος προσπαθούσε να το αντιμετωπίσει μέχρι που μία μέρα

έσπασε τελείως. Ψυχικό και σωματικό ράκος, μία αληθινή σκιά του εαυτού του, σύρθηκε μέχρι το γραφείο του. Άνοιξε το δεξιό συρτάρι που είχε τοποθετήσει τον κίτρινο φάκελο με τα έγγραφα του γιατρού Σπηλιόπουλου. Άνοιξε την προσωπική επιστολή του γιατρού που στην τελευταία σελίδα είχε υπογραμμίσει ένα απόσπασμα. Εκεί έγραφε ο γιατρός Σπηλιόπουλος:

..όταν βλέπεις την ζωή σου να καταστρέφεται, την τιμή σου να αμαυρώνεται, την οικογένειά σου να διαλύεται.. τότε τι άλλο μπορείς να περιμένεις και ποιος μπορεί να σε λυτρώσει εκτός από τον θάνατο;

Διάβασε και ξαναδιάβασε την φράση αυτή του φίλου του και του φαινόταν σαν να του μιλούσε και να του την επαναλάμβανε. "Μόνο ο θάνατος.. μόνο ο θάνατος.. μόνο ο θάνατος."

Στο τέλος η φράση αυτή κόλλησε στα χείλη και του ριζώθηκε στο μυαλό. *Τι άλλο του έμενε από το να πεθάνει τώρα, τη στιγμή που θα διαλέξει αυτός, σαν τον καθηγητή Λιαντίνη. Μήπως δεν θα είναι κι αυτό μία μικρή νίκη του, απέναντι στο θάνατο;*

Άνοιξε το αριστερό συρτάρι του γραφείου του και από εκεί έβγαλε ένα μικτό πιστόλι μπερέτα, Το κοίταξε αρκετή ώρα και χάιδεψε την κάνη του. Ήταν παγωμένη. Το πιστόλι στον άνδρα συμβολίζει το πέος και την σεξουαλική του δύναμη. Τώρα αυτά τα έχει χάσει, μα η δύναμη του πιστολιού του παραμένει αναλλοίωτη. Έβγαλε την γεμιστήρα και χάιδεψε τις γυαλιστές βολίδες. Μία, δύο, τρεις, τέσσερες... οκτώ. Οι βολίδες συμβολίζουν την εκσπερμάτωση του άνδρα την στιγμή του οργασμού.

Για μένα τώρα όλα αυτά τελείωσαν. Η μπερέτα όμως μπορεί ακόμη να εκσπερματώνει βολίδες.. Μόνο μία.. η πρώτη βολίδα,

μου αρκεί. Δεν χρειάζονται και οι οκτώ. Μία είναι αρκετή να με λυτρώσει και να μου χαρίσει την αιώνια γαλήνη.

Ξαναέβαλε την γεμιστήρα στη θέση της και όπλισε το μικρό πιστόλι. Η πρώτη σφαίρα μπήκε στη θαλάμη και το όπλο έμεινε οπλισμένο. Τώρα δεν του χρειαζόταν παρά η δύναμη να σύρει την σκανδάλη. Μετά σκέφτηκε που είναι το πιο κατάλληλο σημείο να κατευθύνει τη βολίδα του. Στον εγκέφαλο ή στην καρδιά. Προτιμώ την καρδιά. Στα χάλια που βρίσκεται θα έρθει ακαριαία ο θάνατος. Ακόμη το πρόσωπό μου δεν θα παραμορφωθεί. Έφερε την κάνη αριστερά στο στήθος του. Την στήριξε σταθερά στο μέρος της καρδιάς και.. τράβηξε την σκανδάλη.

Ακούστηκε ένα μπαμ και το κεφάλι του γιατρού έπεσε πίσω δεξιά και το δεξί χέρι με το πιστόλι κρέμασε κι εκείνο στο δεξιό πλάι της πολυθρόνας. Η μπερέτα από το βάρος της γλίστρησε από το άψυχο χέρι του γιατρού κι έπεσε στο δάπεδο.

*Σ*το ισόγειο του ξενοδοχείου που διανυχτέρευσε ο Πέτρος στην κεντρική πλατεία της Τρίπολης, λειτουργεί ένα παραδοσιακό καφενείο. Εδώ κάθισε να πιεί τον πρωινό καφέ του και σήμερα Κυριακή, παρακολουθεί με ενδιαφέρον την κίνηση της πόλης, έτσι όπως άρχιζε αργά να ζωντανεύει. Κοίταζε τους ανθρώπους ντυμένους στα γιορτινά τους να περνάνε συνήθως κατά ζεύγη και να κατευθύνονται προς την εκκλησία του Αγίου Βασιλείου.

Πολλοί ηλικιωμένοι άνθρωποι τράβηξαν την προσοχή του έτσι που προχωρούσαν αργά και προσεχτικά αλληλοβασταζόμενοι με ξεχωριστή τρυφερότητα. Χωρικοί της υπαίθρου, από αυτούς που κατά Κυριακή συνηθίζουν να κατεβαίνουν στην *Τριπολιτσά*, για

να γευτούν τα.. μεγαλεία της μεγαλούπολης και να νιώσουνε πρωτευουσιάνοι. Θυμήθηκε και τα καμώματα ενός θείου του, αδελφού της μητέρας του από τα κοντινά Αγιωργήτικα, που αρκετά καλοκαίρια είχε παραθερίσει εκεί. Αυτός ο καλόγνωμος θείος, κάθε Σάββατο πρωί, έπιανε κρυφά ένα κοκορόπουλο από το πατρικό κοτέτσι κ' ύστερα από δέκα χιλιόμετρα ποδαρόδρομο, κατέβαινε στην Τριπολιτσά. Γύριζε όλο το πρωινό στο παζάρι και το μεσημέρι καταστάλαζε στο μαγέρικο του συμπατριώτη του, του Νικόλα, όπου αντάλλαζε το κοκορόπουλο με ένα πλήρες γεύμα της επιλογής του. Δύο φορές είχε πάρει μαζί του και τον Πέτρο σ' αυτές τις Κυριακάτικες περιπλανήσεις του. Τότε τα κοκορόπουλα γίνονταν δύο, για να βγει και το γεύμα του ανιψιού. Τώρα τον θυμήθηκε και για έναν ακόμη λόγο. Και ο λόγος είναι οι τέσσερες κοπέλες της Τρίπολης, που όλες τους πρώτα μπόγια, του έχουνε δημιουργήσει στην συνείδηση την εικόνα της ψηλής κοπέλας, σαν το πρότυπο της γυναικείας ομορφιάς.

Ο θείος Μήτρος, μέτριο ανάστημα ο ίδιος, είχε παντρευτεί μία πανύψηλη γυναίκα, σχεδόν δύο μέτρα μπόι. Το είχε καμάρι που την πήρε ψηλή και το άφηνε να φαίνεται τις Κυριακές στην εκκλησιά του χωριού. Όταν ένα Σάββατο τα πίνανε παρέα στην ταβέρνα, του αποκάλυψε το λόγο της επιλογής του αυτής.

«Πέτρο την πήρα ψηλή, όχι από βίτσιο ή για αντίθεση προς το δικό μου μπόι, αλλά για πρακτικούς λόγους. Για να μπορεί να φορτώνει το.. μουλάρι μόνη της. Κι εμένα με πιάνει από τις μασκάλες και με μία χεριά με καθίζει στο σαμάρι του ντορή⁴³.»

Μόνο μία τέτοια απάντηση δεν περίμενε ο Πέτρος, πού στην ηλικία των δέκα έξι χρόνων, την γυναίκα την έβλεπε σαν το

κλειδί της ανδρικής ευτυχίας και αυτό ήταν η σεξουαλική του ικανοποίηση και όχι το φόρτωμα του *ντορή*. Θεωρούσε τα ίσα ύψη των συντρόφων ως τα ιδεώδη για κάθε περίπτωση.

Αναπολώντας αυτά σήμερα και γοητευμένος από το ηλιόλουστο πρωινό, νιώθει χαρά που ξαναβρίσκεται στην Τρίπολη και την βλέπει, όχι να γερνά και να πεθαίνει, αλλά να ευπρεπίζεται, να εκσυγχρονίζεται και να προοδεύει. Βέβαια και σήμερα, που και που, μπορεί κανείς να δει κάποιο γαϊδουράκι, αλλά αυτό πια θεωρείται σαν ένα καλοδεχούμενο παλιό γοητευτικό απομεινάρι, ενός μακρινού παρελθόντος που έχει χαθεί και ξεχαστεί. Η Τρίπολη έχει αρχίσει ν' αλλάζει όψη και να γίνεται μία σύγχρονη πόλη, χωρίς να χάσει ακόμη τον παραδοσιακό της χαρακτήρα. Στα εμπορικά καταστήματα βρίσκεις τώρα όλες τις γνωστές φίρμες, ενώ η εγκατάσταση του *οίκου Κρίστοφερ* έχει κάνει την υψηλή ραπτική, οικεία και προσιτή σε όλον τον θυλικό κόσμο.

Ο Πέτρος κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήταν δέκα. Το ραντεβού του με το ζεύγος Χλωρίδη ήτανε στις δώδεκα και μισή.

Δεν βλέπω να περνάνε δύο ώρες με τους περαστικούς. Μου φτάνει ο Χλωρίδης που θα με τρελάνει με τις ιδιοτροπίες του. Τι να με θέλουν και οι δύο μαζί; ..αναρωτήθηκε.

Ας τηλεφωνήσω στην Τέτη μήπως είμαι τυχερός και μου βγάλει τις φωτογραφίες. Έβγαλε το κινητό του τηλέφωνο και πήρε το νούμερο της Τέτης. Δεν ήτανε βέβαιος ότι θα απαντούσε Κυριακή πρωί. Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα και μία δροσερή φωνή ακούστηκε στο ακουστικό του.

«Εμπρός..»

«Καλημέρα.. την κυρία Τέτη παρακαλώ..»

«Καλημέρα.. η κυρία Τέτη σας ομιλεί.. ποίος τηλεφωνεί;»

«Τέτη.. Είμαι ο Πέτρος και σου τηλεφωνώ από την Τρίπολη. Το μεσημέρι έχω ραντεβού με το ζεύγος Χλωρίδη και σκέφτηκα μήπως μπορώ να έρθω τώρα για τις φωτογραφίες που είχαμε μιλήσει σχετικά στο Κυβέρι. Για το διαβατήριό μου αν θυμάσαι.»

«Θυμάμαι Πέτρο.. φωτογραφείο έχουμε, φωτογραφίες βγάζουμε. Κάθε πελάτης είναι ευπρόσδεκτος και περισσότερο οι φίλοι. Και βέβαια μπορείς να έρθεις. Γιατί τάχα με ρωτάς;»

«Να επειδή είναι Κυριακή..»

«Δεν υπάρχει για μένα Κυριακή. Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Ο Κρίστοφερ φεύγει τις Κυριακές για τον Τύρναβο κι εγώ μένω στο φωτογραφείο για τους γάμους και τα βαφτίσια. Μετά απ' όσα έχουν συμβεί εδώ, εγώ σχεδόν δεν βγαίνω καθόλου. Μόνο θα σε παρακαλέσω να έρθεις κατά τις δέκα και μισή, γιατί τώρα είμαι απασχολημένη. Θα σε περιμένω με μεγάλη χαρά.»

«Εντάξει για την ώρα, μα τι έχει συμβεί. Δεν ξέρω τίποτε. Έχω καιρό να ιδώ την Νέλη.»

«Μόλις έρθεις θα τα.. πούμε από κοντά.. κλείνω τώρα.»

«Καλά.. θα φροντίσω στις δέκα και μισή να είμαι 'κεί.»

Πήγε στο περίπτερο της γωνίας και αγόρασε τις τρεις τοπικές εφημερίδες. Δεν ήτανε και τίποτε μεγάλα φύλλα. Τέσσερις έως έξι σελίδες η κάθε μία. Ανυπόμονος διέτρεξε την ειδησεογραφία αλλά δεν είδε κάτι και πήγε στις μεσαίες σελίδες, στα ρεπορτάζ.

Εκεί βρήκε αυτό που ζητούσε. Με γλαφυρότητα και αρκετά υπονοούμενα περιγραφόταν η δραστηριότητα τεσσάρων κυριών της Τρίπολης που η πλήξη τις είχε οδηγήσει σε παραθαλάσσιο κέντρο κι εκεί *την έπεσαν* ομαδικά σε κάποιο μαθητή, ο οποίος

από το πολύ πρήδημα έπεσε ξερός.

Και τα τρία φύλλα είχανε καταχωρήσει σχετικά ρεπορτάζ που διαφέρανε όμως μεταξύ τους στις λεπτομέρειες και στα πρόσωπα των κυριών. Ο Πέτρος κατάλαβε τώρα για ποία συμβάντα του μίλησε η Τέτη και ακόμη γιατί το ζεύγος Χλωρίδη ζήτησαν να τον ιδούν από κοινού. Πήρε από το γωνιακό ανθοπωλείο μερικά άνθη και στις δέκα και μισή βρισκόταν στον *Οίκο Κρίστοφερ*.

Εκεί βρήκε την πόρτα ανοιχτή. Είδε στο χωλ την Τέτη να διαπληκτίζεται με μία ξανθιά κοπέλα. Όταν τον είδε η Τέτη, άφησε την κοπέλα να διαμαρτύρεται και η ίδια έσπευσε προς το μέρος του πρόσχαρη να τον καλωσορίσει.

Της προσέφερε τα άνθη και τότε η Τέτη τον ευχαρίστησε, τον αγκάλιασε και τον φίλησε. Ο Πέτρος εντυπωσιάσθηκε για την οικειότητα που του έδειξε. Η προηγούμενη συνάντηση τους στο Κυβέρι τους είχε φέρει πολύ κοντά και ο Πέτρος ένιωσε πολύ ευτυχής που την είδε σήμερα να τον υποδέχεται διαχυτική. Όμως ένιωσε άβολα όταν παρατήρησε πως η ξανθιά κοπέλα συνέχιζε να διαμαρτύρεται. Σαν την κοίταξε προσεκτικά η έκπληξή του τον καθήλωσε αμήχανο. Η κοπέλα που τόσο πολύ διαμαρτυρόταν ήταν η γνωστή του Χριστίνα από την κοντινή Ασέα, που για δύο χρόνια είχε εργαστεί σαν δακτυλογράφος στο γραφείο του στην Αθήνα. Μία πολύ εντυπωσιακή ξανθιά κοπέλα με γαλανά μάτια. Πριν από έξι μήνες την είχε βοηθήσει και είχε επιτύχει σε ένα διαγωνισμό δακτυλογράφων στο ΙΚΑ και τότε σταμάτησε από το γραφείο του. Έτσι οι δρόμοι τους χώρισαν.

«Χριστίνα.. τι κάνεις εδώ; Γιατί διαμαρτύρεσαι;»

«Πέτρο.. λυπάμαι που βλέπομαστε σε τέτοιο κλίμα. Στις αργίες

μου ασχολούμαι και με το μόντελιν για μερικά έξτρα χρήματα. Έχω εργαστεί κι εδώ, και.. η κυρία τώρα δεν με πληρώνει.»

Πριν ο Πέτρος προλάβει ν' απαντήσει, η Τέτη παρενέβη και είπε με συμβιβαστική διάθεση.

«Μην την ακούς Πέτρο.. Της είπα.. αφού απόψε θα μείνει στην Τρίπολη να περάσει αύριο να λογαριαστεί με τον Κρίστοφερ.»

Μετά γυρνώντας προς την Χριστίνα της είπε καθησυχαστικά..

«Ένα λεπτό Χριστίνα να σου φέρω ένα ποσό έναντι και αύριο θα κάνεις εκκαθάριση με τον Κρίστοφερ..»

Χάθηκε στο εσωτερικό του στούντιο και ο Πέτρος βρέθηκε στο χωλ μόνος με την Χριστίνα. Επωφελήθηκε από αυτό και έδωσε της Χριστίνας μία κάρτα του ξενοδοχείου που έμενε..

«Χριστίνα.. μένω εδώ. Στο ισόγειο είναι ένα καφενείο. Έλα στις έξι να πάρουμε καφέ και να συζητήσουμε. Είναι ανάγκη.»

Η Τέτη ξαναγύρισε με ένα φάκελο και μία απόδειξη. Η Χριστίνα άνοιξε το φάκελο, βεβαιώθηκε για το περιεχόμενο και υπέγραψε την απόδειξη. Χαιρέτησε κι έφυγε ικανοποιημένη από τη λύση που δόθηκε. Η Τέτη γύρισε προς τον Πέτρο τον πήρε αγκαζέ και βάδισαν έτσι προς το φωτογραφείο. Κατέληξαν σ' ένα μικρό γραφείο. Του υπέδειξε που να καθίσει και δεν του ανέφερε τίποτε για το συμβάν με την Χριστίνα. Έτσι και ο Πέτρος έκανε πως το ξέχασε, αφού στις έξι θα είχε μία πλήρη ενημέρωση από την Χριστίνα. Η Τέτη του διέκοψε την σκέψη..

«Πέτρο, έχεις πάρει πρωινό;»

«Ναι Τέτη.. μην ανησυχείς. Ένα καφέ βραστό όμως θα τον πάρω, έτσι για να σου δώσω την ευκαιρία να με περιποιηθείς.»

«Είσαι τέρας. Αφού θέλεις περιποίηση, εγώ θα σου κάνω έναν

καπουτσίνo που ξέρω από την Νέλη πως σου αρέσει.»

«Έτσι μου δίνεις και μένα την ευκαιρία να σου επιστρέψω το κομπλιμάν και να σου πω ότι είσαι ένα πανέξυπνο τερατάκι.»

Σε αυτόν τον καμβά συνεχίστηκε το κέντημα της κουβέντας που όμως γρήγορα άλλαξε και γίνθηκε σοβαρή.

«Τέτη.. πριν έρθουν τα σπουδαία, ας βγάλουμε τις φωτογραφίες και μετά θα έχουμε όση ώρα μου μένει, όλη στη διάθεσή μας. Σου είπα για το ραντεβού μου με τον Χλωρίδη και την Νέλη.»

«Τι θέλουν αυτοί πάλι.. μάλλον για το επεισόδιο.»

«Μα για τι επεισόδιο μου μιλάς; Τι ξέρεις εσύ γι' αυτό;»

«Τίποτε. Ότι διαβάζω στον τύπο. Γράφουν και για μένα για να εκδικηθούν τον Κρις. "ας γράφουν.. εγώ τους έχω γραμμένους πιο μπροστά.. μου λέει ο Κρις.. "

Έτσι κι εγώ τους γράφω και δεν δίνω σημασία. Εσύ κύριε με το νέο διαβατήριό.. που σκοπεύεις να πας;»

«Που αλλού.. στον Καναδά. Στην οικογένειά μου.»

Τον κοίταξε με το πλάι, σαν να ήθελε με δυσκολία να τον πιστέψει. Δεν φάνηκε να ευχαριστήθηκε από την απάντηση. Στη συνέχεια πήγε προς το μέρος της κάμερας και του είπε:

«Εντάξει, έλα κάθισε 'δω.»

Του υπέδειξε μία θέση και τον βοήθησε να πάρει κατάλληλη στάση. Άναψε ορισμένα φώτα και ξαναγύρισε κοντά του. Του φόρεσε μία γραβάτα, έσκυψε και τον φίλησε, αυτή τη φορά στο στόμα, μ' ένα πεταχτό φιλή και συμπλήρωσε..

«Και τώρα ακίνητος να δεις το.. πουλάκι.»

Ο Πέτρος άκουσε μερικά κλικ από το διάφραγμα της μηχανής και μετά τη φωνή της Τέτης, που τον πληροφορούσε πως είχε

τελειώσει και μπορούσε να μετακινηθεί. Ξανακάθισαν στις αρχικές θέσεις τους, εκεί που πίνανε τον καφέ τους και τότε χτύπησε το τηλέφωνο. Η Τέτη ζήτησε συγνώμη, σήκωσε το ακουστικό και απάντησε με ένα τυπικό τρόπο. Γρήγορα όμως άλλαξε η όψη της και ο Πέτρος αναρωτήθηκε.. τι να συμβαίνει.. Μετά του ζήτησε συγνώμη ν' αλλάξει τηλέφωνο.

«Πέτρο.. συγχώρησέ με για λίγο. Θα πάω στο μέσα τηλέφωνο.. δεν θ' αργήσω. Διάβασε λίγο στο γραφείο τις εφημερίδες σου.»

Η Τέτη έφυγε και ο Πέτρος μετακινήθηκε στο γραφείο που είχε αφήσει τις εφημερίδες του. Σαν βρέθηκε ορθός πάνω από το μικρό γραφειάκι, είδε το ημερολόγιο της Τέτης, ανοιχτό στην ημερομηνία της Τετάρτης 18 Αυγούστου. Ήτανε η ημέρα που την είχε συναντήσει στο Κυβέρι. Επειδή το θέμα τον αφορούσε δεν άντεξε στον πειρασμό να το πάρει στα χέρια του και να διαβάσει μερικές σελίδες που η Τέτη είχε γράψει για την συνάντησή τους. Με πολλή παραστατικότητα περιέγραφε το δικό της όνειρο και τους λόγους για τους οποίους πίστευε πως τελικά δεν ήτανε όνειρο αλλά μία γλυκιά πραγματικότητα. Στη συνέχεια διάβασε..

«Παρακάλεσα τον Πέτρο να μου διηγηθεί και το δικό του όνειρο. Το έκανε και είδα πως ήταν ίδιο με το δικό μου. Τελικά νομίζω πως ο Πέτρος είναι ο εραστής του ονείρου μου...»

Ο Πέτρος είδε πως η Τέτη ήτανε τελειώς αλλαγμένη από την ημέρα που την συνάντησε στο Κυβέρι. Τότε φοβήθηκε πως η αρνητική στάση του θα την είχε πεισδώσει και πως σήμερα θα αντιμετώπιζε μία τυπική Τέτη γεμάτη ψυχρότητα. Τώρα όμως διαπίστωνε πως η Τέτη δεν ήτανε καθόλου ψυχρή. Του φάνηκε αυθόρμητη και προκλητική από την πρώτη στιγμή που έσπευσε

να τον συναντήσει και δεν παρέλειψε να τον φιλήσει και τώρα επανέλαβε το φιλί πιο θερμό και στο στόμα. Έσπευδε να κερδίσει την οικειότητα μαζί του, το βασικό στοιχείο σε μία σχέση. Βέβαια τώρα στεκόταν αγκάθι ορθό το επεισόδιο με την Χριστίνα. *Γιατί η Τέτη μάλωνε μαζί της και γιατί τώρα η ίδια δεν του αναφέρει τίποτε. Και ο ίδιος πως θα πρέπει να της φερθεί.*

Δεν είχε χρόνο να σκεφτεί για μεθόδους υψηλής στρατηγικής ούτε να καταστρώσει επιτελικά σχέδια τρόπου ενεργείας. Θα άφηνε τον εαυτό του να ενεργήσει αυθόρμητα, σύμφωνα με τις παρορμήσεις της στιγμής. Όταν γύρισε η Τέτη ήταν ανήσυχη. Προφανώς το τηλεφώνημα την αναστάτωσε. Δεν έδωσε η ίδια κάποια εξήγηση και τότε ο Πέτρος αναγκάστηκε να ρωτήσει.

«Τι σου συμβαίνει Τέτη. Γιατί ανησύχησες έτσι;»

«Πέτρο δεν ξέρω τι συμβαίνει. Ήταν ο σταθμός χωροφυλακής Τυρνάβου. Μου έκαναν κάτι περίεργες ερωτήσεις και στο τέλος δεν μου εξήγησαν τίποτε. Φοβάμαι πως ο Κρίστοφερ κάτι θα σκάρωσε εκεί με τους ..φίλους του.»

Τις έπιασε τα χέρια και την τράβηξε κοντά του.

«Ηρέμησε και ξέχασε το τηλεφώνημα. Αν ήτανε κάτι κακό θα σου το λέγανε.»

Έδειξε πως τον άκουσε και του χαμογέλασε. Αυτός τότε την έσυρε προς το μέρος του και η Τέτη τύλιξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του και πριν του δώσει χρόνο ν' αντιδράσει κόλλησε τα χείλη της στα δικά του σ' ένα άγριο φιλί. Ο Πέτρος όμως δεν αντέδρασε, αλλά αφέθηκε να το απολαμβάνει σαν κάτι που το περίμενε. Και όταν πέρασε στην αντεπίθεση, συνέχισε να κρατά το πρόσωπό της κοντά στο δικό του και να νιώθει το άρωμά της

να τον τυλίγει.. Της χάιδεψε τα μαλλιά και άρχισε να την φιλά στο λαιμό στ' αυτιά και στους ώμους της, αυτή τη φορά ήρεμα και απαλά σαν να τα ψαχούλευε μονάχα και την αισθανόταν ν' ανατριχιάζει μ' έναν απροσδιόριστο τρόπο χωρίς να μιλά. Όταν την απομάκρυνε, του φάνηκε σαν να είχε πέσει σε βαθύ στοχασμό. Και πράγματι η Τέτη σκεπτόταν πως.. αν τότε στο *Κυβέρι*, είχανε φιληθεί έτσι παθητικά, στ' όνειρό της ή στα ζύπνια της, θα μπορούσε τώρα να καταλάβει αν ήτανε ο Πέτρος ο εραστής του ονείρου της. Τότε στο κρεβάτι δεν τη φίλησε. Ξέχασε γρήγορα τα φιλιά και σκέφτηκε πως θα τον καταφέρει να κάνουν έρωτα.

«Πέτρο, εδώ που φτάσαμε.. έλα να το κάνουμε. Έχω βαρεθεί να με αποκρούουν οι καλοί και να μου την πέφτουν μόνο μαλάκες.»

«Νομίζω.. σου έχω πει πως έχω αρχές. Υπάρχουνε μερικοί λόγοι και ο πρώτος είναι ότι δεν θέλω να προδώσω τ' όνειρο που μοιράστηκα μαζί σου. Δεν ξέρω αν η πραγματικότητα θα είναι το ίδιο ωραία. Ο άνδρας δεν θέλει να προδίδονται τα όνειρά του. Ακόμη τον έρωτα τον δέχομαι σαν λάφυρο μετά από νικηφόρο αγώνα, ή σαν κατ' ευθείαν προσφορά χωρίς ερωτήσεις. Οι ερωτήσεις κρύβουν παγίδες. Άλλαξε λοιπόν κι εσύ τους όρους της διακήρυξης και τότε θα είναι διαφορετική η απάντηση.»

Τα τελευταία του λόγια την προβλημάτισαν. Δεν με πήρε στα σοβαρά ..σκέφτηκε.

«Εντάξει λοιπόν. Θα έχεις μια καθαρή προσφορά και περιμένω μία καθαρή απάντηση.»

Πειστωμένη, με λίγες καλά υπολογισμένες κινήσεις έβγαλε τα λίγα καλοκαιρινά ελαφρά ρούχα που φορούσε και έμεινε τελείως γυμνή. Τότε χωρίς καμία κουβέντα, ξάπλωσε στον υπόλοιπο κενό

καναπέ με την πλάτη, στηρίζοντας το κεφάλι της πάνω στα πόδια του. Ο Πέτρος δεν μπορούσε τώρα ν' αντιδράσει. Γοητευμένος από το τέλειο κορμί της, σηκώθηκε από τον καναπέ και την βοήθησε να απλωθεί σε όλο το μήκος του. Στη συνέχεια γονάτισε μπροστά της και στήριξε το κεφάλι της στο αριστερό του μπράτσο. Άρχισε να την φιλά απαλά στο πρόσωπο και σιγά σιγά να καταβαίνει προς τα κάτω, ενώ με το δεξί του χέρι χάιδευε το κορμί που τόσους πόθους του είχε γεννήσει. Δεν εστίαστηκε στο στόχο αλλά τον προσέγγισε με ένα μακρύ ταξίδι μέσα από φιλία και χάδια που τόσο αγαπούν οι γυναίκες. Δεν έβαλε στόχο ένα απλό οργασμό, γιατί τότε ήξερε πως αυτό θα ήτανε το τέλος του ταξιδιού και ίσως μία μεγάλη απογοήτευση για την Τέτη. Και αυτό δεν το ήθελε..

Η Τέτη είχε κερδίσει και έφερε με το σπαθί της τον αντίπαλο στο πεδίο της μάχης. Και ο Πέτρος για δεύτερη φορά μέσα σ' ένα μήνα, χαιρότανε και κούρσευε το αντικείμενο του πόθου του στο πρόσωπο του όμορφου αυτού κοριτσιού που δεν μπορούσε να το ξεχάσει από την πρώτη φορά που την είχε δει. Και όταν κατάλαβε πως το ωραίο ταξίδι όλο και κόντευε στο τέλος του, ελευθερώθηκε από τα ρούχα του και χωρίς να χάνει καιρό την παρέσυρε στο δάπεδο πάνω στη μοκέτα του γραφείου. Εκεί ολοκλήρωσαν αυτό που τόσο περίμεναν και οι δύο, να ενωθούν με πλήρη γνώση αυτού που γινόταν. Άφησαν τους εαυτούς τους ελεύθερους να νιώσουν ολοκληρωμένο όλο το μεγαλείο του έρωτα να τους εξουθενώνει.

Το ταξίδι έφτασε στο τέλος του.

22. ο θάνατος ξεκίνησε

Ο χάρος βγή.. βγήκε παγανιά..

Λαϊκό τραγούδι.

*Ξ*απλωμένοι ανάσκελα πάνω στην παχιά μοκέτα συζητούσαν και κοιτούσαν την ντεκοραρισμένη οροφή. Μετά σηκώθηκαν και μπήκανε στο μπάνιο μαζί. Ο χώρος του μπάνιου είναι ένα ιδεώδες μέρος για να εκδηλώσει κανείς όλη τη λατρεία του προς τον ερωτικό του σύντροφο. Δεν χρειάστηκε κανείς να προκαλέσει τον άλλον. Όλα γινόντουσαν μόνα τους απλά και αβίαστα κάτω από το δροσερό νερό του καταιονηστήρα. Σαν τελείωσαν γύρισαν ντύθηκαν και ξανακάθισαν στις αρχικές θέσεις τους, εκεί που πίνανε τον καφέ τους και τότε χτύπησε πάλι το τηλέφωνο. Η Τέτη σήκωσε το ακουστικό και απάντησε με ένα τυπικό τρόπο. Γρήγορα όμως άλλαξε η όψη της και ο Πέτρος αναρωτήθηκε.. *τι να συμβαίνει..* Ξαφνικά την είδε να γίνεται πελιδνή σαν χαμένη. Είχε χάσει τη φωνή της και έπεσε ξερή στον καναπέ. Ο Πέτρος έσπευσε να την επαναφέρει. Σαν συνήλθε του είπε:

«Με συγχωρείς Πέτρο.. συνέβη κάτι τρομερό. Αυτοκτόνησε ο γιατρός Περαντής. Πρέπει να κλείσω και να πάω κοντά στην Ντέμη. Είναι μόνη και ασφαλώς θα με χρειάζεται.»

Του έδωσε τις φωτογραφίες του και τον ρώτησε πότε θα φύγει.

«Το βράδυ πρέπει να είμαι στην Αθήνα. Δώσε σε παρακαλώ τα συλλυπητήριά μου στην Ντέμη.»

Φιληθήκανε, ευχηθήκανε *εις το επανιδείν* και ο Πέτρος έφυγε για το ραντεβού του με το ζεύγος Χλωρίδη.

Η Νέλη και ο Βασίλης τελικά ήρθαν και κάθισαν στο τραπέζι του Πέτρου. Η Νέλη όπως πάντα περιποιημένη κομψή με μαύρο κουστούμι και μαύρη μπερτα. Η πρόσφατη γέννηση του γιου τους δεν της άφησε σημάδια. Ο Χλωρίδης στην ίδια κλασική εικόνα του. Με τα μούσια, που τώρα είχανε μακρύνει ακόμη πιο πολύ και κυρίως με τον ίδιο ιδιόρρυθμο χαρακτήρα και απόψεις.

«Μιά και με βρίσκετε 'δώ, μπορώ να σας κεράσω ένα καφέ;»
..τους πρόλαβε ο Πέτρος βοηθώντας τη Νέλη να καθίσει πιο άνετα στην καρέκλα της.

Πάντοτε αγενής και παπατρέχας ο Χλωρίδης απάντησε για τον εαυτό του και για τη Νέλη.

«Εντάξει, για ένα καφέ προλαβαίνουμε γιατί για φαγητό έχω κλείσει τραπέζι στη *κληματαριά της Πιταρούς*. Στη μία η ώρα πρέπει να είμαστε κεί.»

Οι καφέδες ήρθαν, και ο Πέτρος ξεκίνησε τη κουβέντα και απευθυνόμενος στο Χλωρίδη, προσπάθησε να μαντέψει το λόγο για τον οποίον τον ζήτησε να τον ιδεί.

Ο Χλωρίδης τον διέκοψε άκομψα και τον ρώτησε:

«Πέτρο, θέλεις ζάχαρη στον καφέ σου; Για όλα τ' άλλα θα σου απαντήσω στην ταβέρνα.. μετά το φαγητό. Δεν χρειάζεται να χαλάσουμε την όρεξή μας από πριν.. με τις διαφορές μας.»

Η Νέλη σοβαρή, τηρούσε μια συντηρητική στάση και δεν θέλησε να προκαλέσει τα πράγματα.

Έτσι έπιναν τον καφέ τους αμίλητοι. Ο Χλωρίδης με τη στάση του ήθελε να δώσει σοβαρότητα στην κατάσταση. Ο Πέτρος δεν θέλησε να τον απομονώσει και ν' ανοίξει ιδιαίτερη συζήτηση με τη Νέλη. Τη ρώτησε τι γίνονται οι άλλες κυρίες της παρέας.

Ρώτησε τελείως πληροφοριακά χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Είδε όμως πως αυτή το έφερε κατ' ευθείαν στο στόχο..

«Πέτρο όλες είναι μία χαρά στο σπίτι τους με τους άνδρες τους. Μόνο ο δικός μου βλέπει φαντάσματα και κυνηγάει σκιές.»

«Ναι, φαντάσματα και σκιές; Εδώ βούιξε η Αρκαδία. Έχω στα χέρια μου εφημερίδες και ντοκουμέντα.»

«Έχεις παραμύθια δημοσιογράφων. Τα ντοκουμέντα σου είναι μόνο υποψίες και διαδόσεις. Αφού έχεις.. γιατί δεν τα δείχνεις;»

Ο Πέτρος παρενέβη για να μη φτάσουν σε σύγκρουση. Δεν τους είπε τίποτε για την αυτοκτονία του γιατρού Περαντή.

«Βρε παιδιά σας ξέρω πριν από το γάμο σας. Και οι δύο μου είσαστε συμπαθείς και για τους δύο έκανα το καλύτερο που μπορούσα, για να έχετε πάντοτε επιτυχία τόσο στις δουλειές σας όσο και στις προσωπικές σας σχέσεις. Αποκτήσατε το πρώτο σας παιδί και είναι και αγόρι. Αυτό το παιδί πρέπει να γίνει ο κρίκος που θα ενώσει στέρεα την οικογένειά σας και θα δώσει και σε σας την πεποίθηση πως είσαστε ζευγάρι. Βέβαια υπάρχουν διαφορές. Αλίμονο αν δεν υπήρχαν. Όλοι ζούμε με τις διαφορές μας και πορευόμαστε αναζητώντας την αποδοχή, το μόνοιασμα και μέσα από αυτά την επιτυχία σαν άνθρωποι και σαν γονείς...»

«Πάμε. Αν φύγουμε τώρα, θα είμαστε στην ώρα μας στην κληματαριά. Πέτρο θα πάμε με το δικό μας αυτοκίνητο...»

Πάλι ο Χλωρίδης τον διέκοψε και πάλι του έδωσε να καταλάβει πως θα προτιμούσε να μην είχε γίνει αυτή η συνάντηση. Έτσι ο Πέτρος σταμάτησε να μιλάει και συμφώνησε πως πράγματι η ώρα ήταν η κατάλληλη να ξεκινήσουν για τη ταβέρνα. Μπήκαν στο αυτοκίνητο του Χλωρίδη και σε λίγα λεπτά είχαν φτάσει.

Ο Χλωρίδης ένιωσε ιδιαίτερη χαρά όταν άρχισε να ξεναγεί τον Πέτρο και να του μιλάει για το εστιατόριο που θα έτρωγαν, λες και ο Πέτρος είχε κατεβεί στην Τρίπολη για τουρισμό ή ήτανε προσκεκλημένος του και για πρώτη φορά πήγαινε κεί.

«*Η κληματαριά της Πιταρούς* Πέτρο, είναι ένα εξαιρετικής αισθητικής φαγάδικο, που οι ιδιοκτήτες του έχουν κρατήσει, στο μακρύ διάστημα της λειτουργίας του, πολλά στοιχεία του παρελθόντος και τα έχουν κατάλληλα αναδείξει. Κοίταξε τα κρασοβάρελα. Σου λέω λοιπόν πως βρίσκονται ακόμη, στην ίδια θέση που ήσαν και το 1923. Κοίταξε ακόμη αυτά τα αντικείμενα της καθημερινής χρήσης από τη ζωή των ντόπιων ανθρώπων. Τι ωραία τα διατηρούν και τα έχουν κάνει διακοσμητικά στοιχεία.»

Βέβαια όλα αυτά ο Πέτρος τα ήξερε, γιατί στην *κληματαριά της Πιταρούς*, είχε φάει και ο ίδιος στο παρελθόν. Σκέφτηκε όμως ν' αφήσει το Χλωρίδη να νομίζει, ότι τον περιποιείται και τον ξεναγεί. Ήθελε να του καλμάρει τον εκνευρισμό για να επιτύχει ευκολότερα, να του επιβάλλει τις δικές του απόψεις. Συμφώνησε μαζί του σε όλα και του έκανε γελώντας ένα ευφρολόγημα.

«Αν και τα φαγητά τους Βασίλη είναι το ίδιο παλαιά, νομίζω πως δεν έκανες καλή επιλογή.»

«Πολύ καλό...»

Κάθισαν σε μία πλευρά της αίθουσας και δίπλα τους σιγόκαιγε ένα γραφικό τζάκι. Ο Βασίλης τον ρώτησε αν του είναι ενοχλητικό και συμπλήρωσε..

«Το καίνε μέχρι την εποχή που στρώνουν έξω τραπεζαρία και αυτό γίνεται σαν πρασινίσουν τα φύλλα της κληματαριάς. Τότε αλλάζει και το χρώμα της ταβέρνας.»

Το φαγητό ήταν εξαιρετικό και δίκαια αυτό το παλαιό ρέστωραν θεωρείται το καλύτερο στην πόλη. Αφού τελείωσαν με τα φαγητά και τους επαίνους για τη ποιότητά τους, ο Πέτρος περίμενε το Βασίλη να έλθει στο σκοπό της πρόσκλησής του. Αυτός όμως δεν έλεγε να ξεκινήσει την κουβέντα. Ο Πέτρος όμως δεν σκόπευε να φύγει από την Τρίπολη και να μην κάνει τη δουλειά, για την οποία κατέβηκε. Όταν λοιπόν ήρθε και ο καφές, ο Πέτρος δοκίμασε πάλι να αρχίσει τη κουβέντα. Αυτή τη φορά ήταν πιο τυχερός. Ο Βασίλης δεν τον διέκοψε, ούτε και δυστρόπησε.

«Λοιπόν φίλοι μου, φαντάζομαι ότι και οι δύο, λίγο πολύ, γνωρίζετε το λόγο που με καλέσατε εδώ. Επειδή όμως εγώ τον αγνοώ, ελπίζω να μου τον πείτε και μένα. Από τρίτο πρόσωπο έμαθα, πως κάποιο κουτσομπολιό που κυκλοφορεί εδώ, για ένα μικροπεριστατικό που έχει συμβεί, σας έχει φέρει στα πρόθυρα του διαζυγίου. Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια αυτά και θα ήθελα να ακούσω την ιστορία από πρώτο χέρι. Τι ακριβώς συμβαίνει;»

Απάντησε πρώτος ο Χλωρίδης χωρίς να περιμένει την έγκριση της Νέλης.

«Ναι Πέτρο, είναι αλήθεια για το κουτσομπολιό που οργιάζει αυτές τις ημέρες εδώ. Δεν ξέρω όμως ακόμη πόσο αληθινό είναι το περιστατικό. Άλλά θα το μάθω. Βλέπεις είναι επαρχία και τίποτε δεν μένει κρυφό για πολύ. Είμαι άνθρωπος ελεύθερων ιδεών, με πλατιές αντιλήψεις και ανέχτηκα πολλά και ξέρει η Νέλη τι εννοώ. Έχουμε βρεθεί μαζί και σε τολμηρά πάρτι και δεν συμπεριφέρθηκα ούτε σαν οπισθοδρομικός, ούτε σα ζηλιάρης καβαλιέρος. Όταν μας εξήγησαν τι θα γινόταν και αποφασίσαμε να μείνουμε, τότε κάναμε κι εμείς ότι κάνανε όλοι. Και κανείς

δεν παρεξηγήθηκε και ούτε είχε λόγο να το κάνει.

Τώρα όμως το πράγμα διαφέρει. Έχουμε παιδί. Τώρα η Νέλη δεν μου λέει τι έχει γίνει. Αρνείται τα πάντα και μου αποκρύπτει ποία είναι η αλήθεια.. που να πάρει ο διάβολος.»

«Δηλαδή Βασίλη, εσύ μπορείς ν' ανεχθείς το περιστατικό και 'κείνο που ζητάς είναι.. ν' ακούσεις από τη Νέλη πως έγινε;»

«Ακριβώς. Αυτή όμως αντί να μου εξηγήσει, το πως και γιατί, αρνείται τα πάντα. Το μόνο που μου επαναλαμβάνει είναι, πως όλα είναι διαδόσεις και γεννήματα της αρρωστημένης φαντασίας μου. Αυτές όμως τις διαδόσεις ο Σκαρέντζας τις επιβεβαιώνει.»

«Δηλαδή, αν παραδεχτεί τα κουτσομπολιά και σου επικαλεστεί κάποια εύλογη δικαιολογία, εσύ θα είσαι εν τάξει;»

«Πέτρο, είμαστε πολιτισμένοι άνθρωποι. Ασφαλώς θα κρίνω με κατανόηση και θα εκτιμήσω τα πραγματικά περιστατικά. Αλλά ποία περιστατικά να κρίνω, που εδώ κυκλοφορούν του κόσμου οι ιστορίες, μέχρι και για βιασμό ανηλίκου λένε και η Νέλη συνεχίζει να λέει, πως όλα είναι μυθεύματα.»

Μέχρι τη στιγμή αυτή, η Νέλη καθόταν υπομονετικά και άκουγε τους δύο άνδρες, χωρίς να τους διακόψει. Έδειχνε μία σοβαρότητα που ο Πέτρος την εκτίμησε θετικά για τη περίσταση. Δεν έδειχνε ούτε οργισμένη, ούτε επιθετική για να κερδίσει τάχα την απόφαση με τις φωνές η τις βρισιές. Τώρα όμως στράφηκε προς το Πέτρο και του είπε:

«Πέτρο, προ ολίγου είπες πολύ σωστά, πως θέλεις να ακούσεις την ιστορία και από τους δύο. Μπορώ τώρα να μιλήσω κι εγώ;»

«Ασφαλώς Νέλη. Σ' ακούμε, μήπως αυτά που θα πεις, είναι 'κείνα που θέλει ν' ακούσει και ο Βασίλης.»

«Δεν νομίζω Πέτρο, πως μόνο και μόνο για να σταματήσει ο Βασίλης να με παιδεύει, εγώ θα πρέπει να παραδεχτώ πράγματα που δεν έχουν συμβεί. Δεν σου θυμίζει η μέθοδος αυτή, ανάκριση στρατοδικείου που ζητούσε απ' όλους, κομμουνιστές και μη, να υπογράφουν δηλώσεις, ότι δεν είναι κομμουνιστές; Αν ήταν κάτι, γιατί να μη το μοιραστώ με το Βασίλη; Τον σέβομαι και ο σεβασμός μου αυτός οφείλεται πράγματι στην μέχρι τώρα μεγάλη κατανόηση που είχαμε μεταξύ μας σε πολλά θέματα κυρίως ανθρωπίνων σχέσεων. Σε όλες τις κοινωνικές μας σχέσεις εμφανιζόμαστε μαζί και ότι κάναμε καλό η κακό, είμαστε μαζί και δεν είχαμε ποτέ σκιά στις προσωπικές μας σχέσεις. Πριν από ένα χρόνο, αποκτήσαμε το πρώτο μας παιδί και αντί αυτό να μας φέρει κοντά, ύστερα και από τα γεγονότα που γνωρίζεις, της πολυκατοικίας του Ξυλόκαστρου εννοώ, παρά τις προσδοκίες μου, μας απομακρύνει και μας αποξενώνει. Επιμένει τώρα σε μια φανταστική ιστορία ενός μαθητή που στη συνέχεια τη διηγήθηκαν άλλοι σε άλλους και κάθ' ένας καινούργιος παραμυθιάς βάζει στην ιστορία νέα πρόσωπα. Έτσι η ιστορία αναπλάθεται και όλοι διηγούνται και εμπλέκουν καινούργια ονόματα γυναικών, αυτών που ο καθένας έχει λόγους να εχθρεύεται.

Σε καμία ιστορία από αυτές που ακούγονται, δεν συμφωνούν ονόματα γυναικών και περιστατικά. Και ο Βασίλης μου ζητά να δεχθώ παραμύθια και να ομολογήσω συμμετοχή σ' ένα, δήθεν, όργιο που κανείς δεν είδε και όλοι λένε *άκουσαν από θετική πηγή*. Έ !! όχι του κερατά, τίποτε δεν έγινε, σε τίποτα δεν συμμετείχα και Πέτρο, μιλάω σοβαρά όσο σοβαρό σε θεωρώ. Αν ο Βασίλης, επιμείνει τόσο σ' αυτή τη θέση, είμαι αποφασισμένη να φτάσω

μέχρι το διαζύγιο.»

Αστραψε και βρόντηξε η Νέλη. Ποτέ ο Πέτρος δεν την είχε δει έτσι στο παρελθόν, στίς διαφωνίες που είχαν στο διάστημα που χτιζόταν η πολυκατοικία στο Ξυλόκαστρο. Είχε παραβρεθεί σε τέτοιες συγκρούσεις και με πολύ κόπο και έντονες προσωπικές παρεμβάσεις, κατόρθωνε να τους φιλιώνει και η σχέση τους να διασώζεται. Οι σημερινές διαφορές όμως, φαίνεται να είναι αξεπέραστες. Και ο μεν Χλωρίδης, που άλλα έλεγε κάποτε για το κέρατο στο γιατρό Περαντή, άλλα λέει τώρα ενδιαφερόμενος για την υστεροφημία του. Δίκαια όμως η Νέλη δεν μπορούσε να δεχθεί ένα άδικο κολασμό.

«Νέλη, παρακολούθησα με προσοχή όσα είπες και ομολογώ πως καλά κάνεις που δεν δέχεσαι κάτι που δεν σου ανήκει. Τι ακριβώς λέει αυτή η ιστορία. Μισόλογα έχω ακούσει και δε θεωρώ πως με αυτά θίγεται ο Βασίλης η εσύ.»

«Πέτρο, υπάρχουν δύο ιστορίες. Στη πρώτη, τέσσερες κυρίες παίρνουν στο αυτοκίνητό τους ένα μαθητή, που έκανε ώτο στοπ, του δίνουν διεγερτικά και εν συνεχεία τον προκαλούν και αυτός αυνανίζεται μέχρι εξάντλησης. Στη συνέχεια τον εγκαταλείπουν και εξαφανίζονται. Τρίτοι άγνωστοι τον βρίσκουν αναίσθητο και τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο.

Στη δεύτερη ιστορία πάλι, τέσσερις κυρίες σε παραθαλάσσια ταβέρνα, καταφέρνουν να αποπλανήσουν ένα μαθητή σερβιτόρο, σε τέτοιο βαθμό, που τον έκαναν να μην μπορεί να πάρει τα πόδια του και να μεταφερθεί και αυτός στο νοσοκομείο. Στις ιστορίες αυτές, οι τέσσερες κυρίες αλλάζουν ταυτότητα κατά πως βολεύει αυτόν που τις διηγείται.»

Ο Πέτρος δεν περίμενε τέτοια περιγραφή από τη Νέλη. Σύντομη αλλά χαρακτηριστική. Κοίταξε το Βασίλη. Είχε βάλει το κεφάλι κάτω και δεν μίλησε όσο διηγείτο τις δύο εκδοχές η Νέλη. Το σήκωσε μόνο όταν ο Πέτρος τον ρώτησε:

«Βασίλη, συμφωνείς με τις δύο ιστορίες όπως τις διηγήθηκε η Νέλη; Έτσι τις έχεις ακούσει κι εσύ; ή έχεις και τρίτη εκδοχή;»

«Όπως τις είπε η Νέλη τις έχω ακούσει κι εγώ. Έτσι λέγονται κι έξω. Αλλά εγώ δεν ενδιαφέρομαι για το τι λέγεται έξω. Εγώ θέλω να μου πει η Νέλη τι έγινε στ' αλήθεια, όπου και αν έγινε.»

«Καλά Βασίλη, αφού ο μαθητής μεταφέρθηκε για θεραπεία στο κρατικό νοσοκομείο, αφού σ' ενδιαφέρει τόσο πολύ να μάθεις την αλήθεια, γιατί δεν πήγες στο νοσοκομείο να βρείς το φίλο σου το γιατρό. Θα σου έλεγε από πρώτο χέρι τι έγινε.»

«Δεν είναι τόσο απλό Πέτρο. Στην παρέα ήταν και η Ντέμη του γιατρού. Πώς μπορώ να πάω στο νοσοκομείο να κάνω τέτοιες ερωτήσεις. Άλλωστε ο φίλος μου είναι στην Τρίπολη, ενώ ο μαθητής διακομίστηκε στ' Ανάπλι.»

«Εντάξει με αυτό. Ο μαθητής δεν είχε γονείς; Δεν έκαναν μηνύσεις; Δεν εστάλησαν κλήσεις από κάποιο εισαγγελέα;»

«Δεν ξέρω και ούτε μπορώ να πηγαίνω στις εισαγγελίες και να ερωτώ για γεγονότα που αρνούμαι και δεν θέλω να τα πιστέψω. Και τι να τους πω; Γεια σας.. ξέρετε.. εγώ είμαι ο κερατάς;»

«Βασίλη, τώρα μίλησες σωστά. Αυτή τη στιγμή έδωσες μόνος σου τη λύση στο πρόβλημά σου. Αυτά που δεν μπορείς εσύ να δεχθείς για τον εαυτό σου, γιατί πιέζεις τη καημένη την Νέλη να τα δεχθεί σαν αληθινά; Γιατί δεν την τιμάς με την εμπιστοσύνη σου αφού είσαι διατεθειμένος να την συγχωρήσεις στην περι-

πτωση που έχει κάνει κάτι ανάρμοστο;

Βασίλη, είσαστε δύο άνθρωποι νέοι που ενωθήκατε σε μια ωραία οικογένεια, που άρχισε να μεγαλώνει. Κάνατε το πρώτο σας παιδί και έχετε όλα τα προσόντα να κάνετε κι άλλα. Λίγη αλληλοκατανόηση χρειαζόσαστε και λίγη αγάπη. Νομίζω πως τα έχετε και τα δύο. Αυτά εγώ τα λέω *ερωτικά καπρίτσια*. Πιστεύω ότι είσαστε αληθινά ερωτευμένοι, μόνο που τον έρωτα αυτόν τον εκδηλώνετε με λάθος τρόπο. Φοβάμαι Βασίλη, πως σε σένα αυτή η λάθος κίνηση οφείλεται στην πικρία που νιώθεις, πού άφησες τη Νέλη και σήκωσε μόνη, το βάρος της ευθύνης για το χτίσιμο της πολυκατοικίας του Ξυλοκάστρου. Έχω τη γνώμη πως πρέπει να τα ξεχάσετε όλα και να προχωρήσετε. Κάποια μέρα θα τα θυμόσαστε και τότε θα γελάτε. *Αγάπη χωρίς πείσματα δεν έχει νοστιμάδα*. Αλλά βρε παιδιά, εσείς το παρακάνετε. Βασίλη είναι και κάτι άλλο. Θα ήθελα όμως αυτό να σου το πω ιδιαιτέρως. Μήπως η Νέλη έχει ανάγκη να διορθώσει λίγο το χτένισμα της;»

Χωρίς ν' απαντήσει η Νέλη σηκώθηκε κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα. Δεν ανησυχούσε που ο Πέτρος, τόσο ευγενικά της υπέδειξε να φύγει για λίγο. Ήξερε πως ήταν με το μέρος της. Και στο παρελθόν σε διαφορές της με τον Βασίλη η στάση του ήταν και σωστή και αποτελεσματική. Έτσι και τώρα ήταν σίγουρη πως είχε αντιληφθεί πως όλες οι αιτιάσεις του άντρα της δεν ήσαν παρά προσπάθεια να την μειώσει από αντιζηλία. Τώρα την έβλεπε σαν οικονομικό ανταγωνιστή. Όλα για το Χλωρίδη αρχίζανε από το χρήμα και τελείωναν στο χρήμα. Αυτή του την ευαισθησία για το χρήμα δεν την έκρυβε, όχι μόνο στην ίδια, αλλά και στους τρίτους. Με τις σκέψεις αυτές πήγε στην τουα-

λέτα και φρόντισε, για πέντε λεπτά περίπου, το πρόσωπό της.

Όταν οι δύο άνδρες βρεθήκανε μόνοι τους, ο Πέτρος του είπε.

«Βρέ Βασίλη.. είσαι στα καλά σου ή έχεις παραφρονήσει; Εσύ τράβηξες τόσα να την πάρεις και τώρα πάς να βγάλεις τα μάτια σου με τα δάχτυλα σου;»

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ πως αυτή τη στιγμή η Νέλη είναι μία περιζήτητη νύφη. Είναι ωραία και έχει και μία μεγάλη περιουσία. Πέρα όμως από αυτά της τα προσόντα η Νέλη είναι μεν έξυπνη, αλλά είναι ανθρωπος χαμηλών τόνων και δεν θέλει να συγκρούεται μαζί σου. Τώρα όμως φαίνεται πως κάτι έχει αλλάξει στη Νέλη. Και αυτή την αλλαγή φοβάμαι, πως της την έφερες εσύ. Σου είχε απόλυτη εμπιστοσύνη μετά το γάμο σας κι έπινε νερό στ' όνομά σου. Αυτά τα ξέρω.. γιατί προσέφευγε στη δική μου συμπαράσταση στα δύο χρόνια που στην κυριολεξία την είχες εγκαταλείψει στο Ξυλόκαστρο. Μια μέρα στο Ξυλόκαστρο, άκουσα τη Ντέμη να της λέει: *"Τι τον θέλεις αυτόν τον αγριάνθρωπο. Αφού σε άφησε εδώ μόνη και δεν ενδιαφέρεται.. παράτα τον κι εσύ και φύγε."*

Βέβαια αυτή τότε δεν έφυγε, γιατί όπως μου αποκάλυψε σε αγαπούσε με όλα τα ελαττώματά σου και ακόμη σε αγαπά. Τώρα όμως, την είδα αποφασισμένη για όλα. Αν εσύ συνεχίσεις να την πληγώνεις.. φοβάμαι πως θα σε παρατήρει και θα φύγει. Θα σας κάνω μια πρόταση και θα περιμένω να πεις μόνο ένα ναι.. χωρίς παραμέτρους και προϋποθέσεις.»

Η Νέλη γύρισε φρεσκαρισμένη. Αυτή η ολιγόλεπτη απουσία της, την βοήθησε φαίνεται να ηρεμήσει. Χαμογελαστή, σα να μην συνέβαινε τίποτε, κάθισε τους κοίταξε και ρώτησε:

«Λοιπόν; Που είμαστε;»

«Είμαστε στο... *δια ταύτα*.» .. απάντησε ο Πέτρος και αμέσως πρόσθεσε ένα κομπλιμάν να την κολακέψει.

«Κούκλα μου έγινες.»

«Πέτρο μη με πειράζεις. Ξέρω πως εσένα σου αρέσουν οι ξανθές. Η κάνω λάθος;»

«Δεν κάνεις λάθος, αλλά τι σχέση έχει ποίο είναι το δικό μου σεξουαλικό πρότυπο με το αίσθημα περί ωραίου. Γνωρίζεις ότι ζωγραφίζω και κολακεύομαι να πιστεύω πως έχω σωστά κριτήρια περί ωραίου.»

Ο Βασίλης δεν άντεξε φαίνεται ν' ακούει το φίλο του να παινεύει τη Νέλη και ζήτησε αυτός τώρα συγγνώμη να λείψει λίγο στη τουαλέτα. Σηκώθηκε λέγοντας:

«Δεν θ' αργήσω πολύ. Πέσε και στη Νέλη ότι είπες σε μένα. Μιλήστε και περί τέχνης. Ζωγραφίζει ξέρεις και η Νέλη.»

Μόλις ο Χλωρίδης δεν φαινόταν πια, ο Πέτρος της είπε..

«Αυτά που έχω να σας πω, θα τα πω παρουσία του. Δεν μπορώ να τα λέω χωριστά και να κατηγορηθώ ότι άλλα είπα στον ένα άλλα στον άλλον. Πες μου όμως.. είδες την Τέτη ή τη Ντέμη;»

«Μα Πέτρο, νομίζω τα είπαμε. Κανόνισα και βρεθήκατε. Δε μιλήσατε;»

«Μιλήσαμε, αλλά δεν πρόκειται γι' αυτό. Νομίζω και οι δύο έχουν ειδήσεις σοβαρές να σου ανακοινώσουν. Μόλις φύγω εγώ.. κάνε ένα τηλεφώνημα. Κάτι έχει συμβεί στους άνδρες τους.»

«Τι έχει συμβεί στους άνδρες τους;»

«Δεν θα σου το πω εγώ. Εμείς ας λύσουμε το δικό σας θέμα και με τους φίλους σας έχετε χρόνο να επικοινωνήσετε.»

«Με ανησυχείς.. τι ξέρεις;»

«Σχεδόν τίποτε. Ας έρθουμε τώρα στα δικά σου. Αυτά που μου είπατε και οι δύο για το μαθητή, τα γνώριζα γιατί έχει βουίξει η Τρίπολη και τα περίχωρα. Αυτό που αποσιωπήσατε όμως και οι δύο που φοβάμαι πως το ξέρετε, όπως το ξέρω κι εγώ, είναι το περιστατικό με τον αδελφό του Χλωρίδη.. τον Τάκη.»

«Πέτρο τι είναι αυτά που λες; Πιστεύεις κι εσύ τις κακοήθειες του Βασίλη; Ο Βασίλης φαντάζεται ότι θέλει.»

«Νέλη, σου είπα λίγο πριν, πως ο Χλωρίδης δεν μου έχει πει τίποτε. Από άλλον Βασίλη το έμαθα και ο άνθρωπος αυτός δεν έχει κανένα συμφέρον να σας βλέπει να μαλώνετε.»

«Πέτρο, νομίζω πως πρέπει να μου πεις ποίος είναι αυτός που διαδίδει τέτοιες κακοήθειες. Πότε και πού με είδε.»

«Εντάξει Νέλη. Ξέρεις αν σ' αγαπώ.. όμως θα σου πω. Το πρόσωπο που σας είδε είναι ο εργολάβος της πολυκατοικίας. Βασίλης κι' αυτός. Ήτανε την Παρασκευή, που είχαν απεργία οι οικοδόμοι, στο μπαλκόνι του τετάρτου ορόφου.»

«Πέτρο, αυτά που λέει ο εργολάβος είναι μαλακίες. Ο Τάκης ήρθε στην Τρίπολη μία εβδομάδα μετά την απεργία, για να παραστεί στη κηδεία ενός φίλου του που σκοτώθηκε με μηχανή. Στην πολυκατοικία ήλθε τον Ιούλιο μήνα. Γι' αυτό σου λέω πως ο εργολάβος λέει μαλακίες. Σταματάω όμως τώρα γιατί έρχεται ο Χλωρίδης.»

Όταν ο Χλωρίδης ξανακάθισε, ο Πέτρος του είπε, πως στην απουσία του, ενημέρωσε τη Νέλη και αυτά που θα έλεγε τώρα αφορούσαν και στους δύο.

«Νέλη, από όλα που είπαμε, σχημάτισα την εντύπωση ότι εσείς

οι δύο παιδιαρίζετε. Κάνετε ότι περνάει από το χέρι σας να πληγώνει ο ένας τον άλλον. Λοιπόν, να τ' αφήσετε αυτά και να κοιτάξετε σε ότι σας ενώνει και όχι σε ότι σας χωρίζει. Σας έχω κλείσει ένα *μπάγκαλω*, στο τουριστικό θέρετρο *Μαλακόντα*, στην Ερέτρια. Θα πάτε και θα μείνετε για δύο εβδομάδες. Είναι όλα πληρωμένα. Θα τα ξεχάσετε όλα και δεν θα μιλήσετε για τίποτα που θα είναι δυνατό να σας φέρει σε αντιπαράθεση. Θα κάνετε σαν να γνωριστήκατε εκεί, σε αυτό το θέρετρο.»

Τον κοίταξαν με περιέργεια. Δεν περίμεναν τέτοια πρόταση.

«Πέτρο και τι περιμένεις να γίνει σ' αυτό το δεκαπενθήμερο;»

«Βασίλη, εκεί θ' αλλάξετε περιβάλλον. Και όχι μόνον. Θ' αλλάξετε και κεφάλια. Θα ζήσετε κοντά στη φύση, θα κάνετε νέους φίλους και θα αποτοξινωθείτε, από τις κακές σκέψεις και τα πείσματα. Εν ανάγκη προσποιηθείτε πως εκεί γνωριστήκατε και κάνετε συντροφιά και με άλλα ζευγάρια, αλλά φροντίστε να μην επαναλάβετε τα ίδια σφάλματα που κάνατε μέχρι τώρα. Αρκετές κακές εμπειρίες αποκτήσατε. Τώρα τα δεδομένα έχουν αλλάξει. Να αλλάξετε κι εσείς τρόπο ζωής. Η αγάπη, έχει γίνει και αυτή *έξυπνη* και βασίζεται κυρίως στη διαχείριση της λειτουργίας της σχέσης και στην εκπλήρωση των προσωπικών στόχων και των δύο συντρόφων. Πηγαίνετε εκεί και ξεχάστε το παρελθόν. Αγαπηθείτε από την αρχή βάζοντας καινούργιους στόχους. Έχετε ένα παιδί που είναι καρπός του έρωτά σας. Θυμηθείτε το αυτό και ζήστε σαν οικογένεια για χάρη του παιδιού σας. Μπορεί τα κίνητρα του γάμου σας να ικανοποιούσαν προσωπικές σας αναζητήσεις, αλλά και τώρα δεν έχετε υποστεί τόσο βασικές αλλαγές, που να μην ταιριάζετε πια.»

Ο Πέτρος έβγαλε από μία τσέπη του το διαφημιστικό έντυπο του ξενοδοχείου και το *βάουτσερ* πληρωμής. Τους τα έδωσε και τους είπε:

«Πηγαίνετε εκεί και περιμένω αποτελέσματα. Αν τα πράγματα πηγαίνουν καλά, κάντε μου ένα τηλεφώνημα να έρθω κι εγώ το επόμενο Σαββατοκύριακο να σας επισκεφτώ. Αν όμως δεν τα πηγαίνετε καλά μην με καλέσετε. Και τώρα θα φύγω. Το βράδυ πρέπει να είμαι στην Αθήνα. Βασίλη σ' ευχαριστώ για το γεύμα. Ήταν πράγματι πολύ ωραίο.»

Και ο Πέτρος τους άφησε κι έφυγε. Γύρισε στο ξενοδοχείο του, που είχε ραντεβού με την Χριστίνα, την παλιά γραμματέα του.

*Μ*όλις ο Πέτρος έφυγε, η Νέλη τηλεφώνησε αμέσως στο σπίτι της Ντέμης. Τα λόγια του Πέτρου την είχαν ανησυχήσει αρκετά. Ο Χλωρίδης ανημέρωτος την ρώτησε γιατί τηλεφωνεί.

«Κάτι συμβαίνει με τον Περαντή και τον Κρις.. μα γιατί δεν απαντούν;»

Τελικά απάντησε η Τέτη και με φωνή που έτρεμε εξήγησε στην Νέλη τι συνέβη με τον γιατρό.

«Δεν ξέρω Νέλη πως έγινε.. δεν άφησε επιστολή. Εδώ και ημέρες είχε πέσει σε μελαγχολία και είχε πάψει να πηγαίνει και στο νοσοκομείο. Καλύτερα να έρθεις από εδώ..»

«Καλά, είμαι με τον Βασίλη.. ερχόμαστε..»

Στη συνέχεια η Νέλη εξήγησε του Βασίλη την κατάσταση και του ζήτησε να πάνε στο σπίτι του γιατρού.

Όταν φτάσανε εκεί, μόνο οι τρεις γυναίκες ήσαν εκεί. Η Τέτη

με τη Σούλα προσπαθούσαν να παρηγορήσουν την Ντέμη.

Ο Σκαρέντζας δεν τόλμησε να πάει να ιδεί την Ντέμη. Ίσως να είχε καταλάβει πως είχε ευθύνη για τις ειδήσεις που του έδινε στο Γιώργο. Τον γιατρό τον είχανε μεταφέρει στο νεκροτομείο και η κηδεία του είχε κανονιστεί για την επομένη το μεσημέρι.

Στο σπίτι του γιατρού, η Τέτη τις ενημέρωσε και για τον Κρις.. για το περίεργο τηλεφώνημα που δέχτηκε στο φωτογραφείο..

«Μου είπανε πως ήτανε η Χωροφυλακή. Με ρωτούσαν για τον Κρις, αλλά δεν μου είπανε τι συμβαίνει. Ξέρετε.. ανησυχώ..»

Η Τέτη δεν θα ανησυχούσε για πολύ ακόμη. Το κινητό της τηλέφωνο χτύπησε και από το νεκροτομείο της ανακοίνωσαν ότι φέρανε νεκρό από τροχαίο ατύχημα τον σύζυγό της Κρίστοφερ. Νέα κλάματα, νέες παρηγορίες.

Η κηδεία των δύο φίλων έγινε την επομένη και το γεγονός έκανε τρομερή εντύπωση στην κοινωνία της Τρίπολης. Πολλοί τότε αναρωτηθήκανε αν οι δύο χήρες λυπηθήκανε ή χαρήκανε. Ο Σκαρέντζας με τον Χλωρίδη κανονίσανε όλες τις διατυπώσεις της κηδείας και η Σούλα με την Νέλη δεν άφησαν στιγμή μόνες τις δύο χήρες. Πάνω στις κουβέντες των γυναικών η Νέλη κάλεσε τις δύο χήρες να πήγαιναν μαζί τους στην Μαλακόντα.

Και οι δύο όμως αρνηθήκανε. Πως μπορούσαν να πάνε για διακοπές, από τις πρώτες ημέρες της χηρείας των. Η Σούλα την πληροφορία αυτή την μετέφερε στον Σκαρέντζα και τότε αυτός της ζήτησε να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες..

«Μα τι σε ενδιαφέρουν οι διακοπές του Χλωρίδη;»

«Θα πάμε κι εμείς. Νομίζω τις χρειαζόμαστε..»

23. η πορνοστάρ.

*"Φεύγετε την πορνείαν. Παν αμάρτημα το οποίον ήθελε πράξει άνθρωπος, είναι εκτός σώματος. Ο πορνεύων όμως αμαρτάνει εις το ίδιον αυτού σώμα.
(Α' προς Κορ. Κεφ.στ' 18)*

Όταν ο Πέτρος έφτασε στο καφενείο, βρήκε την Χριστίνα να τον περιμένει. Είχε μαλώσει με τον φίλο της και είχε έρθει νωρίτερα.

«Και με ποίον τα έχεις τώρα;»

«Ε.. δεν ξέρεις με ποίον τα έχω;»

«Με ποίον; Μ' εκείνον τον γέρο;»

«Ναι μωρέ, αλλά μην τον λες γέρο.. πενήντα πέντε χρόνων είναι ο άνθρωπος.»

«Χαζό.. τον είπα έτσι.. για να νιώσεις εσύ μικρή.»

Αυτή χαμογέλασε και του επέστρεψε την ερώτηση.

«Εσύ πως βρέθηκες εδώ; έτσι.. μόνος.»

«Έχω έναν πελάτη στην Τρίπολη και είχαμε ραντεβού. Εσύ γιατί μάλωσες με τον φίλο σου;»

«Να.. ο μαλάκας μου ζήτησε να τον αφήσω να φύγει το άλλο σαββατοκύριακο.»

«Ε καλά.. ένα σαββατοκύριακο είναι θα περάσει..»

«Δεν κατάλαβες καλά.. θέλει να τον αφήσω τελείως..»

«Και τώρα τι γίνεται;»

«Τι να γίνει τώρα Πέτρο. Είμαστε που είμαστε αταίριαστοι, αυτό μας έλλειπε; Να μου ζητήσει άδεια να δει μια νύφη;»

«Έτσι σου είπε;»

«Έτσι ακριβώς.. κατάλαβες ο μαλάκας;»

«Κι εσύ τι του απάντησες;»

«Τι να του απαντήσω εγώ. Του είπα να πάει να γαμηθεί, να κάνει ότι θέλει, αλλά να μην ξαναγυρίσει σε μένα. Φαίνεται του τάξανε προίκα του μαλάκα. Μη με ρωτάς γιατί στεναχωριέμαι. Ακούς εκεί προίκα: Κι αυτό το κορμί; αυτό το κορίτσι στα είκοσι πέντε του ρε κωλόγερε, ήταν για τα δόντια σου; Δεν είναι προίκα αυτά τα νιάτα ρε μπάσταρδε του κερατά που τα ρήμαξες;»

Η Χριστίνα αυτοερεθίστηκε και ξέσπασε. Ο Πέτρος δεν είχε πρόθεση να την φέρει σ' αυτή την κατάσταση, αλλά την άφησε να ξεθυμάνει.

«Μην στενοχωριέσαι βρε χαζό. Δεν τα έχουμε πει; Εσύ να είσαι καλά. Είσαι ένα νέο και όμορφο κορίτσι που πολλοί θα θέλανε να είναι μαζί σου. Ξέχασε τον. Άλλον θα βρεις στη στάση.»

«Εντάξει Πέτρο, το ξέρω. Αλλά να.. δυο χρόνια χαμένα για έναν άνθρωπο που στο τέλος σου προκύπτει μαλάκας; Δεν μπορώ να το χωνέσω ρε γαμώ το, δεν χωνεύεται με τίποτα.»

«Στου Κρίστοφερ τι γύρευες; Πως βρέθηκες εκεί;»

«Από τον δικό μου τον γνώρισα. Ο Κρίστοφερ είναι αδερφάρα και τον πήδαγε ο δικός μου. Με συνέστησε να ποζάρω για γυμνές φωτογραφίες. Μου χρωστάνε κάτι χρήματα και πήγα να μου τά δώσουν. Αλλά η αδερφάρα έλειπε.»

Η Χριστίνα ήταν ένα ξανθό γλυκό κορίτσι που πάντα γελούσε. Ήτανε πολύ νέα ακόμη και εύκολα μπορούσε να ξεπερνά τις δυσκολίες της στιγμής και να προχωρά. Την είχε θαυμάσει στο παρελθόν, γιατί αγωνιζότανε με πείσμα. Κέρδιζε την ζωή της καθημερινά με το σπαθί της. Είχε πηδήξει πολλά παλούκια και τα είχε ξεπεράσει.

«Μόνο γυμνές φωτογραφίες έκανες;»

«Από πού ν' αρχίσω τώρα. Είναι άσχημα τα νέα μου και τόσα πολλά. Φοβάμαι πως θα σε κουράσω.»

«Δεν θα με κουράσεις..»

Το ποτό που την κέρασε της έφτιαξε την διάθεση. Τότε η Χριστίνα, ήρεμη και χαμογελαστή, άρχισε να του λέει τα νέα της για τους τελευταίους έξι μήνες που είχανε να ιδωθούν. Όταν σταματούσε, μία νέα ερώτηση του Πέτρου την έκανε ν' αρχίζει πάλι.. Καλά ή άσχημα τα νέα της, από τον Πέτρο δεν έκρυβε τίποτα. Ακόμη και όσα δεν έλεγε ούτε στον ξομολόγο της. Του είπε πως πέρασε μία κρίση με ναρκωτικά. Είχε μπλέξει με τον Κρίστοφερ στην αρχή πόζαρε μόνο για γυμνό και διαφημίσεις. Η αμοιβή ήτανε καλή.. μα πλήρωσε ακριβά την καλή αμοιβή.

«Πάρε με μαζί σου και θα σου τα πω στο δρόμο.»

«Δεν θα πάω στην Αθήνα. Θα μείνω στο Λουτράκι απόψε. Άλλωστε καλό θα είναι να γυρίσεις με τον δικό σου. Μπορεί στο δρόμο της επιστροφής να τα ξαναβρείτε.»

«Το ελπίζω, βλέπεις οι δικοί του με θέλουν. Την Τρίτη παίρνω την άδειά μου και θα πάμε στο χωριό του. Θα μείνουμε εκεί μέχρι την Κυριακή. Πιστεύω να του αλλάξω τη γνώμη.»

«Από πού είναι ο φίλος σου;»

«Από το Αλιβέρι της Ευβοίας..»

«Φοβάμαι πως το πρόβλημά σου δεν είναι ο γέρος. Αλλού έχεις μπλέξει και δεν μου το μαρτυράς. Πες μου.. έχω δίκιο;»

Η Χριστίνα ήταν ένα μεγάλο παιδί που οι συνθήκες το φέρανε στην Αθήνα, κι εκεί το χτυπούσαν ανελέητα τα κύματα της κοινωνικής αδικίας. Ήτανε όμορφη και κολακευόταν. Πίστευε τα κομπλιμάν που τις πετούσαν απ' όλες τις μεριές. Και αυτή σε

πλήρη σύγχυση, δεν μπορούσε να διακρίνει το ωφέλιμο από το καλό, το βλαπτικό από το ανεπίτρεπτο. Η σύγχυση αυτή, της έδινε την εντύπωση πως όλα ήτανε επιτρεπτά. Πως μπορούσε να κάνει ότι θέλει και να ρίχνεται με τα μούτρα στον έρωτα. Όλα για την ευχαρίστηση, αφού άλλωστε κέρδιζε και κάτι. Σπιτώθηκε με τον πενηνταπεντάρη, όμως αυτός ο άθλιος την ήθελε κοντά του μέχρι να βρει την πολύφερνη νύφη και είχε αφήσει τη Χριστίνα να τρέχει στον κατήφορό της. Χάρηκε που άκουσε τον Πέτρο να της ζητά να του διηγηθεί όσα δεν του είχε εμπιστευτεί ακόμη.

«Φοβάμαι πως θα με μαλώσεις. Σου είπα για τον Κρίστοφερ. Μετά από το γυμνό, μου ζήτησε να με φωτογραφίζει με νεαρούς σ' ερωτικές περιπτώξεις. Το έκανα αφού με πλήρωνε καλά. Οι φωτογραφίες δεν κυκλοφόρησαν ποτέ εδώ. Τις έστειλνε στη Αγγλία κι εκεί άρεσαν. Οι Εγγλέζοι μου κάνανε δελεαστικές προτάσεις να πηγαίνω στο Λονδίνο για σαββατοκύριακο και να γυρίζω ταινίες. Ξέρεις τσόντες. Το σεξ, βέβαια, δεν μ' ενοχλούσε. Στο κάτω κάτω το απολάμβανα κι εγώ. Εκείνο που μ' ενόχλησε όμως ήταν που μου ζήτησαν να κάνω χρήση ναρκωτικών. Την πρώτη φορά που το έκανα έμεινα τρεις ημέρες άρρωστη σαν χαμένη στο κρεβάτι. Καμώθηκα μέχρι να φύγω και σαν συνήλθα, με βάλανε στο αεροπλάνο και γύρισα άρρωστη. Εδώ που ήρθα, με είδε ένας συνάδελφος σε τι χάλι βρισκόμουνα και με πήγε με το ζόρι στο γιατρό της υπηρεσίας. Του είπα για τα ναρκωτικά αλλά του έκρυψα όλη την αλήθεια. Είπα ότι ήταν η πρώτη μου φορά, και ο γιατρός μ' έβαλε σε ειδικό πρόγραμμα απεξάρτησης και κοιμόμουν για δεκαπέντε μέρες. Σαν ξύπνησα ένιωθα άλλος άνθρωπος. Είχα ξαναγεννηθεί. Με μια φορά δεν εθίζεσαι. Τώρα

ο συνάδελφος, θέλει να με παντρευτεί και δεν ξέρω τι να κάνω.»

«Ε.. Χριστινάκι από τα σύννεφα μ' έριξες. Τα πιστεύω επειδή μου τα διηγείσαι 'συ. Τώρα που μπορώ να σε κατατάξω. Στα *κολγκέρλς* ή στις *πορνοστάρ*. Αν βάλεις και υποψηφιότητα για βουλευτίνα θα είσαι η ελληνίδα Τσιτσιολίνα;»

«Έλα τώρα.. σου αρέσει να με πειράζεις. Πες μου όμως, εσύ τι έχεις; Ακούγεται άκεφος και φαίνεται μουτρωμένος.»

«Τι να έχω εγώ, τίποτε.. κουρασμένος είμαι..»

«Στο Λουτράκι είσαι ακόμη;»

«Στο Λουτράκι και σε δέκα ακόμη μεριές. Πολλοί τόποι με διεκδικούν.. τρέχω σαν την άδικη κατάρρα για να τα προλαβαίνω όλα.. χέστα.»

«Γιατί τρέχεις και κουράζεσαι τόσο. Άλλοι θα τα φάνε.»

«Δεν βαριέσαι. Δε με κουράζει η δουλειά. Οι ξένες έννοιες με κουράζουν περισσότερο. Πάω γυρεύοντας και μπλέκω χωρίς αιτία. Δίχως κέρδος κέρατα.. που λένε..»

«Στο Λουτράκι θα μείνεις απόψε;»

«Ναι.. σου το είπα. Γιατί ρωτάς;»

«Να.. πάρε με μαζί σου να γαμηθούμε.»

Ο Πέτρος έσκασε στα γέλια. Τόσο αστεία του φάνηκε η ατάκα της Χριστίνας. Γύρισε την κοίταξε και της μετέδωσε το γέλιο. Γελούσε τώρα κι αυτή μ' ένα κρυστάλλινο γέλιο, σαν μικρό παιδί. Ο Πέτρος αναρωτήθηκε, που έβρισκε το κουράγιο να γελάει μετά από την πρόσφατη χυλόπιτα που την κέρασε ο δικός της. Ήτανε τάχα νευρικό το γέλιο της.. ή έκανε τον πόνο της κουράγιο για να τον ξεπεράσει. Της απάντησε λίγο άσχημα..

«Δεν θέλω Χριστίνα να το ξανακάνουμε εμείς.»

«Και γιατί δεν θέλεις;»

«Καλά δεν το καταλαβαίνεις; Το έχουμε ξανασυζητήσει. Πας με πολλούς και δεν θέλω να έχω προβλήματα.»

Φάνηκε πως δυσαρεστήθη με την απάντηση. Ο Πέτρος την είδε να πέφτει σε μαύρες σκέψεις. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν επτά ακριβώς. Καλή η κουβέντα με την Χριστίνα μα έπρεπε να ξεκινήσει. Θέλει δύο ώρες μέχρι το Λουτράκι και στον εθνικό δρόμο τα πράγματα είναι δύσκολα. Η επιστροφή των εκδρομέων της Κυριακής κάνει την κυκλοφορία δύσκολη. Κοίταξε να κλείσει την συζήτηση και να φύγει.

«Χριστίνα αν σε θέλει ο συνάδελφος σου να σε παντρευτεί, αυτό το καλό παιδί που είπες, τότε χέσε τους όλους και τον φωτογράφο και τον πενηντάρη και τους Εγγλέζους και κοίταξε τον εαυτό σου. Ίσως να είναι η τελευταία ευκαιρία που έχεις. Κόψε τελείως με το παρελθόν και ξαναγεννήσου.»

«Το νομίζεις εύκολο αυτό; Κανένας δεν μπορεί να κόψει με το παρελθόν του. Το παρελθόν, είναι η χρόνια αρρώστια μας που θα μας ακολουθεί αθεράπευτη σ' ολόκληρη τη ζωή μας.»

«Χριστίνα καλή η φιλοσοφία σου, αλλά τα τελευταία νέα σου αρχίσανε να μ' ανησυχούν..»

..της είπε και σηκώθηκε. Τη χαιρέτησε, τη φίλησε και της ευχήθηκε να λυθούν τα προβλήματά της κι έφυγε.. Τελικά δεν έμεινε στο Λουτράκι αλλά συνέχισε για την Αθήνα και ήταν στο γραφείο του στις δέκα το βράδυ.

Το γραφείο του φαινότανε τώρα κρύο και ξένο. Οι κατασκευές τον είχανε κάνει να παραμελήσει τις μελέτες και ήτανε φυσικό να

έρθουν οι εργασίες του γραφείου πίσω. Άρχισε να διαβάξει την αλληλογραφία του. Δεν άργησε να διαπιστώσει πως δεν είχε μυαλό για δουλειά απόψε. *Ανάποδο σαββατοκύριακο .. Ες αύριο τα σπουδαία.. αύριο είναι μία καινούργια μέρα και θα τα κάνω όλα. Τώρα δεν μπορώ. Με τρέλαναν οι ξένες έννοιες. ..*ψιθύρισε. *Θα πάω στο σπίτι μου να κοιμηθώ.*

Όμως σαν έφτασε στην εξώπορτα άρχισε να χτυπά το τηλέφωνο επίμονα. Ήταν ο συμμαθητής και φίλος του ο γυναικολόγος Σπηλιόπουλος. Που τον θυμήθηκε.. Κυριακή βράδυ.

«Πέτρο, πριν από χρόνια σου είχα στείλει έναν κίτρινο φάκελο με κάτι δικόγραφα και σου εξηγούσα το προσωπικό μου δράμα. Ποτέ δεν με πήρες ένα τηλέφωνο να μου πεις αν τον έλαβες.»

«Ναι Πότη.. τον έλαβα και διάβασα την επιστολή σου και όλα τα άλλα έγγραφα. Δεν σου τηλεφώνησα γιατί το θέμα που έθιγες ήτανε προσωπικό και τόσο λεπτό, που με δυσκολία θα μπορούσα να το σχολιάσω. Απόψε, τέτοια ώρα.. γιατί με πήρες;»

«Για να σου ειπώ πως.. *"έστι δίκης οφθαλμός."* »

«Δεν σε καταλαβαίνω.. τι εννοείς;»

«Ο μέγας εραστής της γυναίκας μου.. *απεδήμησεν ες κύριον.* Του ήρθε συγκοπή στο δικαστήριο, επάνω στην απολογία του στην μήνυση που του είχα κάνει. Η δικαιοσύνη αποδόθηκε..»

«Εντάξει Πότη. Μετά την απονομή της δικαιοσύνης, όπως λες, πρέπει κι εσύ να νιώθεις ικανοποιημένος. Κοίταξε να πλησιάσεις τα παιδιά σου, γιατί το αίμα νερό δεν γίνεται.

Ξέρεις μόλις γύρισα από την Τρίπολη και πέρασα λίγο από το γραφείο να πάρω την αλληλογραφία μου. Έτσι με βρήκες..»

«Δεν θα σε καθυστερήσω άλλο, αυτό μόνο ήθελα να σου ανα-

κοινώσω, πως όλα εδώ πληρώνονται, εδώ.. στον πάνω κόσμο. Καληνύχτα τώρα και καλή ξεκούραση.»

«Καληνύχτα Πότη..»

Ο τρίτος θάνατος ενός ανθρώπου που έπεσε στα θανάσιμα αμαρτήματα, σκέφτηκε ο Πέτρος και έφυγε για το σπίτι του. Σαν έφτασε κεί ηρέμησε.. Του φάνηκε πως όλα γαληνέψανε. Πόση ζεστασιά κρύβει το σπίτι. Φόρεσε τις πιτζάμες του, ξάπλωσε και τότε σκέφτηκε τη γυναίκα του και το γιο του στον Καναδά. Τους πήρε τηλέφωνο και μίλησε και με τους δύο και αμέσως χάρηκε από τις καλές τους ειδήσεις.

«Τα σχολεία τελείωσαν και ετοιμαζόμαστε για την Ελλάδα.»

«Όχι μην βιαστείτε.. σε δέκα ημέρες θα έρθω εγώ εκεί. Θα σας ειδοποιήσω για την πτήση.. να έρθετε στο αεροδρόμιο.»

Ήρεμος τώρα άναψε την τηλεόραση. Βρήκε ένα ελληνικό έργο με την Κοντού, τον Γκιωνάκη και τον Σταυρίδη. *“Τα κίτρινα γάντια”*. Ήτανε μία ευχάριστη φαρσοκωμωδία που ο Σταυρίδης κατηγορούσε την σύζυγό του, την Κοντού, για απιστία. *Το αιώνιο θέμα.. η προσπάθεια του άνδρα να κρατήσει την αποκλειστικότητα στη χρήση της βρομερής τρύπας της γυναίκας. Μην την λερώσει κι άλλος εκτός από τον ιδιον. Το πρόβλημα του Χλωρίδη. Αλήθεια.. οι γυναίκες, πόσο πολύ ενδιαφέρονται για την απιστία του άνδρα;*

Και με τις σκέψεις αυτές τον πήρε ο ύπνος και αποκοιμήθηκε.

24. και άλλοι θάνατοι.

*"Και άνθρωπος όστις μοιχεύεται την γυναίκα
τινός, εξάπαντος θέλει θανατωθή, ο μοιχεύων
και η μοιχευομένη.*

(Π.Δ. ΛΕΥΙΤΙΚΟ: κεφ. κ' 10)

Η Κυριακή ήταν ημέρα οδύνης για το σύλλογο των κυριών. Οι τέσσερες νεαρές κυρίες δεν πίστευαν πως ήταν δυνατόν ο θάνατος να τους χτυπήσει την πόρτα τόσο ξαφνικά και με τέτοιο τραγικό τρόπο. Η Ντέμη δεν περίμενε πως ο Γιώργος θα είχε τόσο σοβαρό προβληματισμό που να οδηγηθεί στην αυτοκτονία η δε Τέτη, απλά σκέφτηκε πως βγήκε αληθινή η μητέρα της που της είχε μιλήσει για την μαντεψιά της χαζομαρίας του Κίκιζα για το θάνατο του Κρίς. Την επομένη που έγινε η κηδεία, όλη η πόλη είχε βγει να παρακολουθήσει την εκφορά. Πολλά και ποικίλα ήσαν τα σχόλια για τις χήρες. Ιδίως αυτά των γυναικών ήσαν πιο καυστικά. Μερικές τόλμησαν να πουν πως.. *αυτές τους φάγανε.*

Ολόκληρη την επομένη ημέρα οι τέσσερες φίλες δεν χώρισαν. Μαζεμένες στο σπίτι της Τέτης προσπαθούσαν να δεχτούν την νέα κατάσταση που αιφνίδια τους προέκυψε. Αργά το βράδυ χτύπησε η πόρτα του Οίκου Κρίστοφερ. Ήταν ο Χλωρίδης. Ζήτησε να πάρει την Νέλη γιατί την επομένη το πρωί θα έπρεπε να φύγουν για την Μαλακόντα της Εύβοιας. Αργότερα, το ίδιο έγινε και με τον Σκαρέντζα που ήρθε να πάρει την Σούλα. Έτσι η Τέτη με την Ντέμη μείνανε μόνες. Η Τέτη τότε θυμήθηκε τα λόγια του Πέτρου που της είχε μιλήσει για τα θανάσιμα αμαρτήματα και αναρωτήθηκε μήπως είχε δίκιο.

Η ιδέα του Πέτρου να στείλει το Χλωρίδη και τη Νέλη στη Μαλακόντα δούλεψε. Η δύο τους μόνοι τα πήγανε πάρα πολύ καλά, γιατί στο τέλος της πρώτης εβδομάδας πήρε τηλεφώνημά τους που τον καλούσαν στη Μαλακόντα να τους επισκεφτεί. Το έκανε και τους βρήκε χαρούμενους να βιώνουν μία ζωή ζηλευτή. Πράγματι, είχαν γνωρίσει νέους φίλους, είχαν μαυρίσει από την ηλιοθεραπεία και είχε επανέλθει και η ψυχική τους ηρεμία. Έμεινε μαζί τους ολόκληρο το Σαββατοκύριακο και χαιρότανε που τους έβλεπε να τα έχουν ξεχάσει όλα τα δυσάρεστα και να τα πηγαίνουν καλά. Μετά την Ερέτρια, του είπαν πως η Νέλη θα πήγαινε στο Ξυλόκαστρο για να φροντίσει τα μερεμέτια και τη μίσθωση των διαμερσμάτων. Ο Βασίλης θα γυρνούσε στην Τρίπολη και θα βρισκόντουσαν εναλλάξ, μία στην Τρίπολη και μία στο Ξυλόκαστρο. Λογική μεθόδευση.

Ο Πέτρος τη Δευτέρα το πρωί, πολύ ενωρίς κατέβηκε στο πάρκιν του ξενοδοχείου να πάρει το αυτοκίνητό του για να προλάβει το φέρυ-μπωτ από την Ερέτρια για τον Ωρωπό. Στο δρόμο σκεπτόταν πως τελικά όλες οι προσπάθειές του απέδωσαν. Στο πάρκιν όμως τον περίμενε μία δυσάρεστη έκπληξη. Μία μαύρη μερσεντές, είχε διπλοπαρκάρει αντικανονικά και του αφαιρούσε την δυνατότητα να πάρει τη δική του και να φύγει. Εκνευρισμένος έβαλε τις τσάντες του στο πορτ μπαγάζ και γύρισε στην ρεσεψιόν με κακές διαθέσεις.

«Κάποιος πελάτης σας με έχει κλείσει και δεν μπορώ να φύγω. Αν χάσω το φέρυ των οκτώ, θα ζητήσω αποζημίωση..»

«Μην εξάπτεστε.. τι αυτοκίνητο είναι αυτό που σας κλείνει;»

«Μερσεντές 230 με αριθμό κυκλοφορίας ΑΦΗ 3448.»

«Η υπάλληλος έκανε ένα έλεγχο σε μία λίστα που είχε μπροστά της και διάβασε δυνατά.. Σκαρέντζας Αλέκος.. στο 213.»

Αφού μίλησε με το 213 καθυσύχασε τον Πέτρο..

«Μην ανησυχείτε.. ο κύριος Σκαρέντζας κατεβαίνει. Μας είχε ειδοποιήσει σχετικά. Ταξιδεύει μαζί σας με το φέρυ-μπωτ.»

Ο Πέτρος έπεσε από τα σύννεφα. Τι γυρεύει αυτός εδώ; Ποίος τον κάλεσε; Φοβάμαι πως άσχημα θα είναι τα νέα από το ζεύγος Χλωρίδη. Τον Σκαρέντζα τον ήξερε από την εποχή που ζητούσε μηχανικό να κτίσει τη βίλα του στην Τρίπολη.

"Καλύτερα να φύγω για να μην τον συναντήσω.." ..σκέφτηκε. Ξαναπήγε στο πάρκιν και περίμενε παράμερα. Δεν πέρασε πολλή ώρα και φάνηκε βιαστικός ο Σκαρέντζας. Τράβηξε το αυτοκίνητό του στην διπλανή θέση και ξαναέφυγε βιαστικός. *Μάλλον για τις αποσκευές του* ..σκέφτηκε πάλι ο Πέτρος. Μπήκε στο αυτοκίνητό του και έφυγε για την Ερέτρια. Έβγαλε ένα δελτίο επιβίβασως και μπήκε στο φερυ-μπώτ με τους πρώτους. Στη συνέχεια βγήκε στη γέφυρα και έκανε χάζι με τα αυτοκίνητα που με την όπισθεν μπαίνανε ένα ένα στο φέρυ. Τότε παρατήρησε πως η ουρά των αυτοκινήτων είχε τελειώσει η ώρα είχε φτάσει οχτώ παρά δύο και η μερσεντές του Σκαρέντζα δεν είχε φανεί..

Με το σφύριγμα του φέρυ οι εργάτες σκύψανε να σηκώσουν τους αναβαθμούς από την μπουκαπόρτα, οπότε ένα συνεχές κορνάρισμα μιάς μερσεντές που έφτασε με ορμή τους ανάγκασε να την βάλουνε μέσα την τελευταία στιγμή. Ένα μικρό φιάτ 1100 επωφελήθηκε και μπήκε κι αυτό με την μούρη. Η μπουκαπόρτα έκλεισε και το φέρυ-μπωτ σφύριξε και ξεκίνησε. Μετά από λίγο κάνανε την εμφάνισή τους ο Σκαρέντζας με την Σούλα.

Το πιο ενδιαφέρον όμως για τον Πέτρο ήταν η εμφάνιση της Χριστίνας με τον.. γέρο που μετά την επίσκεψή τους στο Αλιβέρι γυρνούσαν κι αυτοί στην Αθήνα.

Ο Πέτρος απέφυγε να τους συναντήσει. Η Νέλη του αποκάλυψε πως ο Σκαρέντζας ήταν ο κακός δαίμονας που με κάθε τρόπο προσπαθούσε να τις έχει όλες.

Ποίος όμως τον έφερε στην Μαλακόντα; Τώρα μόνο μικρές ελπίδες έτρεφε πως τα πράγματα θα εξελίσσονταν ομαλά. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τι άλλο θα μπορούσε να κάνει ο ίδιος για το ζεύγος Χλωρίδη. Μόνο ο Θεός μπορεί τώρα να το βοηθήσει.

Την Χριστίνα την είδε να είναι ακόμη προβληματισμένη. Φαίνεται πως δεν τα βρήκανε και πήγαιναν για χωρισμό.

Το φέρυ-μπωτ σφύριξε τρεις φορές. Είχε φτάσει στον Ωρωπό και δεν άργησε να πιάσει στην προκυμαία. Σαν έπεσε η πόρτα του καραβιού, ο Πέτρος είδε την μερσεντές του Σκαρέντζα με μεγάλη ταχύτητα να χάνεται προς τον δρόμο της Μαλακάσας. Το ίδιο με ταχύτητα πίσω από την μερσεντές του Σκαρέντζα χάθηκε και το μικρό Φίιατ.

Με την σειρά του ο Πέτρος αποβιβάστηκε και ακολούθησε κι αυτός τον ίδιο δρόμο με σκοπό να βγει στον εθνικό Αθηνών-Λαμίας. Στο δάσος της Μαλακάσας, έξω από τις στρατιωτικές αποθήκες εκρηκτικών, μία μεγάλη ουρά από σταματημένα αυτοκίνητα τον υποχρέωσε να πάρει κι αυτός την τελευταία θέση της ουράς. Μετά από λίγο κι άλλα αυτοκίνητα ήρθαν πίσω τους μέχρι που ο δρόμος έφραξε τελείως και ο Πέτρος παγιδεύτηκε για καλά. Δεν μπορούσε τώρα ούτε πίσω να γυρίσει. Αρκέστηκε να ρωτήσει κάποιον οδηγό που επέστρεφε πεζός από τη κεφαλή της

ακίνητης φάλαγγας των αυτοκινήτων.

«Τι συμβαίνει μπροστά; Γιατί έχουμε σταματήσει;»

«Έγινε μία καραμπόλα. Μία στρατιωτική νταλίκά που έβγαине από τις αποθήκες χτύπησε αρχικά με μία μερσεντές που έτρεχε με υπερβολική ταχύτητα και μετά άλλα πέντε επιβατικά αυτοκίνητα κολλήσανε από πίσω και έτσι έκλεισε ο δρόμος.»

«Και γιατί καθυστερούμε;»

«Μα δεν είναι τόσο απλό. Ο δρόμος είναι στενός και η νταλίκά έχει ανατραπεί φορτωμένη με εκρηκτικά. Με την ανατροπή, σπάσανε τα κιβώτια συσκευασίας και τα εκρηκτικά χυθήκανε στο δρόμο. Ακόμη, το χειρότερο είναι ότι υπάρχουνε νεκροί και περιμένουν άμπουλανς και την τροχαία.»

Ο ξένος απομακρύνθηκε και ο Πέτρος ένιωσε να καταρρέει. Ο Σκαρέντζας.. σκέφτηκε. Αυτός έφυγε πρώτος από τον Ωρωπό κι έτρεχε σαν δαιμονισμένος. Θεέ μου.. ήταν μαζί του και η Σούλα. Βγήκε από το αμάξι του και έτρεξε μπροστά όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Αυτό δεν ήτανε καθόλου εύκολο αφού οδόστρωμα και ρείθρα ήτανε γεμάτα από σταματημένα αυτοκίνητα και όρθιους πεζούς που σχολίαζαν τις συνθήκες του τροχαίου ατυχήματος.

Όσο πλησίαζε τόσο οι περιέργοι γινόντουσαν περισσότεροι και τα σχόλια γινόντουσαν πιότερο έντονα. Δύο γυναίκες που την στιγμή εκείνη μάζευαν αγριόχορτα συζητούσαν και η μία έκανε το σταυρό της περιγράφοντας το ατύχημα. Ο Πέτρος σταμάτησε να παρακολουθήσει την περιγραφή.

«Ο οδηγός της μερσεντές έφταιγε για όλα. Έτρεχε σαν βολίδα και ούτε που είδε τον καημένο τον στρατιώτη που του έκανε σινιάλο να σταματήσει. Τον παρέσυρε κι έπεσε πάνω στην ντα-

λικά που έβγαινε και με την φόρα που είχε την ανέτρεψε. Πέντε ακόμη Ι.Χ. αυτοκίνητα πέσανε το ένα πάνω στο άλλο.»

«Χτύπησε κανείς κυρά;»

«Αν χτύπησε; Τι λες τώρα γιε μου.. Σε τέτοια καραμπόλα; Ο σκοπός στρατιώτης νεκρός. Οι επιβάτες της μερσεντές νεκροί. Το ίδιο και οι δύο επιβάτες του φιάτ..»

Ο Πέτρος κινήθηκε προς τα μπρος. Σαν πλησίασε στον τόπο του ατυχήματος, είδε τους στρατιώτες της μονάδας να περισυλλέγουν τα εκρηκτικά και ένα βαρύ γερανοφόρο όχημα να προσπαθεί να αποκολλήσει την μερσεντές από την νταλικά. Ήταν η μερσεντές του Σκαρέντζα. Η γυναίκα λίγο πριν είχε δώσει σωστή περιγραφή. Τέσσερα νεκρά κορμιά βρίσκονταν στην σειρά παράμερα, σκεπασμένα με στρατιωτικές κουβέρτες.

«Καλά.. πόσοι είναι οι νεκροί;»

..ρώτησε ο Πέτρος τον στρατιώτη φρουρό..

«Πέντε, μα τον στρατιώτη τον πήρε η Ε.Σ.Α. Για τους άλλους θα έρθει η τροχαία και νοσοκομειακό από τη Χαλκίδα.»

Ο Πέτρος είπε κάτι στο φρουρό. Μετά πλησίασε τους νεκρούς και ανασήκωσε τις κουβέρτες. Αναγνώρισε τότε τους τέσσερους νεκρούς. Ήταν η Σούλα με τον Σκαρέντζα και η Χριστίνα με τον φίλο της που επέβαιναν στο Φιάτ. Επέστρεψε στο αυτοκίνητό του με μαύρη καρδιά. Τώρα δεν ήξερε τι να ήταν αυτό. Θεία δίκη ή στραβομάρα. Κανένας δεν θα του άλλαζε τη γνώμη ότι τα *θανάσιμα αμαρτήματα* κάποιων από αυτούς φέρανε την τιμωρία τους. *Μωραίνει Κύριος όν βούλεται απωλέσαι.*

25. το διαζύγιο.

*"Εάν δέ ό άπιστος χωρίζεται, ας χωρισθή."
Α' προς Κορινθίους. Κεφ. Ζ' 15*

Την άλλη μέρα το πρωί τον ξύπνησε το τηλέφωνο. Σκέφτηκε να μην το σηκώσει. Το τηλέφωνο όμως συνέχιζε και το κουδούνισμα του έφτανε μέχρι τον εγκέφαλό του. Του τριβέλιζε τα μελίγγια και σίγουρα αυτός που τον καλούσε αγάραγα, φαινόταν αποφασισμένος να του μιλήσει. Σήκωσε το ακουστικό και νευριασμένος πια, ρώτησε ποίος ήτανε.

«Εγώ είμαι Πέτρο, ο Χλωρίδης.. σ' ενοχλώ χωρίς να φταις σε τίποτε. Πέτρο.. το παραμύθι τελείωσε.»

«Βρε Βασίλη.. παίρνεις πρωί πρωί, ξεχνάς να πεις καλημέρα και μου λες πως το παραμύθι τελείωσε. Ποίο παραμύθι; Τι προσπαθείς να μου πεις; Εχτές δεν είμαστε μαζί;»

«Με συγχωρείς Πέτρο.. έχεις δίκιο.. σου εύχομαι ειλικρινά να έχεις μία καλή μέρα. Το παραμύθι Πέτρο είναι η ιστορία μου με την Νέλη. Η Νέλη τα μάζεψε κι έφυγε. Κι εγώ δεν προσπάθησα ούτε να την εμποδίσω. Το θεώρησα μάταιο. Είδα πως ήτανε αποφασισμένη να το κάνει.»

«Καλά, χτες πριν φύγω, όλα ήταν μέλι γάλα. Τι συνέβη και φτάσατε στο χωρισμό..»

«Τίποτε δεν συνέβη. Απλώς δεν της ήρθανε τα ρούχα της και μου είπε πως πρέπει να είναι πάλι έγκυος μαζί μου. Πάνω στην κουβέντα, έγινε έξαλλη κι έφυγε.»

«Μόνο αυτό; ή ανταλλάξατε κι άλλες κουβέντες, από αυτές που συνήθως της επαναλαμβάνεις.»

«Τι να σου πω τώρα Πέτρο. Δεν θέλω να σχολιάσω τίποτε εγώ. Φαντάζομαι θα σε πάρει η ίδια και θα σου τα πει. Ας ξέρεις μόνο την δική της άποψη. Σ' ευχαριστώ για όλα όσα έχεις κάνει μέχρι τώρα και κλείνω. Δεν θέλω να σε κουράσω άλλο. Σε χαιρετώ.»

Ο Πέτρος προσπάθησε να του απαντήσει, μα ο ήχος του τηλεφώνου τον πληροφόρησε ότι ο Χλωρίδης είχε κατεβάσει το ακουστικό. Δεν ήξερε καν από που του τηλεφωνούσε.

Αποφάσισε να καθυστερήσει την αναχώρησή του περιμένοντας κάποιο μήνυμα από την Νέλη. Λογικά έπρεπε να τον καλέσει στο τηλέφωνο όπως του είπε ο Χλωρίδης.

Δεν γελάστηκε. Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε και η φωνή της Νέλης ακούστηκε γλυκιά μα ανήσυχη.

«..Πέτρο ήτανε αναπόφευκτο. Διαπίστωσα ότι είναι πιο πολλά αυτά που μας χωρίζουν από αυτά που μας ενώνουν. Τον άφησα και γύρισα στο Ξυλόκαστρο. Αν μπορέσεις να έλθεις αύριο εδώ θα σου τα πω όλα από κοντά..»

«Καλά Νέλη. Θα έρθω αύριο στο Ξυλόκαστρο. Ας μην πούμε τίποτε άλλο τώρα από το τηλέφωνο. Από το πρωί μου έχει γίνει βραχνάς. Αύριο πριν από το μεσημέρι, θα είμαι στην οικοδομή.»

«Εντάξει Πέτρο, θα σε περιμένω. Κλείνω και σ' ευχαριστώ.»

«Γεια σου και να είσαι καλά.»

Σηκώθηκε, έκανε ένα καφέ κι έφυγε για το γραφείο του. Έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά να τελειώσει με όλες τις εκκρεμότητες. Την έντασή του αυτή, την μετέδωσε και στις κοπέλες που τις κράτησε στο γραφείο το μεσημέρι, για να τελειώσουν. Οι δουλειές τελείωσαν και μπόρεσε την Τρίτη το πρωί να φύγει νωρίς για το Ξυλόκαστρο. Είχε κάνει πολλές φορές τη διαδρομή

μέχρις εκεί. Δεν τον πείραζε το οδήγημα. Σήμερα όμως είχε ιδιαίτερο λόγο να είναι ανήσυχος. Τα νέα του Χλωρίδη και της Νέλης δεν του άρεσαν καθόλου. Μόλις προχτές ήτανε μαζί στην Μαλακόντα κι εκεί είχε πασχίσει σκληρά να τους φέρει πάλι κοντά και να τους κάνει να ξεχάσουν τις μικροδιαφορές τους. Για τον Σκαρέντζα και τη Σούλα δεν τους είπε τίποτε. Ας το μάθαιναν από δικές τους πηγές. Ίσως και να το ήξεραν. Πέρασε την Κόρινθο και σαν έφτασε στο Ξυλόκαστρο τράβηξε γραμμή για την οικοδομή της Νέλης. Εκεί, παρά τους αντίθετους φόβους του, βρήκε μία Νέλη ήρεμη και ευδιάθετη.

Την φίλησε τυπικά και την ρώτησε:

«Με ανησύχησες κορίτσι μου.. τι συμβαίνει πάλι;»

«Πολλά και τίποτε. Πολλά, γιατί η ζωή μας είναι μία ατέλειωτη σειρά απρόβλεπτων γεγονότων που δεν μπορούμε να αποφύγουμε. Τίποτε.. γιατί εσύ με δίδαξες πως αυτά τα προβλήματα θα πρέπει να τα επιλύουμε και να πηγαίνουμε μπροστά. Δεν πρόκειται να σου παραπονεθώ αυτή τη φορά. Όμως δεν έπρεπε να σε ακούσω στην Τρίπολη. Έπρεπε να είχα φύγει από τότε. Παγιδεύτηκα και πήγα στη Μαλακόντα μαζί του και τώρα είμαι πάλι έγκυος.»

«Θέλεις να πεις πως γι' αυτό μαλώσατε με τον Χλωρίδη;»

«Όχι ακριβώς. Στη Μαλακόντα είχε έρθει και ο Σκαρέντζας. Με κατηγορήσε ότι εγώ τον είχα καλέσει. Για την εγκυμοσύνη μου είπε πως δεν ξέρει αν το παιδί είναι δικό του αφού το θέμα του *σκανδάλου* δεν έχει διευκρινιστεί. Τώρα, τίποτε δεν θα με κάνει ν' αλλάξω τις αποφάσεις μου.»

«Ο Σκαρέντζας πως ήρθε στη Μαλακόντα;»

«Δεν ξέρω. Εγώ δεν τον είδα καθόλου. Φαίνεται έμαθε από τη Σούλα για τις δικές μας διακοπές και ήρθε. Έφυγε την Δευτέρα το πρωί.»

«Το ξέρω. Πήραμε το ίδιο φέρυ-μπώτ από την Ερέτρια. Εσείς δεν μάθατε τίποτε άλλο για τον Σκαρέντζα και την Σούλα;»

«Τι να μάθουμε; Τι ξέρεις εσύ;»

«Νέλη.. ο Σκαρέντζας και η Σούλα σκοτωθήκανε στη Μαλακάσα σε τροχαίο που ο ίδιος προκάλεσε.. έτρεχε σαν τρελός.»

«Ω! Θεέ μου.. Δεν έφτανε ο θάνατος του γιατρού και του Κρις; Καημένη Σούλα..»

«Νέλη.. και η Σούλα είναι νεκρή. Μην τους σκέπτεσαι αυτούς. Έχεις δικά σου προβλήματα να νοιαστείς. Μετά την επιστροφή μου από τον Καναδά θα έρθω να σε συναντήσω..»

Η Νέλη ξαφνιάστηκε..

«Τι; Φεύγεις για τον Καναδά;»

«Ναι. Οι υποχρεώσεις μου εδώ τελείωσαν. Είναι ευκαιρία, να μείνω λίγο και με την οικογένειά μου.»

«Και πότε φεύγεις;»

«Την ερχόμενη Δευτέρα.»

«Και πότε σχεδιάζεις να γυρίσεις;»

«Δεν ξέρω Νέλη.. αληθινά δεν ξέρω. Δεν έχω κάνει σχέδια ούτε προβλέψεις. Ελπίζω όταν βρεθούμε και πάλι, να έχουνε λυθεί όλα τα προβλήματά σου.»

«Κι εγώ το ελπίζω. Σου εύχομαι να περάσεις καλά και να γυρίσεις σύντομα.»

«Ευχαριστώ Νέλη..»

Φιλήθηκαν συγκινημένοι και ο Πέτρος έφυγε.

26. τρεις και μόνες.

*..και πάγωσε και πάλιν η ψυχή τους
και ρίζανε τις φτερούγες τους..*

Σαπφώ.

Είχαν περάσει σχεδόν έξι μήνες από την αναχώρηση του Πέτρου. Η πολυκατοικία του Ξυλοκάστρου είχε τελειώσει και η Νέλη με την βοήθεια του Χλωρίδη κατόρθωσε να την επιπλώσει. Κάπου στα μέσα του Μάη περίμενε να γεννήσει και τον Ιούνιο ν' αρχίσει να την ενοικιάζει σαν διαμερίσματα παραθερισμού. Μία κούραση ακαθόριστη την βάραινε. Είναι αλήθεια ότι είχε πάρει βάρος, το σώμα της είχε αρχίσει ν' ανοίγει και η εγκυμοσύνη ήτανε πια εμφανής. Έκανε ασκήσεις και περπατούσε ν' αποφύγει τις μόνιμες παραμορφώσεις. Πιο πολύ όμως την τρόμαζε το ότι είχε αρχίσει να φοβάται τη μοναξιά που ερχότανε απειλητική. Δύο μωρά παιδιά χωρίς σύντροφο είναι μεγάλο πρόβλημα.

Το εξάμηνο αυτό στάθηκε μοιραίο και για τις άλλες κυρίες της συντροφιάς. Λες και τα γεγονότα περίμεναν να συμβούν όλα μαζί και να δώσουν τη λύση σε μία νοσηρή κατάσταση για όλες. Η Ντέμη παρατήρησε το σώμα της ν' αλλάζει. Τότε είδε πως ήταν έγκυος. Έκοψε τις εξόδους και μόνο την Τέτη έβλεπε.

Η Τέτη, είχε διαπιστώσει κι αυτή εγκυμοσύνη και περίμενε να γεννήσει μέσα στο καλοκαίρι. Στο μεταξύ βάλθηκε να μάθει τις πραγματικές συνθήκες του θανάτου του Κρίστοφερ. Πήγε στον Τύρναβο κι αναζήτησε τους φίλους του, τον Μάρκο και τον Λουκά.. μα εκεί στάθηκε αδύνατο να τους συναντήσει. Στο τέλος αναγκάστηκε ν' αναθέσει την υπόθεση σε δικηγόρους και ντετέκτιβ και τους εντόπισε. Τους μήνυσε και τους κατηγορήσε

σαν υπεύθυνους για τον θάνατο του Κρίστοφερ. Χήρα τώρα και σ' ενδιαφέρονσα, περιμένει τον προσδιορισμό της δίκης.

Έτσι από τις τέσσερες φίλες, μείνανε τρεις.. όλες χωρίς άνδρα και με παιδιά στην κοιλιά. Σαν μπήκε η άνοιξη και πλησίαζαν οι γιορτές του Πάσχα, η Ντέμη πήγε προς συνάντηση των δύο άλλων. Τις μάζεψε με τη σειρά στο αυτοκίνητό της και τους είπε πως κερνάει τους καφέδες. Ύστερα από αρκετό καιρό απόφασίσανε να πάνε για καφέ στο ξενοδοχείο "*Μαίναλον*".

Δεν άργησαν να βρεθούν στρογγυλοκαθισμένες στο σαλόνι χαϊδεύοντας τις φουσκωμένες κοιλιές τους και συζητώντας για το πιθανό φύλο του παιδιού, για την παιδική μόδα και τα σχολεία. Η Νέλη που ήδη είχε ένα παιδί, άλλαξε αμέσως την συζήτηση και άρχισε να τους μιλάει για την ζωή που τώρα πια και οι τρεις τους έμελλε να βιώσουν.

Η Ντέμη δεν την άφησε να προχωρήσει. Τη διέκοψε απότομα.

«Σταμάτα Νέλη. Δεν μπορώ να σ' ακούω άλλο. Όλο τα ίδια και τα ίδια μας λες. Ξέρεις τι σκέπτομαι 'γώ; Οι άνδρες μας φύγανε πια και δεν μπορούμε τώρα να τους καταλογίζουμε ευθύνες. Άλλωστε δεν μας άφησαν λίγα. Είμαι αποφασισμένη να τον τιμήσω. Δεν θα παντρευτώ, θα σταθώ δίπλα στην κόρη που περιμένω και θ' ασχοληθώ με τις σπουδές της..»

Η Τέτη την διαδέχτηκε και είχε αρκετά να πει..

«Ντέμη.. αυτή είναι γνώμη σου και ίσως έχεις δίκιο για το Γιώργο. Για μένα, πέρα από το οικονομικό, που ομολογώ μου άφησε αρκετά, η άλλη ζωή μου ήταν ένα αδιέξοδο. Δεν είχα ούτε σύζυγο ούτε φίλο. Με την κοιλιά φουσκωμένη στα είκοσι πέντε

μου, περιμένω να φέρω στον κόσμο ένα ορφανό. Και για όλες μας τώρα. Που είναι τα νιάτα μας, που είναι τα όνειρά μας; Όλα προδοθήκανε. Όλα γίνανε σκιές κι ελπίδες χαμένες. Ποία από μας είναι βέβαιη για την ταυτότητα του πατέρα; Ίσως εσύ Νέλη που παρά την τρέλα του Χλωρίδη, σε ζήλευε που και που. Εγώ, πώς μπορώ να είμαι βέβαιη αφού ο Κρις αδιαφορούσε για μένα και το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να τρέχει στον Τύρναβο να πηδηχτεί με τους βλάχους. Πάντα θ' αναρωτιέμαι μήπως πατέρας είναι ο Αλέκος ή ο άγνωστος επισκέπτης του ονείρου μου στο Κυβέρι. Και για σένα Ντέμη, τα ίδια έχω να πω. Από που είσαι βέβαιη πως ο γιατρός κατάφερε να σε γκαστρώσει κοντά στα εβδομήντα του. Ας αφήσουμε λοιπόν τους άνδρες μας. Οι δύο συγχωρέθηκαν και ο Χλωρίδης έχει τη δική του λογική. Ξέρετε κάτι; Ας αναλογισθούμε και τις δικές μας ευθύνες με τις άσχημες επιλογές που κάναμε και ας θυμόμαστε τους άνδρες μας με συμπάθεια και αξιοπρέπεια. Αλλά κυρίως χωρίς μίσος γι' αυτούς. Η αχαριστία είναι κακός σύμβουλος.»

Οι άλλες τα χάσανε. Αναρωτηθήκανε γιατί αυτή η κρίση συνείδησης της Τέτης και γιατί αυτές πρέπει τώρα ν' ακούνε τις δικές της κατσάδες και τις ενοχές που τους φορτώνει; Καμία όμως δεν βρήκε κάτι να πει για να την αντικρούσει. Όλες οι παρατηρήσεις της ήτανε εύστοχες και όλες καταδείξανε μία πραγματικότητα σκληρή κι ανελέητη. Το κυνήγι του καλού γάμου τους προέκυψε παγίδα. Πρέπει κάποια μέρα να κάνουνε τον ισολογισμό τους.

Η Ντέμη, που πίστεψε πως θιγόταν, πήρε πάλι το λόγο..

«Δεν θέλησα να σας παγιδέψω που σας κάλεσα. Σκέφτηκα να συναντηθούμε για να μιλήσουμε για τις ανάγκες μας, να πάρουμε

δύναμη η μία από την άλλη. Να κρατήσουμε την ομάδα μας ενεργή γιατί μόνο μία συλλογικότητα μπορεί να μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε μόνες. Μείναμε και οι τρεις μόνες μα είμαστε αρκετές για να βοηθάει η μία την άλλη και να έχουμε λόγο και δύναμη! Ας κρατήσουμε τη φιλία μας γιατί μία καλή φιλία εξελίσσεται κάποτε σε αληθινή ευτυχία.

Ας δουλέψουμε για ν' ανακτήσουμε την αυτοεκτίμησή μας. Να φέρουμε στον κόσμο τα παιδιά μας και να πάρουμε στα σοβαρά το ρόλο της μητέρας. Δεν θα χρειάζεται τότε να κρυβόμαστε από ντροπή για όσα κάναμε. Αν συνεχίσουμε μια ζωή στο πρότυπο που μας επέβαλαν οι άνδρες, είναι βέβαιο πως θα δοκιμάσουμε μία νέα απογοήτευση.»

Ακολούθησε μακρά σιωπή. Όλες είχανε επηρεασθεί από τα λόγια της Ντέμης και πέσανε σε βαθιά περίσκεψη.

Το ξενοδοχείο Χίλτον.

27. τσάι στο Hilton hotel.

*Γ*α χρόνια περνούσαν και οι άνθρωποι της ιστορίας πορεύονταν στη ζωή, αντιμετωπίζοντας καταστάσεις απρόβλεπτες. Μερικοί ισχυρίζονται πως ο άνθρωπος μόνος του φτιάχνει την ζωή του. Άλλοι μοιρολατρικά πιστεύουνε στο πεπρωμένο, ενώ άλλοι πάλι, αλλιώς το διατυπώνουν. *Πως όλοι ζούνε τη ζωή που τους αξίζει.* Ο λαός λέει πως *όπως στρώνεις θα κοιμηθείς.* Φαίνεται πως όλοι έχουν κάποιο δίκιο. Πέρασαν επτά χρόνια από το διαζύγιο της Νέλης. Στο διάστημα αυτό πολλά αλλάξανε στη ζωή των νεαρών κυριών. Το ίδιο συνέβη και για τον Πέτρο που σαν έφυγε για τον Καναδά, εγκαταστάθηκε εκεί μόνιμα.

Το καλοκαίρι του έβδομου χρόνου βρέθηκε στο σαλόνι του ξενοδοχείου Χίλτον σε απογευματινό τσάι, προσκαλεσμένος από τον επιστημονικό σύλλογο Τριπολιτισιωτών, που έδινε προς τιμή των αποφοίτων του λυκείου της Τρίπολης που είχαν επιτύχει τη χρονιά αυτή σε ανώτατες σχολές. Θα εβραβεύετο και μία ανιψιά του και τον είχε ιδιαίτερα παρακαλέσει να την συνοδεύσει.

Δεν είχε κανένα λόγο ν' αρνηθεί κι έτσι βρέθηκαν στην ώρα τους στο καθορισμένο τραπέζι.

Η ώρα περνούσε και σιγά σιγά τα τραπέζια γέμιζαν από τους προσκαλεσμένους. Η φασαρία μεγάλωνε ιδίως από τη στιγμή που έφθασαν τ' αγόρια και τα κορίτσια που θα βραβεύοντο. Ο Πέτρος άρχισε ν' απογοητεύεται που έβλεπε το τραπέζι του να είναι ακόμη κενό. Κανένας από αυτούς που θα καθόντουσαν μαζί του δεν είχε φτάσει. Την απογοήτευσή του την μετρίαζε η παρουσία

της ανιψιάς του, που περιχαρής συνεχώς του έλεγε συγκινημένη..

«Σ' ευχαριστώ θείε που ήρθες..»

«Εγώ σ' ευχαριστώ που η μεγάλη επιτυχία σου έγινε αιτία να με προσκαλέσεις.»

Ξαφνικά μία φασαρία δίπλα του τράβηξε την προσοχή του. Άφησε την ανιψιά του και κοίταξε δίπλα του με απορία. Δύο νεαρές καλοβαλμένες κυρίες τραβούσαν τις κενές καρέκλες του τραπεζιού τους. Εντυπωσιασμένος σηκώθηκε για να βοηθήσει την κατάσταση. Τότε ήταν που ο θαυμασμός του έγινε αληθινή έκπληξη. Η μία από τις δύο κυρίες ήταν η Νέλη, η οποία όταν τον είδε, τον αγκάλιασε και τον φίλησε γεμάτη χαρά.

«Πέτρο, αυτό και αν δεν είναι έκπληξη. Να σου συστήσω μία καλή μου φίλη από την Ιταλία. Είναι η Μαρίζα Π..»

«Χαίρω πολύ Μαρίζα που απόψε θα πάρουμε τσάι μαζί..»

..είπε ο Πέτρος φιλώντας το χέρι της Ιταλίδας.

«Ε.. κύριε μηχανικέ, σεμνά.. μας βλέπουν. Ελληνίδα είναι η κοπέλα και μένει στην Ιταλία. Ας καθίσουμε όμως..»

Κάθισαν όλοι και δεν άργησαν να τους σερβίρουν το τσάι και τα βουτήματα. Ο Πέτρος και η Νέλη μετά από λίγο είχαν ξεχάσει τις δύο άλλες κοπέλες και μιλούσαν για τα περασμένα.

«Πέτρο, τι τ' ανασκαλεύεις όλα αυτά; Είναι πια παρελθόν..»

«Νομίζω το έχουμε πει αυτό. Δεν μπορούμε να αρνηθούμε το παρελθόν όσο κι αν μας έχει σταθεί οδυνηρό. Άλλωστε έχω τόσα να σε ρωτήσω. Το πιο κύριο, τι κάνουν οι άλλες κοπέλες;»

«Η Νέλη πριν του απαντήσει γέλασε πικρόχολα. Φάνηκε πως δυσκολευότανε. Ή τα νέα δεν ήταν καλά ή η ίδια θα προτιμούσε να μην θυμηθεί περασμένα και ξεχασμένα πράγματα, που μπορεί

να ήσαν και δυσάρεστα. Στο τέλος ξεπέρασε τους δισταγμούς της και του απάντησε..

«Η ομάδα διαλύθηκε. Ο σύλλογος κυριών φίλων Δροσοχωρίου.. δεν υπάρχει πια. Χωριστήκαμε και κάθε μία πήρε το δρόμο της. Η ζωή όλων μας έχει αλλάξει ριζικά.»

«Δεν καταλαβαίνω. Για τι σύλλογο μιλάς; Ποίο Δροσοχώρι;»

«Πέτρο, πρόκειται για ένα αστείο που είχαμε σκαρφιστεί οι τέσσερες κοπέλες. Το Δροσοχώρι είναι το χωριό που πηγαίναμε για μπάνιο. Είναι εκεί που ο Χλωρίδης ισχυριζότανε πως έγινε η αποπλάνηση του μαθητή.»

«Κατάλαβα.. γι' αυτό άργησες να μου απαντήσεις. Για λέγε μου λοιπόν.. τότε τα είχες αρνηθεί όλα. Μήπως τώρα μπορείς να τα διευκρινήσεις; Υπάρχει κάτι που να δικαιώνει το Χλωρίδη;»

«Σε παρακαλώ Πέτρο.. τι είναι αυτά που λες. Ότι σου είχα πει τότε, τα ίδια θα σου πω και τώρα. Ήτανε όλα φαντασίες του Βασίλη και κακοήθειες δύο δημοσιογράφων.»

«Οι άλλες κοπέλες τι κάνουν;»

«Υπήρξαν τρομερές αλλαγές σε όλες. Κυριολεκτικά διαλυθήκαμε. Το ξήλωμα άρχισε με το δικό μου διαζύγιο. Θυμάσαι ότι σου είχα πει πως τον άφησα στην Μαλακόντα κι έφυγα; Επέμεινα στην αρνητική μου στάση και τελικά πήραμε διαζύγιο. Η Ντέμη με μία κόρη ασχολείται με την τηλεόραση και την σκηνοθεσία. Γύρισε στην Αθήνα για να έχει προσωπική επίβλεψη στις σπουδές της κόρης της. Ο Γιώργος της άφησε αρκετά και δεν σκοπεύει να γυρίσει στο *μόντελιν*.»

«Η Τέτη τι κάνει;»

«Η Τέτη έκανε μακρύ δικαστικό αγώνα διότι πίστευε πως ο

Κρίστοφερ, έπεσε θύμα σεξουαλικού εγκλήματος. Κατηγόρησε δύο χωρικούς της περιοχής με τους οποίους τον είχε δει να κάνει παρέα. Δεν υπήρχαν όμως αποδείξεις. Οι ύποπτοι αθωώθηκαν και το περιστατικό θεωρήθηκε τροχαίο ατύχημα. Τότε η Τέτη έκλεισε τις επιχειρήσεις τους στην Τρίπολη και αφοσιώθηκε στο γράψιμο και στις σπουδές του γιου της. Τώρα βρίσκονται στην Αγγλία και η ίδια αποδείχθηκε να έχει μεγάλο ταλέντο στο γράψιμο. Ήδη πρόκειται να εκδώσει το δεύτερο βιβλίο της.»

«Μπράβο. Φαινότανε να είναι αξιόλογη κοπέλα. Κάποτε είχα συζητήσει μαζί της και είχα διαπιστώσει ότι είχε ωραίες ιδέες και ιδιαίτερα χαρίσματα. Ήμουνα βέβαιος πως θα εύρισκε το δρόμο της. Για την Σούλα, δεν σε ερωτώ. Γνωρίζω το τραγικό τέλος που είχε. Κι ερχόμαστε σε σένα. Εσύ τι κάνεις;»

«Εγώ τι να κάνω. Τα πιο πολλά.. ήδη σου τα έχω πει. Έκανα και τον δεύτερο γιο του Χλωρίδη και τότε μου ζήτησε διαζύγιο για να παντρευτεί. Του το έδωσα και μου άφησε την επιμέλεια των παιδιών. Τώρα ζω με τα εισοδήματά μου κι έχω αφοσιωθεί στην ανατροφή των δύο αγοριών μου.»

«Ο Χλωρίδης βοηθάει;»

«Τι να πω.. προτιμώ να μην το σχολιάσω αυτό. Πάντως, εγώ είμαι κοντά στα παιδιά μου και τα υποστηρίζω όσο μπορώ. Ευτυχώς είναι καλά παιδιά και άριστοι μαθητές. Πέτρο, δεν περίμενα να είναι τόσο σκληρή η ζωή. Καμιά φορά νιώθω απογοητευμένη. Είναι σαν να βλέπω γύρω μου μόνο εχθρούς που πρέπει να τους εκδικηθώ.»

«Και να πρέπει, μην το κάνεις. Αγάπαγε τον εχθρό σου. Αυτό θα τον τρελάνει πιο πολύ.»

«Δεν ξέρω.. άλλοτε πάλι νιώθω μοναξιά και σκέπτομαι τι τάχα να γίνανε οι φίλοι των καλών ημερών. Δυστυχώς, από τη ζωή πήρα πολλά μαθήματα. Γιατί να μην εκμεταλλευόμαστε την εμπειρία των άλλων και να θέλουμε οι ίδιοι να βιώσουμε όλες τις αμαρτίες του κόσμου.»

«Μην το σκέπτεσαι έτσι. Ήρθαμε για να ζήσουμε. Νομίζω πως το λάθος μας είναι στις επιλογές μας. Αναζητάμε την ευτυχία σε λάθος ανθρώπους και συναντάμε την δυστυχία. Τότε είναι που δοκιμάζονται οι καλοί φίλοι. Κανένας, όταν σου προσφέρει τη φιλία του, δεν δηλώνει τι είδους φιλία θα σου χαρίσει. Και οι ωραίες κινδυνεύετε περισσότερο, γιατί σας κυνηγούν όλοι.»

Η Νέλη κολακεύτηκε και χαμογέλασε.

«Είσαι τέρας. Μ' έκανες να μελαγχολήσω. Δεν έπρεπε να σε συναντήσω.. Είναι απίστευτο πόσο ριζικά αλλάζει η ζωή μας από χρόνο σε χρόνο. Θα το πίστευες; Είδες πόση θλίψη σου φέρνει το παρελθόν σαν το αναθυμάσαι; Γι' αυτό δεν θέλω να το σκαλίζω.»

Η μουσική είχε τελειώσει. Τα βραβεία είχανε δοθεί και σιγά σιγά τα τραπέζια αρχίσανε ν' αδειάζουν. Ένας συνεχής θόρυβος από συζητήσεις και από καρέκλες που σύρονται στο δάπεδο, επικρατούσε στο χώρο. Η ανιψιά του Πέτρου, που από ώρα είχε γυρίσει καθότανε δίπλα του, τον παρατηρούσε συνεχώς και τον περίμενε υπομονετικά να τελειώσει την συζήτησή του με τις κυρίες. Όταν όμως τον είδε να μην τις παρακολουθεί και ο νους να ταξιδεύει.. δεν άντεξε κι ευγενικά τον ρώτησε..

«Θείε, θα με συνοδέψεις ή θέλεις θα πας με τις κυρίες;»

«Θα σε συνοδεύσω κορίτσι μου. Οι κυρίες δεν μπορούν να βγουν μαζί μου. Έχουν άλλα σχέδια γι' απόψε..»

..και ο Πέτρος λέγοντας τα λόγια αυτά σηκώθηκε από τη θέση του, σαν να ήθελε να κλείσει τ' αποψινά απρόβλεπτα γεγονότα. Το ίδιο κάνανε και οι νεαρές κυρίες.

Όταν όλοι πλέον είχανε ετοιμαστεί, ο Πέτρος χαιρέτισε θερμά την Μαρίζα και της ευχήθηκε καλή διαμονή στην Ελλάδα. Μετά αγκάλιασε και φίλησε τη Νέλη και ψιθυριστά της είπε..

«Σε παρακαλώ, πρόσεχε τον εαυτό σου.. αρκετά πέρασες.»

Την ένιωθε στην αγκαλιά του θερμή κι αγαπητή, σαν τον δικό του άνθρωπο που πρόκειται να φύγει για την ξενιτιά, που μπορεί και να μην τον ξαναδεί. Η Νέλη το κατάλαβε..

«Πέτρο δεν θα χαθούμε. Είναι σίγουρο πως θα ξαναβρεθούμε. Σ' αυτήν την πόλη θα γυρίζουμε όλοι μας, είναι γραφτό μας..»

Ο Πέτρος συνέχισε να την κρατά αγκαλιά και να σκέπτεται τα περιστατικά που βίωσε πριν από χρόνια κοντά στα τέσσερα κορίτσια του *συλλόγου κυριών φίλων Δροσοχωρίου*.. Άφησε τη Νέλη από την αγκαλιά του και της ευχήθηκε *καλή τύχη*.

Στράφηκε προς την ανιψιά του και παίρνοντάς την αγκαζέ φύγανε βιαστικά. Είχε βουρκώσει και δεν ήθελε να τον ιδούν οι δύο κυρίες, που κινήθηκαν κι αυτές αργά προς την έξοδο του ξενοδοχείου.

Τέλος

Υπόμνημα.

¹ Πατραλοία: Πατροκτόνος.

² Εξωσυζυγικός έρωτας:: Καθημερινά τα κανάλια των τηλεοράσεων παρουσιάζουν στα ριάλιτυ σόου τις ηρωίδες τέτοιων καταστάσεων να διηγούνται τους άθλους τους και να προβληματίζουν τους τηλεθεατές.

³ Ανταλλαγή συζύγων: Όρος νεόφερτος από την Αμερική, γνωστός εκεί σαν *Wife swapping*.

⁴ Μανούλια: Οι νεαρές και ωραίες κυρίες.

⁵ Παρτούζα: Ομαδική συνεύρεση με ανταλλαγή ερωτικών συντρόφων.
Είναι γνωστό το αστείο λογοπαίγνιο *πάρτι με ούζα*.

⁶ Μ.Μ.Ε.: Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

⁷ Η Δ' Οικουμενική Σύνοδος της Χαλκηδόνας (451) που καταδίκασε το μονοφυσитισμό και αποφάνθηκε ότι οι δύο φύσεις του Ιησού υπήρξαν ολοκληρωμένες και τέλειες: «τέλειον αυτόν εν Θεότητι και τέλειον τον αυτόν εν Ανθρωπότητι, Θεόν αληθώς και Ανθρωπον αληθώς τον αυτόν εκ ψυχής και σώματος». Ανάλογη είναι η διατύπωση του αποστόλου Παύλου στην επιστολή προς εβραίους: «Ου γαρ έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον συμπαθήσαι ταις ασθενείαις ημών, πεπειραμένον δε κατά πάντα καθ' ομοιότητα χωρίς αμαρτίας» (Δ', 15).

⁸ Πασαρέλα: Διάδρομος που βαδίζουν τα μανεκέν κατά τις επιδείξεις των.

⁹ Ταμπεραμέντο: ιδιοσυγκρασία.

¹⁰ Κελεπούρι: εύρημα, ευκαιρία.

¹¹ Γερομισμπίκη:: γεροξεκούτης.

¹² Ουτιδανός: φαύλος, τιποτένιος, ποταπός, μηδαμινός, ευτελής.

¹³ Ρεντίκολο: Γελόιος.

¹⁴ Κουραφέξαλα: Ανοησίες, αηδίες.

¹⁵ Χάνος: Ψάρι που.. χάνεται αστραπιαία.

¹⁶ Μανούλι: Νεαρό, ωραίο και προκλητικό κορίτσι.

¹⁷ Μαγκουφιά: αγαμία.

¹⁸ Key club: Ιδιωτική κλειστή λέσχη.

¹⁹ Βούκινο: σάλπιγγα.

²⁰ Κουσούρι: ελάττωμα.

²¹ Vibes: δονήσεις.

²² Τέρμινα: Αόριστα χρονικά όρια. (π.χ. πέντε ημέρες ή μήνες ή χρόνια.)

²³ Καμάκι: Ερωτική πρόταση.

²⁴ Φαλλός: το αντρικό όργανο.

²⁵ Πηγή: περιοδικό «Δαυλός» Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2001

-
- ²⁶ Κουραβέλτα: Πήδημα, γαμήσι.
- ²⁷ Καλιαρντά: Η χαρακτηριστική διάλεκτος των ομοφυλοφίλων που είναι κατανοητή μόνο από αυτούς και από όσους την έχουνε μελετήσει.
- ²⁸ Και μπενάβω και τζινάβω.: Και καταλαβαίνω και ομιλώ.
- ²⁹ Σακατιλίκι: αναπηρία, κακή συνήθεια.
- ³⁰ Τζους: Κοίταξε. (καλιαρντή διάλεκτος. Τα κορίτσια γνώριζαν τη διάλεκτο αυτή από τον Κρίστοφερ.)
- ³¹ Φλοκάρει: Εκσπερματώνει. (καλιαρντή διάλεκτος.)
- ³² Κοντροσολάρω: Φιλώ. (καλιαρντή διάλεκτος.)
- ³³ Μουτζό, Τζιβιτζιλού.: Μουνί, Λεσβία. *Αντίστοιχα.* (καλιαρντή διάλεκτος.)
- ³⁴ Ψαμοσκελού: Καυλιάρα, ξαναμένη. (καλιαρντή διάλεκτος.)
- ³⁵ Σερμέλα: Το ανδρικό όργανο. (καλιαρντή διάλεκτος.)
- ³⁶ Ανάβαλος: Τοποθεσία της Αργολίδας, κοντά στο χωριό Κυβέρι, που γίνεται μηχανική άντληση γλυκού νερού για άρδευση από υποθαλάσσιες πηγές.
- ³⁷ Α' προς Κορινθίους επιστολή Αποστόλου Παύλου. Κεφ. Ζ' ,13,14,16
13. Εάν τις αδελφός έχει γυναίκα άπιστον και αυτή συγκατανεύει να συνοική μετ' αυτού, άς μη αφήνει αυτήν. Και γυνή ήτις έχει άνδρα άπιστον και αυτός συγκατανεύει να συνοικεί μετ' αυτής, ας μη αφήνη αυτόν.
14. Διότι ο άνήρ ο άπιστος ηγιάσθη δια της γυναικός καί η γυνή η άπιστος ηγιάσθη δια του ανδρός. Επειδή άλλως τα τέκνα σας ήθελον είσθαι άκάθαρτα, αλλά τώρα είναι άγια.
16. Διότι τι εξεύρεις, γύναι, αν μέλλης να σώσης τον άνδρα; ή τί εξεύρεις άνερ, αν μέλλης να σώσης την γυναίκα;
- ³⁸ ΛΕΥΙΤΙΚΟ κεφ. 13: Εάν δε τις κοιμηθεί μετά άρενος, καθώς κοιμάται μετά γυναικός, βδέλυγμα έπραξαν αμφοτεροι.. εξάπαντος θέλει θανατωθεί.
- ³⁹ Α' προς Κορινθίους επιστολή απ. Παύλου, κεφ. Στ' 9.
- ⁴⁰ Βαγένι: Μεγάλο κρασοβάρελο.
- ⁴¹ Ταμάχι: Απληστία, βουλημία. (ένα από τα 7 θανάσιμα αμαρτήματα)
- ⁴² Βούκινο.: Σάλπιγγα.
- ⁴³ Ντορής: Κόκκινο άλογο.

